

TISDAGEN DEN 9 MARS 2010

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

1. Öppnande av den årliga sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session 2010–2011 öppnad.

2. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

3. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Resultattavlan för den inre marknaden - Konsumentskydd - Solvit (debatt)

Talmannen. – Den första punkten är den mycket viktiga gemensamma debatten om tre betänkanden om den inre marknaden och konsumentskydd:

- betänkandet av Róza Von Thun Und Hohenstein, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om resultattavlan för konsumentskydd (SEK(2009)/1007 – 2009/2141(INI)) (A7-0084/2009),

- betänkandet av Anna Hedh, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om konsumentskydd (2009/2137(INI)) (A7-0024/2010), och

- betänkandet av Cristian Silviu Buşoi, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om Solvit (2009/2138(INI)) (A7-0027/2010).

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein, föredragande. – (PL) Jag har nöjet att kunna lägga fram den nittonde resultattavlan för den inre marknaden, som utarbetades i juli förra året. Dokumentet visar att medlemsstaterna blivit allt bättre på att införliva EU-rätten. Ännu en gång har målet uppnåtts – det mål som stats- och regeringschefer uppställde om att den genomsnittliga eftersläpningen i införlivandet inte ska överstiga 1 procent. Trots detta är det alltför många direktiv som ännu inte har införlivats i en eller flera medlemsstater, med andra ord marknadsfragmentering. Det är över 100 direktiv om den inre marknaden. Dessutom hade så många som 22 direktiv inte införlivats två år efter utgången av tidsfristen. Medlemsstaterna måste göra ännu mer för att den inre marknaden ska bli något som alla européer har nytta av.

Just nu när jag presenterar detta betänkande för er har jag i min hand nästa resultattavla, den 20:e utgåvan, som visar ytterligare framsteg i införlivandet av EU-lagstiftningen. Eftersläpningen i införlivandet har sjunkit till 0,7 procent, dvs. betydligt lägre än det uppställda målet. Detta är det bästa resultatet någonsin. Det syns tydligt att Europeiska kommissionens arbete som har lett fram offentliggörandet har en mobiliserande effekt på medlemsstaterna. Vi kan helhjärtat gratulera kommissionen till dess produktiva och hårda arbete.

En annan god nyhet är att marknadsfragmenteringen har sjunkit från 6 till 5 procent. Det finns dock fortfarande 74 direktiv som inte har införlivats i en eller flera medlemsstater i EU. Det innebär att det fortfarande finns hinder, mycket skadliga hinder, för medborgare och företagare på den inre marknaden. Vi måste undanröja dessa hinder tillsammans.

Därför föreslår vi i betänkandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd ett närmare samarbete mellan alla institutioner som är gemensamt ansvariga för införlivandet och berörda parter. Vi föreslår att ett årligt forum ska hållas om den inre marknaden, som sammanför EU-institutionerna men också medlemsstaterna, ledamöter i nationella parlament samt företrädare för företag och konsumenter. Ett forum av detta slag kommer att bli ett tillfälle för utbyte av erfarenhet och bästa praxis när det gäller införlivandet av EU-rätten, men också för utarbetande av strategier för att klara de utmaningar som vi fortfarande har framför oss.

I syfte att undanröja dessa skadliga hinder ber vi Europeiska kommissionen att tillämpa ett "inre marknadstest" för all ny EU-lagstiftning för att se till nya åtgärder inte undergräver EU:s fyra friheter. Det är också oerhört viktigt att ge medborgarna tydlig information om hur den inre marknaden fungerar, eftersom det var just för dem som den inre marknaden tillkom för 20 år sedan.

För att få en fylligare bild av hur den inre marknaden utvecklas efterlyser utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd att informationen om resultattavlan för den inre marknaden, Solvit-rapporten, rådgivningstjänsten för medborgarna och resultattavlan för konsumentmarknaderna offentliggörs samtidigt.

Till sist vill jag tacka alla som har arbetat med betänkandet och be mina kolleger att rösta för det, eftersom jag är övertygad om att det i framtiden kommer att leda till att EU-lagstiftningen införlivas snabbare och mer korrekt i medlemsstaternas rättsordning. Och tack vare detta kommer européerna att stöta på färre hinder på den inre marknaden. Det är helt klart en fråga av grundläggande betydelse för utvecklingen av vår europeiska ekonomi och även för vår europeiska identitet.

Anna Hedh, föredragande. – Herr talman! Först och främst vill jag börja med att tacka skuggföredraganden och övrig personal för det goda samarbete vi har haft under tiden vi har arbetat med konsumentresultattavlan. Jag är också glad över att vi än en gång har fått fram ett betänkande som stöds av en överväldigande majoritet i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd.

Jag har alltid hävdat att vi behöver trygga och nöjda konsumenter i EU för att den inre marknaden ska fungera fullt ut. Därför var det glädjande att vi 2007 fick en kommissionsledamot med ansvar för just konsumentfrågorna. Meglena Kuneva visade prov på starkt personligt engagemang och stor öppenhet som bidragit till att det har gått framåt med konsumentskyddspolitik och konsumentfrågorna. Konsumentresultattavlan är också ett av Meglena Kunevas verk.

Trots oron för uppdelningen av ansvaret för konsumentfrågorna mellan två kommissionsledamöter hoppas vi att arbetet kommer att fortsätta att utvecklas och bära frukt och att fokuseringen på konsumenterna inte försvagas av den nya kommissionen. Detta är ett ansvar som faktiskt är större nu, i och med att artikel 12 i Lissabonfördraget säger att konsumentskyddskraven ska beaktas när unionens övriga politik och verksamhet utformas och genomförs. Detta utgör ett viktigt steg för konsumenterna och något som jag inte tänker låta någon glömma i mitt fortsatta arbete som politiker.

Jag välkomnar verkligen den andra utgåvan av resultattavlan för konsumentmarknaden. Resultattavlan är ett av flera verktyg för att förbättra den inre marknaden och jag tycker att just det perspektiv som resultattavlan utgår ifrån är särskilt intressant, eftersom det handlar om medborgarnas förväntningar och problem och eftersom det gör den inre marknaden bättre för just konsumenterna. Resultattavlan har analyserat konsumentmarknaden enligt samma indikatorer som förra gången, nämligen pris, leverantörsbyte, säkerhet, klagomål och kundtillfredsställelse.

Så småningom kommer dessa säkert att behöva utvecklas och förbättras och även nya indikatorer kommer att behöva tas in. I dagsläget anser jag dock att de utgör en tillräcklig grund, utifrån vilken man kan fastställa prioriteringar och dra slutsatser om vilka ytterligare analyser som behöver göras. Det är otroligt viktigt att vi har tålamod och ger resultattavlan tid att utvecklas. Den är fortfarande en nyfödd baby.

I den andra resultattavlan för konsumentmarknaden har vi bland annat sett tydliga indikationer på att konsumenterna har mer problem med tjänster än med varor och att priserna ökar mer sällan i sektorer där konsumenterna ofta byter leverantör. Den gränsöverskridande e-handeln utvecklas också långsammare på grund av gränshinder som gör konsumenterna oroliga och osäkra. Dessutom kan vi se att en effektiv tillämpning av lagstiftningen och faktiska prövningsmöjligheter är av avgörande betydelse för att marknaden ska fungera väl.

Uppgifter visar också att det finns stora skillnader mellan medlemsstaterna och att det finns utrymme för att förbättra prövningsmöjligheterna. Därför uppmanar jag nu kommissionen att följa upp grönboken om en kollektiv prövningsmöjlighet.

En effektiv tillämpning och tillsyn av EU:s konsumentskyddsbestämmelser är en förutsättning för att man ska öka konsumenternas förtroende. Tillsynen i EU är dock långt ifrån enhetlig och enligt statistiken finns det betydande skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller budgeterna för marknadsövervakning och antalet medverkande inspektörer. Såväl kommissionen som de nationella tillsynsmyndigheterna måste därför öka sina ansträngningar för att uppnå målet att åstadkomma ett gott konsumentskydd och se till att konsumenterna känner sig trygga, så att de kan utnyttja alla möjligheter på den inre marknaden.

Det är mycket viktigt att stärka mekanismer för marknadsövervakning och tillsyn för att öka konsumenternas förtroende. Konsumtionen kommer nämligen att vara en avgörande faktor för den ekonomiska återhämtningen i Europa.

Cristian Silviu Buşoi, föredragande. – (RO) Jag vill börja med att tacka dem som jag har haft tillfälle att samarbeta med för Solvit-betänkandet, sekretariatet för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, alla skuggföredragande, och mina kolleger som har visat sitt intresse för ämnet och gett viktiga bidrag till slutresultatet.

Solvit är ett nätverk som erbjuder informella lösningar på problem som kan uppkomma på grund av felaktigt införlivande av lagstiftningen om den inre marknaden. Det är en mycket användbar innovation när det gäller att ge konsumenter och företag i EU de fördelar som den europeiska lagstiftningen medför. Vi har ofta problem med att införliva lagstiftningen om EU:s inre marknad. Solvit tycks vara ett gångbart alternativ till rättsliga förfaranden, i synnerhet som domstolarna har fullt upp med andra mål.

Vi får dock inte bortse från att Solvit står inför en allt större ärendebörda. I det avseendet skulle man kunna säga att det är något av ett offer för sin egen framgång. Solvit kan alltså erbjuda medborgare och företag i EU hjälp av hög kvalitet, och de Solvit-centrum som inte har tillräckligt med personal måste få en personalförstärkning.

Denna extra personal måste tillhandahållas på ett förnuftigt och kontrollerat sätt med hänsyn till storleken på landets befolkning och hur många ärenden som centrumet tidigare har handlagt. Denna analys måste göras så att ytterligare personal enbart tilldelas på de platser där det verkligen behövs. Att förse Solvit med ytterligare personal medför givetvis också en del kostnader. I betänkandet uppmanas medlemsstaterna att använda alla tillgängliga resurser för att finansiera ytterligare personal, inklusive alternativa finansieringsmetoder.

Ett annat fokusområde i betänkandet är främjandet av Solvit-nätverket, vilket jag personligen anser är mycket viktigt, och jag tror att ni alla håller med mig om det. Genom att anlita Solvits tjänster kan små och medelstora företag spara stora summor pengar som de kan investera i andra områden som kan generera ekonomisk tillväxt och som är till mer nytta för deras utveckling än den rättsliga hjälp som de skulle kunna behöva för att lösa eventuella problem. När det gäller enskilda konsumenter erbjuder Solvit dem fördelen av att undvika tidsödande och kostsamma rättsliga förfaranden.

För att dra full nytta av de fördelar som Solvit-nätverket erbjuder måste medborgarna och företagen först känna till nätverkets effektivitet. Det är därför som jag anser att vi bör aktivt engagera de nationella myndigheterna, Europeiska kommissionen och Europaparlamentariker i främjandet av Solvit. Det finns många olika sätt som man kan göra det på, alltifrån massmedie- och informationskampanjer som ordnas av medlemsstaterna till inrättandet av en gemensam Solvit-portal. Dessutom kan de offentliga tjänster som är engagerade i genomförandet av EU-lagstiftningen om den inre marknaden utse en ansvarig för Solvit-informationen. Det skulle öka nätverkets effektivitet ännu mer och bidra till att främja det. Som ledamöter av Europaparlamentet kan vi själva ta initiativ till att främja Solvit och göra nätverket mer känt bland våra kolleger i de nationella parlamenten.

Utbytet av praxis mellan medlemsstaterna i fråga om att marknadsföra Solvit och lösa nätverkets verksamhetsproblem är en annan åtgärd som starkt förespråkas i betänkandet. Goda idéer bör spridas och tillämpas på europeisk nivå till nytta för oss alla.

Slutligen får vi inte glömma att Solvit ofta får in ärenden som inte hör till dess ansvarsområde eller ärenden som är särskilt komplicerade och därför behöver lösas med andra metoder. Framställningar till Europaparlamentets utskott för framställningar kan vara en lösning för de fall som är för komplicerade att lösas på Solvit-nivå. Ett av förslagen i betänkandet är därför att sådana ärenden ska vidarebefordras från Solvit-portalerna till webbplatsen för Europaparlamentets utskott för framställningar, samt till de nationella parlamentens särskilda utskott.

Detta var ett axplock av de idéer som Solvit-betänkandet bygger på. Jag anser att förslagen kan förbättra nätverkets verksamhet när det gäller att erbjuda konsumenter och företag assistans av hög kvalitet. Solvit har stor potential, och vi måste fortlöpande analysera dess prestationer så att dess potential utnyttjas fullt ut.

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst anser jag att det är mycket viktigt att vi ställer upp här tillsammans med min kollega John Dalli och svarar på era frågor och berättar för er om hur dessa olika medel och rättsakter genomförs.

I mitt politiska liv har jag ofta ansett att övervakningseffekten är minst lika viktig som effekten av tillkännagivandet. Därför är det mycket viktigt när man är ett nationellt parlament, eller Europaparlamentet, eller när man sitter i kommissionen, att man förfogar över ett instrument för att kontrollera och utvärdera att de rättsakter man har röstat om verkligen genomförs i praktiken. För att handla på rätt sätt behöver man också en ordentlig förståelse, och det är just på den punkten som era föredragande har inriktat sig med en hel del skicklighet och uppmärksamhet.

Jag vill tacka Róza Thun Und Hohenstein och Cristian Silviu Buşoi hjärtligt för de frågor som berör mig direkt och Anna Hedh för kvaliteten på deras betänkanden.

Vad talar vi om? Vi talar om den inre marknaden. Jag sade ganska sent i går kväll i kammaren att i denna tid av kris och ekonomiska svårigheter har vi inte råd att avstå från att utnyttja alla möjligheter. Om den inre marknaden, den stora europeiska marknaden, fungerade normalt så som den ska fungera borde vi själva och tillsammans kunna uppnå mellan 0,5 och 1,5 procent ytterligare tillväxt.

För närvarande har vi inte råd att förlora den möjligheten. Den inre marknaden måste därför fungera fullt ut i alla sina aspekter, och det är naturligtvis den uppgiften som ordförande José Manuel Barroso har anförtrott mig under er kontroll. Därför fäster jag stor vikt vid denna resultattavla och Solvit-instrumentet och att de fungerar väl. Jag tror att John Dalli kommer att säga exakt detsamma om den viktiga konsumentfrågan.

Róza Thun Und Hohenstein har just talat om de goda nyheterna och de inte fullt så goda nyheterna om resultattavlan. Vi talar här om 1 521 direktiv eller rättsakter som gör det möjligt för den inre marknaden att fungera, och det är en hel del. För närvarande ligger eftersläpningen i införlivandet precis som ni sade på den lägsta nivån någonsin. Det är goda nyheter, och vi måste tacka alla dem som i medlemsstaterna, och ibland i regionerna, ansvarar för genomförandet av direktiven. I dessa tack vill jag också inbegripa mina kolleger vid generaldirektoratet för den inre marknaden.

Det finns också en nyhet som inte är så bra, och det är att kvaliteten på införlivandet, kvaliteten på genomförandet, är otillfredsställande. Vi måste därför alla arbeta tillsammans med Europaparlamentet, med de nationella parlamenten, med tjänstemännen i varje medlemsstat. Som jag sade när jag frågades ut av parlamentet är detta syftet med de besök som jag kommer att göra från och med nu – jag har redan börjat – i var och en av de 27 huvudstäderna för att personligen träffa de tjänstemän under de behöriga ministrarna som ansvarar för genomförandet av direktiven om den inre marknaden och för att utarbeta punkterna på resultattavlan och få Solvit i funktion, så som Cristian Silviu Buşoi tydligt har sagt.

Det är också därför som jag talade om för Róza Thun Und Hohenstein att jag instämmer med tanken på ett forum. Det är en mycket god idé. Vi behöver föra människor samman, och det ska vi göra, här i parlamentet, med kommissionen, de nationella parlamenten och alla de ansvariga i respektive medlemsstat så att vi kan dela med oss, utvärdera och utbyta god praxis. Jag är övertygad om fördelarna med att sammanföra de ansvariga: överenskommelser i stället för tvångsmedel, överenskommelser först, ömsesidigt förtroende och gemensam personal.

När det gäller Solvit har Cristian Silviu Buşoi framhållit vikten av detta instrument, som börjar fungera väl. För närvarande har vi 1 500 fall som har handlagts genom samarbete, lösningar, medling, framför allt på medborgarnas vägnar, men också för ett stort antal företag. Som Cristian Silviu Buşoi helt riktigt påpekade ger detta möjligheter att spara tid och pengar, och på så sätt återfår medborgare, konsumenter och företag sin plats i centrum av den inre marknaden, i stället för att behöva inleda mycket mödosamma förfaranden för att hitta lösningar på deras problem som kan inbegripas vid genomförandet av den ena eller den andra bestämmelsen om den inre marknaden som gäller dem.

Det är i viss utsträckning samma anda som genomsyrar åtgärdsplanen för stödtjänsterna för inre marknadsfrågor (Single Market Assistance Services – Smas), vars syfte är att ge bättre information och bättre service till medborgare och företag. Framsteg har gjorts även här. Planen har gjort det möjligt att sammanföra olika tjänster och att ha gemensamma online-formulär för Solvit och rådgivningstjänsten för medborgarna.

Så som era fördragande har föreslagit anser jag att vi under John Dallis ledning kan och måste göra en ansträngning att lägga fram alla dessa dokument, alla dessa resultat, alla dessa meddelanden samtidigt, så att

vi kan sammanföra och bättre samordna de olika verktyg som beskriver genomförandet av rättsakterna eller direktiven om den inre marknaden.

I alla händelser är jag för denna förbättrade samordning och upprepar mitt personliga åtagande att dra full nytta av dessa olika verktyg för att utvärdera och övervaka de 1 500 direktiv som är knutna till den inre marknads funktion.

John Dalli, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill kommentera betänkandet om dessa två mycket viktiga politikområden för EU – resultattavlan för konsumentmarknaderna och paketet om konsumentinflytande – som har lagts fram av Anna Hedh, och jag vill tacka Anna Hedh för hennes utmärkta arbete som föredragande.

Konsumentpolitiken är mycket central för de ekonomiska och sociala utmaningar som vi står inför i dag. Det handlar helt om människor. Informerade konsumenter med inflytande driver på innovationstakten och konkurrenskraften. Viktigast av allt är kanske ändå att vi genom att få den inre marknaden att fungera för konsumenterna får ett trumfkort som återknyter till medborgarna. Konsumentpolitikens centrala roll avspeglas i ett antal ansvarsområden för kommissionsledamöterna. Kommissionskollegiet kommer verkligen att samarbeta nära för att se till att de bestämmelser som antas leder till praktiska fördelar för konsumenterna. Att jag är här i dag med min vän Michel Barnier är helt enkelt en indikation om att det är på detta nära sätt som vi kommer att arbeta tillsammans. Det kommer att vara vår arbetspraxis.

Konsumentdimensionen ska utvecklas inom alla kommissionsledamöters ansvarsområden, och riktmärken kommer att antas i hela kommissionen för att mäta framstegen eller bristen på sådana. Konsumentresultattavlan fungerar som ett larmsystem, som talar om för oss när den inre marknaden sviker konsumenterna. Resultattavlan övervakar också framstegen i integrationen på detaljhandelsidan för den inre marknaden för konsumenter, för små och medelstora företag och andra detaljister. Den bidrar också till att visa om medlemsstaterna gör tillräckligt för att utöva tillsyn över ny konsumentlagstiftning och informera, utbilda och ge konsumenterna inflytande.

När det gäller tillsyn är jag glad över att parlamentet delar kommissionens syn på vikten av att i praktiken ge människor de rättigheter de har på papperet. Vi har en lång väg att gå i det avseendet. Syftet med meddelandet från juli 2009 var att hitta sätt att göra genomförandet mer ändamålsenligt, effektivt och konsekvent i Europeiska unionen. Detta behöver nu omsättas i konkret handling. En prioritet kommer att vara att öka insatserna för att göra vårt gränsöverskridande nätverk mer ändamålsenligt och effektivt. Det måste ge handlarna tydliga signaler om att det inte finns någon frizon i EU där de kan slippa undan tillsyn. Samma sak gäller samarbetet med myndigheterna i tredjeländer. För att uppnå detta behöver de nationella tillsynsmyndigheterna personal och resurser. I hårda ekonomiska tider är alla offentliga tjänster pressade, men att skära ned på tillsynen i fråga konsumenträttigheterna skulle bara motverka sitt syfte. Fria, öppna och välkontrollerade marknader främjar kvalitets- och priskonkurrens och driver på konkurrenskraften. Detta är till gagn inte bara för konsumenterna utan även för EU-ekonomin som helhet. Kommissionen och parlamentet bör arbeta tillsammans för att se till att detta budskap hörs högt och tydligt i alla medlemsstater.

Vi tänker också fortsätta det goda arbetet med att upprätta EU-omfattande samordnad tillsyn – s.k. sweeps. Dessa regelbundna, samordnade marknadskontroller visar att det ibland inte räcker att kombinera nationella insatser. Det krävs europeiska lösningar. Jag tar därför gärna emot er inbjudan att undersöka den rättsliga grunden i fördraget med sikte på att stärka konsumentskyddet, i synnerhet förstärka kommissionens möjligheter, men detta kommer att ske och vi kommer att följa den vägen om vi bara först är övertygade om att det kommer att tillföra värde till arbetet på nationell nivå.

När det gäller provningsmöjligheter håller jag med om att alternativa tvistlösningsmekanismer kan erbjuda konsumenterna billiga, enkla och snabba lösningar samtidigt som företagens anseende vidmakthålls. Ett inslag i strategin gäller hanteringen av kollektiva provningsmöjligheter. Här tänker jag tillsammans med de båda vice ordförandena Joaquín Almunia och Viviane Reding se till att kommissionen går framåt på ett samordnat sätt.

Slutligen räknar jag med ert stöd för att se till att tillräckliga medel finns tillgängliga efter 2013, när det nuvarande konsumentprogrammet löper ut, för att stödja den ambitiösa konsumentpolitiken, inte minst den fortsatta leveransen av en förbättrad resultattavla. Jag är övertygad om att vi tillsammans kan klara de komplexa utmaningarna i dag och i morgon och arbeta i partnerskap för att se till att den inre marknaden ger sin fulla potential till alla våra medborgare.

Simon Busuttil, *föredragande för yttrandet från utskottet för framställningar*. – (MT) Jag har för utskottet för framställningar utarbetat ett yttrande om Solvit-nätverket, som jag stöder helt, eftersom det är ett medel som hjälper medborgare som stöter på svårigheter. Jag vill dock göra ett viktigt påpekande som jag kommer att utveckla: behovet av fullt samarbete mellan alla intressenter som medborgaren kontakter. Vilka alternativ är tillgängliga för medborgare som råkar utföra en svårighet? Konsumenten kan antingen inge en framställning till Europaparlamentet, som har sådana befogenheter enligt artikel 194 i fördraget, inge ett klagomål till Europeiska kommissionen eller ett klagomål till Solvit. Medborgaren kan också få sin sak prövad genom att vända sig till Europeiska ombudsmannen. Detta skapar dock stor förvirring och leder till att medborgarna inte vet exakt var de kan få sin sak prövad och få hjälp. Följaktligen vädjar jag för utskottet för framställningar om ökat samarbete mellan de berörda institutionerna så att medborgarna vet exakt var de kan få sin sak prövad.

Zuzana Roithová, *för PPE-gruppen*. – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Internettjänsten Solvit har varit i drift i åtta år nu och har lyckats att lösa 83 procent av klagomålen från medborgare och företag om felaktig tillämpning av EU-rätten i medlemsstaterna och har klarat att göra detta inom tio dagar. År 2008 undveks rättstvister och skadestånd till ett värde av 32 miljoner euro tack vare informella lösningar från Solvit.

De problem som avslöjas i våra tre betänkanden finns på två plan: Först och främst dröjsmålet med att införa EU-rätten i nationell praxis i ett antal medlemsstater, med ett underskott på 100 direktiv som inte helt har trätt i kraft på den inre marknaden. Jag vet att det är en liten andel, men det är en viktig andel. För det andra är det problem med det dåliga utnyttjandet av Solvit som praktiskt instrument. I exempelvis Tjeckien är tjänsten välkänd bland yrkesverksamma, men endast 7 procent av de registrerade företagen känner till den. Läget i Frankrike är ännu sämre. Enligt statistiken sköts Solvit av en enda person som är praktikant.

Jag är glad över att vårt utskott också har stött förslagen som jag lade fram som skuggföredragande, till exempel att man bör förstärka den administrativa personalen i Solvit-nätverket i medlemsstaterna. Det är dock främst en fråga om att främja nätverket bland företagare, utvandrare, olika sammanslutningar, nationella parlament och även här i parlamentet. Jag kan nämna behovet av att koppla Solvit till de enhetliga kontaktpunkter och rådgivningstjänsten för medborgarna som drivs av kommissionen, och naturligtvis är det viktigt att kommissionen informerar alla länder i tid om de problem som har lösts via Solvit-nätverket. Kommissionen bör lägga fram dessa analyser i årsrapporter, och på så sätt kan vi förbättra nyttan av Solvit-nätverket.

Jag är glad över att vårt utskott i så hög grad har stött alla tre betänkandena över hela det politiska spektrumet, och jag hoppas att plenum också kommer att stödja dem. Jag vill tacka alla föredragande för det arbete de har utfört.

Evelyn Gebhardt, *för S&D-gruppen*. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Barnier, kommissionsledamot Dalli, mina damer och herrar! I dag talar vi om den inre marknaden, konsumentskydd och människors rörlighet inom Europeiska unionen. Det är huvudfrågorna när vi diskuterar de tre instrumenten, och det är dessa frågor som jag särskilt vill ta upp.

Att de tre ämnena sammanförs är en stor fördel för oss i dag, eftersom näringslivet och arbetstagarna inte i sig är motståndare till varandra. De behöver sammanföras. Där behöver vi göra framsteg i framtiden. Därför är det bra att vi har denna gemensamma debatt i dag.

För att förverkliga detta behöver vi framför allt placera tre politiska principer i förgrunden. För det första – och kommissionsledamot Michel Barnier formulerade det mycket bra tidigare – måste vi övervinna protektionismen, som fortfarande är mycket påtaglig i medlemsstaternas nationella regeringar. Det är något som vi behöver göra i vilket fall som helst, och det finns på dagordningen.

Den andra politiska principen är att vi måste garantera en hög nivå av skydd för både konsumenternas och arbetstagarnas rättigheter. Med andra ord innebär den inre marknaden inte avskaffandet av rättigheter, och det innebär inte avreglering. Det innebär att se till att vi bevarar vår mycket höga nivå av gemensamma rättigheter på dessa områden. Därför finns det en punkt i Róza Thun Und Hohensteins betänkande som vi inte instämmer i. Det gäller den så kallade resultatavtalen för den inre marknaden eller det inre marknadstestet. Det är fel tillvägagångssätt. Det ger intryck av att det enda viktiga är hur marknaden fungerar. Så är inte fallet. Vi måste fråga vilken effekt EU-lagstiftningen har på arbetstagarnas rättigheter och konsumenternas rättigheter. Vi avvisar därför denna tanke eftersom den är fel.

För det tredje behöver vi god tillsyn över rättigheterna på EU-nivå. För detta ändamål behöver vi ett system för kollektiva provningsmöjligheter, så att konsumenterna inte står ensamma på den inre marknaden utan verkligen kan hävda sina rättigheter.

Robert Rochefort, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! För det första, låt mig säga att jag är mycket nöjd med att se att meningsutbytet om den inre marknaden och konsumentskyddet tas upp som en prioriterad debatt denna förmiddag.

Herr Barnier! I samband med den ekonomiska krisen är det den inre marknaden som vi måste utveckla. På den inre marknaden är det förstas konsumtionen som är den viktigaste drivkraften som vi på mycket kort sikt behöver stödja. Dock inte vilken konsumtion som helst. Vi behöver den sortens konsumtion som förbereder för framtiden, som är i linje med kraven på hållbar utveckling, ansvarsfull konsumtion som inte alltid försöker främja lågprisprodukter som antas förbättra köpkraften för familjerna men som i praktiken ofta är av undermålig kvalitet och som är resultatet av den nästan systematiska utflyttningen av produktion utanför unionen. Vi vet vem som är huvudoffret: konsumenterna med den lägsta inkomsten, de mest sårbara konsumenterna.

Med andra ord måste vi återställa förtroendet mellan konsumenter och företag, särskilt distributionsföretag, för att förstärka och främja utvecklingen av vår inre marknad inom EU. Jag vill ge kommissionen ett mycket tydligt budskap. Herr Dalli! Ja, ni får vårt stöd, men vi är oroade över risken med uppdelningen av behörigheten mellan er. Vi fruktar att det kommer att leda till fragmentering av era skyldigheter. Samtidigt ska vi vara mycket vaksamma och se efter att ni verkligen arbetar tillsammans på ett samordnat sätt. Vi förväntar oss att konsumentintresset verkligen beaktas i all EU:s politik i Lissabonfördragets anda.

Jag ska omedelbart ge er ett exempel som inte bara gäller Michel Barnier och John Dalli, utan även Viviane Reding. Det är dags att följa upp grönboken om kollektiva provningsmöjligheter. Vi förväntar oss att ni ska göra framsteg med den saken. Herr Dalli! Eftersom ni nämnde det skulle jag förresten vilja fråga er om ni redan har en plan för saken. Vi förväntar oss också att ni kommer fram till en ny specifikt europeisk form, så att man i dessa kollektiva provningsmöjligheter undviker det alltför vanligt förekommande missbruket av det amerikanska systemet. Vi måste komma fram till någonting som kan vara till fördel för alla och som inte ställer den enes intresse mot den andres.

Jag vill gratulera vår kollega Anna Hedh till hennes mycket utförliga betänkande. Jag vill särskilt framhålla hennes betoning av konsumentutbildning i betänkandet. Det är väsentligt och måste fortgå under hela livet eftersom det inte bara är en fråga för barn utan för alla konsumenterna, med tanke på den utsträckning som produkter ändras och att marknadskrafterna blir alltmer sofistikerade.

(Talmannen avbröt talaren.)

Sammanfattningsvis vill jag säga er att indikatorerna, resultattavlorna, är gott och väl – och detta sägs av en tidigare statistiker/ekonom – men de kan inte ersätta den politiska viljan, som är det som verkligen måste sporra oss till handling.

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag fortsätter utifrån det som Michel Barnier sade i början om den inre marknadens betydelse under den rådande krisen. Detta har visats mycket tydligt ännu en gång. Medborgarna måste ha förtroende för den inre marknaden. Först då kommer den att fungera på rätt sätt. Detta saknas fortfarande på många nivåer. I diskussionerna i våra egna länder lägger i synnerhet vi parlamentariker ofta märke till att denna rädsla för den inre marknaden fortfarande är ganska vanlig hos allmänheten och att ämnen som protektionism tyvärr också tas väl emot eftersom det inte bara är regeringar som föreslår sådana saker, utan det stöds även av många medborgare. Därför är det desto viktigare för oss i parlamentet att göra vårt yttersta för att främja förtroendet för den inre marknaden. Konsumentpolitik är givetvis ett viktigt element för att uppnå detta. Konsumentpolitik som ger en hög nivå av konsumentskydd kan öka och trygga människors förtroende för den inre marknaden. Vi behöver därför arbeta hårdare på detta område.

Jag är glad över att båda kommissionsledamöterna är här i dag. Ni vet förstås att även vår grupp var kritisk mot att det inte längre finns en enda kommissionsledamot som ansvarar för konsumentpolitiken, men det besked som Meglena Kuneva gav var mycket positivt. Vi är därför glada över den mycket tydliga signal ni gav oss här om att ni kommer att samarbeta på området. Vi var också oroade över att uppdelningen av ansvaret på olika kommissionsledamöter skulle leda till att konsumentskyddet fick för lite uppmärksamhet. Jag hoppas dock att detta inte är ett udda tillfälle utan att ni kommer att samarbeta mycket nära med oss eftersom vi har några mycket viktiga frågor att ta upp. Exempelvis har vi fortfarande inte slutfört diskussionen

om lagen om gruppitalan och kollektiva provningsmöjligheter, och där behöver vi göra framsteg. Självklart kommer detta också att spela en mycket viktig roll för att öka medborgarnas förtroende.

Vi behöver fler instrument som gör det klart att medborgarna är skyddade på den inre marknaden. Solvit är ett mycket viktigt instrument i detta avseende. Vi stöder därför helhjärtat Cristian Silviu Buşois betänkande. Solvit, som ger möjlighet till lösningar utanför domstolen, skapar förtroende på den inre marknaden och ger konsumenterna bättre kunskap om den inre marknaden. Detta är något som mycket ofta saknas när det gäller myndigheterna i medlemsstaterna. Solvit kan ge ett viktigt bidrag i detta avseende. I år är jag föredragande för budgeten, och jag kan försäkra John Dalli om att vi kommer att vaka över budgetfrågorna och tilldelningen av resurser till konsumentpolitiken. Vi har redan kontaktat vårt budgetutskott och framhållit att vi självklart vill att medel ska fortsätta att anslås och att vi vill att tillräckligt med pengar ska användas. Här kan ni räkna med vårt stöd.

Sammanfattningsvis upprepar jag ännu en gång framför allt att dessa betänkanden skickar ut ett mycket viktigt och mycket positivt budskap. Även om vi stöder dem gör vi det dock med en kritisk inställning på en punkt. Det gäller kontrollen av den inre marknaden som vi anser är ganska ensidig. Om vi ska se över direktiven behöver de ses över från olika synpunkter. Hållbarhet är mycket viktigt här, liksom sociala frågor. En översyn, om en sådan måste genomföras, får därför inte inriktas enbart på den inre aspekten av den inre marknaden. Det måste vara en heltäckande översyn. Ämnet subsidiaritet måste också få tillräckligt uppmärksamhet i detta sammanhang. Vi anser därför att det är beklagligt med en ensidig fokusering på den inre marknadskontrollen. I princip stöder vi dock föredragandes uppläggning, även med avseende på kontrollen av den inre marknaden, och vi kommer att rösta för betänkandet.

Adam Bielan, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Framstegen i uppbyggnaden av den gemensamma marknaden bygger på fyra friheter – fri rörlighet för personer, varor, kapital och tjänster – och den är fortfarande en oavslutad process, särskilt om vi tänker på den fjärde friheten, den fria rörligheten för tjänster, och vi har fortfarande mycket kvar att göra. Det är en oerhört viktig process, särskilt i tider av stillastående i ekonomin och med hänsyn till den ekonomiska kris som vi drabbats av i Europa. Det är verkligen i en tid av ekonomisk avmattning som vi borde tala om fördelarna med den gemensamma marknaden, och kanske vi då kommer att se den politiska vilja som Robert Rochefort efterlyste.

Därför vill jag berömma Europaparlamentets presidium för att det insåg frågans vikt och beslöt att göra debatten om de tre betänkandena till en prioriterad debatt under detta parlamentssammanträde. Jag är också skyldig Malcolm Harbour, ordförande i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, ett tack och beröm för hans effektiva insatser i detta sammanhang. Jag vill också gratulera de tre föredragandena till dessa viktiga betänkanden. Jag kan dock inte annat än notera en viss absurditet. I plenum i dag diskuterar vi Róza Thun Und Hohensteins betänkande – ett utmärkt betänkande skulle jag vilja tillägga – men det är ett betänkande om resultattavlan för den inre marknaden för 2008. För flera dagar sedan offentliggjorde dock kommissionen resultattavlan för den inre marknaden för 2009. Detta är en annan anledning till att kommissionen i framtiden bör offentliggöra samtliga dessa fyra viktiga rapporter om övervakningen av den inre marknaden samtidigt. Trots allt handlar resultattavlan för den inre marknaden, resultattavlan för konsumentmarknaderna, Solvit-rapporten och rådgivningstjänsten för medborgarna om samma sak, och vi bör få dem samtidigt.

Slutligen vill jag också uttrycka mitt stöd till de båda huvudförslagen i Róza Thun Und Hohensteins betänkande. Jag stöder helt förslaget om att hålla ett årligt forum om den inre marknaden samt det ännu viktigare förslaget om ett obligatoriskt test, det inre marknadstestet, som bör åtfölja alla Europeiska kommissionens förslag i framtiden.

Kyriacos Triantaphyllides, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Det finns nu en angelägen uppfattning, som bekräftas i Lissabonfördraget och av den ståndpunkt som kommissionen själv intagit, att konsumentskyddspolitiken behöver inriktas på att värna om en sund marknad där konsumenterna kan handla säkert och tryggt.

Detta resonemang bygger på tanken att om konsumenterna känner sig trygga och har förtroende för marknaden så att den gränsöverskridande handeln främjas kommer konkurrenskraften att öka, och konsumenterna får tillgång till ett större urval av varor och tjänster till mer konkurrenskraftiga priser.

Vi håller inte med om den ståndpunkten och synen att effektivare och flexibla konsumentmarknader är grundläggande faktorer för konkurrenskraft och medborgarnas välbefinnande. Den ekonomiska krisen visar att vi behöver vägledas av särskilda villkor i varje stat och inte av en dogmatisk tillämpning av en enda norm, nämligen ren konkurrens. Vi anser att konkurrenskraften inte är förknippad med medborgarnas välbefinnande.

Den tenderar att gynna företagen, eftersom de samlade effekterna av de hittillsvarande prissänkningarna bevisligen inte har varit till konsumenternas fördel.

Vi behöver priskontroller på basvaror, till nytta för de fattigare klasserna och för samhället som helhet. Den enda politik som kan befästa och höja nivån på konsumentskyddet är en politik som kretsar kring människan och människans välbefinnande, inte kring att öka konkurrensen.

Därför är vi för en resultattavla för att registrera och utvärdera de europeiska konsumenternas nöjdhet med marknadernas friktionsfria funktion, men vi bör dock inte frångå det viktiga och objektiva, vilket inte är något annat än att driva en människocentrerad inre marknad som handlar om människors välbefinnande, i stället för om siffror. Vi ser konsumentresultattavlan som ett verktyg för att registrera hur nöjda konsumenterna är inom en viss ram och vid en viss tidpunkt. Denna utvärdering och dessa registreringar kan inte ensamma medföra ökat välbefinnande för medborgarna bara genom att som det verkar ge konsumenterna större självförtroende och trygghet.

Vidare behöver alla utvärderingar göras på grundval av kvantifierbara sociala mål. Vi konstaterar också att om det primära syftet med resultattavlan är att registrera konsumentklagomål behöver särskild betoning ges åt åtgärder för att förebygga ocker.

Oreste Rossi, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag diskuterar vi tre åtgärder som gäller konsumenternas hälsa och skydd, som vi redan har röstat för i utskottet och som vi kommer att rösta för i plenum.

Vi står på medborgarnas sida, de som ofta skadas av beslut som fattas av europeiska organ: Jag tänker på det beslut som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna fattat om att förvägra friheten att visa krucifixet, oförmågan att verkligen göra något åt olagliga invandrare, den ändlösa strömmen av människor från tredjeländer som tar arbeten från vårt folk, återhållsamheten i att ge konsumenterna riktig information om vad de köper eller om vilket ursprung livsmedlen har.

I Hedhbetänkandet fäster man stor vikt vid de europeiska medborgarnas perspektiv, vilka upplever fördelarna och nackdelarna med den inre marknaden varje dag. Man framhåller också att det var klokt att 2007 utse en kommissionsledamot för konsumentfrågor. I betänkandet framhålls vidare behovet av att harmonisera medlemsstaternas övervakningssystem samt motsvarande strukturer i tredjeländer.

I Róza Thun Und Hohensteins betänkande kritiserar man vissa ståndpunkter som intagits tidigare och efterlyser att ansvaret delas mellan medlemsstaterna och kommissionen.

Cristian Silviu Buşois betänkande handlar om Solvit-nätverket, som Europeiska kommissionen inrättat för att ge medborgare och företag kostnadsfri hjälp att hävda sina rättigheter inom unionen, särskilt när det gäller tvister. I betänkandet kritiserar man även vissa ineffektiviteter i nätverket, och man förespråkar förbättrad information för medborgare och företag, vilka ofta inte känner till att nätverket finns. Som lagstiftare måste vi först och främst ta hänsyn till medborgarna och konsumenterna.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Solvit kan och bör ge ett betydande bidrag till ökad öppenhet i tillsynen över och hävdandet av personliga och medborgerliga rättigheter på den inre marknaden. Det elektroniska Solvit-nätverket för problemlösning bygger på ett pragmatiskt tillvägagångssätt som kommer att vara till nytta både för medborgarna och för företagen utan att ge upphov till en massa byråkrati.

Av rapporten från 2009 framgår också att nästan 40 procent av medborgarnas frågor gällde villkoren för vistelse i ett annat EU-land. Detta gör att man kan fråga sig om uppehållsrättigheter fortfarande inte är genomförda på ett tydligt sätt.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag ska vi rösta om initiativbetänkandet om konsumentskydd, som är ett mycket viktigt instrument och där jag bland annat måste tacka föredraganden Anna Hedh och övriga föredragande för den utmärkta anda i vilken vi har lyckats arbeta tillsammans.

Det var många punkter där vi var helt överens och andra som jag hoppas vi kan arbeta på i framtiden: särskilt den europeiska konsumentresultattavla som stöds av Europeiska kommissionen och som även om det är ett viktigt instrument enligt min mening ännu inte tillhandahåller standardiserade data som gör det möjligt att fatta klara beslut. Om vi vore ett företag och fattade beslut om företagets framtid baserat på data som fortfarande är ofullständiga skulle vi gå i konkurs. Det är därför som jag hoppas att vi i framtiden kan arbeta på en databas som gör det möjligt för människor att fatta klara beslut.

Vi måste överväga att i betänkandet ta upp den stora bördan för konsumenterna. Enligt min mening och på min grups vägnar anser jag dock att det behövs en bättre balans i framtiden. EU-medborgarna är ju inte bara konsumenter utan även arbetstagare i de företag som är verksamma på den inre marknaden. Vi måste därför alltid tänka på den balans som måste finnas mellan dem som tillhandahåller tjänster och varor och konsumenterna själva, och detta är vårt mål.

En informerad konsument är en fri konsument – alla initiativ för att ge mer information är därför välkomna – men vi sade nej till skolprogram eftersom vi inte ska träda in i konsumenternas ställe när det gäller att utöva deras valfrihet. Vi anser att föräldrarna bör vara den första referenspunkten för yngre barn när det gäller konsumentutbildning. Föräldrarna bör dessutom ha kontroll över sina barns konsumtion, särskilt när de är små.

När det gäller vuxna stämmer det att konsumenter ibland har svårt att skydda sig via de lämpliga rättsliga kanalerna, vilket är anledningen till att vi är för prövningsmöjligheter utanför domstolen. Vi anser dock att en stor ansträngning bör göras särskilt i kristider för att få det som vi redan har att fungera hellre än att öka antalet konsumentombudsmän.

Avslutningsvis vill jag nämna de tjänster som tillhandahålls av offentliga förvaltningar. Jag beklagar att inte tillräckligt mycket eftertanke ägnades åt att offentliga förvaltningar, kommuner, organ, provinser och till och med stater också är referenspunkter för konsumenterna. Jag hoppas att vi i framtiden kan göra mer, eftersom det måste vara möjligt för konsumenterna att få skydd mot dåligt fungerande tjänster som tillhandahålls av offentliga förvaltningar.

Liem Hoang Ngoc (S&D). – (FR) Herr ordförande, fru talman! Jag tackar Róza Thun Und Hohenstein för hennes pliktrogna arbete och den allmänna kvaliteten på hennes betänkande.

Som skuggföredragande för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet är jag mycket glad över att omröstningen i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har gjort det möjligt att i slutbetänkandet ta in ett antal idéer som vi vill få fram.

Den första är att det behövs en mer kvalitativ uppläggning av resultattavlan för den inre marknaden för att göra det möjligt att hitta orsakerna till eftersläpningen i införlivandet av lagstiftningen. Vi underskattar inte nyttan av statistik och den påtryckning som kommer av att sporra EU:s goda och dåliga elever, men enligt vår mening borde kommissionen vara mer ambitiös och försöka göra resultattavlan till ett verktyg för att uppskatta medlemsstaternas svårigheter under införlivandet. Det är i synnerhet fallet eftersom vi alla vet att eftersläpningen i införlivandet ibland inte beror på motvilja i medlemsstaterna utan på den undermåliga kvaliteten på den EU-lagstiftning som ska införlivas.

Den andra aspekten jag fokuserade på är behovet av att förstärka dialogen mellan kommissionen och medlemsstaterna under hela den period då införlivandet pågår. Ju mer informationsutbyte uppåt, desto mer kommer det att vara möjligt att förebygga risken för att införlivandet inte genomförs eller genomförs på fel sätt.

Betänkandet inger dock betänkligheter på en punkt, nämligen punkt 10, som inte ursprungligen fanns med i Róza Thun Und Hohensteins förslag till betänkande. I denna punkt föreslår man att ett inre marknadstest ska införas för all ny lagstiftning som föreslås. Vi är helt emot detta eftersom ett sådant test enligt vår mening i bästa fall skulle vara poänglös och i värsta fall farligt.

Granskningen av eventuella hinder för den inre marknaden sker redan i den konsekvensstudie som Europeiska kommissionen genomför för varje nytt lagförslag. Vi vill inte att detta inre marknadstest ska användas som förevändning för att undergräva framstegen på det sociala området eller miljöområdet. Det kan vi inte under några omständigheter gå med på.

Jürgen Creutzmann (ALDE). – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Barnier, kommissionsledamot Dalli! Att vi diskuterar tre initiativbetänkanden om konsumentskydd och den inre marknaden i dag visar att trots alla våra framsteg på dessa områden finns det fortfarande mycket som behöver förbättras. Visst har medlemsstaternas införlivande av direktiven om den inre marknaden i genomsnitt förbättrats mycket, men sju medlemsstater har inte lyckats uppnå det mål som kommissionen fastställt om att minska eftersläpningen i införlivandet av direktiven om den inre marknaden till 1 procent.

Huvudproblemet har dock mer att göra med tillämpningen av EU-rätten än med införlivandet av den. Vid fördragsbrott från medlemsstaternas sida tar det i genomsnitt 18 månader – med andra ord fortfarande alltför lång tid – för dem att följa domstolens avgörande. Detta framgår av den nuvarande resultattavlan för

den inre marknaden, och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa finner detta oacceptabelt. Denna eftersläpning kommer att leda till problem för medborgarna och särskilt för de små och medelstora företagen, som är beroende av harmoniserade regler på den inre marknaden men som möter oväntade, tidsödande och byråkratiska hinder när de vill bedriva verksamhet över gränserna.

Därför är det viktigt att Solvit utvecklas vidare. Solvit är ett elektroniskt nätverk för problemlösning där medlemsstaterna arbetar tillsammans på ett pragmatiskt sätt för att lösa problem som har uppkommit till följd av att offentliga myndigheter tillämpar bestämmelserna om den inre marknaden på fel sätt. Alla medlemsstater måste till sist ge sina Solvit-centrum finansiella resurser och personal med lämplig utbildning. ALDE-gruppen efterlyser starkt att människor görs medvetna om Solvit i medlemsstaterna för att underlätta gränsöverskridande försäljning av produkter och tjänster. Därför är det lika nödvändigt att engagera berörda sammanslutningar i storskaliga informationskampanjer som att det finns en enhetlig, lättbegriplig och lättfunnen Internetportal för mottagande av klagomål av olika slag.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Herr talman! Som ordförande för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd är jag mycket glad först och främst över att kunna säga hur mycket vi alla uppskattar att kommissionsledamot Michel Barnier och kommissionsledamot John Dalli båda är här i dag och för det andra över att kunna säga att jag anser att detta är ett enastående tillfälle för parlamentet.

Vi har ett utskott som har sammanställt tre initiativbetänkanden som är inriktade på övervakning och genomförande av viktiga lagstiftningsinstrument, och som ni, kommissionsledamot Barnier, sade kommer en del av er framgång att bedömas inte bara efter antalet lagstiftningsförslag som ni lägger fram utan efter hur väl de fungerar.

Detta är enligt min mening en verkligt betydelsefull utveckling som alla utskott i parlamentet måste engagera sig i. Jag vill särskilt tacka alla samordnare i utskottet som har arbetat tillsammans med mig för att komma framåt i vårt arbete och även för att engagera nationella parlament, för att ha ett forum med nationella parlament.

Jag hoppas verkligen att vi som de båda kommissionsledamöterna angav kommer att få ett bredare forum för den inre marknaden, men vi vill att era rapporter ska sammanföras så att det blir ett årligt tillfälle i parlamentet för detta mycket viktiga ämne.

Om vi ser till EU 2020-förslaget anser jag det vara betydelsefullt att slutförandet av den inre marknaden nu förvisats till ett stycke om saknade länkar och slutförande av nätverk. Jag hoppas att alla mina kolleger är överens om att detta är absolut oacceptabelt. Initiativet till EU 2020-strategin är en uppmaning till medlemsstaterna att bidra, och vi har hört från föredragandena (som jag tackar stort för deras betänkanden) att medlemsstaterna behöver medverka till att slutföra den inre marknaden.

Detta måste bli ett flaggskepp och får inte förvisas på det sätt som man gör i EU 2020-initiativet, och jag hoppas att ni kommer att hjälpa oss att se till att så sker under de närmaste veckorna.

Trevor Colman (EFD). – (EN) Herr talman! Den första antydning till oenighet denna förmiddag: i betänkandena ges ett helhjärtat stöd till genomförandet av EU-lagarna om konsumentskydd i medlemsstaterna och övervakningen av integreringen av marknaderna, vilket ska redovisas i en årsrapport.

En av huvudrekommendationerna är att inrätta en resultattavla för konsumentmarknaderna om ämnen som klagomål, priser, nöjdhet, byten och säkerhet, plus en mängd andra långsiktiga indikatorer. Kommissionen tänker genomföra djupgående analyser av alla så kallade problemsektorer som identifieras i resultattavlan för konsumentmarknaderna.

Denna byråkratiska väv av sammankopplade tillsynsåtgärder och självalstrande reglering kommer att göra för den småskaliga detaljhandeln i Storbritannien vad den gemensamma fiskeripolitiken har gjort för den brittiska fiskeribranschen: ta kål på den.

Ännu en gång är småföretagaren måltavla och drabbas av byråkratiska ingrepp och överreglering. Hur välmenande dess förslag än må vara – och det är jag säker på att de är – så är detta återigen en EU-lösning som söker efter ett problem.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag stöder helhjärtat de kloka bidragen från mina kolleger – med undantag av den sista – och jag ska därför gå rakt på de viktigaste punkterna.

Róza Thun Und Hohensteins betänkande är ett mycket lyckat exempel på hur vi från Europaparlamentets sida kan visa att vi menar allvar med att faktiskt genomföra det som vi har beslutat tillsammans med rådet, och detta genomförande är medlemsstaternas uppgift. Vi som parlament måste därför tillsammans med kommissionen under kommande år vara mer uppmärksamma på att se till att genomförandet faktiskt blir framgångsrikt.

Den andra saken som betänkandet visar är att den uppdelning som socialdemokraterna tycks vilja ha, nämligen att de själva ansvarar för de goda handlingarna, för konsumentskyddet och för skyddet av arbetstagarna, samtidigt som kommissionen ska hålla kontroll över den inre marknaden, inte kommer att fungera.

Vår begäran, som tas i upp i betänkandet i form av det inre marknadstestet, är att vi sammanför alla viktiga beståndsdelar som vi värdesätter på den inre marknaden, och som konsumenterna gillar och företagen behöver, och genomför en tydlig utvärdering.

Vi vill inte undergräva arbetstagarnas rättigheter, men vi vill att dessa arbetstagare också ska kunna köpa de produkter som de värdesätter. Vi vill inte orsaka problem för sociala strukturer i medlemsstaterna, men vi vill att dessa sociala strukturer ska anpassa sig till framtiden. Detta kräver en balans, som parlamentet behöver hitta i samarbete med kommissionen. Det får inte bli så att kommissionen ansvarar för problemen medan parlamentet lovar alla goda gärningar.

För det andra visar Anna Hedhs betänkande, som liksom alla betänkanden som vi debatterar här har fått utmärkta bidrag från skuggföredragandena, att vi behöver fästa lika mycket uppmärksamhet vid konsumenternas förtroende som vid företagarnas. Det kommer att vara en uppgift för framtiden, där en lösning endast kan hittas genom att fokusera långsiktigt på målet för den inre marknaden, stoppa splittringen mellan de enskilda direktoratens allmänna och varierande politiska inriktningar, och faktiskt se den inre marknaden som det europeiska projektets stora mål som vi har försummat en del på senare år.

Kommissionsledamöter! Jag är mycket nöjd med att ni båda är här i dag och att ni kommer att ta med drivkraften till kommissionen under de närmaste fem åren.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamöterna och föredragandena. Jag var skuggföredragande för Solvit, som jag därför på min socialdemokratiska grups vägnar ska koncentrera mig på.

Solvit är en bra idé, och jag anser att kommissionsledamot John Dalli sammanfattade det väl genom att säga att det hela handlar om människor. Det är medborgarinriktat och försöker hjälpa dem som stöter på hinder och problem som skapats av EU och försöker lösa problemet inom tio veckor. Jag vet att vissa personer skyggar inför tanken att "jag kommer från regeringen, och jag är här för att hjälpa till", men Solvit är i grunden ett nätverk som sträcker sig över 27 medlemsstater och som finns till för att göra exakt detta: hjälpa till.

Jag vill framföra och få protokollfört mitt beröm till alla dem som arbetar vid medlemsstaternas Solvit-centrum. Så sent som förra året träffade jag den lilla personalstyrka som sköter Solvit-centrumet i Storbritannien. Det sätt som Solvit-centrumet drivs på i Storbritannien är en förebild för bästa praxis, eftersom man där provar och tillämpar en Solvit+-modell, och går längre i att hjälpa företag och enskilda som kontaktar dem med problem. Arbetsgruppen ingår i enheten för EU-lagstiftning inom det brittiska ministeriet för näringsliv och industri. Ett av mina många ändringsförslag hade till syfte att se till alla centrum i hela EU har lämplig personal utan undantag.

Kommissionsledamot Barnier! I december tog jag upp frågan om Solvit i kammaren när ni var närvarande och nämnde att utskottet under hösten fått veta att i er egen medlemsstat sköts Solvit-centrumet av en praktikant. Ledamöterna i utskottet blev förskräckta. Får jag lov att ställa en fråga, precis som jag gjorde i december? Har situationen förändrats? Om ni inte kan ge kammaren denna information, får jag be er att förklara varför? Det är viktigt att Solvit-centrumen får tillräckligt med personal.

Den inre marknaden står i centrum för det som vi har åtagit oss. Det är viktigt att vår lagstiftning är klarare och enklare att tolka för medlemsstaterna, så att den inre marknaden kan fungera på ett smidigare sätt och konsumenterna får de bästa priserna och den högsta kvaliteten.

Och slutligen: Varför finns det inte en Solvit-dag i Europaparlamentet? Varför har vi inte en affisch med reklam för Solvit i alla våra valkretskontor? Vad kan vi göra för att informera alla nationella politiker och deras sekretariat om fördelarna med Solvit? Jag hoppas att vi fortsätter att stödja Solvit och hjälpa de människor som vi är här för att företräda.

Morten Løkkegaard (ALDE). – (DA) Herr talman! Jag är skuggföredragande för betänkandet om resultattavlan för den inre marknaden och ska därför koncentrera mig på den, och i detta avseende är detta en glädjens dag. Det är en dag då vi alla kan enas om att resultattavlorna fungerar oerhört bra. De är en stor framgång på en grundläggande nivå, och därför antar jag att vi helt enkelt kan komma överens om att mer bör göras för att marknadsföra dem. Jag är också glad över att konstatera att det verkar som om socialdemokraterna har kommit fram till att det inte under några omständigheter är någon bra idé att rösta emot detta. I fråga om det beryktade test som har föreslagits stöder vi i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa naturligtvis förslaget. Dessutom anser vi det lite svårt att förstå vad det en aning defensiva argumentet mot förslaget egentligen handlar om. Vi kan dock komma tillbaka till det. Jag konstaterar enbart som en allmän iakttagelse att det är förträffligt att det finns en bred enighet om förslagen och betänkandet för övrigt.

Jag ska koncentrera mig på det som enligt min mening är bra punkter i betänkandet. För det första har vi lyckats fokusera på behovet av ökade befogenheter för medlemsstaternas förvaltningar, inte enbart nationellt utan även regionalt och lokalt. Jag anser att ett av problemen med resultattavlorna är att det fortfarande saknas vissa befogenheter för att få dem att fungera väl. Det är därför bra att detta har tagits med i betänkandet.

En annan bra sak är fokuseringen på tillsyn. Solvit-centrumen har fått mycket beröm, vilket jag instämmer i. Vi skulle som den föregående talaren nämnde kunna inrätta en Solvit-dag här i parlamentet. Jag anser att Solvits största problem för närvarande är att det inte är tillräckligt känt. Det finns ett stort behov av att uppmärksamma Solvit mer än vad som sker för närvarande – vilket för mig vidare till min sista punkt, som gäller att framhålla att detta är en informationsfråga, vilket också görs klart i betänkandet. Vi måste verkligen se till att vi slår på trumman inför pressen och den övriga allmänheten och ser till att mycket mer uppmärksamhet ges till områden som Solvit och resultattavlorna.

I allmänhet vill jag på min grupps vägnar säga att jag verkligen är nöjd med att kunna ge detta betänkande vårt helhjärtade stöd, och naturligtvis hoppas jag att kommissionen – och jag drar slutsatsen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga något som inte har sagts här i kammaren, och det är att vi verkligen bör tacka kommissionsledamoten Meglena Kuneva. Precis som alla övriga ledamöter är jag glad över att de två kommissionsledamöterna sitter här i dag, både John Dalli och Michel Barnier, som före sin utnämning ingick i vårt utskott.

Jag har personligen träffat den personal som ansvarar för Solvit i Tjeckien. Det måste sägas att det verkligen är ett mycket bra tillfälle för den inre marknaden, men att det också är nödvändigt att nämna skillnaderna i uppläggning i olika länder. Det är självklart viktigt här att ha ett gränsöverskridande element, och jag hoppas att de båda kommissionsledamöterna kommer att bidra till att öppna den gränsöverskridande konsumentmarknaden och särskilt genom att riva ned hindren i form av nationella undantag och att vi därigenom kommer att uppnå full harmonisering av konsumentmarknaden.

Själv anser jag att öppnandet av den gränsöverskridande marknaden kommer att medföra ökad konkurrenskraft och till sist tjäna som ett effektivt instrument för att bekämpa den ekonomiska kris som vi drabbats av för närvarande.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Låt oss anta kommissionsledamot Michel Barniers uttalande under utfrågningen av honom och göra den inre marknaden till vår vän. Om vi ska ta denna uppgift på allvar måste vi göra den inre marknaden till en inhemsk marknad. Om vi gör den inre marknaden till en inhemsk marknad gör vi den till en plats där medborgarna i Europeiska unionen kan leva. Vi är Europa. Att göra det till en plats att leva på men inte till ett hemland är en helt annan fråga.

Den inre marknaden är ännu inte fullbordad. Den har fortfarande en stor utvecklingspotential. Kommissionen måste framhålla alla hinder och föreslå åtgärder för att undanröja dem. Euron och den inre marknaden är våra mest framgångsrika svar på globaliseringens utmaningar, både internt och externt. Den inre marknadens starka sidor är kvalificeringen av EU-medborgarna och de små och medelstora företagen, som utgör 90 procent av ekonomin. Vi behöver därför så snart som möjligt införliva småföretagsakten i alla medlemsstater. Låt oss göra den till ett kännemärke för den inre marknaden. Men 80 procent av ekonomin i Europeiska unionen är kreditfinansierad, och endast 20 procent finansieras av kapitalmarknaden. Detta är något som vi måste ha i åtanke när det gäller återreglering av finansmarknaden.

Den tredje styrkan är den konkurrenskraftiga exportekonomin. Vi har också en del spänningar att lösa. Dessa är bland annat spänningar mellan en horisontal och en sektoriell uppläggning, mellan de fyra friheterna och varierande sociala verkligheter, obalansen i kompetensen, framför allt på skatteområdet, inom utbildning och forskning, samt den än så länge ogenomförda hållbara sociala marknadsekonomin. Vi behöver samla företags- och konsumentskyddsrelaterad information om den inre marknaden på ett ställe.

Forumet för den inre marknaden och den gemensamma debatten om de tre betänkandena på samma dag varje år kommer att ge oss möjlighet att ställa oss själva alla dessa frågor och göra den inre marknaden till en inhemsk marknad för alla medborgare.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Jag är glad över att få tillfälle att under en prioriterad debatt nämna dessa tre betänkanden om medborgarnas vardagsliv. Jag vill också gratulera våra föredragande till deras arbete och särskilt nämna Solvit-nätverket.

Nätverket har nu funnits i åtta år. Det har löst många problem effektivt och är ändå helt okänt. Hur många gånger har jag inte hänvisat människor till nätverket, vars existens de inte ens anade, trots att verktyget kunde förstärka bilden av ett EU som värnar om sina medborgares rättigheter.

Jag måste medge – och jag är mycket glad över att Michel Barnier är här – att jag faktiskt förstår att mitt lands regering inte riktigt främjar nätverket. Det ökande antalet fall kommer därför att vara svårt att hantera för den ensamma praktikant som för närvarande under 2010 ansvarar för Solvit-nätverket i Frankrike, ett land som helt riktigt endast har 60 miljoner invånare och som är den andra medlemsstaten i EU när det gäller antalet ingivna ärenden under 2009.

Lösningsfrekvensen är verkligen enastående, men tidsperioderna är hemska, med i genomsnitt 15 veckor innan ärenden handläggs, vilket är fem veckor mer än vad som är tillåtet.

Jag vill därför be kommissionen och medlemsstaterna att bevilja verkliga finansiella och mänskliga resurser och att genomföra större informationskampanjer riktade mot företagen, som lämnade in lika många fall 2009 som under 2004.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman, herr kommissionsledamöter! Tack till de ansvariga föredragandena för ett bra arbete. EU:s inre marknad är trots bristerna en stor framgång och Trevor Colmans kritik är svår att förstå sig på. Den inre marknaden ska ge konsumenterna ett brett urval av kvalitativa varor och tjänster till bra priser och samtidigt garantera ett gott konsumentskydd. Jag tycker därför att vi bör sträva efter en full harmonisering av konsumenternas rättigheter på en hög skyddsnivå så att konsumenterna verkligen kan dra nytta av den inre marknadens fördelar. Det här är särskilt viktigt när den gränsöverskridande handeln och e-handeln ökar.

Jag är övertygad om att gruppptalan skulle vara ett effektivt sätt för att stärka Europas konsumenter, inte enligt amerikansk modell utan enligt europeisk modell. Här måste vi sluta att dröja och äntligen komma till skott. Jag är glad att kommissionsledamot John Dalli tar upp det här.

Det är inom tjänstesektorn som flest arbeten skapas i dag, det vet vi. Det är därför viktigt att EU får en sann europeisk tjänstesektor där näringsidkare och konsumenter kan agera fritt på den inre marknaden, inte bara nationellt. Vi behöver en fungerande handel med hälso- och sjukvårdstjänster. Det ger bättre vård, större valfrihet och kortare köer. I dag har vi ett närmast rättslöst läge och här litar jag på kommissionsledamot John Dalli.

Ett annat område som behöver större uppmärksamhet är finansiella tjänster, där vi vet att det fortfarande finns problem. Det behövs därför tydliga och trovärdiga regler, inte minst med tanke på den finansiella oron, och det kommer kommissionsledamot Michel Barnier att ta sig an. Balanserade, rimliga och riktiga regler är bra för konsumenterna.

Jacek Olgiard Kurski (ECR). – (PL) Det är bra att parlamentet har utarbetat ett betänkande om Solvit som innehåller förslag till Europeiska kommissionen och medlemsstaterna.

Som skuggföredragande för betänkandet för Europeiska konservativa och reformister framhöll jag medan betänkandet fortfarande var på utskottsstadiet betydelsen av att marknadsföra Solvit bland EU-medborgarna, särskilt möjligheten för medborgarna och framför allt för företagen att hävda sina rättigheter. Vi är troligen fortfarande överens om att det är viktigt att genomföra en informationskampanj som marknadsför Solvit-nätverket som en alternativ tvistlösningsmekanism. Därigenom skulle information om att Solvit finns nå ut till berörda parter. Här är Internet viktigt, och därför vore det bra om kommissionen lyssnade till

parlamentets förslag och skapade en gemensam Internetadress med domännamnet solvit.eu för alla nationella Solvit-centrum och att medlemsstater som ännu inte har gjort det lade upp Internetsidor med nationella domäner länkade till den europeiska Solvit-portalen.

Främjandet är naturligtvis inte allt. Det är också viktigt att öka effektiviteten hos nationella Solvit-centrum genom att tillhandahålla kompetenta tjänstemän och genom att subventionera Solvit på EU-nivå.

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Jag vill varmt gratulera alla föredragande eftersom de betänkanden som de ansvarar för har två mycket viktiga egenskaper. För det första försvarar de mycket konsekvent den inre marknaden, framhåller brister i dess synlighet men försvarar den samtidigt mycket konsekvent. Den andra stora kvaliteten hos betänkandena är att de är allmänt accepterade. Jag menar att vi har en situation där hela Europaparlamentet, även de kolleger som varit mycket skeptiska till den fria marknaden, i allmänhet försvarar den inre marknaden och dess värden – det är en mycket stor kvalitet hos dessa betänkanden.

Jag vill ta upp flera särskilda frågor. När det gäller Solvit har vi en paradoxal situation, så som Jacek Olgierd Kurski sade, där det instrument som är tänkt att utjämna dessa skillnader i sig självt fungerar med varierande effektivitet i olika länder. Enligt min mening kräver detta något slags samordning, eftersom det måste vara ett konsekvent system som inte bara fungerar väl, utan fungerar på samma sätt överallt. Något som är mycket viktigt i Róza Thun Und Hohensteins betänkande är de medel som kommissionen måste hitta så att en modell till sist kan utvecklas som garanterar att ingen av de rättsakter som vi antar är oförenlig med den fria inre marknaden. Detta förefaller vara en viktig fråga i betänkandet. Om vi lyckades bygga upp en sådan mekanism skulle vi inte behöva bekymra oss över den nya marknadens framtid.

Barbara Weiler (S&D). – (DE) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Den gemensamma debatten denna förmiddag och den höga kvaliteten på samtliga tre betänkanden anger den höga prioritet som ges till den inre marknaden och konsumentpolitiken i Europa. Jag vill tacka alla tre föredragandena och de många skuggföredragande och ledamotskolleger som har utarbetat detta gemensamma verk.

Jag ska koncentrera mig på två viktiga punkter. Den första är att vi, dvs. kommissionen och en del av oss i kammaren, antar att allting löper på relativt friktionsfritt på den inre marknaden och att vi har upplysta konsumenter och renhåriga leverantörer. Så är ofta fallet, men inte alltid. Det finns oansvariga leverantörer som endast ser till sina kortsiktiga vinster, och därför behöver vi en stark marknadsövervakning och tillsyn. Men det finns också okunniga konsumenter. Vi behöver bättre information. Det räcker inte med att broschyren i förpackningen är läsbar. Vi behöver kontinuerlig information.

Någon sade alldeles nyss att vi behöver förtroende. Förtroende kommer dock från kunskap. Jag har hört att i Tyskland förstår endast varannan tonåring i åldern 14–15 år vad inflation betyder. Jag vill inte ens fråga vad enkätresultatet var för ordet deflation. Vi behöver skolor som har bättre kontaktnät och även information om motsättningarna mellan leverantörernas och konsumenternas intresse. Detta nämns i mina kollegers betänkanden ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Det är en grundläggande rättighet på den inre marknaden för EU-medborgarna att när de vill köpa en produkt eller tjänst ska de oavsett i vilken medlemsstat de befinner sig erbjudas samma priser eller avgifter, och om det finns skillnader ska de få en förklaring till varför.

Jag anser att vi behöver fokusera mer på problemen inom sektorn bank- och finanstjänster eftersom det för närvarande finns stora skillnader på den inre marknaden i fråga om de avgifter som betalas för dessa tjänster. Om man t.ex. är i Rumänien och vill använda banktjänster som erbjuds av banker – samma banker som också är verksamma i Rumänien, Frankrike, Italien och Österrike – får man betala högre avgifter i Rumänien och till mycket högre räntor. En sådan situation är fel, och jag anser att medborgarna inte bara i Rumänien utan även i andra medlemsstater har rätt att hoppas att EU-institutionerna ska spela en mer aktiv roll i att klargöra dessa skillnader. Jag vill upprepa att jag talar om avgifter, inte om bankränta.

Tack.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill bara särskilt gratulera alla mina kolleger i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd som har arbetat på framtiden för resultattavlan för den inre marknaden. Det är en fråga som ligger mig varmt om hjärtat eftersom det är ett utmärkt verktyg för information om hur medlemsstaterna behandlar EU-direktiven.

Det ligger mig också varmt om hjärtat eftersom jag ständigt får höra talas om överambitiös EU-reglering, särskilt i mitt hemland Irland, och detta behöver smältas. En snabbgranskning av resultattavlan visar att Irland har feltillämpat EU-direktiven vid inte mindre än 67 tillfällen och riskerar att missa det överenskomna målet om mindre än 1 procent eftersläpning i införlivandet.

Det väcker frågan: Vem ansvarar för denna förmodade överambitiösa reglering? Om en medlemsstat inte införlivar EU-lagstiftningen korrekt, eller tillför mer reglering i direktiven, är det då EU:s fel eller medlemsstatens? Jag anser att det förmodligen är det senare.

En idé för resultattavlan i framtiden skulle kanske kunna vara att ta upp frågan om överreglering eller *gold plating*, som det ibland kallas. Det tycker jag skulle vara en bra utveckling.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! För det första vill jag ge beröm till den person som kom på namnet Solvit: det är enkelt, det är tydligt och som man säger "det gör exakt vad som står på burken".

Sedan Solvit inrättades 2002 har dess arbetsbelastning vuxit exponentiellt år efter år, till den grad att det 2008 var en ökning med 22 procent av antalet inkommande ärenden, vilket ledde till 1 000 ärenden varav 88 procent löstes, vilket sparade in 32,6 miljoner euro. Det är en imponerande statistik. Baksidan av myntet är dock att det tog längre tid att lösa problemet; genomsnittstiden ökade från 53 till 69 dagar. Därmed kommer vi in på vilka lösningar som krävs.

Det råder uppenbart brist på personal. Det måste åtgärdas. De måste ha tillräckliga resurser. Det behövs kontinuerlig utbildning i överensstämmelse med EU 2020-strategin om livslångt lärande och ett utbyte av bästa praxis, och det är viktigt att träffas regelbundet. Eftersom många av problemen är lokala vill jag också föreslå en lokal aspekt för att hantera förfrågningarna på ett tidigt stadium.

Konsumenterna behöver också få ökade kunskaper. Jag anser att en online-adress skulle kunna ge detta och inge ökat förtroende. Det är viktigt, som en föregående talare sade, att vi noga övervakar vad som sker i enskilda stater vid införlivandet av EU:s förordningar.

Slutligen, som svar till den talare som tidigare sade att detta är en "EU-lösning som desperat söker efter ett problem", vill jag säga att det är ett EU-problem som framgångsrikt finner en lösning.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Herr talman! Mina gratulationer och tack till föredragandena och skuggföredragandena för de tre betänkandena. Att det finns en enighet gör mig optimistisk om framtiden för den inre marknaden.

Jag skulle vilja framhålla två punkter: den första har att göra med punkt 10 i Thunbetänkandet. Jag anser det väsentligt och jag tror att det bästa som kunde hända vore om vi kunde klargöra att arbetstagarnas rättigheter, sociala rättigheter och miljöskydd inte är några hinder för framstegen på den inre marknaden.

Den andra punkten gäller Solvit. Det är en enastående mekanism, men den kräver fortfarande en hel del insatser. Uppriktigt sagt funderar jag på att trycka på min regering i Grekland om att göra något åt detta eftersom vi bara har två anställda. När jag dock hörde att Frankrike endast har en praktikant tänkte jag att jag först skulle vänta på att Michel Barnier utövar påtryckningar på sin regering.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Det nya elektroniska nätverket Solvit för att lösa problem som gäller felaktig tillämpning av lagstiftningen om den inre marknaden är ett mycket framgångsrikt system som klarar att pröva ärenden på ungefär tio veckor.

Nätverket som inrättades 2002 fick se sin arbetsbörda öka med 22 procent under 2008. Även om lösningsfrekvensen på 83 procent fortfarande är ganska hög har antalet lösta fall sjunkit. Åtta år efter inrättandet tycks det vara dags att tänka igenom hur denna institution kan förstärkas genom att ge den medel att fungera effektivt.

Dessa nya åtgärder skulle göra det möjligt att hjälpa europeiska medborgare och företag att hävda sina rättigheter, särskilt när det gäller erkännandet av kvalifikationer och av deras sociala och medborgerliga rättigheter.

Jag stöder därför tanken på att det inte bara bör finnas en större Solvit-personalstyrka i medlemsstaterna utan också att stöd- och utbildningsåtgärder bör vidtas så att personalen kan arbeta så effektivt som möjligt.

För mig är det viktigt att regeringarna och vi själva, som valda företrädare för våra respektive väljarkårer, främjar det Solvit-nätverk som gjorde det möjligt att spara in 32,6 miljoner euro under 2008. Att främja det

nya verktyget skulle dessutom begränsa överdriven användning av domstolsprövning. Jag uppmanar därför medlemsstaterna att införliva alla EU-direktiv och göra medborgare och företag medvetna om deras rättigheter på den inre marknaden via nationella medier och informationskampanjer.

Avslutningsvis hoppas jag på min politiska grupps vägnar i utskottet för framställningar att samarbetet mellan Solvit och vårt parlamentsutskott kommer att förstärkas för att underlätta arbetet med dessa båda organ.

Malgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Herr talman! Jag vill gratulera föredragandena till deras utmärkta betänkanden. På senare tid har vi sagt mycket om behovet av att blåsa nytt liv i den inre marknaden. Kommissionsledamoten talade också om det under utfrågningen inför utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Detta kommer också att vara fallet i professor Mario Montis rapport som vi väntar på. Enligt min mening är det inte tillräckligt att den inre marknaden som sådan finns med i EU:s 2020-strategi. Den inre marknaden är något som vi behöver. Vi behöver dock inte en inre marknad bara till namnet utan en inre marknad som verkligen kan fungera. Det har vi knappast för närvarande. Det finns för många hinder för det fria flödet enligt de fyra friheterna, och de begränsar marknadspotentialen, samtidigt som protektionistisk politik i medlemsstaterna är oförenlig med principerna för den inre marknaden. Vi behöver ett regelrätt genomförande av lagstiftningen från medlemsstaternas sida, och vi behöver stödinstrument som fungerar väl, t.ex. Solvit, men vi behöver också djupare (...).

(Talmannen avbröt talaren.)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Jag kan inte annat än stödja betänkandet av vår kollega Anna Hedh, särskilt i fråga om behovet av en aktiv konsumentpolitik som är inriktad på att stödja sårbara konsumenter och konsumenter med låga inkomster.

Jag vill också ta upp ett par andra viktiga punkter i denna politik. Resultattavlan för den inre marknaden är ett viktigt statistiskt verktyg, men det är helt otillräckligt eftersom det är inriktat enbart på hur konsumentsektorn fungerar utan några försök att lösa EU-konsumenternas problem på denna marknad.

Resultattavlan för den inre marknaden bör inte enbart vara inriktad på efterfrågan på marknaden, där konsumenterna ses som passiva mottagare i slutet av kedjan. Det blir allt klarare att konsumenterna från och med nu måste spela en ansvarsfull, aktiv roll genom att gå över till en hållbar, etisk, socialt ansvarsfull och miljövänlig konsumtion. Resultattavlan bör därför ses över, och indikatorer bör läggas till för sociala och miljömässiga aspekter av dessa alternativ, som blir allt viktigare.

Slutligen behöver lagarna om energikonsumtion, transport, miljö, digital teknik osv. tas med i översynen av regelverket.

(Talmannen avbröt talaren.)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Jag vill tala om konsumentskyddsförslagen och vill naturligtvis börja med att nämna de positiva aspekterna: medlen att informera konsumenterna och ge dem inflytande genom att tillhandahålla mer information på alla nivåer, från den kommunala, lokala och regionala ända upp till EU:s gränsöverskridande frågor, främjandet av konsumenten – så som vi gör i Österrike via anti-trustlagstiftning – och givetvis hårdare sanktioner mot vårdslösa banker som beviljar ogenomtänkta krediter. Ett standardiserat kreditformulär skulle vara en oerhört positiv utveckling.

Jag vill också beröra ett par problematiska frågor, nämligen den starka partiskheten i lagen om garantier och orättmätiga kontraktsvillkor, som sanktioneras hårdare bland annat i Österrike. Jag föreslår att förtursprincipen tillämpas så att om nationella bestämmelser ger bättre skydd för konsumenterna ska dessa bestämmelser tillämpas.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Konsumentskydd: vi är alla för det. Svårigheten är att för en del medlemsstater är Solvit ett formellt krav som inte uppfylls i praktiken, vilket andra talare har tagit upp. Solvit behöver ses över för att se till att det finns tillräckligt med personal.

Får jag lov att berätta om några praktiska exempel på konsumentproblem som har rapporterats till mitt kontor? Så sent som i morse fick jag rapport om ett problem som gäller egendomstransaktioner inom Europeiska unionen. Jag vet att EU inte har behörighet på området, men jag vill ändå be de medlemsstater där det finns problem att förhålla sig till medborgarna som om de vore deras egna, och jag anser att det här är ett problem som vi borde ta itu med.

Den andra gäller företagskataloger. European City Guide har orsakat enorma bekymmer i parlamentet, och de fortsätter att bedriva sin verksamhet eftersom de får ett visst skydd inom den medlemsstat där företaget har sitt säte. Detta är något som vi också behöver ta itu med eftersom medborgarnas inställning till den inre marknaden påverkas av deras erfarenhet på dessa områden, även om EU inte har någon behörighet i sammanhanget.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Herr talman! Tack för en bra debatt här i dag. Jag glad över att Michel Barnier och John Dalli har instämt i att konsumenterna behöver beaktas på den inre marknaden. Jag vill fästa uppmärksamhet vid en särskild punkt i Anna Hedhs betänkande – nämligen punkt 40, där vi föreslår att ett europeiskt konsumentorgan ska inrättas. Jag kan mycket väl föreställa mig att det är något som ni vill arbeta för. Ett sådant organ skulle kunna bidra till att sammanställa uppgifter, utarbeta studier av konsumentbeteendet och givetvis skulle den fungera som vakthund när det gäller kommissionens arbete och parlamentets i fråga om konsumentfrågor. Jag vill därför gärna höra er synpunkt på tanken om det är något som ni vill arbeta mot – för egen del skulle vi lätt kunna placera ett organ i Malta eller Frankrike om det kunde bidra till framsteg.

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Christel Schaldemose har just framhållit kvaliteten på debatten särskilt när det gäller frågan om konsumentorganet, som om jag förstått saken rätt redan finns i Kanada, och John Dalli kommer att berätta för oss vad läget är i dag. Jag håller med om att utvärderingen av kvaliteten på debatten och kvaliteten på alla konstruktiva, kritiska anföranden och förslag om genomförandet och utvärderingen, om övervakningen av dessa 1 500 – jag upprepar för alla som lyssnar på oss – 1 500 direktiv eller rättsakter som reglerar den stora EU-marknaden. Jag skulle kunna lägga till att jag inte är säker på om jag hellre talar om den större europeiska marknaden än den inre marknaden, eftersom det skulle vara klarare för medborgarna och konsumenterna.

Under överinseende av ordföranden Malcolm Harbour, som hörde mig säga detta i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, och som svar på Kyriacos Triantaphyllides' inlägg vill jag påminna er om principen bakom de åtgärder som jag kommer att vidta i kommissionen under de kommande fem åren.

Mitt mål, dag efter dag, lag efter lag, är att se till att den europeiska marknaden ännu en gång betjänar de män och kvinnor som lever på vår kontinent. Jag har ett andra mål, och det är att se till att marknaderna – eftersom jag också är ansvarig för reglering och tillsyn – för att sörja för att finansmarknaderna, om vilka mycket har sagts under de senaste månaderna, ännu en gång betjänar real ekonomin, att de betjänar män och kvinnor.

Jag vill att medborgarna, konsumenterna och småföretagen ska ta makten över marknaden igen. Detta är det som kommer att vägleda den verksamhet som jag har äran att leda i kommissionskollegiet. Det är en fråga om tillit, om att anta de ord som användes alldeles nyss av Robert Rochefort och Heide Rühle, ömsesidig tillit. Därför tackar jag Róza Thun Und Hohenstein ännu en gång för den höga kvaliteten på hennes betänkande om resultattavlan som offentliggörs av Europeiska kommissionen.

Det finns många idéer i betänkandet, och alla som jag har hört är värda att antas eller undersökas. Adam Bielan har förespråkade idén om indikatorer för tillämpningen av de bestämmelser som ingår i Thun Und Hohensteins betänkande. Evelyne Gebhardt har också nämnt den ekonomiska och sociala utvärderingen av direktiven och konsekvensstudier. På det här stadiet kanske jag kunde svara på den konstruktiva kritiken från Malcolm Harbour om 2020-strategin. Vidare har jag också hört Małgorzata Handzlik säga att vi inte talade tillräckligt om den inre marknaden.

Ärligt talat, när man läser 2020-strategin som kommissionen offentliggjorde i förra veckan finns den inre marknaden där i centrum av uppläggningsen och överallt: intelligent tillväxt med patent och andra medel, grön tillväxt med lämplig användning av upphandlingskontrakt, samt allomfattande, jämlik och rättvis tillväxt. Den inre marknaden finns överallt – den måste finnas överallt – men herr Harbour, 2020-texten är inte utformad för att tala om allting. Det sägs till exempel inte något om utrikespolitik och försvarspolitik. Syftet är inte heller att befria kommissionen från dess uppgifter, som är att utöva tillsyn över och övervaka att alla rättsakter genomförs korrekt. Tro mig när jag säger att jag inte känner mig befriad från behovet av att kontrollera och vidta åtgärder, ibland även via överträdelseförfarande, för att se till att den inre marknaden tillämpas på rätt sätt. Jag kommer dock alltid, och jag upprepar detta, prioritera överenskommelser, förtroende och förklaringar framför tvångsmedel.

Det finns andra bra saker i Róza Thun Und Hohensteins betänkande: partnerskapet med medlemsstaterna och inrättandet av forumet för den inre marknaden, vilket jag stöder. Förresten skulle vi kanske samla andra initiativ i dag om en del av de frågor vi täcker med John Dalli, t.ex. genomförande eller belysning och främjande av Solvit-nätverket, och få flera saker utträttade samtidigt.

Jag har talat om att fästa lika stor vikt vid övervakningseffekten som vid effekten av tillkännagivandet. Det är mitt sätt att föra politik, och från den synpunkten anser jag att resultattavlan, utvärderingen, måste göra det möjligt för oss inte bara att göra en kvantitativ utvärdering – hur många direktiv har införlivats – utan också en kvalitativ utvärdering.

Jag tror att Liem Hoang Ngoc nämnde, och även mycket tydligt, kvaliteten på genomförandet av lagarna, kvaliteten på införlivandet och som ni sade kvaliteten på själva lagarna, som för en lagstiftare eller kommissionsledamot är en bra övning i klarhet. Hur som helst är alla dessa idéer värdefulla, som Andreas Schwab och Zuzana Roithová just sade.

I fråga om Solvit, för att avsluta med ett par kommentarer, stöder jag idén – den goda idén – som någon nämnde om att skapa portalen SOLVIT.EU. Den ska sprida information eller hänvisa användaren till nationella webbplatser. Vi kommer att mycket snabbt arbeta för portalen SOLVIT.EU med mina avdelningar i samband med andra projekt som gäller webbportalen Ditt Europa. Som Seán Kelly och ni sade är ordet Solvit åtminstone ett klart och enkelt ord, och jag instämmer i detta positiva omdöme.

Solvit fungerar väl, men skulle kunna fungera ännu bättre. Det finns för många medborgare och företag som fortfarande är okunniga om sina rättigheter och hur de kan hävda dem, och jag stöder Angelika Werthmanns kommentar där hon efterlyste större öppenhet. Jag anser också att ett antal av er, Bernadette Vergnaud, Oreste Rossi, Catherine Stihler, Sylvana Rapti, har hänvisat till de otillräckliga resurser som har gjorts tillgängliga för Solvit, inte bara i Frankrike, förresten, även om jag förstås hörde vad ni sade. Detta är inte en fransk minister som talar till er, även om jag är en f.d. fransk minister, och tro mig när jag säger att jag kommer att mycket noga granska vad som sker i det landet – som jag fortfarande är medborgare i – så att det fungerar på rätt sätt, precis som med alla andra länder.

Vi kräver tillräckliga, nödvändiga resurser, och jag kommer att kontrollera detta under mina besök på plats. Jag upprepar att dessa verktyg är nödvändiga för att verkligen kontrollera att den inre marknaden fungerar. Och denna marknad säger jag i min tur är inte fullbordad. Vi måste göra en nystart och utveckla den vidare – flera personer har nämnt detta, Theodor Dumitru Stolojan, Evelyne Gebhardt, Othmar Karas, Edvard Kožušník – från det gränsöverskridande perspektivet eller till och med inom varje land. Vi måste undanröja hindren, och det är därför, herr Harbour, som det är viktigt att bestämma var de saknade länkarna finns, vilket är något som kanske inte kan framhållas nog, men som trots detta ingår i 2020-strategin. Jag kommer att sträva efter att göra detta tillsammans med mina 12 eller 15 kolleger i kommissionen som på det ena eller andra sättet ansvarar för tillämpningen av direktiven om den inre marknaden.

Jag vill avsluta med att nämna tre särskilda punkter. Ja till nära samarbete – det var Simon Busuttil som tog upp den frågan – mellan Solvit, ombudsmannen och arbetet i utskottet för framställningar. Detta är den uppläggning som jag kommer att följa.

Jag tackar Heide Rühle och andra ledamöter i budgetutskottet för deras villighet att försvara Solvits budget. Jag stöder Pascale Grunys idé om att arrangera samråd och seminarier. Vi har redan haft ett eller två i år – men jag ska kontrollera att detta är tillräckligt – mellan alla organ i medlemsstaterna, ibland även i regionerna, som ansvarar för Solvit-projektet.

Slutligen när det gäller den sak som kritiserats av flera ledamöter i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, nämligen det inre marknadstestet, vill jag utan att dramatisera saken påminna er om att alla lagstiftningsförslag måste överensstämja med fördraget. Detta är vad föredraganden menar, med andra ord måste förslaget genomgå ett test av förenligheten med principerna för den inre marknaden. Detta är en sak, och jag kommer också att hålla ett öga på ett antal sociala, miljömässiga och ekonomiska kriterier, eftersom jag är för att utvärdera alla lagar i förväg.

Dessa är de skyldigheter som krävs före och efter all lagstiftning om vi ska försöka bygga det bästa regelverket för att tjäna medborgarna, konsumenterna och företagen som arbetar och bor inom det europeiska territoriet.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Precis som min kollega Michel Barnier finner jag det mycket glädjande att delta i en så livlig debatt och lyssna till så kunniga expertsynpunkter om konsumentfrågor. Det lovar gott för att vi kan arbeta tillsammans i en verklig anda av partnerskap och uppnå vårt mål att sätta konsumenterna främst.

Om jag får lov vill jag upprepa en punkt som jag tog upp i mitt inledande anförande. Förutom de ekonomiska argumenten för en stark och effektiv konsumentpolitik med ordentlig tillsyn bör vi inte tappa ur sikte den centrala roll detta kan spela för att återanknyta EU till dess medborgare – kanske den största vinsten av allt. Jag vet att en av mina huvuduppgifter är att samordna denna insats i kommissionen, och er övervakning kommer att vara mycket välkommen och ett stöd.

Konsumentresultattavlan är ett verktyg som gör det möjligt för oss att upptäcka misslyckanden på marknaden och som gör det möjligt för oss att närmare undersöka hur dessa misslyckanden kan avhjälpas. Jag anser att det är en viktig mekanism som fyller ett mycket påtagligt syfte, och vi kan dra nytta av att utveckla det vidare och förstärka det.

Resultattavlan kommer att vara våra ögon och öron som varnar oss om de punkter där det finns problem. En bättre spegling av konsumentperspektivet inom all EU-politik och vårt gemensamma åtagande om effektiv tillsyn kommer att leda till en starkare EU-konsument med alla ekonomiska fördelar som detta medför.

Efter ett allmänt samråd förra året utvärderar kommissionen kommentarerna om kollektiva prövningsmöjligheter och planerar att hitta en lösning som uppfyller de europeiska konsumenternas behov utan att importera amerikansk praxis. Alternativa metoder för tvistlösning kommer därvid att vara vår viktigaste drivkraft.

Min vän Michel Barnier har redan förklarat den centrala ställning som den inre marknaden har i EU 2020-strategin. Om ni tittar närmare på texten finns det ett tydligt samförstånd också om att konsumenterna ska fortsätta att stå i centrum för den inre marknaden. Konsumenterna är drivkrafter för den inre marknaden, och vi tänker fortsätta att befästa konsumenternas centrala ställning.

Jag ser frågan om konsumentutbildning som mycket avgörande för konsumenternas ställning. Vi undersöker faktiskt hur vårt Dolceta-program skulle kunna byggas ut för att täcka nya områden.

När det gäller den sista punkten som togs upp om en europeisk konsumentbyrå måste det framhållas att tillsyn är en skyldighet där medlemsstaterna ensamma är ansvariga, och de måste tillhandahålla tillräckliga resurser för att den ska fungera ordentligt. Fördraget ger dock en rättslig grund för EU att stödja och komplettera insatserna. En noggrann bedömning behöver göras av på vilka områden som EU kan komplettera den nationella offentliga tillsynen och vad som är den rätta institutionella strukturen för det. Kommissionen kommer att utvärdera de olika alternativen noga.

Jag ser mycket fram mot att göra ordentliga och bestående framsteg tillsammans med er under den tid som jag ansvarar för sektorn.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein, föredragande. – (PL) Framför allt vill jag tacka alla för denna fascinerande debatt, för de engagerade reaktionerna och de genomtänkta synpunkterna. Närvaron av de båda kommissionsledamöterna och deras uttalanden liksom närvaron av en rad kommissionsanställda visar att det nya parlamentet och den nya kommissionen kommer att ha ett nära och bra samarbete om den fortsatta utvecklingen av den gemensamma marknaden.

Den gemensamma marknaden är en av EU:s största bedrifter, och jag vill framföra mitt tack för de positiva reaktionerna på de förslag som jag har tagit med i mitt betänkande. De socialdemokratiska kolleger som är oroad över punkt 10 – det inre marknadstestet vill jag först och främst påminna om att detta inte är någonting nytt. Förslaget antogs av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd för så länge sedan som 2003 och ingår i strategin för den inre marknaden. Vi bör inte vara rädda för det. Testet hotar inte någon av EU:s sociala landvinningar. För ett ögonblick sedan hörde vi trots allt här av kommissionsledamoten att Europeiska kommissionen utvärderar nya direktiv från social, ekonomisk och ekologisk synpunkt, och därför finns det ingen anledning till panik. Det som vi alla är angelägna om är att den gemensamma marknaden ska fortsätta att utvecklas, och vi är också angelägna om att se till att protektionismen inte smyger in i Europeiska kommissionen.

För att den europeiska integrationen ska kunna fortsätta måste medborgarna vara insatta och aktiva, och de offentliga institutionerna kompetenta, effektiva och medborgartillvända. I betänkandet förslår jag en rad lösningar så att ni – kolleger – verkligen kan engagera er väljarkår på ett bra sätt i den europeiska integrationsprocessen och i det här fallet genom att faktiskt förstärka den gemensamma marknaden, som är EU:s stora bedrift. Vi måste fortsätta att utveckla instrument som ska bidra i utvecklingen av den gemensamma marknaden. Det är viktigt att de fyra betänkandena läggs fram samtidigt, och det är viktigt med bättre samordning och bättre införlivande av lagstiftningen. Vi bör inte reagera negativt på ordet

marknad. I den del av världen som jag kommer ifrån kunde vi inte använda marknaden under många decennier, och vi vet vad det ledde till.

Slutligen påminner vi om att medborgarna står i centrum för den gemensamma marknaden och de fyra friheterna, vilket framhålls i mitt betänkande. Det är oerhört viktigt att inte begränsa marknadens friheter, att hjälpa medborgarna att öka och utnyttja dessa friheter fullt ut och utveckla dem, och inte radera allt som vi har uppnått hittills.

Anna Hedh, föredragande. – Herr talman! Det har varit intressant att lyssna på alla kloka och intressanta inlägg. Jag är också väldigt glad att de båda ansvariga kommissionsledamöterna lovar att gemensamt arbeta för att EU:s konsumentpolitik ska förbättras och utvecklas. Jag skulle vilja tillägga några få saker.

Konsumentorganisationerna har en väldigt viktig roll att spela för att uppmärksamma myndigheterna på konsumenternas vardagsproblem. Därför bör de instrument som står till konsumentorganisationernas förfogande förbättras, så att det blir lättare för dem att agera effektivt på EU-nivå och nationell nivå.

Dessutom måste vi uppmana medlemsstaterna att i så stor utsträckning som möjligt rådfråga konsumentorganisationerna i alla skeden av det beslutsfattande som rör konsumentpolitik. Det gläder mig också att kommissionsledamot John Dalli tog upp frågan om vikten av att medlemsstaterna ser till att det finns tillräcklig finansiering och personal till förfogande för vidareutveckling av resultattavlan.

Slutligen bör resultattavlan inte bara användas för att få till stånd en bättre konsumentpolitik, utan den ska påverka alla politikerområden som är viktiga för konsumenterna och se till att konsumentfrågorna i större utsträckning integreras i all EU-politik. Dessutom bör resultattavlan stimulera en mer allmän diskussion om konsumentpolitiska frågor, både på EU-nivå och nationell nivå. Jag skulle verkligen se fram emot att om ett år återigen ha en debatt här i kammaren om den inre marknaden och konsumentskyddet.

Cristian Silviu Buşoi, föredragande. – (RO) Jag vill tacka kommissionsledamot Michel Barnier och de kolleger som har gett positiv respons, inte bara på mitt första betänkande utan också när det gäller själva Solvit-nätverket. Jag anser att Solvit erbjuder konsumenterna en praktisk lösning. Därför tycker jag att det måste förbättras och marknadsföras av oss och medlemsstaterna så att så många EU-medborgare som möjligt blir medvetna om Solvits existens och kan försvara sina rättigheter genom att ta hjälp av Solvit.

Jag tycker att det resultat som vi har uppnått, både i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd och utskottet för framställningar, är tillfredsställande. Solvit är ett nätverk som redan fungerar väl. Vi behöver dock lösningar på ett antal problem som uppstår för både dem som använder Solvits tjänster och dess personal. Betänkandet innehåller en del av dessa lösningar, medan andra har tagits upp till diskussion i denna debatt.

Förutom att antalet anställda vid vissa Solvit-center måste ökas för att garantera Solvits effektivitet måste personalen också ha lämpliga kvalifikationer och få utbildning om bestämmelserna för den inre marknaden. En annan faktor som är lika viktig är att Solvits personal måste kunna få rättslig hjälp, både från tjänstemän som arbetar inom offentliga förvaltningar och från Europeiska kommissionen, med tanke på hur komplicerade de fall som rapporteras till Solvit är. Europeiska kommissionen är ibland sen med att svara på begäran om rättslig hjälp från Solvits personal, vilket leder till förseningar i hela processen med att lösa fall.

Jag vill tacka kommissionsledamot Michel Barnier för att han inför Europaparlamentet har förbundit sig att göra webbplatsen <http://www.solvit.eu> tillgänglig så snabbt som möjligt.

Jag är övertygad om att betänkandet utgör ett viktigt steg för att förbättra Solvits verksamhet. Därför ber jag alla grupper att rösta för detta betänkande.

Tack så mycket.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum inom kort.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Det är otroligt att de offentliga strukturerna är helt passiva trots uppenbara överträdelse inom två så viktiga områden som hälsa och konsumentskydd på Malta och Gozo.

På de maltesiska öarna är mediciner mycket dyrare än i ett annat EU-land, nämligen Belgien. Låt mig ge några exempel:

Galvus 50 mg (tabletter för diabetiker)

Pris på Malta för en förpackning med 28 tabletter: 27,84 euro

Pris i Bryssel för en förpackning med 180 tabletter: 135,13 euro

För 180 tabletter är priset på Malta 178,97 euro, jämfört med 135,13 euro i Bryssel.

Tegretol 200 mg

Pris på Malta för en förpackning med 50 tabletter: 17,00 euro

Pris i Bryssel för en förpackning med 50 tabletter: 7,08 euro

Zocord 20 mg

Pris på Malta för en förpackning med 28 tabletter: 34,94 euro

Pris i Bryssel för en förpackning med 84 tabletter: 21,71 euro

För 84 tabletter är priset på Malta 104,82 euro, jämfört med 21,71 euro i Bryssel.

Detta är bara några exempel på en situation som bidrar till de svårigheter som drabbar de flesta maltesiska familjer. EU är stolt över sitt hälso- och konsumentskydd, men på de maltesiska öarna har priset på läkemedel stigit kraftigt utan någon rimlig anledning.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) En väl fungerande inre marknad är en förutsättning för att kunna garantera de rättigheter som ges av ett fördrag beträffande fri rörlighet för personer, tjänster, varor och kapital inom gemenskapen. I kristider kan den även bidra till att skapa en stabil och blomstrande ekonomisk miljö. Den inre marknaden kan dock inte uppfylla sin funktion utan korrekt genomförande, tillämpning och efterlevnad av lagstiftningen. Medlemsstaterna har en skyldighet att genomföra lagar i tid, om de har åtagit sig att göra detta inom ramen för ett avtal. Ett genomförandeunderskott på 1 procent kan tyckas lite, men om vi räknar in antalet försenade eller icke-genomförda direktiv får det en betydande inverkan på den inre marknadens funktion. Tvivel har uppstått upprepade gånger när det gäller vissa medlemsstater. Jag stöder tillhandahållandet av mer detaljerad information på kommissionens webbplats om direktiv som ännu inte har genomförts. Denna information bör bidra till en ökad medvetenhet hos den bredare allmänheten och medlemsstaternas konstitutionella organ. Jag ser det som en utmaning för medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder, t.ex. när det gäller tilldelning av resurser för att säkra fungerande gränsöverskridande nätverk av elektroniska informationssystem för snabbt informationsutbyte, särskilt angående farliga icke-livsmedelsprodukter (Rapex) samt livsmedel och foder (RASFF), eller nätverket för konsumentskyddssamarbete. Dessa system fungerar fortfarande inte korrekt, och man kan inte lita på dem i alla medlemsstater. Det är också nödvändigt att lägga särskild vikt vid att direktiven tillämpas korrekt. Detta kan uppnås genom ett effektivt samarbete mellan myndigheter på nationell, regional och lokal nivå.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Vi bör ägna stor uppmärksamhet åt befintliga EU-omfattande mekanismer för tvistlösning som Solvit. Denna alternativa möjlighet till gottgörelse används för lite på grund av en bristande kunskap om dess existens hos medborgare, konsumenter och företag, samt på grund av otillräckliga resurser på nationell nivå. De Solvit-centrum som för närvarande finns i varje medlemsstat (liksom i Norge, Island och Liechtenstein) är underbemannade och underfinansierade – utbildningen av personal och finansieringen för att förbättra centrumens administrativa kapacitet måste ökas. Jag uppmanar kommissionen att snarast möjligt slutföra projektet Stödtjänster för inre marknadsfrågor (Smas). Jag föreslår att kommissionen överväger att låta resultatavslutningen för konsumentmarknaden innehålla en utförlig redogörelse för Solvits framsteg, resultat och brister. För att försöka öka medvetenheten måste medlemsstaterna dessutom marknadsföra Solvit som en ändamålsenlig och lättillgänglig alternativ tvistlösningsmekanism i nationella informationskampanjer. Slutligen måste det ske en markant förbättring från kommissionens och medlemsstaternas sida när det gäller att öka medvetenheten om de möjligheter som den inre marknaden erbjuder för medborgare, konsumenter och företag.

Danuta Jazłowiecka (PPE), skriftlig. – (PL) Ett samhälle som fritt utnyttjar de möjligheter som den inre marknaden erbjuder utgör grunden för en framgångsrik europeisk integrationsprocess. Vi kommer inte att kunna skapa ett verkligt enat EU om medborgarna inte är övertygade om att hela Europa är deras hem. Detta

mål kan framför allt uppnås genom Solvit. Man kan säga att inrättandet av Solvit-systemet 2002 var en av de händelser i Europas historia som enad kontinent som kan verka oansenliga, men som med tiden har lett till oväntade resultat. Idén med systemet går tillbaka på källorna för den europeiska integrationen; med andra ord syftar det främst till att tjäna unionsmedborgarna och inte enskilda medlemsstater eller regeringar.

Kan det finnas något bättre än att ge vanliga människor ett enkelt instrument som gör det möjligt för dem att lösa problem som begränsar deras handlingsfrihet på den inre marknaden? Nästan ett helt decenniums erfarenheter har dock visat att det finns en mängd saker som hindrar personer från att fullt ut utnyttja systemets möjligheter. Vi bör därför instämma med förslagen i betänkandet som har utarbetats av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Framför allt bör vi fokusera på att marknadsföra Solvit i medlemsstaterna, bland medborgarna, eftersom de vet mycket lite om det. Att ge större ekonomiska och personella resurser och fortbildning, eller att utse en kontaktperson för Solvit, kommer att vara meningslöst om folk inte vet att de har ett sådant instrument till sitt förfogande. Enligt min mening bör därför alla de åtgärder vi vidtar börja med detta, även om vi inte bör ge upp de andra idéerna.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Herr talman, mina damer och herrar! En väl fungerande inre marknad måste förbli en prioritet för Europaparlamentet, och tjänster som Solvit är väsentliga för att garantera att marknaden fungerar. Föredraganden belyser denna punkt och riktar uppmärksamheten på de problem denna tjänst står inför. Trots att vi alla är medvetna om att aspekter såsom kommunikation och att förbättra Solvit-tjänstens medieprofil är av största vikt, ser vi att dessa saker fortfarande utgör en del av de återkommande problem som tjänsten har konfronterats med ända sedan dess första år. Medlemsstaterna och Europeiska kommissionen måste se till att EU-medborgarna, näringslivet och i synnerhet små och medelstora företag som behöver stöd för att till fullo kunna utnyttja de möjligheter som den inre marknaden erbjuder får tillgång till resurser som kan ge information och en snabb lösning. Dessutom kräver Solvit-centrumen ytterligare resurser. Jag tänker då på kvalificerad personal och fortbildning för personalen. Medlemsstaterna måste inse hur viktiga dessa centrum är och hur avgörande de är för att garantera att den inre marknadens bestämmelser genomförs korrekt. Jag tror att de fördelar som denna tjänst kan erbjuda både medborgarna och näringslivet långt ifrån utnyttjas fullt ut.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Konsumentskyddet i EU måste utformas på ett sådant sätt att medborgarna kan dra fördel av ett stort urval av produkter och tjänster av hög kvalitet på den inre marknaden, och samtidigt vara övertygade om att deras rättigheter som konsument är skyddade och att de kan utöva dem på ett effektivt sätt om det skulle behövas. En förutsättning för detta är självfallet att konsumenterna vederbörligen informeras om sina rättigheter och skyldigheter enligt gällande lagstiftning. De initiativ för att ge förtydliganden och information till EU-medborgare som nämns i betänkandet är därför viktiga och måste genomföras snabbt. Särskilt den ökande komplexiteten i tjänstesektorn utgör ett stort problem, vilket gör det allt svårare för konsumenterna att göra ett informerat val när de köper varor eller tjänster. Både konsumenternas kunskap och deras behov, vilket också har tagits upp av konsumentbarometern, måste beaktas av EU-institutionerna i deras politik och lagstiftning. Vi bör sträva efter en ökad harmonisering av konsumentskyddsbestämmelserna – och med det menar jag en justering uppåt – på grund av den ökande gränsöverskridande användningen av tjänster. I alla våra försök att förbättra den inre marknaden får vi dock inte glömma de många importerna från tredjeländer. I detta avseende behöver vi ett ökat samarbete mellan tullmyndigheterna och konsumentskyddsmyndigheterna i medlemsstaterna för att skydda konsumenterna mot osäkra import.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Under årens lopp har omfattningen av EU:s konsumentpolitik ändrats för att återspegla förändringar i människors behov och förväntningar. Med nästan 500 miljoner konsumenter spelar EU:s inre marknad en betydande roll i förverkligandet av målen i handlingsplanen från Lissabon (att öka tillväxten, sysselsättningen och konkurrenskraften), eftersom konsumtionen gör EU rikare. Framför allt på grund av den snabba utvecklingen av e-handeln har den gränsöverskridande dimensionen av konsumentmarknaderna i EU ökat avsevärt, vilket gör det ännu viktigare att ha en hög nivå på konsumentskyddet. Men tyvärr sker inte tillsynen och tillämpningen av EU:s gällande konsumentskyddsbestämmelser i samma utsträckning i alla medlemsstater. Jag anser att en starkare övervakning av marknaden och tillsynssystemen, och en effektiv och övergripande tillämpning av dem, är mycket viktigt för att öka konsumenternas förtroende. På grundval av detta stöder jag föredragandens förslag om att Europeiska kommissionen noggrant bör övervaka antagandet och tillämpningen av EU-konsumenternas rättigheter i medlemsstaterna och hjälpa dem med detta på alla sätt. Jag anser att EU bör överväga att inrätta ett europeiskt kontor för konsumentskydd som kan fungera som ett samordnande centralt kontor där man särskilt ägnar sig åt att lösa gränsöverskridande problem, i syfte att stödja och komplettera de berörda kontoren för konsumentskydd i medlemsstaterna när det gäller tillämpning och

tillsyn av EU:s konsumentskyddsbestämmelser. Jag tror inte att EU:s konsumentskyddsbestämmelser kommer att vara till någon större nytta om inte medlemsstaterna införlivar och verkställer dem och ser till att de efterlevs.

5. Fri rörlighet för personer med visering för längre vistelse (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Carlos Coelho, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenvärdet och av förordning (EG) nr 562/2006 när det gäller rörlighet för personer med visering för längre vistelse (KOM(2009)0091 – C6-0076/2009 – 2009/0028 (COD)) (A7-0015/2010).

Carlos Coelho, föredragande. – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag talar vi om absurda situationer, t.ex. situationen för en studerande som erhåller ett visum för att delta i en kurs i Belgien. Eftersom han inte omfattas av direktiv 2004/114/EG kan han inte resa till Nederländerna för att samla information från ett specialiserat bibliotek i syfte att kunna skriva sin avhandling eller ägna en helg åt att lära känna Barcelona eftersom han kommer att arresteras i det land som har utfärdat visumet.

I Schengenkonventionen föreskrivs att innehavare av en visering för längre vistelse endast får vistas inom den medlemsstat som utfärdat visumet. De får inte resa till eller passera genom andra medlemsstater när de återvänder till sitt ursprungsland.

Schengen står för fri rörlighet. Varje person som lagligen är bosatt i en medlemsstat bör kunna röra sig fritt inom ett område där det inte finns några inre gränser. Den idealiska lösningen skulle vara att medlemsstaterna fullgjorde sin skyldighet att utfärda uppehållstillstånd till tredjelandsmedborgare som innehar denna typ av visering. Detta sker dock inte i de allra flesta medlemsstater.

Medlemsstaterna har tillfälligt kunna kringgå detta genom att utfärda viseringar av typen D + C, som ger innehavare av viseringar för längre vistelse möjlighet att röra sig fritt inom Schengenområdet under de första tre månaderna. Denna typ av visering kommer att avskaffas från och med april 2010 när gemenskapskodexen om viseringar träder i kraft, vilket kommer att göra det ännu mer angeläget att finna en lösning på detta problem.

De ändringsförslag som jag har föreslagit och som har stöd av majoriteten av ledamöterna i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor bidrar till att lösa detta problem utan att minska säkerheten i Schengenområdet.

Skyldigheten att söka i Schengens informationssystem vid handläggning av ansökningar om visering för längre vistelse är samma förfarande som det som redan finns för tredjelandsmedborgare som innehar uppehållstillstånd. På detta sätt har vi bemött farhågorna om minskad säkerhet.

Sanningen är den att flera medlemsstater har utfärdat visering för längre vistelse och därefter uppehållstillstånd utan att först göra en sökning i SIS, i synnerhet med avseende på kraven i artikel 96 om effekterna av en avvisning.

Denna praxis försvagar säkerheten i Schengenområdet och skapar problem vid de yttre gränserna i de fall där personer med ett giltigt visum registreras i SIS. Detta skapar komplicerade och onödiga situationer för både de berörda personerna och de gränsvakter som måste försöka utröna om ett visum är falskt, om en uppgift i SIS-systemet är felaktig och bör raderas eller om visumet i fråga aldrig borde ha utfärdats.

Det initiativ som vi ska rösta om kommer att ge innehavare av visum för längre vistelse möjlighet att röra sig fritt under en period av tre månader för varje sexmånadersperiod. Det är samma period som gäller för innehavare av ett uppehållstillstånd, och samtidigt binds medlemsstaterna till sin skyldighet att utfärda uppehållstillstånd i de fall där vistelser i över ett år beviljas.

I initiativet erkänns också behovet av att stärka skyddsnivån för personuppgifter som behandlas inom ramen för Schengenvärdet, och där rekommenderas att kommissionen lägger fram de initiativ som behövs om SIS II inte träder i kraft före 2012.

I och med ikraftträdandet av Lissabonfördraget slogs de två ursprungliga förslagen ihop, och en ny rättslig grund skapades. Den text som vi kommer att rösta om under detta plenarsammanträde är resultatet av de förhandlingar som fortsatte under de svenska och spanska ordförandeskapen. Detta resulterade i en

överenskommelse vid första behandlingen, vilket innebär att denna förordning kan antas före ikraftträdandet av viseringskodexen.

Jag skulle ha velat be det spanska ordförandeskapet, som inte är närvarande vid denna debatt, att garantera inför parlamentet att förordningen kan träda i kraft före den 5 april 2010. Det är viktigt att detta sker så att det inte uppstår någon lucka i lagen.

Jag vill gratulera Europeiska kommissionen till detta lägliga initiativ. Jag är tacksam för rådets trogna samarbete, särskilt de svenska och spanska ordförandeskapens, och samarbetet med skuggföredragandena, vilket har möjliggjort ett brett samförstånd i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Med denna åtgärd kan vi lösa ett besvärligt problem för tusentals tredjelandsmedborgare och göra det bra, så att både friheten och säkerheten ökas på samma gång.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Som föredraganden påpekade är syftet med detta förslag att underlätta rörligheten inom Schengenområdet för tredjelandsmedborgare som är lagligt bosatta i en medlemsstat på grundval av ett visum för längre vistelse, ett så kallat D-visum. Enligt det nuvarande Schengenregelverket kan tredjelandsmedborgare som innehar ett uppehållstillstånd resa fritt inom Schengenområdet, eftersom uppehållstillståndet även fungerar som visering.

På senare tid har det dock funnits en tendens hos medlemsstaterna att inte omvandla visum för längre vistelse till uppehållstillstånd vid inresan. Det är därför vi har denna diskussion här i dag; naturligtvis har kommissionen, rådet och parlamentet blivit tvungna att finna en lösning på problemet. Den rättsliga och praktiska situationen har betydande negativa konsekvenser för tredjelandsmedborgare som är lagligt bosatta i våra medlemsstater på grundval av en D-visering. Dessa personer kan inte på laglig väg resa till ett annat land och inte heller resa genom ett annat lands territorium när de vill återvända till sitt ursprungsland. Det absurda i denna situation belystes av det exempel som föredraganden Carlos Coelho tog upp.

Den bästa lösningen skulle naturligtvis vara att alla medlemsstater utfärdade de nödvändiga uppehållstillstånden och att de gjorde detta i tid. Tyvärr är detta inte fallet i dag, och därför har vi det nuvarande förslaget som syftar till att utvidga principen om likvärdighet mellan uppehållstillstånd och viseringar för kortare vistelse till att även omfatta D-viseringar för längre vistelse. En tredjelandsmedborgare som innehar en D-visering för längre vistelse som har utfärdats av en medlemsstat kommer därigenom att kunna resa till de andra medlemsstaterna i tre månader under en halvårsperiod på samma villkor som innehavare av ett uppehållstillstånd. Detta ligger i linje med grundtanken bakom skapandet av ett område utan inre gränser, nämligen att personen i fråga bör kunna resa runt i Schengenområdet under kortare vistelser med den handling som ger honom eller henne rätt att vistas i en medlemsstat.

Jag är mycket glad över att Carlos Coelho har uttryckt sitt stöd för detta förslag från första början och att föredraganden, tillsammans med utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för rättsliga frågor, har förstått att åtgärder behöver vidtas för att göra livet enklare för tredjelandsmedborgare, eftersom vi vill uppmuntra personer som är lagligt bosatta i vårt område. Jag vill tacka föredraganden för hans konstruktiva inställning till detta.

Jag behöver inte påminna er om att vi måste finna en lösning snabbt, särskilt på grund av viseringskodexen som kommer att gälla från den 5 april i år och som innebär ett avskaffande av de så kallade D+C-viseringar som var avsedda att delvis råda bot på situationen för innehavare av D-viseringar. Jag tror att den slutliga texten i förslaget till förordning har tillfredsställt alla parter eftersom alla institutioner kunde enas om denna kompromisstext. I syfte att ta itu med några av de farhågor som Europaparlamentet och medlemsstaterna har uttryckt – till exempel när det gäller säkerhet – har flera ändringar gjorts av den ursprungliga texten.

För att ge några exempel innebär förslaget att giltighetstiden för viseringar för längre vistelse ska förkortas. De bör ha en giltighetstid på högst ett år. Efter denna ettårsperiod blir medlemsstaterna enligt förslaget skyldiga att utfärda uppehållstillstånd.

Kravet på systematiska kontroller i Schengens informationssystem (SIS) stärks också. Om en medlemsstat avser att utfärda ett uppehållstillstånd eller en D-visering ska den ansvariga myndigheten systematiskt göra en sökning i Schengens informationssystem i syfte att undvika en situation där vi har en registrering på spärlista samtidigt som en visering för längre vistelse.

Som svar på de säkerhetsrelaterade farhågorna om biometri – och detta är naturligtvis en viktig fråga för många medlemsstater – har som ni vet en politisk förklaring bifogats förslaget till förordning, i vilken kommissionen uppmanas att undersöka möjligheten att använda biometriska kännetecken i fråga om viseringar för längre vistelse och att presentera resultaten från undersökningen för kammaren och rådet

senast den 21 juli 2011. Kommissionen godtar också att en rapporteringsskyldighet har införts i förslaget till förordning om tillämpning.

Slutligen har man kommit överens om en gemensam förklaring för att finna en kompromisslösning på Europaparlamentets stora problem i fråga om en garanti om en hög skyddsnivå för personuppgifter i fall där en registrering på spärlista har skett i SIS. Kommissionen uppmanas av rådet och Europaparlamentet att lägga fram nödvändiga lagstiftningsförslag om ändring av den relevanta bestämmelsen om skydd av personuppgifter inom ramen för Schengenkonventionen om ytterligare betydande förseningar skulle uppstå och genomförandet av SIS II skulle få skjutas upp till efter 2012. Jag tror att vi med dessa förändringar har funnit en rimlig och väl avvägd lösning som kommer att förenkla livet avsevärt för de tredjelandsmedborgare som lagligt vistas i våra länder. Förslaget kommer också i hög grad att motsvara filosofin om ett Europa utan inre gränser.

Jag vill återigen tacka utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, utskottet för rättsliga frågor och föredraganden för deras mycket konstruktiva inställning till detta.

Cecilia Wikström, föredragande av yttrande från utskottet för rättsliga frågor. – Herr talman! EU-samarbetet bygger på värderingar, och den mest grundläggande värderingen handlar om frihet. Det vi diskuterar i dag är människors möjlighet att röra sig fritt. I mitt EU finns inga begränsningar för detta. Just här ser jag EU:s storhet. Den fria rörligheten är till för alla oss som lever här, men den ska också gälla för alla dem som kommer hit för att vistas här under en längre tid.

Enligt Schengen-konventionen får en innehavare av en visering för längre tid i dag inte tillgång till den fria rörligheten, utan han eller hon får, som Carlos Coelho har påpekat, bara vistas i den medlemsstat som utfärdat viseringen. Det har t.ex. kommit att innebära att en gästprofessor från Indien som lever och verkar i min hemstad Uppsala i Sverige inte kan åka till Paris på en konferens utan att ansöka om visum till Frankrike, eller att en student från Kina inte kan åka till Tyskland för att hälsa på en vän under helgen utan att ansöka om visum dit.

Den typen av hinder för den fria rörligheten ska inte finnas inom EU. Nu ändrar vi på det. Syftet med det förslag som vi nu har att fatta beslut om är att säkra den fria rörligheten i hela Schengenområdet för tredjelandsmedborgare som är bosatta i en medlemsstat under en längre tid.

Jag vill tacka Carlos Coelho som har gjort ett alldeles fantastiskt fint arbete med detta som föredragande, och som har tagit hänsyn till de åsikter som jag har fört fram i mitt yttrande från JURI-utskottet och också andra skuggföredragandes åsikter. Resultatet har vi framför oss nu: Det är ett positivt förslag som utgör ännu en länk för att säkerställa den fria rörligheten i EU, också för tredjelandsmedborgare. Det utvecklar, och det är det EU som jag är stolt över att leva i och verka för.

Kinga Gál, för PPE-gruppen. – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag välkomnar möjligheten att anta en resolution i parlamentet för att underlätta resandet för tredjelandsmedborgare som lagligt vistas på EU:s territorium, och jag vill gratulera min kollega Carlos Coelho för det utmärkte arbete han har gjort i parlamentet i denna fråga. Enligt detta förslag kommer resandet inom EU på ett konkret sätt att underlättas för tredjelandsmedborgare som innehar D-viseringar för längre vistelse som utfärdats av en medlemsstat. Tanken med detta är att tillhandahålla en lösning för situationer när en del medlemsstater av en eller annan orsak inte kan eller vill utfärda uppehållstillstånd i tid för tredjelandsmedborgare bosatta på deras territorium. Med andra ord använder de inte den ram som Schengenregelverket ger på ett korrekt sätt. Det gläder mig att vi kan ta ett steg framåt i denna fråga.

Vårt mål är att undvika att tredjelandsmedborgare som anländer till EU får intrycket av att unionen är en ointaglig fästning. Den integrerade gränsförvaltningen och viseringspolitiken borde tjäna dessa syften. Som ungersk ledamot yrkar jag på att EU:s gränser öppnas för personer som reser med ärliga avsikter. Kontakten mellan medborgare som bor på båda sidor av gränsen bör inte begränsas. Det är av intresse för de tredjelandsmedborgare som lever i EU:s grannländer – inklusive de som tillhör den ungerska minoriteten – att kunna vistas lagligt inom EU utan några byråkratiska eller administrativa bördor. Detta kräver lämpliga lagar, både på gemenskapsnivå och i medlemsstaterna, som inte motverkar varandra utan snarare förstärker varandras mål.

Jag hoppas att den nya gemenskapslagstiftningen inte endast förblir en storslagen idé utan verkligen kommer att ge praktiskt stöd framför allt till ungdomar, studenter som vill studera i medlemsstaterna. De bör vara de som främst vinner på denna förordning. På denna punkt kan jag bara hålla med om att kommissionen bör

lägga fram en rapport om genomförandet av denna förordning senast i april 2012, och vid behov ett förslag till ändring av förordningen för att uppnå målen.

Vilija Blinkevičiūtė, för S&D-gruppen. – (LT) Jag vill gratulera föredraganden Carlos Coelho för utarbetandet av detta betänkande, och jag håller också med om att det är viktigt att så snart som möjligt garantera den fria rörligheten inom Schengenområdet för tredjelandsmedborgare som innehar en visering för längre vistelse och som befinner sig lagligt i en medlemsstat. Enligt medlemsstaternas nuvarande praxis tar det av olika skäl ganska lång tid för tredjelandsmedborgare att ersätta en visering för längre vistelse med ett uppehållstillstånd. Jag skulle kunna nämna många exempel från EU:s medlemsstater, inklusive mitt eget land, Litauen, där till exempel en lastbilschaufför som kör långa sträckor och har fått en D-visering inte kan utföra sitt huvudsakliga arbete. Den praxis som har utvecklats på detta område undergräver de berättigade förväntningarna hos tredjelandsmedborgare som har kommit till EU för att arbeta eller studera. Medlemsstaterna bör också vidta lämpliga åtgärder för att förenkla förfarandena för utfärdande av viseringar. En visering för längre vistelse bör ha samma effekt på en persons rörlighet inom Schengenområdet utan inre gränser som ett uppehållstillstånd. Det viktigaste här är inte hur länge en innehavare av en D-visering besöker en annan medlemsstat utan själva möjligheten att bättre tillgodose hans eller hennes behov inom Schengenområdet. Därför stöder jag förslaget att en tredjelandsmedborgare som innehar en visering för längre vistelse som har utfärdats av en medlemsstat bör kunna vistas i en annan medlemsstat i tre månader under en sexmånadersperiod på samma villkor som en innehavare av ett uppehållstillstånd. Samtidigt är det mycket viktigt att se till att den förenklade rörligheten för tredjelandsmedborgare inom Schengenområdet inte utgör ytterligare hot mot säkerheten i medlemsstaterna. Därför uppmanar jag er att omedelbart anta denna delvis ändrade förordning.

Nathalie Griesbeck, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I ett hav av svårigheter kan vi skönja nästa steg på vägen. Det handlar om denna text, som just har förklarats mycket bra av alla mina kolleger på alla sidor, och som gäller alla tredjelandsmedborgare som bor lagligt – och det bör understrykas – i EU.

Det är faktiskt hög tid att denna text blir antagen, det är hög tid att den fria rörligheten för tredjelandsmedborgare fastställs inom EU, och jag är glad att vi har nått den punkt där vi kan lägga ännu en sten i byggandet av ett friheternas EU, i ett område som vi vill ska bli allt säkrare.

Den utgör både en självklarhet och ett steg framåt. En självklarhet, som flera har nämnt, eftersom det i princip inte finns någon större kontrovers kring denna text, och de få ändringarna visar att vi alla vill bygga ett EU där ingen fastnar i en medlemsstat utan att kunna utforska resten av EU. Samtidigt är det ett stort steg framåt eftersom texten innebär rättigheter för tredjelandsmedborgare, såsom studerande, forskare eller andra, som bor på EU:s territorium.

Slutligen kommer texten att uppmuntra personer utanför EU att tänka på EU som ett enda område, ett enat EU, ett gemensamt område, och den kommer att skapa en europeisk kultur och identitet utanför våra gränser.

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Jag vill först tacka föredraganden Carlos Coelho, vars förslag jag stöder i likhet med de andra skuggföredragandena från utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Jag har redan fått tillfälle att säga här att Carlos Coelho har rättat sig väl efter principen om fri rörlighet inom EU, medborgarnas rättigheter, oavsett om det rör sig om EU-medborgare eller tredjelandsmedborgare, och själva den europeiska demokratin. Det handlar inte bara om unionens egna medborgare, utan även om dess behov av bidragen från de tusentals eller rent av miljontals tredjelandsmedborgare som passerar genom EU:s territorium, som bor här och som kommer hit för att arbeta och studera under kortare eller längre perioder.

Carlos Coelho har tillsammans med skuggföredragandena arbetat i en mycket god atmosfär av samarbete och beredvillighet att lämna information. Framför allt har han gjort det i tid, och i denna fråga är tiden avgörande, eftersom det handlar om enskilda personers liv.

Liksom andra talare före mig skulle jag kunna ge exempel på studenter, forskare och vetenskapsmän som kommer till EU på grund av den erkända kvaliteten på deras arbete men som sedan inte kan passera våra gränser, som verkligen är mycket stängda för vissa personer från andra världsdelar. På två timmar kan en forskare lämna Portugal och resa in i Spanien på väg mot gränsen till en annan medlemsstat, eller rättare sagt får han inte lämna Portugal om han, vilket ibland är fallet, har ett visum för att studera på en tvåårig magisterutbildning som inte tillåter honom att lämna landet för att dela med sig av sitt arbete eller bedriva forskning i en annan medlemsstat.

Vi har till och med själva haft att göra med sådana fall vid vissa tillfällen när vi till exempel vill höra någons åsikt i en debatt i Bryssel.

Vi bör framhålla att detta inte bara är en onödig och orättvis belastning för tredjelandsmedborgaren i fråga. Det är ett slöseri för dem av oss som är beroende av dessa personers bidrag. Det är ett slöseri med tanke på vår konkurrenskraft om vi till exempel tittar på rörligheten för denna typ av utländska medborgare i USA, Kina, Indien eller Brasilien, och sedan ser hindren för deras rörlighet inom EU. Det är ett slöseri i fråga om rörligheten för vår arbetskraft och vårt forskarsamhälle eftersom denna ökade rörlighet är mycket viktig i kristider som den vi för närvarande genomgår, och det är också ett slöseri för kunskapssamhället.

Det är därför dags att rådet genomför dessa förslag innan viseringskodexen träder i kraft i april och skapar mer onödiga hinder för dessa personers rörlighet. Därför vill jag slutligen på vår grupps vägnar säga att vi stöder föredragandens förslag och kommer att rösta för det.

Gerard Batten, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! I betänkandet föreslås att medlemsstaterna ska få utfärda viseringar till tredjelandsmedborgare för längre vistelse i upp till 12 månader som kommer att erkännas av andra stater inom Schengenområdet.

Storbritannien tillhör inte Schengenområdet och förefaller därmed inte att påverkas direkt. Förslagen kommer dock att göra det lättare för tredjelandsmedborgare som reser in i en medlemsstat att resa till andra EU-länder.

Storbritannien har ett enormt problem med olaglig invandring. Det finns minst en miljon illegala invandrare i Storbritannien. Enligt dessa förslag kan personer som vill emigrera olagligt till Storbritannien komma till ett annat EU-land helt lagligt, erhålla en visering för längre vistelse med vars hjälp de till exempel kan resa till Frankrike, och sedan därifrån ta sig in olagligt i Storbritannien.

De ledamöter som tillhör UK Independence Party kommer därför att rösta emot detta betänkande i syfte att skydda våra gränser mot ytterligare olaglig invandring.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Detta betänkande innehåller verkligen ett mycket bisarrt exempel på varför vi absolut måste lätta på reglerna på detta sätt, nämligen att en utländsk student som har beviljats visum för att studera i Belgien som en följd av den nya ordningen nu kan söka efter information i ett nederländskt bibliotek och sedan resa vidare till Barcelona. Det är trevligt för honom!

Men det här handlar naturligtvis inte om det. I praktiken innebär Schengen, och EU:s viseringspolitik som helhet, något helt annat än fri rörlighet för studenter. Det innebär en fullständig nedmontering av våra gränser samt fria tyglar till den organiserade brottsligheten och den olagliga invandringen utan att det finns några vattentäta yttre gränser – vilka skulle utgöra grunden i hela systemet – för att hålla detta i schack. Ett av de direkta resultaten av Schengen är till exempel att den stora massan av de legaliserade spanska olagliga invandrarna är fria att flytta till de andra medlemsstaterna.

Enligt min mening skulle parlamentet göra klokare i att för en gångs skull fundera över konsekvenserna av sådana beslut för vanliga EU-medborgare i stället för att tänka på de utländska studenternas praktiska bekymmer i vardagen.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Carlos Coelho för hans utmärkta arbete och särskilt för den betydande enighet som har uppnåtts mellan rådet, kommissionen och de olika politiska grupperna i parlamentet. Tack vare hans arbete tror jag inte att det kommer att bli så stor oenighet här.

EU utgör det största område för frihet som någonsin har inrättats. Vi bör undanröja alla de hinder som hindrar fri rörlighet, både för EU-medborgare och tredjelandsmedborgare som vistas lagligt i en medlemsstat. Vi bör få ett definitivt slut på de absurda situationer som personer med D-viseringar för längre vistelse så ofta ställs inför.

Som ni vet ger en visering för längre vistelse innehavaren möjlighet att vistas i den medlemsstat som har utfärdat viseringen. Innehavarna av sådana viseringar kan dock inte röra sig fritt inom EU, förutom att resa till den medlemsstat som har utfärdat viseringen. Paradoxalt nog uppstår situationer liknande dem som redan har beskrivits mycket ofta. Jag ska ge ett annat exempel: en doktorand som arbetar i Lissabon med sin doktorsavhandling om Amerikas historia kan inte ta del av de dokument som finns i Archivo General de Indias i Sevilla, som ligger en timmes flygres från Lissabon.

Ytterst är syftet med förslaget att viseringar för längre vistelse ska ge samma rättigheter som ett uppehållstillstånd gör. Vi måste förbättra principen om rörlighet, rörlighet som framför allt gäller arbete samt vetenskapliga och akademiska ändamål.

Även om jag tycker att det verkar helt onödigt vill jag avsluta med att be er alla att stödja Carlos Coelhos betänkande, inte bara på grund av dess extremt höga kvalitet utan också för att det utgör en ytterligare garanti för det stora område för fri rörlighet som vi försvarar. Jag stöder också Carlos Coelhos föreslagna tidsplan.

Iliana Malinova Iotova (S&D). – (FR) Herr talman! Jag vill först tacka föredraganden Carlos Coelho för hans arbete, och berömma det samarbete som har skett mellan parlamentet, rådet och kommissionen under konsolideringen av de två rapporterna och under första behandlingen, som också bör bli den sista.

Det har varit avgörande för att detta betänkande ska kunna antas före slutet av april 2010 så att det kan genomföras samtidigt som viseringskodexen. Det är oerhört viktigt för alla invånare i EU att kunna resa runt i alla medlemsstater. På så sätt kan vi lösa det dubbla problemet med tillämpningen av D+C-viseringar och reglerna för uppehållstillstånd.

Tack vare denna rapport kommer alla tredjelandsmedborgare som innehar visering för längre vistelse att ha rätt att resa vart som helst i EU under sex månader per år. Alla berörda personer bör få all nödvändig information när de får sina viseringar, och framför allt bör de informeras om att viseringen automatiskt kommer att övergå i ett uppehållstillstånd före utgången av sin ettåriga giltighetstid.

Slutligen är det viktigt att betona att alla som ansöker om en D-visering av säkerhetsskäl kommer att bli föremål för utredning, men de kommer inte att behöva bli registrerade i SIS. Den avtalslutande parten måste ta vederbörlig hänsyn till de upplysningar som redan har förts in i SIS av en annan avtalslutande part.

Om SIS II inte genomförs före slutet av 2012 uppmanar vi dessutom kommissionen och rådet att lägga fram de lagstiftningsförslag som behövs för att skyddsnivån för personuppgifter ska bli lika hög som i SIS II.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Dessa förslag syftar till att underlätta för tredjelandsmedborgare som vistas lagligt i en medlemsstat att röra sig i Schengenområdet på grundval av en D-visering för längre vistelse.

I huvudsak är syftet att utvidga – och detta oroar oss – principen om likvärdighet mellan uppehållstillstånd och C-viseringar för kortare vistelse till att även omfatta viseringar för längre vistelse. Ett visum för längre vistelse skulle således fungera på samma sätt som ett uppehållstillstånd när det gäller fri rörlighet i Schengenområdet. Med andra ord vill man göra det möjligt för alla personer som innehar handlingar som visar att de är lagligt bosatta i en medlemsstat att röra sig fritt i Schengenområdet under kortare perioder på högst tre månader under en halvårsperiod.

Vi vill uppmärksamma kommissionen och rådet på de säkerhetsproblem som kan uppstå på grund av denna fria rörlighet. Det är redan mycket svårt att utföra kontroller i en medlemsstat; låt oss därför vara uppmärksamma på de risker vi tar genom att plötsligt genomföra denna princip.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! För ett par månader sedan rådde inte bara julstämning här i kammaren utan också en känsla av glädje för de flesta här eftersom viseringsbestämmelserna höll på att förenklas för många länder i EU.

Hur ser det då ut i realiteten? Efter avskaffandet av viseringstvängen för medborgare från Montenegro, Makedonien och Serbien i december 2009 reste en våg av personer från Balkan via Österrike till Centraleuropa och ända upp till Skandinavien. En riktig folkvandring! På bara sju veckor har ca 150 000 makedonier utnyttjat denna nya frihet att resa, enligt inrikesministeriet. Två tredjedelar av dessa personer reser inte tillbaka hem. I många byar, särskilt albansk-makedonska byar, ger sig dagligen fem bussar av mot Central- och Västeuropa, och alla resenärer är utrustade med turistvisum som uttryckligen förbjuder förvärvsarbete. Detta innebär alltså att dessa personer efter 90 dagar går under jorden, och de så kallade turisterna befinner sig då återigen på den billiga arbetsmarknaden och arbetar för dumpade löner. Det är skillnaden mellan verkligheten och Europaparlamentets önskedröm.

Konsekvenserna av detta måste bäras av våra hemländer. De måste lida av konsekvenserna av det som beslutas av majoriteten i parlamentet. De måste stå ut med en olaglig invandring och en brottslighet som knappt går att kontrollera och den svarta arbetskraft som hör ihop med detta.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Jag vill också gratulera min kollega Carlos Coelho för hans betänkande om detta initiativ som syftar till att ge tredjelandsmedborgare större rörelsefrihet inom EU:s frizon. Jag måste dock påpeka en ironi som har dykt upp i debatten: samtidigt som vi ger tredjelandsmedborgarna större rättigheter står EU och dess medborgare just nu inför allvarliga problem när det till exempel gäller att resa till ett land som Libyen. Detta beror på de pågående problemen mellan Schweiz och Libyen, som har resulterat i att Libyen blockerar resor till och från landet för alla EU-medborgare och inte bara för schweizarna. Så samtidigt som vi ger tredjelandsmedborgarna fler rättigheter får våra egna medborgare färre rättigheter att resa till tredjeländer som Libyen. Vad får detta för konsekvenser? Konsekvenserna är mycket allvarliga. Det finns anställda som inte kan åka till Libyen för att arbeta, företag som har investerat i Libyen hindras från att skicka över sina anställda samtidigt som andra arbetstagare just nu befinner sig i Libyen och måste stanna där tills deras ersättare beviljas inresa. Detta är en prekär situation, och jag vädjar till kommissionsledamot Cecilia Malmström att snarast ingripa i frågan. Jag förstår att detta är en diplomatisk fråga mellan två länder som inte ens är EU-medlemmar, men det får allvarliga konsekvenser för de EU-medborgare som vill resa till Libyen för att tjäna sitt uppehälle.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Betänkandet från min kollega Carlos Coelho, och även förslaget till förordning, handlar om den fria rörligheten för personer, vilken är en väsentlig del i EU:s demokrati, och därför är det oacceptabelt att personer som innehar viseringar för längre vistelse i en medlemsstat inte kan resa i hela EU.

Det finns flera skäl att stödja dessa initiativ. Det första är respekten för och försvaret av de grundläggande mänskliga rättigheterna, som självfallet även omfattar den fria rörligheten. Om en medlemsstat ger sitt lagliga tillstånd till en tredjelandsmedborgare att vistas i landet finns det ingen anledning till att denna person inte ska kunna röra sig fritt inom Schengenområdet. Naturligtvis måste man diskutera detaljerna när det gäller att inte sänka nivån på säkerheten inom Schengenområdet.

Man har också talat här om studenter och forskare som inte har kunnat resa till en annan medlemsstat. Jag vill att denna grupp utökas till att även omfatta affärsmän, för om vi inte tillåter dem det kommer vi att minska EU:s konkurrenskraft. Därför tror jag att detta förslag kommer att få stöd, och jag vill gratulera föredraganden.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman! Jag tackar Carlos Coelho så mycket. Man har tagit hänsyn till min åsikt i förordningen. Jag har också haft möjlighet att arbeta med själva förordningen. Jag skulle vilja säga att Coelhos betänkande inte bara är angeläget och viktigt; det är också symboliskt. Som företrädare för en av de nya medlemsstaterna kan jag i dag med stolthet säga att vi kan ändra reglerna och på så sätt möjliggöra fri rörlighet i Schengenområdet, där en del av de nuvarande EU-medlemsstaterna fram till nyligen stod inför samma svårigheter. Jag tror att symboliken i dessa förändringar i dag är något som inte kan övervärderas, och jag hoppas att det samförstånd som har nåtts i parlamentet kommer att bli en stor framgång för oss alla.

För det andra vill jag säga att avskaffandet av de så kallade D+C-viseringarna och det faktum att medlemsstaterna inte kan utfärda uppehållstillstånd tvingar oss att agera skyndsamt. Jag ska bara ge några exempel på frågor som har nämnts här i kammaren i dag. Två ukrainska elever som var på väg från Wrocław till Berlin förra året greps just när de skulle passera gränsen, främst på grund av att de inte var medvetna om reglerna, och de ville bara utnyttja våra intellektuella resurser. Jag tror att omröstningen i dag kommer att bli mycket betydelsefull och viktig för oss.

Jag vill bara rikta uppmärksamheten på den sista frågan – frågan om säkerhet. Vi bör i dag ha ett bra system för utbyte av information som samlas in i Schengen, vi bör definitivt arbeta med den andra generationen av Schengens informationssystem och informationssystemet för viseringar, och framför allt bör kanske granskningar och rapportering ske oftare. Jag vill nu uppmana Cecilia Malmström att se till att samordningen mellan medlemsstaterna i säkerhetsfrågor kommer att vara lika bra som den har varit hittills, och än en gång vill jag tacka Carlos Coelho så mycket för ett utmärkt betänkande.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Herr talman! Jag vill säga att jag helt håller med och stöder föredraganden och även kommissionsledamot Cecilia Malmström när det gäller att finna en lösning på detta problem som handlar om rättsstatsprincipen, respekten för mänskliga rättigheter, skyddet av personuppgifter och naturligtvis också säkerhetsöverväganden. Många farhågor har uttryckts. Jag vill peka på några frågor. För att denna förordning ska fungera måste vi först av allt studera och lära oss mer om de metoder som används i varje medlemsstat. Vi är medvetna om att vissa medlemsstater kan utfärda uppehållstillstånd i god tid. Dessa bästa metoder kan betyda mycket för oss. Vi måste samordna medlemsstaternas metoder för att kunna öka förtroendet. Alla medlemsstater bör använda SIS-systemet – vi vet att inte alla gör det i dag – och införandet

av SIS II och driften av VIS-systemen är mycket angelägna uppgifter eftersom dessa system kommer att ge garantier på lång sikt. Det ligger i EU:s intresse att tredjelandsmedborgare som vistas här – studenter, affärsmän och forskare – verkligen bör kunna röra sig fritt.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman! Jag vill också börja med att tacka Carlos Coelho för hans utmärkt arbete med detta betänkande och säga följande:

Först och främst innebär Schengenregelverket just detta: fri rörlighet inom gränserna för Schengenområdet. Därför måste vi i denna debatt dra en första grundläggande och enkel slutsats: att det är mycket viktigt att vi går framåt med denna förordning. Exemplet med studenten är belysande; alla med en visering för längre vistelse bör ha rätt till fri rörlighet.

Frågan är – och detta är vad jag vill lyfta fram – om detta kommer att underlätta olaglig invandring, om än indirekt, om det kommer att leda till säkerhetsproblem, och om en person som utövar denna rättighet ändå inte kommer att ha möjlighet att flytta inom EU, vilket är något som medlemsstaterna måste ta hänsyn till.

Självklart måste varje medlemsstat vara mycket försiktig vid utfärdandet av viseringar. Som framgår av rapporten uppstår vid denna punkt en mycket viktig parameter, den mest avgörande parametern av alla: att behandlingen av uppgifter i samband med utfärdandet av viseringar för längre vistelse nu kommer att bli obligatorisk i Schengens informationssystem. I slutändan skyddar vi inte bara Schengenregelverket; vi stärker också säkerheten för detta regelverk.

Därför bör vi alla vara positiva till dessa utsikter, och vi måste hur som helst snabbt gå vidare med SIS II-systemet, vilket är en nödvändighet. Slutligen måste vi, i samarbete med medlemsstaterna och medlemsstaternas myndigheter, inte bara underlätta Schengenregelverket och stärka det, utan också samtidigt stärka säkerheten, som är en nödvändig förutsättning för varje medlemsstat, för oss alla, och för Schengenregelverket.

(Applåder)

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Den fria rörligheten och avskaffandet av de inre gränserna är två av de viktigaste faktorerna när det gäller den europeiska integrationen. Vi måste underlätta rörligheten inom Schengenområdet för medborgare i tredjeländer som är lagligt bosatta i en medlemsstat. Det är oacceptabelt om vi på grund av byråkrati begränsar rörligheten i EU för studenter, forskare och företag.

På samma sätt måste vi möjliggöra fri rörlighet så snart som möjligt för medborgare i Bosnien och Hercegovina och Albanien samt folket i Kosovo, som paradoxalt nog har färre rättigheter när de gäller fri rörlighet i dag än de hade för flera år sedan. Självklart måste villkoren uppfyllas för att detta ska kunna ske, och vi bör inte låta oss vilseledas av uppgifter om olaglig massinvandring.

Folket på västra Balkan har varit isolerade på grund av viseringssystemet alldeles för länge. De behöver stärka kontakterna med unionens medborgare, men oftast blir de hindrade från att göra det på grund av att de får avslag på sina visumansökningar. Låt oss inte riskera att framkalla en ännu starkare känsla av isolering och diskriminering, särskilt bland ungdomar, som kanske aldrig har fått någon chans att upptäcka unionen. Låt oss därför inte slösa någon tid så fort antingen Bosnien och Hercegovina eller Albanien uppfyller kriterierna för förenklade viseringsförfaranden.

Alla åtgärder vi vidtar för att underlätta resandet inom Schengenområdet kommer att utgöra ett steg framåt och ligga i EU:s intresse.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Herr talman! Det förslag som diskuteras rör en av de grundläggande principerna i Europeiska unionens funktionssätt – avlägsnandet av inre gränser och fri rörlighet för personer. Det förtjänar därför särskild uppmärksamhet. Det är obegripligt och följaktligen oacceptabelt att innehavare av viseringar för längre vistelse har mindre rörelsefrihet inom Schengenområdet än personer som innehar viseringar för kortare vistelse. Därför är jag positiv till Europeiska kommissionens förslag. Jag tycker dock att vi bör göra ändringar i förslaget för att garantera säkerheten. Därför stöder jag förslaget från utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor att det som en del av Schengens informationssystem bör finnas ett flöde av information mellan medlemsstaterna om icke önskvärda personer. Europeiska kommissionen bör också åläggas att lägga fram en rapport om tillämpningen av förordningen senast den 5 april 2012. De ändringsförslag som har utarbetats förtjänar allvarlig eftertanke och – i de flesta fall – stöd.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Herr talman! Det är inte bara tredjelandsmedborgare som vill att det ska bli lättare för personer från dessa länder att röra sig inom Schengenområdet, för vi EU-medborgare väntar också på detta. Det är paradoxalt att en innehavare av en visering för kortare vistelse i dag har större rörelsefrihet än en innehavare av en visering för längre vistelse, och att en person från ett tredjeland som innehar ett rättsligt tillstånd för långvarig vistelse i till exempel Polen inte kan resa till Tyskland eller Frankrike. Fri rörlighet bör inte begränsas till personer bosatta inom EU. Forskare, studenter, skolungdomar och affärsmän från tredjeländer bör kunna röra sig fritt, besöka vänner och lära sig andra länders traditioner, seder och kultur. De kommer att bli goda ambassadörer för idén om Europeiska unionen, och vi som är invånare i EU kommer att ta ett steg mot förverkligandet av idén om en union utan gränser.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Viseringssystemet i Schengenländerna är tydligen så komplicerat att konsulatens anställda inte längre vet vad de gör och låter ärliga resenärer med visum falla i viseringsfällan. Det verkar lite underligt att konsulatspersonalen inte känner till viseringskategorierna D och C. Det är rent ut sagt vårdslöst om någon låter bli att söka i Schengens informationssystem bara för att göra arbetet lättare. Det är uppenbart att detta kommer att skapa många och onödiga problem vid de yttre gränserna, och denna situation måste snarast förändras. I detta sammanhang är det meningslöst att diskutera nationella spårlistor om EU:s varningssystem och de bestämmelser som omgärdar detta inte ens tillämpas konsekvent.

De förenklade viseringsförfarandena för Balkanländerna går hand i hand med en ökning av meningslösa asylansökningar från dessa länder. Det är särskilt viktigt att få ordning på tillämpningen av viseringsbestämmelserna nu när det på grund av uppluckringen av viseringsbestämmelserna för Balkan finns ett verkligt hot om en våg av invandring, när nästan 150 000 personer från Makedonien inom loppet av sju veckor har utnyttjat sin nya frihet att resa och uppskattningsvis nästan två tredjedelar av dem förmodligen inte kommer att resa tillbaka.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Som ungerska parlamentsledamöter befinner vi oss i en särskild ställning när vi ska rösta och besluta om huruvida vi ska göra det möjligt för tredjelandsmedborgare att röra sig fritt inom EU eller tvärtom försöka att hindra detta. På grund av tragedin i Trianon förlorade Ungern en stor del av sitt territorium, och ett stort antal ungerska landsmän lever utanför gränserna för dagens Ungern, och därmed utanför de nuvarande gränserna för EU i före detta södra regionen och Podkarpacie. Våra landsmän befinner sig i en mycket förödmjukande situation när de studerar eller arbetar inom forskning eller andra områden i sitt eget stympade land och inte får lämna Ungerns territorium. Detta är en mycket negativ och oacceptabel situation som vi måste vidta åtgärder mot. Det är därför vi ungerska parlamentsledamöter som känner starkt för Ungern kommer att rösta för detta förslag för att få ett slut på denna löjliga situation.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Detta förslag grundas på antagandet att alla personer från tredjeländer som kommer till EU är personer med ärliga avsikter och att de talar sanning om de säger att de kommer hit för att studera. EU har många falska högsolor, och även riktiga högsolor har ofta studenter inskrivna som aldrig sätter sin fot i en undervisningssal. Om vi gör det lättare för dem att förflytta sig till andra stater kommer det att bli mycket svårare att kontrollera att deras status är äkta och att hitta dem när det visar sig att de har ljugit om sin status.

Även om Storbritannien inte är en del av Schengenområdet har EU tidigare gjort sig känt för att legalisera olagliga invandrare. Dagens innehavare av en visering för längre vistelse eller ett uppehållstillstånd kan bli morgondagens olagliga invandrare, och dagen efter en EU-medborgare med fri rörlighet.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Två frågor togs upp som inte specifikt gäller detta ärende, men jag skulle vilja ta tillfället i akt att helt kort beröra dem ändå.

Simon Busuttil tog upp frågan om Libyen. Jag kan försäkra honom om att det är en mycket komplicerad fråga, men vi deltar aktivt i dialogen med Libyen, Schweiz och medlemsstaterna för att finna en lösning på detta mycket komplicerade problem innan det eskalerar ytterligare. Jag hoppas därför snart kunna återkomma till er om utvecklingen i denna fråga.

Till Tanja Fajon vill jag säga att situationen i Albanien och Bosnien och Hercegovina naturligtvis är ett annat spår, och vi håller just på att avsluta ett uppdrag där för att utvärdera hur väl dessa två länder uppfyller kriterierna. Kommissionen kommer mycket snart, efter samråd med både medlemsstater och experter, att utarbeta en rapport om detta, och bedömningen i denna rapport kommer att delges ledamöterna i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor innan vi lägger fram ett eventuellt förslag.

När det gäller detta förslag kan jag försäkra ledamöterna och föredraganden om att kommissionen är mycket engagerad för att få detta att fungera, och vi kommer att göra vårt yttersta för att se till att förordningen genomförs. Det kan låta som ett tekniskt problem, men det är det inte. Det gäller enskilda medborgare, och vi vill uppmuntra personer att komma hit lagligt med alla sina papper i ordning, oavsett om det gäller studenter, forskare, experter eller vetenskapsmän. Det är bra för dem, och det är bra för oss. Det ligger också i linje med EU:s filosofi att skapa ett område utan inre gränser. Därför bör vi undvika att göra livet onödigt komplicerat för dessa personer.

Jag tycker att vi har vi funnit en bra avvägning i detta förslag. Vi har kunnat beakta säkerhetsfrågorna på ett tillfredsställande sätt, och vi kan gratulera oss själva. Detta är unionen när den arbetar som bäst med de tre institutionerna som försöker identifiera ett problem och hitta en konkret lösning till gagn för medborgarna.

Så tack så mycket för ert arbete, herr Coelho, och tack för en bra debatt i kammaren.

Carlos Coelho, föredragande. – (PT) Herr talman! Jag vill avsluta med att ta upp fyra punkter. För det första är det beklagligt att rådets platser i kammaren har fått stå tomma under debatten. För det andra vill jag tacka kommissionsledamot Cecilia Malmström för hennes vänliga kommentarer och även be henne att, tillsammans med rådet, garantera att denna förordning träder i kraft den 5 april. Annars får vi ett kryphål i lagstiftningen, vilket får konsekvenser för verkliga människor.

För det tredje är det beklagligt att de ledamöter som har deltagit här i debatten och som har tagit upp frågan om säkerhetsproblem inte har känt till de förbättringar som parlamentet har infört genom denna förordning, särskilt skyldigheten att konsultera Schengens informationssystem i förväg.

Som jag betonade i mitt första anförande anser jag att parlamentet har utfört sin uppgift väl, eftersom det har stärkt både säkerheten och den fria rörligheten. Den som inte erkänner detta har en ensidig syn på saken och ser inte hela bilden.

För det fjärde och sista vill jag tacka alla dem som har arbetat tillsammans mot detta mål, dem som har gjort det möjligt för oss att få till en överenskommelse under första behandlingen, särskilt kommissionen och rådet men också alla de politiska grupper inom utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor samt utskottet för rättsliga frågor som gjorde detta breda samförstånd möjligt. Jag anser att vi uppnår bästa möjliga resultat när vi samarbetar på det här sättet för att finna en lösning.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum inom kort.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jag stöder de ansträngningar som gjorts i och med detta betänkande för att öka rörelsefriheten för innehavare av viseringar för längre vistelse på samma sätt som för innehavare av uppehållstillstånd och viseringar för kortare vistelse. De avtal som nu gäller har inneburit många nackdelar för tredjelandsmedborgare som är lagligt bosatta i en medlemsstat och som av olika skäl vill resa runt i EU. Det finns skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller vilken metod och vilka kriterier som används för beviljandet av visum samt hur lång tid processen tar. Vad man har sett i praktiken är att personer som får avslag på sin ansökan om visum i en stat prövar lyckan i andra medlemsstater. Det beror på att vissa stater är mer krävande medan andra är mer släpphänta när det gäller beviljandet av visum och uppehållstillstånd. För att undvika en tillströmning av viseringsansökningar via vissa stater som tillämpar en mer liberal politik för beviljande av visum föreslår jag att man standardiserar kontroller och metoder för godkännande av ansökningar om visering i alla medlemsstater. Detta förfarande kommer att garantera en standardiserad metod för alla ansökningar, vilket undanröjer risken för att "inkörsportar" till Schengenområdet uppstår.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.50 och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

6.1. Fördelning av indirekt mätta finansiella förmedlingstjänster (Fisim) för att fastställa bruttonationalinkomsten (BNI) (A7-0022/2010, Jean-Luc Dehaene) (omröstning)

6.2. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Tyskland – uppsägningar (A7-0020/2010, Reimer Böge) (omröstning)

6.3. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Litauen – uppsägningar (A7-0021/2010, Reimer Böge) (omröstning)

6.4. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Litauen – byggbranschen (A7-0019/2010, Reimer Böge) (omröstning)

6.5. Tilläggsprotokoll till samarbetsavtalet om skydd av Nordostatlantens kuster och vatten mot föroreningar (A7-0009/2010) (omröstning)

- Före omröstningen:

Anna Rosbach, föredragande. – (DA) Fru talman! Jag bad om ordet eftersom tidsramen för detta viktiga tilläggsprotokoll inte tillåter någon debatt – varken i utskottet eller i kammaren. Detta tilläggsprotokoll handlar om att ge EU:s medlemsstater möjlighet att arbeta tillsammans för att bekämpa föroreningar i Atlanten. Avtalet utgör en del av ett nätverk av regionala marina avtal som EU har ingått med ett antal enskilda medlemsstater och angremsande tredjeländer. Vart och ett av dessa avtal omfattar olika delar av havet som omger EU-medlemsstaterna och syftar till individuella och/eller kollektiva ingripanden från avtalsparternas sida i händelse av förorening eller hot om förorening av vatten eller kuster. Jag gör ingen hemlighet av att det är min stora förhoppning att detta tilläggsprotokoll kommer att göra det möjligt att bekämpa ett stort antal former av förorening av Atlanten. Det är trots allt ett protokoll som har tagit alltför lång tid att utarbeta. Det har tagit tjugo år på grund av åsiktsskillnaderna mellan Marocko och Spanien om Västsahara. Det är tjugo förlorade år. Den marina miljön kan inte få tillbaka dessa år, men det understryker bara hur viktigt det är att inte förlänga processen ytterligare i parlamentet. Jag hoppas därför att det, precis som när vi behandlade frågan i utskottet, kommer att finnas ett brett stöd bland ledamöterna i denna kammare, och jag är mycket tacksam för ert stöd.

6.6. Konsumentskydd (A7-0024/2010, Anna Hedh) (omröstning)

6.7. Solvit (A7-0027/2010, Cristian Silviu Buşoi) (omröstning)

6.8. Djurhälsovillkor som ska tillämpas vid transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte (A7-0082/2009, Bairbre de Brún) (omröstning)

6.9. Fri rörlighet för personer med visering för längre vistelse (A7-0015/2010, Carlos Coelho) (omröstning)

- Före omröstningen:

Carlos Coelho, föredragande. – (PT) Herr talman! Det här är ett kort anförande för att påminna er om att gemenskapens viseringskodex träder i kraft den 5 april – det vill säga nästa månad – och därför är det viktigt att den nya förordningen träder i kraft före detta datum.

Eftersom rådet inte är närvarande vill jag att det fogas till protokollet att detta är parlamentets önskemål om, vilket jag hoppas, parlamentet kommer att göra genomförandet av mitt betänkande möjligt.

Talmannen. – Rådets frånvaro är noterad, och den är beklaglig.

6.10. Rapport om konkurrenspolitiken 2008 (A7-0025/2010, Sophia in 't Veld) (omröstning)

6.11. Resultattavlan för den inre marknaden (A7-0084/2009, Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein) (omröstning)

7. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Betänkande: Hedh (A7-0024/2010)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Under årens lopp har omfattningen av EU:s konsumentpolitik utvecklats mycket för att återspegla förändringar i människors behov och förväntningar. Framför allt på grund av den snabba utvecklingen av e-handeln har den gränsöverskridande dimensionen av konsumentmarknaderna i EU ökat avsevärt, vilket gör det ännu viktigare med konsumentskydd, och framför allt en hög nivå på detta konsumentskydd.

Jag anser att en starkare övervakning av marknaden och tillsynssystemen, och en effektiv och övergripande tillämpning av dem, är mycket viktigt för att öka konsumenternas förtroende. Därför stöder jag antagandet av betänkandet, och jag stöder dess förslag till förändring.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Fru talman! Jag stödde detta betänkande. En effektiv konsumentskyddslagstiftning har stor betydelse för en väl fungerande inre marknad.

Vi behöver en verklig och väl fungerande inre marknad med en hög nivå på konsumentskyddet, vilket tyvärr inte är fallet i dag. Vi har lagstiftningen på plats, men den tillämpas inte korrekt i medlemsstaterna. Framför allt känner sig våra konsumenter inte säkra eftersom de inte känner till reglerna, och i många fall fungerar inte kompensationsmekanismerna på det sätt som de borde.

Kommissionen bör öka sina ansträngningar och se till att medlemsstaterna tillämpar direktiven korrekt och att medborgarna informeras om sina rättigheter, och framför allt att de kan utöva dessa rättigheter i praktiken.

Betänkande: Silviu Buşoi (A7-0027/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Herr föredragande, mina damer och herrar! Jag stöder definitivt detta initiativ. Framför allt håller jag med om att av Solvit-nätverket bör förstärkas och att dess verksamhet bör utvidgas. Vi bör inte dra oss för några kostnader när det gäller att sprida information om denna europeiska strukturs verksamhet och möjligheter i nationella medier, på Internet eller i tv-program. Jag kan dock säga er alla att det finns dubbelmoral, lagstiftningen tillämpas inte på ett enhetligt sätt och det finns till och med olika påföljder för samma verksamhet. Tack, det är precis vad jag ville lyfta fram.

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade ja till Buşoibetänkandet eftersom jag anser att den service som Solvit tillhandahåller är av grundläggande betydelse för en klar och tydlig koppling mellan institutioner, medborgare och företag, vilket är en av EU:s hörnstenar.

Solvit har visat sig vara ett viktigt verktyg för att lösa problem för medborgare och företag som vill utnyttja de möjligheter som den inre marknaden erbjuder. Många länder i EU har fortfarande hinder i sin nationella lagstiftning som måste avlägsnas. Jag anser därför att vi bör stödja tilldelningen av ytterligare medel, rekryteringen av ytterligare specialiserad personal och förbättringen av synligheten för denna tjänst, även på kommunal nivå, där den skulle kunna bli mycket användbar.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Som skuggföredragande vill jag tacka alla ledamöter för att vår rapport om Solvit-nätverket har antagits av parlamentet med en sådan absolut majoritet. Det ger en tydlig signal till rådet och kommissionen att ta våra rekommendationer på allvar, vilket bör garantera att detta användbara instrument för medborgare och företagare utnyttjas bättre. Allt som krävs är att företagare och medborgare faktiskt får veta om detta instrument. Jag vill gärna tro att kommissionen nästa år kommer att lägga fram en fullfjädrad årsrapport för parlamentet där allmänheten får reda på klagomål om förvägrande av rättigheter som egentligen bör garanteras av EU-lagstiftningen.

Betänkande: de Brún (A7-0082/2009)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Jag vill motivera mitt handlande i omröstningen om Bairbre de Brúns betänkande. Tack så mycket för att ni har utarbetat detta dokument. Villkoren för transport av djur innebär att vi inte bara skyddar djuren utan framför allt att vi bryr oss om människors säkerhet och hälsa. Jag vill uttrycka stöd för de åtgärder som syftar till att förlänga övergångsordningen och därmed sätta stopp för problemet med rabies i EU. Naturligtvis bör vi vara försiktiga och förnuftiga när det gäller frågan om den fria rörligheten för sällskapsdjur i EU, och vi bör även ta hänsyn till yttranden från experter från forskningsinstitut.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Jag röstade för en förlängning av den övergångsperiod under vilken vissa stater kan tillämpa undantag, eftersom dessa stater har åtagit sig att inte i framtiden ansöka om ytterligare förlängning av undantagen i fråga om djurhälsokrav. Jag förstår den oro som Irland, Malta, Sverige och Storbritannien hyser, eftersom de har strängare krav på dokumentation för sällskapsdjur som reser med sina ägare till sina hemländer. De främsta riskerna är rabies, eckinokockos och sjukdomar som överförs av fästingar. Det måste naturligtvis sägas att inkonsekvensen i att tillåta vissa stater att ha en övergångsperiod är något som vi måste undvika i framtiden och att det är viktigt för oss att agera gemensamt och ha en harmoniserad lagstiftning.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru talman! Å ena sidan kan jag förstå att det är av intresse för de enskilda medlemsstaterna att kräva en förlängning av de särskilda arrangemangen i samband med import av sällskapsdjur. Å andra sidan måste vi dock alltid vara noga med att se till att utgifterna står i proportion till nyttan. I detta fall har vi inte lyckats göra det i tillräckligt hög grad. Därför avstod jag från att rösta. Vad vi framför allt behöver är dels ett lämpligt effektivt yttre skydd när det gäller import inom EU, men också i allt högre grad en harmonisering inom EU, för det är också av intresse för konsumenterna, som efter ett tag kan bli rätt förvirrade om olika villkor tillämpas beroende på vilket land importen sker till.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Fru talman! Jag röstade emot förslaget, framför allt eftersom jag kommer från Storbritannien. Jag anser att vi redan har bra lagar för att hantera detta, och vi vill inte att hotet om rabies ska drabba vår ö.

Jag tycker också att det är ganska häpnadsväckande att man i detta förslag endast nämner hundar, katter och illrar, och jag vill också påpeka att en viss Screaming Lord Sutch föreslog detta för 25 år sedan, och han måste titta ner mycket nöjd från sin himmel i dag.

Men många av mina väljare i West Midlands i Storbritannien tycker nog att en stor del av parlaments politik påminner om Monster Raving Loonys politik.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Fru talman! Det gläder mig att se att ni är tillbaka som talman.

Vi får ibland budskapet från kommissionen att EU gör för mycket. EU borde göra mindre, men göra det bättre, koncentrera sig på de riktigt stora sakerna.

Och sedan har vi alla dessa förslag om sådant som vilka sällskapsdjur vi får ta med oss och vart. Jag tror att det här är en fråga om proportionalitet, eller hur? Olika länder har olika nationella förhållanden. Vårt land är en ö utan landgränser, och vi är fullt kapabla att sluta vettiga proportionella bilaterala eller multilaterala avtal med varandra.

Tror vi verkligen att vi skulle få det bättre om vi skapade en ny administrativ byråkrati i händerna på samma genier som gav oss den gemensamma jordbrukspolitiken, den gemensamma fiskeripolitiken, de oreviderade budgetarna och resten av EU:s regelapparat? Detta är väl ändå en fråga som kan överlåtas åt medlemsstaterna.

Betänkande: Coelho (A7-0015/2010)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Syftet med Schengenområdet är den fria rörligheten. Det är ologiskt att många innehavare av viseringar för längre vistelse har mycket mindre rörelsefrihet inom Schengenområdet än personer som innehar viseringar för kortare vistelse. EU:s viseringskodex bör träda i kraft om en månad, även om det finns olika versioner och varianter av den, vilket analysen av de åtgärder som vidtas av medlemsstaterna om viseringar för längre vistelse och beviljande av uppehållstillstånd har visat, och det har lett till att medborgarnas grundläggande rättigheter har kränkts.

Med hjälp av kommissionens förslag skulle praktiska problem och förseningar med tilldelningen av uppehållstillstånd kunna undvikas, vilket – som jag har nämnt – man hittills har kunnat se i många

medlemsstater. Detta är en mycket angelägen fråga eftersom viseringskodexen kommer att träda i kraft mycket snart, och jag stödde förslagen i betänkandet.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Jag stöder denna förordning, som kommer att underlätta rörligheten för personer med viseringar för längre vistelse i Schengenområdet. Det är logiskt att studenter, forskare och företagare från tredjeländer bör ha rätt att röra sig fritt i hela unionen om de har erhållit en visering i någon medlemsstat.

Jag skulle dock återigen vilja vädja till andra länder att visa solidaritet med Tjeckien, som kämpar förgäves mot införandet av viseringskrav från Kanada. Detta innebär en aldrig tidigare skådad skillnad mellan medborgarna i EU. Kanada överväger nu att införa visum för andra länder, till exempel Ungern, och vi kan inte bara finna oss i detta. Det är de alltför generösa och därför frestande villkoren för asylsökande som är orsaken till detta. De provocerar bokstavligen fram missbruk av systemet. Kanada har lovat att ändra dem, men gör ingenting. Jag vill be om ursäkt för att jag åter tar tillfället i akt att uppmärksamma denna fråga.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Som vi hörde i debatten går detta förslag ut på att underlätta resandet inom EU för tredjelandsmedborgare som innehar D-viseringar för längre vistelse som har utfärdats av en medlemsstat. Tanken med detta är att tillhandahålla en lösning för situationer när en del medlemsstater av en eller annan orsak inte kan eller vill utfärda uppehållstillstånd för tredjelandsmedborgare i tid, eller inte tillämpar den ram som Schengenregelverket ger på ett korrekt sätt. Den ungerska Fidesz-delegationen avstod från den slutliga omröstningen om denna lag, för hittills har Ungern kunnat införliva lagstiftningen korrekt utan problem, och genom att använda de möjligheter som Schengen ger har vi kunnat åstadkomma detta på ett mer effektivt sätt. Samtidigt vill vi betona att det är av intresse för de ungerska minoriteter som lever som tredjelandsmedborgare i EU:s grannländer att kunna vistas lagligt på EU-medlemsstaternas territorier utan alltför stora administrativa bördor. Detta kräver lagar, både på gemenskapsnivå och i medlemsstaterna, som inte motverkar varandra utan snarare förstärker varandras mål.

Betänkande: in 't Veld (A7-0025/2010)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman! Det finns mycket som är bra i det här betänkandet, men jag kan helt enkelt inte ansluta mig till punkt 35 där det förespråkas att en gemensam konsoliderad bolagsskattebas ska införas.

En av de saker vi får veta om den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen är att den kommer att vara mer effektiv och göra saker och ting lättare. Men eftersom företag enligt nuvarande ordning kan godkänna eller motsätta sig detta skulle vi få 28 skattebaser i stället för de nuvarande 27, vilket knappast innebär någon förenkling.

Som förslaget nu är utformat skulle den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen dessutom innebära att europeiska vinster omfördelas inom EU, så att ett land som mitt eget, Irland, som exporterar en stor del av sin produktion, skulle straffas eftersom vinsten naturligtvis skulle göras vid försäljningsstället. Detta verkar lite märkligt, eftersom den fria rörligheten är en av EU:s hörstenar och att resultatet, om vi tillämpar en gemensam konsoliderad bolagsskattebas, skulle bli att vi försämrar för exporterande länder.

Slutligen anser jag även att införandet av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas skulle förstöra EU:s möjligheter att dra till sig utländska direktinvesteringar, eftersom reglerna som sådana inte vore tillämpliga i den medlemsstat där investeringen görs, utan skulle gälla med hänvisning till en komplicerad formel som kan räknas ut enbart i efterhand. Jag är säker på att detta skulle förstöra våra möjligheter att dra till oss utländska direktinvesteringar.

Betänkande: Von Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Fru talman! Inledningsvis vill jag tacka min kollega för utarbetandet av detta betänkande, som är avgörande för den ekonomiska tillväxten. Jag är fullständigt överens med upphovsmannens betraktelser och anmärkningar i fråga om att införa och verkställa gemenskapsrätten i medlemsstaterna. En effektiv och välfungerande inre marknad är ett nödvändigt element i en stabil ekonomi, något som är mycket välbehövligt i kristider. En effektiv användning av potentialen hos denna marknad bygger på effektivt samarbete mellan institutionerna på nationell och europeisk nivå. Genom att lätta den administrativa arbetsbördan, genom effektiv kommunikation mellan de ansvariga myndigheterna, förenkling av förfaranden och harmonisering av lagstiftningen kommer genomförandet av direktiv i medlemsstaterna att gå snabbt och effektivt. För övrigt kommer publicering av aktuella data och effektiv information till

medborgare och näringslivsfolk om deras rättigheter och om marknadsläget att bidra till att förbättra marknadens funktion och öka insynen i dess principer, vilket säkerställer jämlika konkurrensvillkor.

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Fru talman, fru föredragande, mina damer och herrar! Jag välkomnar förslaget och litar på att det kan hjälpa människor och företag på nationell nivå. Utan en tydlig och strikt reglerad uppföljning av situationen på den inre marknaden och inom rättsväsendet tvivlar jag dock på möjligheterna att effektivt bevara dessa marknadsaktörer, oavsett hur stora de är eller vilka tjänster de utnyttjar. Strikta påföljder måste fastställas om uppenbara kränkningar upptäcks vid en efterföljande analys. Man måste absolut beakta metoderna när man undersöker klagomål på internationell nivå och fastställa kriterier för dessa. Tyvärr visar den dystra statistiken i mitt land att i åtta av tio av de fall som undersöks för närvarande har myndigheter eller domstolar visat sig agera oegentligt. Utan tydlig reglering av påföljderna tror jag därför att det kommer att bli omöjligt att uppnå det önskade resultatet. Jag skulle önska att detta uppmärksammades.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) För att kunna skapa stabila och innovativa ekonomiska förutsättningar är det absolut nödvändigt att ha en välfungerande inre marknad. Den inre marknaden kan dock inte fungera väl om inte EU:s bestämmelser rörande den införs av alla medlemsstater. Införandet kan i sin tur bara komma till stånd om medlemsstaternas parlament är involverade i införandet av bestämmelserna. Införandet är också väsentligt med utgångspunkt från den parlamentariska övervakningen. Eftersom även dessa ståndpunkter återgavs i betänkandet gav jag helhjärtat mitt stöd till att anta det.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Parlamentet har som väntat godkänt alla de tre betänkandena om den inre marknadens funktion. I fråga om Von Thun und Hohenstein-betänkandet har socialisterna och de gröna vänt sig emot förslaget om regelbundna kontroller av den inre marknadens funktion. Enligt dem skulle det förstöra de överenskomna sociala och miljömässiga standarderna. Dock vet vi alla att dessa standarder betingar sitt pris, och även att de möjliggör en högre livskvalitet i EU. Vänstergrupperna har i dagens debatt inte förklarat varför de är så rädda för att det sätts värde på detta. Jag har röstat för allting.

Skriftliga röstförklaringar

Betänkande: Dehaene (A7-0022/2010)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissionens förslag rör fördelningen av indirekt mätta finansiella tjänster (FISIM) för att fastställa medlemsstaternas bruttonationalinkomst (BNI) som ska användas för EU:s budget och dess egna medel.

FISIM utgör en del av de finansiella institutionernas produkter, som inte levereras i form av direkt försäljning av tjänster till ett fast pris, utan snarare genom att en högre ränta tas ut vid utlåning än vid inlåning.

Kommissionen föreslår en övergång till fördelning av FISIM för att fastställa BNI och anser att detta bör ske retroaktivt från den 1 januari 2005, den dag då rådets förordning (EG) nr 1889/2002 trädde i kraft. Dock skapar den föreslagna retroaktiva tillämpningen från den 1 januari 2005 problem för vilken exakt utsträckning denna retroaktivitet ska ha.

Därför ansluter vi oss till föredragandens ställningstagande, som förordar att fördelningen av FISIM för att fastställa BNI inte ska inledas förrän den 1 januari 2010. Detta säkerställer att fördelningen av FISIM genomförs korrekt från 2010, vilket resulterar i en mer exakt beräkning av BNI.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Fördelningen av indirekt mätta finansiella tjänster (FISIM) för att fastställa medlemsstaternas bruttonationalinkomst (BNI), som ska användas för EU:s budget och dess egna medel, är en gammal fråga som skulle ha genomförts 2005. Behovet av att pröva denna metod för att avgöra dess riktighet och få ett mått på om den verkligen ger tillförlitliga resultat för korrekt värdering av den ekonomiska verksamheten i fråga har dock fördröjt tillämpningen. Jag håller med om att denna metod inte tillämpas med retroaktiv verkan, för att undvika konflikter mellan medlemsstaterna och eventuella rättsliga åtgärder.

Betänkande: Böge (A7-0020/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Att använda fonden för justering för globaliseringseffekter som ett bra verktyg för att hantera följderna av den ekonomiska och finansiella krisen är ett mycket hedervärt initiativ som leder till konkreta åtgärder i form av ekonomiskt stöd. Det är viktigt att påpeka att mobiliseringen av denna fond bör vara ett incitament för att återanställa uppsagda arbetstagare.

Jag hoppas att även ansökningar från andra länder kommer att godkännas, till exempel från Italien, som måste be om medel från denna fond till stöd för anställda hos de företag som betalar kostnaderna för krisen och som måste skära ned. I detta avseende skulle jag ändå vilja be kommissionen om ökad flexibilitet vid fastställandet av kriterierna för godkännande hos fonden, som även borde aktiveras om strukturella problem uppstår i små och medelstora lokala industrizoner.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) inrättades för att erbjuda kompletterande stöd till arbetstagare som drabbas av följderna av de stora strukturförändringarna i den internationella handeln. EGF:s tillämpningsområde har utvidgats för ansökningar som inges från och med den 1 maj 2009, så att den nu – och det med rätta – omfattar stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen.

Jag stöder detta förslag om att mobilisera ett belopp av 6 199 341 euro till stöd för Tyskland som svar på Tysklands ansökan av den 13 augusti 2009, med avsikten att erbjuda stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda inom fordonskoncernen Karmann.

De tre institutionerna bekräftade 2008 vikten av att garantera att det skulle gå snabbt att godkänna beslut om att ta fonden i anspråk, med målet att kunna ge stöd inom rimlig tid. Det behövdes sju månader för att anta detta beslut. Jag hoppas att förfarandet med att aktivera solidaritetsfonden går snabbare, så att det blir möjligt att hantera svåra situationer som kräver omedelbara åtgärder, såsom den senaste tragiska händelsen på Madeira.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den tyska Karmannkoncernen, som en gång var ett framgångsrikt och konkurrenskraftigt företag, har brottats med krisen i fordonssektorn och lämnat in en konkursansökan, efter att nyligen ha blivit delvis uppköpt av Volkswagen. Mobiliseringen av 6 199 341 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter behövs för att stödja och hjälpa 1 793 uppsagda från den koncernen.

Enligt kommissionen har villkoren för att få ansöka om medel från denna fond uppfyllts, vilket betyder att EU är fullt berättigat att snabbt hjälpa arbetstagare som har problem.

Jag hoppas att denna svåra period i de uppsagdas liv ger dem tillfälle att förbättra sina kunskaper och färdigheter och att denna förkovran gör det möjligt för dem att snabbt återgå till arbetsmarknaden.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) inrättades för att erbjuda kompletterande stöd till arbetstagare som drabbas av följderna av de stora strukturförändringarna i den internationella handeln. På detta sätt söker man hitta lösningar för att de ska få en snabb återgång till arbetsmarknaden.

Enligt det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 får EGF tas i anspråk med högst 500 miljoner euro per år. Det nuvarande förslaget rör mobiliseringen av sammanlagt 6 199 341 euro från EGF för att stödja Tyskland, för att ge stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda inom fordonskoncernen Karmann.

Enligt artikel 6 i EGF:s regelverk måste vi säkerställa att denna fond hjälper enskilda uppsagda att få anställning i nya företag. EGF är ingen ersättning för åtgärder som åligger företag enligt nationella lagar eller kollektivavtal, och ska inte heller finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

Det måste åter understrykas att kommissionen när EGF tas i anspråk inte systematiskt bör ge bidrag för utbetalningar från Europeiska socialfonden, eftersom EGF inrättades som ett särskilt instrument med egna mål och förmåner.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Ansökningarna om medel från denna fond har gått bra. I det här fallet rörde det sig om att godkänna en begäran om stöd från Tyskland, till följd av uppsägningar inom fordonsindustrin, i Karmannkoncernen.

Innan jag säger någonting annat måste jag påpeka att denna fond enbart delvis kan lindra några av den allvarliga ekonomiska och finansiella krisens följder, med tanke på budgetrestriktionerna (som har en årlig gräns på 500 miljoner euro) och de restriktiva ansökningsvillkoren. Det har redan gått ett tag sedan antalet uppsagda på grund av så kallade "omstruktureringar" betydligt översteg kommissionens inledande beräkningar av antalet arbetstagare som skulle behöva utnyttja fonden.

Det som krävs är att vi tydligt tar avstånd från den nyliberala politik som orsakar en ekonomisk och social katastrof rakt inför våra ögon. Åtgärderna mot denna katastrof måste naturligtvis också vara mer än bara

tillfälliga. Vi kan dessutom inte underlåta att peka på det orättvisa i en reglering som i större utsträckning gynnar länder som har högre inkomster och i synnerhet högre lönenivåer och bättre arbetslöshetsunderstöd.

Vi understryker att det finns ett trängande behov av en verklig plan för att stödja produktion och skapande av arbeten med rättigheter i EU-länderna.

Peter Jahr (PPE), skriftlig. – (DE) Det gläder mig verkligen att Europaparlamentet idag har beslutat tilldela 6,2 miljoner euro till hjälp för dem som sagts upp från fordonstillverkaren Karmann. EU bidrar således med 65 procent av de 9 miljoner euro som finns tillgängliga totalt. Dessa fondmedel ska användas för att erbjuda omkring 1 800 människor omskolning och utbildningsåtgärder för att göra det möjligt för dem att så snabbt som möjligt hitta nya arbeten. Detta är en konkret åtgärd från EU för att hjälpa människor under krisen. Genom detta visar EU mycket tydligt att det vill och kan erbjuda stöd även för individer i krissituationer. Det är nu viktigt att pengarna görs lätt tillgängliga för att dessa människor ska kunna återvända till arbetsmarknaden snabbt. EU måste dock i tillägg till det individuella stödet för de drabbade anställda vidta ytterligare åtgärder för att hantera effekterna av den finansiella krisen. Den globalisering som innebär en delning av arbetet på en internationell nivå (en fördelning av välståndet) är lämplig och viktig. Emellertid måste kommissionen, Europaparlamentet och medlemsstaterna arbeta hårdare för att uppmuntra till rättvisa konkurrensvillkor i sina internationella ekonomiska förbindelser för att undvika att missgynna enskilda länder eller sektorer.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Denna ansökan om att använda medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till stöd för tyska arbetstagare blev, i likhet med ansökan från Litauens kylbransch, en av fondens första bidragstagare under 2010. Båda är utmärkta ansökningar. Jag välkomnar kommissionens åtagande att fortsätta att driva denna fond, som i samband med uppsägningar hjälper människor upp på fötter i stället för att ge dem allmosor. Min egen valkrets har utnyttjat denna fond, och jag hoppas att den fortsätter att göra det i framtiden. Den globala nedgången har drastiskt sänkt efterfrågan på lyxartiklar, och även om detta gör fordonsindustrins problem förstäligena är det inte mindre bekymrande. Situationen i Tyskland är särskilt svår på grund av rena siffror: 2 476 uppsagda koncentreras till samma område, inom samma industri. Det är min förhoppning att de 6,199 miljonerna euro ska bidra till att bereda en framgångsrik väg ut ur krisen för arbetstagarna, deras familjer och regionen.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU är ett område för solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) är en del av detta.

Detta stöd är viktigt för att hjälpa de arbetslösa och dem som drabbas av de omflyttningar som uppstår i ett globalt sammanhang. Ett växande antal företag flyttar sina verksamheter för att dra nytta av lägre arbetskraftskostnader i olika länder, särskilt Kina och Indien, ofta till förfång för länder som respekterar arbetstagares rättigheter.

EGF syftar till att hjälpa arbetstagare som har drabbats av företagsflyttningar, och fonden är avgörande för att hjälpa dem att få tillgång till nya arbeten i framtiden. EGF har redan använts tidigare av andra EU-länder, i synnerhet Portugal och Spanien, så nu bör vi bevilja detta stöd till Tyskland.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Jag röstade för betänkandet om att ta Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i anspråk. Tyskland har här bett om stöd i samband med uppsägningar inom fordonsindustrin, i synnerhet i Karmannkoncernen. I detta sammanhang är det viktigt att nämna att pengarna från fonden används för att enskilda arbetstagare som har blivit uppsagda snabbt ska komma tillbaka till arbetsmarknaden och inte för att kompensera för nödvändiga omstruktureringsåtgärder för företag eller sektorer. Av solidaritet med vårt grannland och med arbetstagarna anser jag att pengarna, som tyvärr har blivit nödvändiga på grund av den pågående globaliseringen och den ekonomiska och finansiella krisen som har orsakats av spekulanter på ömse sidor om Atlanten, bör göras tillgängliga omedelbart.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om ianspråktagandet av EGF för att stödja de 2 476 människor som har blivit uppsagda inom Tysklands fordonsindustri. De tyska myndigheterna kommer att använda arbetslöshetsperioden för en bred kompetensuppträning, inte bara i fråga om yrkesutbildning och högre utbildning, utan även för att ge lågutbildade och migrerande arbetare möjlighet att tillägna sig baskompetens för att få hjälp med att återgå till arbetsmarknaden.

På EU-nivå står vi inom fordonstillverkningsindustrin inför liknande situationer i Sverige, där 2 258 arbetstagare har blivit uppsagda, i Österrike, där 774 uppsägningar har gjorts i företag som tillverkar motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar, samt i Belgien, där industrin har sagt upp mer än 2 500

anställda. I hela EU kommer 8 000 arbetstillfällen att försvinna på grund av omstrukturering av fordonstillverkningsindustrin.

Det finansiella stöd som erbjuds uppsagda bör göras tillgängligt så snabbt och effektivt som möjligt. Dock är detta en kortsiktig åtgärd som inte kommer att lösa problemet med försvinnande arbetstillfällen. EU behöver en stark industripolitik inom fordonstillverkningsindustrin för att kunna behålla befintliga arbetstillfällen och även skapa nya.

Betänkande: Böge (A7-0021/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Idag har vi röstat om tre ansökningar om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag röstade för alla tre, eftersom jag anser att det stöd som denna fond ger är särskilt viktigt för vår befolkning nu. I maj 2009 medgav Europeiska kommissionen avvikelser från förordningens bestämmelser i undantagsfall och har med hänsyn till den situation som har uppkommit under den ekonomiska och finansiella krisen gått med på att stöd riktas till de arbetslösa.

Jag beklagar stort att några medlemsstater, där arbetslösheten är särskilt stor och där fattigdomen är mycket stor, inte förmådde söka stöd i tid och få nytta av de möjligheter som denna fond erbjuder och kunna erbjuda stöd åt arbetslösa. Jag anser att Europeiska kommissionen även bör förklara om det stöd som denna fond ger används effektivt samt om detta stöd ger reellt mervärde till de människor det är ämnat för.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande eftersom ett ekonomiskt stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) kommer att hjälpa uppsagda att återvända till och integreras på arbetsmarknaden. Under den finansiella och ekonomiska krisen har arbetslösheten i Litauen stigit betydligt under 12 månader, och det är därför nödvändigt att anpassa sig efter krisens följder och säkerställa åtminstone temporärt ekonomiskt stöd till dem som har sagts upp från företaget Snaigė. I detta fall talar vi inte om ett fåtal som har blivit uppsagda av företaget, utan om ett stort antal människor, ungefär 651 anställda i åldersgruppen 25–54. Jag uppskattar att den länge emotsedda omröstningen om utdelning av tillfälligt ekonomiskt stöd har ägt rum idag, eftersom det känsliga ärendet rörande det litauiska företaget och dem som har sagts upp därifrån skrinlades och eftersom några av det ifrågavarande företags anställda blev av med sina arbeten så tidigt som i november 2008. Jag hoppas att de medel som beviljas genom dagens omröstning tilldelas ändamålsenligt och effektivt.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Ett av kännetecknen hos Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att den syftar till att främja företagandet. EU-institutionerna och de nationella regeringarna måste betrakta arbetet med att främja företagandet som avgörande för att hantera de utmaningar som den europeiska tillverkningssektorn står inför.

Jag anser att offentliga åtgärder inte bör vidtas enbart genom denna form av främjande utan även, och främst, genom att röja undan artificiella och byråkratiska hinder för företagandet. Det finns fortfarande mycket att göra på detta område.

Det är riktigt att åtgärder borde vidtas för att pröva, flytta och vidareutbilda dem som har blivit arbetslösa på grund av globalisering, till exempel dem som arbetar inom den litauiska kylbranschen och särskilt inom företaget AB Snaigė och två av dess underleverantörer. Det är dock inte mindre riktigt att åtgärder borde vidtas för att genom att bevara rättvis och sund konkurrens stärka företag och deras personal inom ramen för en ekonomi som är öppen och allt mer konkurrenskraftig.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU är ett område för solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) är en del av detta.

Detta stöd är viktigt för att hjälpa de arbetslösa och dem som drabbas av de omflyttningar som uppstår i ett globalt sammanhang. Ett växande antal företag flyttar sina verksamheter för att dra nytta av lägre arbetskraftskostnader i olika länder, särskilt Kina och Indien, ofta till förfång för länder som respekterar arbetstagares rättigheter.

EGF syftar till att hjälpa arbetstagare som har drabbats av företagsflyttningar, och fonden är avgörande för att hjälpa dem att få tillgång till nya arbeten i framtiden. EGF har redan använts tidigare av andra EU-länder, i synnerhet Portugal och Spanien, så nu bör vi bevilja detta stöd till Litauen.

Vilja Savisaar (ALDE), skriftlig. – (ET) Dagens resolution om att EU ska bevilja medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter med tre betänkanden, varav två avser Litauen och ett Tyskland, välkomnas på alla sätt och visar konkret att EU direkt kan förbättra situationen för människor som har blivit

uppsagda och kan ge stöd i deras omskolning. I Estland har över 30 000 människor i byggnadssektorn förlorat sina arbeten under de senaste arton månaderna, och jag vill därför uppmana Estlands regering och socialministeriet att helt framtida be om hjälp från de EU-fonder som har inrättats för denna typ av situation. Det är värt att notera att även om Tyskland och Litauen idag har fått stöd är arbetslösheten enligt uppgifter från Eurostat högst i Spanien, Lettland och Estland, som även borde betänka hur EU kan ge dem direkt stöd.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Herr föredragande, mina damer och herrar! Jag välkomnar initiativet att stödja företagsanställda som har fått lida av globaliseringsprocessen. Jag stöder det helhjärtat och är glad över att litauer i detta fall kommer att få stöd. Generellt anser jag att denna fonds totala tillgångar borde ökas flera gånger om genom en minskning av medlen på andra håll. Jag är övertygad om att en sådan här fond även måste gälla företagsägare. De tar ofta så stor skada att de senare inte kan komma på fötter igen och starta en ny rörelse. I många fall lider företagsägare större skada än sina anställda genom att ta risker medan de gör affärer, skapa arbetstillfällen och betala skatt, och genom att sätta inte bara sina aktier utan även sina personliga tillgångar på spel. Därför vore det en fördel om vi för varje enskilt fall kunde se över möjligheten att även erbjuda stöd till företagsägare som har drabbats av globaliseringen och den globala ekonomikrisen.

Betänkande: Böge (A7-0019/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag är glad över att vi idag röstade om tilldelning av medel ur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF), med målet att öronmärka 1 118 893 euro för ekonomiskt stöd till arbetstagare som har sagts upp från 128 företag inom byggsektorn i Litauen. Litauens byggsektor går igenom svåra tider eftersom efterfrågan på byggtjänster har sjunkit kraftigt på grund av den finansiella och ekonomiska krisen, och under lågkonjunkturen är det mycket svårt för litauiska medborgare att få lån beviljade för att bygga eller köpa hus. Jag röstade för detta betänkande, eftersom detta ekonomiska stöd från EU kommer att hjälpa människor som har blivit offer för globaliseringen att hitta arbeten, återvända till arbetsmarknaden och hjälpa dem att ta sig ur lågkonjunkturens grepp. Därför måste vi i denna situation visa solidaritet med arbetstagarna som har blivit uppsagda just på grund av förändringar i den globala ekonomin och den minskning i antalet arbetstillfällen inom vissa sektorer som har orsakats av finanskrisen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Att allt fler länder i EU har velat ta medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) i anspråk visar att alla sidor har känt av effekterna av detta fenomen, vilket i sig berättigar fonden till det namn den har getts.

Medan globalisering har visat sig ha fördelar globalt är det icke desto mindre nödvändigt att uppmärksamma de fall där de mindre konkurrenskraftiga sektorerna påverkas negativt av dess effekter. Ett sådant fall är den litauiska byggnadssektorn.

Att fonden erbjuder ett snabbt, bestämt och tidsbegränsat stöd kräver att alla politiska beslutsfattare, företagsledare och arbetstagare utvecklar nya sätt att återskapa förlorad konkurrenskraft och att få tillgång till nya marknader. I annat fall ger en stödform som EGF enbart tillfällig lindring och visar sig i slutändan vara otillräcklig.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) inrättades för att erbjuda kompletterande stöd till arbetstagare som drabbas av följderna av de stora strukturförändringarna i den internationella handeln. På detta sätt söks lösningar för att de ska komma tillbaka till arbetsmarknaden.

EU måste utnyttja alla till buds stående medel för att uppväga följderna av den globala ekonomiska och finansiella krisen, och i detta sammanhang kan EGF spela en avgörande roll som stöd i återinträdet på arbetsmarknaden för uppsagda.

Enligt det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 får EGF tas i anspråk med högst 500 miljoner euro per år. Det nuvarande förslaget rör mobiliseringen av den totala summan 1 118 893 euro från EGF för att stödja Litauen, med avsikten att ge stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda på 128 företag med verksamheter inom den civila byggnadssektorn.

Det måste åter understrykas att kommissionen när EGF tas i anspråk inte systematiskt bör ge bidrag för utbetalningar från Europeiska socialfonden, eftersom EGF inrättades som ett särskilt instrument med egna mål och förmåner.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Ansökningarna om medel från denna fond har gått bra. I det här fallet rörde det sig om att godkänna en begäran om stöd från Litauen till följd av de uppsägningar som har gjorts på 128 företag verksamma inom den civila byggnadssektorn.

Innan jag säger någonting annat måste jag påpeka att denna fond enbart delvis kan lindra några av den allvarliga ekonomiska och finansiella krisens följder, med tanke på budgetrestriktionerna (som har en årlig gräns på 500 miljoner euro) och de restriktiva ansökningsvillkoren. Det har redan gått ett tag sedan antalet uppsagda på grund av så kallade ”omstruktureringar” betydligt översteg kommissionens inledande beräkningar av antalet arbetstagare som skulle behöva utnyttja fonden.

Det som krävs är att vi tydligt tar avstånd från den nyliberala politik som orsakar en ekonomisk och social katastrof rakt inför våra ögon. Åtgärderna mot denna katastrof måste naturligtvis också vara mer än bara tillfälliga. Vi kan dessutom inte underlåta att peka på det orättvisa i ett system som i större utsträckning gynnar länder som har högre inkomster och i synnerhet högre lönenivåer och bättre arbetslöshetsunderstöd.

Vi understryker att det finns ett trängande behov av en verklig plan för att stödja produktion och skapande av arbeten med rättigheter i EU-länderna.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU är ett område för solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) är en del av detta.

Detta stöd är viktigt för att hjälpa de arbetslösa och dem som drabbas av de omflyttningar som uppstår i ett globalt sammanhang. I just detta fall är målet att hjälpa dem som har blivit uppsagda av de mer än 120 företag inom den civila byggnadssektorn som tvingades slå igen sina verksamheter på grund av den stora kris som påverkade sektorn.

Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) syftar till att hjälpa dem som har drabbats av följderna av stora strukturomvandlingar inom den globala handeln och till att ge stöd i deras återinträde på arbetsmarknaden. EGF har redan använts tidigare av andra EU-länder, i synnerhet Portugal och Spanien, så nu bör vi bevilja detta stöd till Litauen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) I september 2009 lämnade Litauen in en ansökan om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) i samband med uppsägningar som gjordes i 128 företag i den civila byggnadssektorn. Jag röstade för Europaparlamentets resolution i fråga om att ta EGF i anspråk för Litauens byggnadssektor.

Jag anser att en miljöeffektiv ekonomi och byggandet av energieffektiva byggnader kan bidra till ekonomisk återhämtning i EU. Det uppskattas att dessa sektorer kan skapa omkring två miljoner arbetstillfällen runt om i Europa 2020.

Under 2006 fanns det ungefär 2,9 miljoner företag i byggbranschen, som genererade 510 miljarder euro och erbjöd arbete för 14,1 miljoner människor på EU-27-nivå. Som en följd av den ekonomiska och finansiella krisen sjönk verksamhetsvolymerna i den litauiska byggnadssektorn med 42,81 procent under första kvartalet 2009 och med 48,04 procent under det andra, i förhållande till den första delen av 2008. Detta påverkar Litauen negativt i en tid då landet har en av de högsta arbetslöshetssiffrorna i EU. Byggnadssektorn är särskilt drabbad och står ensam för nära 10 procent av de förlorade arbetstillfällena.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Jag ger mitt helhjärtade stöd till detta initiativ och röstar för stödet till de byggföretagsanställda som har drabbats av den rådande globala krisen och globaliseringsprocessen. Jag är säker på att vi alla är mer än lite skyldiga till att inte kunna stoppa den bubbla som blåstes upp av fastighetsmäklare och byggföretag. Det var klart att det skulle leda till en kris. Politikerna måste tjäna folket och förebygga motgångar. När jag röstar på det här projektet vill jag därför föreslå att det finansiella stödet höjs, eftersom en miljon euro bara är en droppe i havet för de hundratals företag som har drabbats och som sysselsätter tiotusentals människor. När jag har talat med människor som arbetar på just sådana företag har jag fått höra att folk inte längre litar vare sig på sitt eget land eller EU. Genom att utöka den här sortens hjälp skulle vi således kunna förbättra bilden av själva EU och stärka tron på de enskilda länderna.

Betänkanden: Böge (A7-0021/2010), (A7-0019/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), skriftlig. – (EN) Jag ger mitt fulla stöd till de två betänkanden av Reimer Böge som parlamentet har antagit rörande finansiellt stöd till uppsagda i Litauen från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, och jag tackar andra kolleger som har stöttat dessa. Tyvärr blev jag sen till denna omröstning, för när jag var på väg till plenisalen fungerade inte hissen.

I båda betänkandena – om situationen i byggnadssektorn och på företaget Snaigė – redogörs för de mest akuta fallen av arbetslöshet i Litauen. EU:s finansiella stöd kommer att lindra de svårigheter som litauiska arbetstagare står inför.

Byggnadssektorn är en av de hårdast drabbade i Litauen. Nu har mer än hundra företag tvingats i konkurs. Dessa 1,1 miljoner euro är vikta för nästan 1 000 arbetstagare inom den här mycket känsliga och hårt drabbade sektorn.

Situationen är i stort likadan för Snaigė; stödet på 258 000 euro från EGF riktar sig till 650 uppsagda i en stad som har en av de högsta andelarna arbetslösa, nu uppemot 20 procent.

Även om detta kanske bara är toppen av isberget när det gäller Litauens arbetslöshetsproblem kommer det finansiella stödet att hjälpa dem som behöver det mest.

Betänkanden: Böge (A7-0020/2010), (A7-0021/2010), (A7-0019/2010)

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) inrättades för att erbjuda kompletterande stöd till arbetstagare som drabbas av följderna av de stora strukturförändringarna i den internationella handeln och för att bistå vid deras återinträde på arbetsmarknaden.

Från och med den 1 maj 2009 har EGF:s tillämpningsområde utvidgats och omfattar numera stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. I denna tid när vi står inför denna allvarliga ekonomiska och finansiella kris är en av de främsta konsekvenserna ökad arbetslöshet. EU måste utnyttja alla till buds stående medel för att uppväga krisens följder, särskilt i fråga om det stöd som ska ges till dem som riskerar att förlora sin dagliga sysselsättning.

Därför röstade jag för detta förslag om att ta EGF i anspråk för att stödja Litauen med målet att hjälpa de arbetstagare som har blivit uppsagda från de 128 företag som verkar inom den civila byggnadssektorn.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi motsätter oss visserligen EU-medlemskapet och därigenom även EU-medel, men pengarna i denna fond har redan tilldelats och är alltså inte ”nya” pengar.

Vi skulle vilja att stödet till uppsagda finansieras av de nationella regeringarna. Så länge som EU är den behöriga myndigheten måste dock uppenbarligen stödet till de uppsagda komma från denna fond.

I Storbritannien kommer man att kritisera att dessa pengar betalas ut till tyska och litauiska arbetstagare. Om pengarna föreslogs erbjuda medel för exempelvis våra stålarbetare på Corus skulle vi dock inte kunna motsätta oss bidraget. Därför kan vi logiskt nog inte heller motsätta oss dessa bidrag.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi röstade för Bögebetänkandena om utnyttjande av medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, främst med tanke på alla dem som har blivit uppsagda. Vi kände oss dock något illa till mods när vi gjorde detta. Denna fond är nämligen lika bra som ett häftplaster på ett träben i ljuset av de breda sociala konsekvenser som er ansvarslösa och överdrivet fria marknadspolitik för med sig.

Trots era förnekanden ger det tidvis intrycket av att europeiska skattebetalares pengar används för att utarbeta strategier för att flytta och ombilda stora företag, medan det Brysselstyrda EU samtidigt får den lätta uppgiften att påstå sig ”vara solidariskt med” de arbetslösa de skapar. En annan orsak till att vi kände oss illa till mods är de villkor som krävs för att komma i fråga för dessa fonder, särskilt när det gäller antalet uppsagda. Det är ju utom i exceptionella fall främst de riktigt stora företagen som gagnas av dem. Det är uppenbarligen så att anställda inom mellanstora, små och mycket små företag samt de små affärsidkarna som slår igen återigen har förbisetts inom ekonomi- och socialpolitiken.

Betänkande: Rosbach (A7-0009/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Vi röstade för denna resolution för att säkerställa den miljömässiga hållbarheten i Atlantregionerna och särskilt för EU:s öar. Dessa utgör en väsentlig del av havsarealen, har särskilda behov och står inför miljöproblem.

Azorerna är värda att nämna, eftersom de har EU:s största exklusiva ekonomiska zon. Inom ramen för den här diskussionen måste man säkerställa miljökontroller av Atlantens vatten, eftersom befolkningen på dessa öar är beroende av att deras havsvatten är i gott miljömässigt skick. Det är därför viktigt att definiera klara minimimål för miljön vid sidan av övervakningsprogram som kan säkerställa miljöns goda skick.

Det finns även ett behov av att dryfta de fall som föredraganden nämner, såsom sjöfartsolyckor eller plastpåsar, som kan få förödande följder för den ekonomiska, sociala och miljömässiga utvecklingen i Atlantregionen. Detta kräver särskilda åtgärder anpassade efter den socioekonomiska verkligheten inom Atlantens marina ekosystem.

Det är därför som undertecknandet av sådana här avtal är viktiga för hållbar utveckling av samhällen som är beroende av Atlanten.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar undertecknandet av detta tilläggsprotokoll för att lösa en politisk konflikt som har hindrat Spanien och Marocko från att ratificera samarbetsavtalet om skydd av Nordostatlantens kuster och vatten mot föroreningar (Lissabonavtalet). Skyddet av kuster och vatten är strategiskt viktigt för den socioekonomiska välfärden i kustsamhällen, den lokala utvecklingen, sysselsättningen och bevarandet och skapandet av ekonomisk verksamhet. Det måste säkerställas att alla EU:s havsvatten hålls i gott miljömässigt skick för att kunna garantera hållbar utveckling. Detta protokoll har ett direkt samband med frågor som miljöskydd, klimatförändringar, säkerhet, folkhälsa, regional utveckling, förbindelserna med tredjeland och utvecklingssamarbete. Detta protokoll, som gör det möjligt att bekämpa många olika slags föroreningar i Atlanten, är avgörande för att säkerställa kampen mot kontaminering eller risken för förorening i hav eller längs kuster, genom en mekanism som garanterar att de avtalsslutande parterna samarbetar i händelse av föroreningsolyckor och parterna förpliktigas att inrätta och genomföra sina egna strukturer och planer för räddningsinsatser.

Diane Dodds (NI), skriftlig. – (EN) Jag röstade emot detta betänkande och gjorde detta med tanke på en god nyhet för vår havsmiljö. Föredraganden nämner "plastsörjan", den drivande massan av plast och gummi i Stilla havet, och pekar på något som beskrivs som ett växande problem i Atlanten med drivande fiskenät. Här är det värt att nämna KIMO Internationals arbete och deras projekt "Fishing for Litter". Projektet, som ursprungligen startades i mars 2000 av den nederländska regeringen och av nederländska fiskare, syftade till att rensa Nordsjön på skräp med hjälp av fiskenät. KIMO International har sen dess utökat projektet till hamnar i Storbritannien, Sverige och Danmark, med finansiellt stöd från EU.

Sedan 2001 har EU:s yrkesfiskare tagit bort hundratals ton skräp från våra hav och fört in det till land, där det samlas in och bortskaffas ansvarsfullt. Alla EU-fiskare involverade i detta projekt måste beundras för sin hängivenhet och att de permanent tar bort avfall från havet, till nytta för fiskenäringen, djurlivet och miljön.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) EU har med enskilda medlemsstater och angränsande tredjeländer undertecknat ett antal havsrelaterade avtal, däribland Helsingforskonventionen, Bonnavalet, Barcelonakonventionen och det så kallade Lissabonavtalet. Målet med dessa avtal är att säkerställa individuella och kollektiva åtgärder i händelse av risk för utsläpp eller utsläpp som redan äger rum till havs eller i kustområden. Fastän Lissabonavtalet undertecknades 1990 trädde det aldrig i kraft, på grund av en territorialtvist mellan Spanien och Marocko. Ett tilläggsprotokoll som löste denna tvist skrevs under av alla avtalsslutande parter 2008, och följaktligen borde inget hindra att Lissabonavtalet antas. Föredraganden nämner i betänkandet två svårlösta och växande problem relaterade till förorening av havet och kustområdena, varav det första är den stora mängd föremål av plast och gummi som flyter omkring i Stilla havet och täcker en yta 34 gånger större än en mellanstor medlemsstat som Nederländerna. Det andra svårlösta problemet som Anna Rosbach nämner, och för vilket hon söker en lösning, är mängden av gamla, kasserade och drivande fiskenät. Detta betänkande är ett exempel på konstruktivt arbete för att lösa huvudproblemen med förorening av hav och kustområden, och därför stöder jag det med min röst.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Tjugo år efter undertecknandet kan nu det samarbetsavtal om skydd av Nordostatlantens kuster och vatten mot föroreningar, som slöts mellan Portugal, Spanien, Frankrike, Marocko och EU, träda i kraft som en följd av en ratifikation av alla avtalsslutande parter. Å EU:s vägnar föreslår rådet nu ett antagande av ett tilläggsprotokoll som slutligen gör att avtalet kan träda i kraft.

Detta avtal har en central betydelse för Portugal, med tanke på landets långa kust och havets betydelse för den nationella ekonomin, och, icke att förglömma, på olyckorna med "Erika" och "Prestige". Jag gratulerar därför rådet och medlemsstaterna till antagandet av detta tilläggsprotokoll, och jag hoppas att avtalet snabbt och effektivt kan träda i kraft eftersom det kommer att ge våra kustlinjer ett ökat skydd mot katastrofer som de som tyvärr har slagit hårt mot våra kuster under den senaste tiden.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag är glad över att detta betänkande har antagits, eftersom det gör att det nätverk av regionala avtal rörande havsföroreningar som har träffats mellan EU, enskilda medlemsstater och angränsande tredjeländer kan träda i kraft.

I detta fall rör det sig om Lissabonavtalet, som undertecknades i oktober 1990, men som aldrig har trätt i kraft på grund av en territorialtvist mellan Spanien och Marocko, två av de avtalsslutande parterna, om den sydliga gränsen (Västsahara), som behandlas artikel 3 c i avtalet.

Tilläggsprotokollet med en lösning på tvisten och en lämplig formulering för artikel 3 c undertecknades så sent som i maj 2008 av Portugal, Spanien, Frankrike och Marocko.

Genom antagandet av detta tilläggsprotokoll kan Lissabonavtalet träda i kraft, 20 år efter att det skrevs under. Detta protokoll omfattar såväl säkerhetsaspekter som miljöskydd. Vi känner alla till de ekologiska katastrofer som har hotat våra länders kuster under de senaste åren. Förhoppningen är att dessa regler ska bidra till att förhindra olyckorna som de med "Erika" och "Prestige", eftersom havet inte har några fysiska eller politiska gränser och kräver delade ansträngningar och gemensamma åtgärder.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska gemenskapen har deltagit i olika regionala avtal om havsföreningar som underlättar ömsesidig assistans och samarbete mellan medlemsstater. Detta nätverk av avtal återfinns i det samarbetsavtal om skydd av Nordostatlantens kuster och vatten mot föreningar (Lissabonavtalet) som Portugal har arbetat för och som inte har trätt i kraft på grund av en territorialtvist mellan Spanien och Marocko. Jag tror att Lissabonavtalet snart kan omsättas i praktiken, med tanke på EU:s miljöregler och i och med att en överenskommelse har nåtts om tilläggsprotokollet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Tilläggsprotokollet till samarbetsavtalet om skydd av Nordostatlantens kuster och vatten mot föreningar är en del av ett nätverk av regionala avtal om havsmiljöskydd, som EU har ingått med enskilda medlemsstater och angränsande tredjeländer. Skyddet av våra hav, som är en näringskälla för miljontals européer, är också en viktig uppgift för EU, varför jag utan reservationer har röstat för detta betänkande. I samband med detta bör det nämnas att i tillägg till Lissabonavtalet som nämns här finns också Helsingforskonventionen, Bonnavalet och Barcelonakonventionen.

Vart och ett av dessa avtal täcker olika delar av vattnen som omger EU:s medlemsstater och syftar till att göra det möjligt för de avtalsslutande parterna att agera enskilt eller kollektivt i händelse av föreningar eller hot om föreningar av vattnen eller kusterna, till följd av en olycka. Lissabonavtalet skrevs under 1990, men trädde inte i kraft på grund av en territoriell tvist mellan två avtalsslutande parter, Spanien och Marocko, beträffande de "södra gränserna" (Västsahara). Det tilläggsprotokoll, där tvisten bilades och där en adekvat formulering kunde hittas, skrevs under så sent som i maj 2008 av Portugal, Spanien, Frankrike och Marocko, och till slut, den 25 mars 2009 undertecknades det även av EU.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Nästan 50 procent av EU:s befolkning bor i kustområden, och detta innebär i sig att det krävs fördubblade ansträngningar för att åstadkomma ett integrerat bevarande och en integrerad förvaltning av dessa regioner. Därför är det viktigt att det skapas en integrerad förvaltning av kustområden inom EU, i enlighet med Europeiska kommissionens rekommendation i ett uttalande om detta.

Det är också viktigt att påpeka att 80 procent av avfallet och utsläppen i havet kommer från land, varför det måste finnas en gemensam strategi som även inbegriper bekämpandet av detta problem till lands.

Vid sidan av miljöaspekterna orsakar föreningen av haven och nedbrytningen av kustområdena ett ekonomiskt problem. Detta beror på att turistnäringen i vissa länder, såsom Portugal, riktar in sig på aktiviteter till havs, till exempel valskådning, dykning och liknande, och utgör en betydande inkomstkälla för vissa regioner, inklusive Azorerna, Madeira och Algarve.

Likt det som händer med utfiskning har även vattenföreningen bidragit väsentligt till den nuvarande utarmningen inom vissa artbestånd som är viktiga fiskeriresurser. Därför måste direktivet om en marin strategi, som en miljömässig grundpelare i strategin för integrerad havspolitik, genomföras helt.

Hav och kustområden måste utgöra en strategisk prioritering för Europa, och av detta skäl stöder jag till fullo detta parlamentsbetänkande.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande som en hjälp att få tilläggsprotokollet i Lissabonavtalet att träda i kraft. Genom detta avtal införs en mekanism som garanterar att de avtalsslutande parterna samarbetar i händelse av föreningsolyckor, och parterna förpliktigas att inrätta och genomföra sina egna strukturer och planer för räddningsinsatser.

Detta fördrag ingår i ett nätverk av regionala marinavtal som EU har slutit med några enskilda medlemsstater och angränsande tredjeländer. Nätverket består av Helsingforskonventionen, Bonnavalet,

Barcelonakonventionen och, i detta fall, Lissabonavtalet, där varje avtal täcker in olika delar av havet runt EU-länderna, i syfte att göra det möjligt för de avtalsslutande parterna att agera enskilt eller kollektivt i händelse av föroreningar eller hot om föroreningar av vattnen eller kusterna, för att skydda miljön och medborgarnas hälsa.

Betänkande: Hedh (A7-0024/2010)

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Konsumentskyddet syftar till att lyfta fram konsumenternas hälsomässiga, säkerhetsmässiga, ekonomiska och rättsliga intressen samt att främja deras rätt till information. Konsumentskydd är inom EU en övergripande och grundläggande strategi för att garantera en välfungerande marknad där konsumenterna kan handla säkert och med förtroende samt uppmuntra innovation och handel över gränserna.

Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att det är nödvändigt att stärka det europeiska konsumentskyddet och göra det mer effektivt och meningsfullt för allmänheten. Tillitsfulla och välinformerade konsumenter som har förmågan att göra val är avgörande för att den inre marknaden ska fungera effektivt. Detta måste sträva mot att förse konsumenterna med ett stort urval av produkter och tjänster av hög kvalitet och till konkurrenskraftiga priser samtidigt som det garanterar en hög skyddsnivå och således spelar en avgörande roll i att göra EU konkurrensdugligt, dynamiskt och innovativt på en global nivå.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) EU:s inre marknad har utvidgats betydligt under de senaste åren och omfattar för närvarande nära 500 miljoner konsument i 27 medlemsstater. Att standardisera principerna och reglerna för konsumentskydd på EU-nivå och förbättra de mekanismer som stöder tillämpningen av dem är ett uppnåeligt mål, utan att de varor och tjänster som erbjuds i alla de 27 medlemsstaterna nödvändigtvis kommer att nå samma kvalitetsnivå på kort eller medellång sikt.

Den nuvarande svåra ekonomiska situation som hela EU går igenom tydliggörs genom att inkomsterna sjunker och att arbetslösheten stiger, vilket inom gemenskapen återspeglas i att dagliga inköp behöver kunna hanteras bättre. De europeiska konsumenternas hållning, som direkt påverkas av lågkonjunkturen, är särskilt tydlig i förhållande till vilka varor och tjänster de köper och vill ha av god kvalitet, så att de kan konsumera så mycket av dessa som möjligt. Följaktligen växer betydelsen av åtgärder för konsumentskydd stadigt. Konsolideringen av strukturerna för bevakning av marknaden i alla medlemsstater för att säkerställa att de marknadsförda produkterna uppfyller de högsta säkerhetsstandarderna är en lösning som passar den nuvarande situationen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) EU:s konsumenter spelar en väsentlig roll för att skapa ökad tillväxt, sysselsättning och konkurrenskraft, och deras intressen prioriteras högt vid arbete med politiska frågor som sjukvård, företagande och industrier, miljön och energi och transport, bland andra. När det gäller energi kan den inre marknaden inte fungera normalt och konkurrensmässigt på grund av att det finns så kallade "energiöar", som till exempel Baltikum, som energimässigt är isolerat från resten av Europa och är beroende av en enda extern leverantör. Tillgången till ett elnät och gasledningar som täcker in hela det europeiska territoriet måste prioriteras, eftersom EU är djupt beroende av energiimport. Elmarknaden måste även vidta ett antal åtgärder för heltäckande öppenhet till gagn för europeiska konsumenter. Det behöver skapas gynnsamma förutsättningar för verklig och rättvis konkurrens och för upprättandet av en inre marknad. Medlemsstaterna måste vidta alla nödvändiga åtgärder för att sätta tydliga mål, särskilt för skydd av utsatta konsumenter, grundläggande konsumenträttigheter samt ekonomisk och social sammanhållning.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Främjandet av konsumenternas rättigheter och välfärd är en grundläggande aspekt i EU. Jag stöder alla åtgärder som har vidtagits på detta område och som bevarar det allmänna förtroendet för marknaderna. Konsumentskydd är ännu viktigare inom ramarna för ekonomikrisen, som har ökat trycket på de sämst skyddade konsumenterna – låginkomsttagarna. Samordning är viktigt för att konsumenterna ska kunna utöva sina rättigheter på ett tillförlitligt sätt. Därför betonar jag vad som behövs: för det första att verka för riktlinjer för information och upplysning av konsumenterna (på EU:s och medlemsstaternas ansvar) genom kampanjer och på informationsställen och för att stärka resurserna hos de europeiska konsumentcentrumen, för det andra effektiv tillämpning av de regler som redan finns, stärkt övervakning av marknaden och de rättsliga mekanismerna samt påtryckningar mot medlemsstaterna för en riktig uppbörd av gemenskapsresurserna.

Jag upprepar att det endast är på detta sätt som konsumenter kan fatta välgrundade beslut utan att utsättas för allehanda påtryckningar från producenter. Detta förstärker deras förtroende för marknaden, skapar ökad

konkurrens, förbättrar varors och tjänsters kvalitet och ökar konsumtionen (en viktig faktor för ekonomisk återhämtning).

Lara Comi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Konsumentskydd är nära kopplat till marknadens förmåga att erbjuda ett brett urval av högkvalitativa varor och tjänster till konkurrenskraftiga priser. Det visar sig att ett stort konsumentförtroende, medvetenhet och ansvar ställer ökade krav på högkvalitativa varor och tjänster, vilket i sin tur medför ökad konkurrens mellan leverantörer, som uppmuntras att förbättra sina produkter, samtidigt som de håller konkurrenskraftiga priser.

Jag anser i likhet med kommissionen och medlemsstaterna att det är viktigt att upprätta en kommunikationsstrategi för konsumenträttigheter via webbportaler, informationskampanjer och informationsställen, samtidigt som man även uppmuntrar till att webbplatsen eYouGuide används och säkerställer att de som ansvarar för förvaltning och organisation är pålitliga, trovärdiga och opartiska.

För övrigt kommer de fem indikatorer i resultattavlan för konsumentmarknaderna som anges i resolutionen – även om de inte är fullständiga – med säkerhet att göra det möjligt för människor att om nödvändigt få användbar information för att förbättra referensreglerna, under förutsättning att de uppgifter som lämnas av medlemsstaterna är uttömmande och kan sammanställas på en jämförbar grund. Jag röstade för betänkandet, även om jag är osäker i frågan om utnämmandet av konsumentombudsman och de kollektiva prövningsmöjligheterna.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Sedan Lissabonfördraget trätt i kraft, och under den nuvarande ekonomiska krisen, måste konsumenternas intressen få ett stabilt skydd. Det behövs särskilda instrument som garanterar att konsumenternas intressen integreras effektivt i alla Europeiska unionens policybeslut

Robert Dušek (S&D), *skriftlig*. – (CS) Föredraganden utgår från resultattavlorna för konsumentmarknaderna, vilket är en logisk och pragmatisk strategi. Konsumenternas tillfredsställelse, liksom deras problem, framgår av de statistiska rapporter som fokuserar på frågan. Den konfidentiella databasen över konsumentfrågor måste utvecklas ytterligare för att man ska kunna identifiera olika marknader. Det är emellertid nödvändigt att förbättra uppgiftsinsamlingen på ett sådant sätt att man tar hänsyn till skillnaderna mellan medlemsstaternas olika system. På grund av mångfalden är de skillnaderna ibland extremt stora. Den svåraste frågan är möjligheten att genomdriva lagstiftning och avtalsenliga skyldigheter. Framför allt när det gäller handel på gränsöverskridande marknader är möjligheterna att driva igenom lagen obefintliga. Regler för att skydda konsumenterna i EU kommer inte att få någon effekt om de inte genomförs korrekt i nationell lag och tillämpas och även genomdrivs på medlemsstatsnivå. Föredraganden har tagit upp frågan om konsumentskydd utifrån resultattavlorna på ett acceptabelt sätt. Jag skulle emellertid välkomna mer konkreta förslag för att förbättra den nuvarande situationen. Trots denna invändning bidrar betänkandet till konsumentskyddet inom EU, och jag kommer därför att rösta för att det antas.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Europeiska unionens konsumentpolitik är en av grundstenarna för att konsolidera den inre marknaden. Därför måste den politiken göra det möjligt för de europeiska konsumenterna och allmänheten att få tillgång till produkter och tjänster av god kvalitet till konkurrenskraftiga priser, samtidigt som deras rättigheter har ett bra skydd.

Ökad utbildning och ökade kunskaper om företagens rättigheter och skyldigheter, i kombination med en ansvarsfull attityd från företagets sida, kommer att bidra till en mer dynamisk form av gränsöverskridande handel och följaktligen till en nära integrering av den inre marknaden, vilket får betydelse för EU:s konkurrenskraft.

Man måste också hitta rätt balans mellan konsumenternas rättigheter och skyldigheter och effekten av den lagstiftning som antas när det gäller företags och tjänsteleverantörers rättigheter och skyldigheter.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) I Lissabonfördraget hänvisar man till konsumentskydd som en grundläggande politik i Europeiska unionen. Där fastställs att kraven på konsumentskydd måste beaktas.

I det sammanhanget är det viktigt att stärka den europeiska konsumentskyddspolitik och göra den effektivare och mer meningsfull för allmänheten. Det är absolut avgörande att vi reagerar på den europeiska allmänhetens behov och problem.

Instrumenten för att övervaka marknaden, såsom resultattavlan för den inre marknaden, är därför motiverade. En bra konsumentskyddspolitik måste garantera sunda marknader, säkerhet och förtroende. Därigenom uppmuntras gränsöverskridande handel och innovation.

Jag förespråkar en öppen politik, där ursprungsvarubeteckningar är obligatoriska. Konsumentskydd är viktigt i samband med osäkra importerade produkter. Det kräver ett närmare samarbete mellan tillsynsmyndigheter och tullmyndigheter.

För att skapa säkerhet kring produkter som cirkulerar på den inhemska marknaden krävs det en kombination av insatser tillsammans med myndigheterna i tredjeländ. Därför är det ett bra initiativ från kommissionen att intensifiera det internationella samarbetet och underteckna formella avtal med de relevanta myndigheterna i tredjeländer, framför allt Kina, Förenta staterna och Japan.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Anna Hedhs betänkande. Skottland har för närvarande ingen röst när det gäller EU:s konsumentfrågor. Vi har ingen egen företrädare i rådet, och konsumentlagstiftningen är till största delen förbehållen London. Med tanke på våra juridiskt åtskilda institutioner är det absolut avgörande att dessa befogenheter återlämnas till det skotska parlamentet så att Skottland fullt ut kan spela sin roll i den pågående EU-diskussionen om dessa frågor.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Konsumentskyddet är, och har alltid varit, en av EU:s prioriterade frågor, och det konsoliderades när Lissabonfördraget antogs. Konsumenter som är väl informerade om sina rättigheter och skyldigheter bidrar till en öppnare och mer konkurrensutsatt marknad.

I den nuvarande ekonomiska krisen är det oerhört viktigt att skydda de mest sårbara konsumenterna och de som har lägst inkomster. Detaljhandelsmarknaderna blir allt mer komplexa, framför allt de som avser tjänster, vilket gör det svårare för konsumenterna att göra de bästa valen.

För att kunna utvärdera marknader effektivt och fatta politiska beslut som ger bästa tänkbara resultat för konsumenterna krävs det instrument för att övervaka marknaderna. Därför är resultattavlan för den inre marknaden mycket viktig.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) För att se till att vi har ett effektivt konsumentskydd är det viktigt att förbättra den information och utbildning som ges till konsumenterna. Målet är att få "konsumentmakt" på den inre marknaden. Betänkandet tar emellertid inte på ett tillräckligt utförligt sätt upp problemen i samband med en helt oreglerad marknad. Europeiska normer är inte alltid uppfyllda, oavsett om det gäller kvalitets- och säkerhetsnormer eller till och med miljö- och hälsobestämmelser. Jag avstod därför från att rösta.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Konsumentskydd är en extremt viktig fråga för kommissionen att ta itu med. Att enbart vidta effektiva åtgärder i frågan kommer naturligtvis inte att räcka om inte konsumenterna engageras. Konsumenterna måste bli medvetna om sina rättigheter. Att utnyttja möjligheterna med den inre europeiska marknaden maximalt är en enorm utmaning för kommissionen. För att kunna möta den utmaningen måste EU välja ett effektivt konsumentskydd som en av sina prioriteringar. Inget kunde vara bättre från konsumenternas synpunkt än att utnyttja resultattavlorna för konsumentmarknaderna, som är ett verktyg för att övervaka marknader. Resultattavlorna visar klart vilka marknader som inte i tillräckligt hög grad uppfyller konsumenternas behov. Genom att analysera dem kan vi bland annat fastställa att konsumenterna har särskilda problem på tjänstemarknaden och att Internethandeln mellan vissa medlemsstater i stor utsträckning hämmas av olika hinder för gränsöverskridande handel. Det gläder mig att ytterligare resultattavlor planeras. Jag hoppas dessutom att de ska ge oss ännu mer detaljerad information än tidigare. Tack vare dessa verktyg är det betydligt enklare att förstå konsumenternas problem och reagera på deras behov. Det råder ingen tvekan om att införandet av EU-bestämmelser om konsumentskydd i de enskilda EU-länderna är bra för våra medborgare.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade för Anna Hedhs betänkande om konsumentskydd. I detta initiativbetänkande uppmärksammas med all rätt konsumentorganisationernas avgörande roll. De är de idealiska organisationerna för att varna de offentliga myndigheterna om de problem som konsumenterna ställs inför i sin vardag. Naturligtvis stöder jag också kravet på att medlemsstaterna ska samråda med konsumentorganisationerna i alla faser av beslutsprocessen och att konsumentlagstiftningen ska införlivas och genomföras. Det är också mycket viktigt att man inkluderar resultattavlornas långfristiga indikatorer, såsom dem som har att göra med marknadsandelar, kvalitet, reklam, öppenhet och erbjudandenas jämförbarhet, indikatorer som avser genomdrivande och konsumentmakt, sociala, miljömässiga och etiska indikatorer, förutom indikatorer som mäter möjligheterna att få rättelse och frågan om förfång för konsumenten.

De enda bristerna i detta betänkande, som jag ser det, är misslyckandet att anta det ändringsförslag som lagts fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen om att lära av marknadsmisslyckandet inom energisektorn, och vårt ändringsförslag som krävde en revidering av leksaksdirektivet. Att det ändringsförslaget inte gick

igenom är beklagligt. Hur som helst vill jag gratulera föredraganden och hennes kolleger i utskottet för inre marknaden och konsumentskydd till detta rejäla betänkande.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar detta bidrag från parlamentet till konsumentresultattavlan. Resultattavlan ger en viktig indikation på hur effektiva medlemsstaterna är när det gäller att genomföra EU:s lagstiftning. Jag välkomnar föredragandens krav på ökad öppenhet och insyn när det gäller övervakningsmetoder och stöder hennes krav på förbättrade kollektiva tvistlösningsmekanismer inom EU.

Alf Svensson (PPE), *skriftlig*. – Den fria marknaden inom EU gör unionen till en stark aktör, men innebär även att konsumenten måste få bra och tydlig information om utbudet på marknaden. Konsumenternas ställning måste stärkas. Därför har jag i dag röstat för betänkandet om konsumentskydd. Betänkandet innehåller dock en rad problematiska formuleringar. Det finns risk för att det blir en omständlig process att rådfråga konsumentorganisationerna i alla skeden av beslutsfattandet. Det civila samhället är viktigt i arbetet för ett relevant konsumentskydd, men formen för detta kan se olika ut i olika länder, utan att resultatet för den skull blir sämre. Subsidiaritetsprincipen måste vara gällande när det handlar om inrättandet av konsumentskyddsmyndigheter och konsumentombudsmän, liksom formuleringen av skolans läroplan. EU ska upprätta miniminivåer och mål för den gemensamma konsumentpolitiken, men inte i varje enskilda detalj styra över hur medlemsländerna uppnår dessa mål. I betänkandet uppmanas samtliga medlemsstater att samla in och registrera uppgifter om olycksfall och skador i en gemensam databas. En sådan databas får inte medföra för stort administrativt arbete. Administrationen måste stå i rimlig proportion till nyttan för den enskilde. Konsumenternas rättigheter och konsumentskyddet på den inre marknaden är dock så viktiga att jag trots betänkligheterna ovan har röstat för betänkandet.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Fru föredragande, mina damer och herrar! Det gläder mig att vi på allvar försöker skydda konsumenternas rättigheter. Detta har emellertid pågått i flera år nu, och vi lyckas fortfarande inte skapa en idealisk mekanism och skärpa de tvingande villkoren genom att uppfylla dessa krav på nationell nivå. Ibland påminner detta lite om teater eller hyckleri. Till dess vi har infört strikta regler för monopol, oavsett vilket område det gäller, så att deras vinster begränsas och driftkostnader, löner och bonusar kontrolleras omsorgsfullt – dvs. tillhandahållandet av råmaterial, tillverkning, produkter – är det svårt att föreställa sig att konsumenterna skulle få billiga varor eller tjänster av god kvalitet. Eftersom jag har en avsevärd erfarenhet på detta område är jag beredd att samarbeta kring detta.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar antagandet av detta betänkande. Det är viktigt att skydda konsumenterna och skärpa fokuseringen på att stärka marknadsövervakningen, så att produkter som är avsedda för medborgarna håller högsta tänkbara kvalitet. Jag välkomnar åtgärden att öka det internationella samarbetet kring säkerhetsprodukter och att försöka få till stånd formella avtal med tillsynsmyndigheter i tredjeland. Jag ställer mig bakom uppmaningen att inrätta en särskild konsumentombudsman för tvistlösning utanför domstol, och jag tror att effektiva mekanismer för gränsöverskridande samarbete kommer att hjälpa oss att förbättra konsumenternas skydd i hela EU.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (FR) I artikel 12 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt bekräftas att konsumentskyddskraven ska beaktas när man utarbetar och genomför politik och olika åtgärder på andra områden i unionen. Kommissionen måste se till att konsumenternas intressen verkligen integreras i alla politiska program och undersöka de potentiella effekterna av nya lagar och nya politiska program som direkt eller indirekt påverkar konsumenterna i sina konsekvensbedömningar. Även om klagomål från konsumenterna är en viktig signal om att marknaden inte fungerar, så innebär inte frånvaron av sådana klagomål alltid att marknaden fungerar bra eftersom det finns tider när konsumenterna har en tendens att klaga mindre på grund av olika konsumenttraditioner eller på grund av deras bedömning av sannolikheten för att deras klagomål ska beaktas. Konsumentorganisationerna spelar en avgörande roll när det gäller att varna de offentliga myndigheterna för de problem som konsumenterna ställs inför. Instrumenten bör optimeras så att de kan operera effektivare på alla nivåer. Jag uppmanar medlemsstaterna att se till att konsumentorganisationerna tillfrågas i vederbörlig ordning i varje fas av beslutsprocessen och medan konsumentlagstiftningen införlivas och genomförs.

Betänkande: Buşoi (A7-0027/2010)

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Jag röstade för detta betänkande om Solvit. De europeiska konsumenterna bör vara fullt medvetna om sina rättigheter, och problemlösningsnätverket bör vara lätt tillgängligt för alla.

I Europeiska unionen som helhet ökar antalet personer som kontaktar Solvit för att få råd och hjälp. Av det kan man dra slutsatsen att Solvits betydelse som ett redskap för att lösa de europeiska medborgarnas och företagens problem växer.

Jag stöder helhjärtat betänkandets krav på bättre och bredare information om Solvits tjänster. Jag håller också med om att informationen om medborgarnas och företagens rättigheter på den inre marknaden bör förtydligas så att alla kan utnyttja dessa rättigheter i sin vardag.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) För att kunna utnyttja fördelarna med den inre marknaden måste konsumenterna ha tillgång till effektiva tvistlösningsmekanismer när reglerna för den inre marknaden inte tillämpas korrekt. Solvit skapades för att garantera en snabb tvistlösning utan att man skulle behöva tillgripa ett domstolsförfarande. Jag tror att det här nätverket kan bli mycket användbart, men för tillfället fungerar det inte effektivt och de potentiella möjligheterna utnyttjas inte fullt ut. Många av våra medborgare och småföretagare känner inte till att nätverket existerar. Därför borde medlemsstaterna avsätta större resurser för att främja Solvit och öka medvetenheten bland sina medborgare och företag. Dessutom får vissa Solvitkontor ta emot fler ärenden än de kan hantera, eftersom kontoren är underbemannade. Medlemsstaterna måste stärka de nationella Solvitkontorens roll genom att se till att de nationella, regionala och lokala myndigheterna samarbetar och aktivt utbyter synpunkter och bästa praxis med andra medlemsstater för att fullt ut utnyttja de potentiella möjligheterna med Solvit-nätverket.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Solvit har funnits sedan 2002. Det är ett Internetbaserat problemlösningsnätverk där Europeiska unionens medlemsstater deltar för att ge ett pragmatiskt svar på de svårigheter som uppkommer när gemenskapsrätten tillämpas felaktigt av de offentliga myndigheterna.

Den inre marknaden fungerar för närvarande relativt bra. Men det stämmer också att det ibland uppstår fel eller problem i samband med rättigheterna för enskilda individer och företag som försöker utnyttja de fördelar som den inre marknaden erbjuder maximalt.

Jag röstade för betänkandet. Solvit har visat sig vara oerhört viktigt för att lösa alla slags problem, från den medborgare som letar efter en annan medlemsstat för att studera, arbeta eller förenas med en partner etc., och till de företag som har stött på problem med de offentliga myndigheterna, problem med återbetalning av moms eller andra frågor. Solvit-nätverket syftar till att ge allmänheten och företagen en god service på grundval av viktiga kvalitets- och prestationskriterier.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar Cristian Silviu Buşois betänkande om Solvit. Detta informella nätverk för att lösa problem i samband med den inre marknaden har haft avgörande betydelse genom att erbjuda både allmänhet och företag gratis hjälp med att lösa specifika problem med de offentliga myndigheterna. Dess betydelse återspeglas i det ökande antalet fall som tagits upp under det senaste året. Men om man ser till de övergripande problem som identifierats på nationell nivå är det mycket viktigt att överväga en serie åtgärder för att förbättra dessa kontors effektivitet. Medlemsstaterna måste därför öka sina ansträngningar att informera allmänheten och företagen om de rättigheter de har på den inre marknaden genom att utnyttja de ökade finansiella och mänskliga resurserna samt personalutbildningen om Solvit-nätverket och om den inre marknadens regler. Det är också viktigt att Solvits anställda har goda kunskaper i engelska, förutom i sina egna modersmål. Jag uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att främja en ökad tillgång till Solvit-nätverket för allmänhet och företag, så att reglerna för den inre marknaden kan tillämpas effektivt.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Den inre marknaden är inte, och bör inte heller vara, en rent byråkratisk struktur. För att verkligen kunna utnyttja de uppenbara fördelarna med nätverket måste företagen och den europeiska allmänheten kunna utöva sina rättigheter i praktiken genom snabba, smidiga och effektiva mekanismer. Mot den bakgrunden får Solvit-nätverket en grundläggande betydelse.

Solvitkontoren har varit engagerade i ett ökande antal ärenden under det senaste året. Därför är det mycket viktigt för konsumenternas bästa att vi rör oss i riktning mot den uppsättning reformer och förbättringar som parlamentet har föreslagit. Det gäller till exempel en förstärkning av kommissionens kontroll av att den inre marknadens regler tillämpas effektivt, tydliga ökningar av de resurser som tilldelas Solvitkontoren (experter om olika aspekter av den inre marknaden, ökade resurser till de nationella kontoren, specialiserad och aktuell utbildning av befintliga specialister, webbaserad samordning mellan lokala kontor och kommissionens tjänstenheter) och rejäla investeringar för att föra ut och göra reklam för Solvit-nätverket från medlemsstaterna och kommissionen genom olika sociala kommunikationsmetoder för att främja goda kontakter med allmänhet och företag. Av alla dessa skäl stöder jag Cristian Silviu Buşois betänkande om Solvit.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Solvit har visat sig vara ett mycket nyttigt instrument för att lösa de problem som medborgare och företag stöter på när de offentliga myndigheterna tillämpar lagarna som reglerar den inre marknaden på ett felaktigt sätt, utan att tillgripa några domstolsförfaranden. Nätverket bör därför få stöd på olika sätt genom ett bättre samarbete mellan kommissionen, Europaparlamentet och medlemsstaterna. Framför allt är det nödvändigt att öka medvetenheten om dess existens hos medborgare och företag och stärka samarbetet mellan nationella, regionala och lokala myndigheter. Man bör också intensifiera utbildningen av offentliga tjänstemän som arbetar inom detta område, till exempel utbildningen av Solvits personal, som, vilket framgår av kommissionens meddelande, även bör utvecklas med hjälp av resurser från Europeiska socialfonden.

Jag röstade för betänkandet, för jag anser att en förstärkning av Solvit-nätverket verkligen kan bidra till att förbättra ramverket som reglerar den inre marknaden, som vi arbetar så intensivt på att bygga upp. Genom att öka insynen med en interaktiv databas ökar också medvetenheten om vilka normer som gäller. Man kan lösa problemen snabbare, och förtroendet för olika operatörer ökar.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Solvit inrättades av kommissionen och medlemsstaterna för att utan att tillgripa några domstolsförfaranden lösa de problem som allmänhet och företag stöter på när lagarna som reglerar den inre marknaden tillämpas felaktigt.

Nätverket har visat sig vara effektivt när det gäller att lösa problem, men det utnyttjas fortfarande alldeles för lite av allmänheten. Därför tänker kommissionen främja en snabb och komplett tillämpning av Solvit-nätverket, öka insynen för att lösa problem i samband med den fria rörligheten och förse allmänheten med information om deras rättigheter, så att de kan utnyttja den inre marknadens potentiella möjligheter.

Mot den bakgrunden uppmanar kommissionen medlemsstaterna att i vederbörlig ordning främja Solvit bland allmänhet och företag med tanke på nätverkets kapacitet och det mervärde som det utgör.

Många av de problem som skulle kunna lösas av Solvit hanteras för närvarande av domstolar, vilket innebär ett ökat slöseri med allmänhetens och företagens tid och pengar. Solvit-nätverket skulle kunna erbjuda en alternativ, snabbare och effektivare mekanism för att lösa rättstvister. Därför tror jag att om man ger Solvit-nätverket förutsättningar att verka fullt ut, så är det bra för den inre marknadens funktion och för skyddet av allmänhetens och företagens intressen och rättigheter.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Solvit blev operativt i juli 2002. Nätverket inrättades av kommissionen och medlemsstaterna för att lösa allmänhetens och företagens problem på grund av en felaktig tillämpning av lagstiftningen som reglerar den inre marknaden och för att erbjuda en snabb, kostnadsfri och effektiv reaktion utan att man behövde vända sig till domstolarna.

Samtliga EU:s medlemsstater samt Norge, Island och Liechtenstein har inrättat Solvitkontor på nationell nivå, i de flesta fall integrerade med deras respektive ministerier för ekonomi eller utrikes frågor. Dessa kontor samarbetar direkt genom en elektronisk databas för att man ska kunna hitta snabba och pragmatiska lösningar på de problem som läggs fram av allmänheten och företagen.

Medlemsstaterna måste öka sina ansträngningar att ge information åt allmänheten och företagen om vilka rättigheter de åtnjuter på den inre marknaden så att de ska få en möjlighet att utöva de rättigheterna. Allmänheten och företagen måste få effektiv information om de tjänster som erbjuds av Solvit.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Syftet med Solvit är att erbjuda effektiva lösningar på problem med den inre marknaden. Hittills har nätverket varit mycket framgångsrikt när det gäller att lösa de problemen. Solvit inrättades 2002 för att lösa problem som allmänheten och företagen ställs inför som resultat av att EU:s lagar om den inre marknaden inte tillämpas korrekt.

Solvit-nätverket ersätter domstolarna på ett effektivare och mindre byråkratiskt sätt och kan i regel hitta lösningar inom 10 veckor. Det ökade flödet av Solvitärenden har emellertid gjort att nätverkets reaktioner uppvisar flera brister. Det betyder att man måste göra en ansträngning för att öka nätverkets mänskliga och finansiella resurser samt ge Solvits tjänstemän adekvat utbildning, så att de kan ta hand om det ökande antal ärenden som anmäls till Solvit på ett ännu effektivare sätt.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Den inre marknaden erbjuder medborgare och företag en mängd olika möjligheter. Den inre marknaden fungerar på det hela taget bra. Men ibland sker det även misstag.

Solvit är ett nätverk för att lösa problem, där EU:s medlemsstater samarbetar för att lösa frågor som har uppkommit på grund av att de offentliga myndigheterna tillämpar lagstiftningen som reglerar den inre

marknaden på ett felaktigt sätt, utan att man ska behöva tillgripa rättsliga förfaranden. Det finns Solvitkontor i samtliga Europeiska unionens medlemsstater (samt i Norge, Island och Liechtenstein).

Jag röstade för detta betänkande för att förbättra Solvitkontorens möjligheter att lösa de problem som anmäls av både medborgare och företag.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Den inre marknaden regleras av över 1 500 ofta komplicerade dokument. De europeiska medborgarna upplever den som en tämligen obegriplig jättemaskin, som dessutom inte alltid används på rätt sätt i medlemsstaterna (jag tänker framför allt på erkännandet av yrkeskvalifikationer). Solvit har följaktligen visat sig ovärderligt – en äkta stödtjänst för konsumenter och företag när det gäller frågor i samband med den inre marknaden. Detta samarbetsnätverk har under flera år arbetat med att informellt lösa problem när de offentliga myndigheterna tillämpar bestämmelserna som reglerar den inre marknaden fel. Jag röstade för betänkandet om Solvit.

Men trots nätverkets fantastiska framgångar (över 80 procent av ärendena blir lösta) och trots att det erbjuder en snabb, utomrättslig och gratis lösning på problemet att få rättelse, är Solvit fortfarande relativt okänt bland allmänheten. Vi måste göra mer för att ge Solvit en tydligare profil. Slutligen beklagar jag att Solvitkontoret behandlas så njuggt vad gäller budget och personal. Jag tror att tiden är inne för medlemsstaterna att äntligen inse hur värdefulla dessa kontor är och ge dem förutsättningar att fungera effektivt.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Cristian Silviu Buşois betänkande om Solvit är mycket viktigt. I mitt arbete för parlamentet blir jag kontaktad flera gånger i veckan av medborgare som ofta ställer mycket personliga och detaljerade frågor om hur gemenskapsrätten fungerar. Jag kan ofta hjälpa dem genom att direkt hänvisa dem till Solvit.

I betänkandet som vi antog i dag beskrivs mycket tydligt fördelarna med detta instrument. Betänkandet är oerhört väl balanserat, eftersom det mycket tydligt anger vilka åtgärder som måste vidtas för att förbättra instrumentet. En bra mediestrategi behövs sannerligen för att öka medvetenheten om Solvit. Att ställa en unik Internetadress till förfogande kan bidra till detta.

Det står klart att Solvit måste bli effektivare. Det kan ske genom att man förstärker samarbetet mellan olika tjänstemän med tillräckligt goda kunskaper. En annan viktig sak är rekommendationen till medlemsstaterna att öka bemanningen av Solvitkontoren för att bygga upp den administrativa kapaciteten hos de olika ministerierna på nationell nivå. Målet måste vara att alla Solvitkontor ska kunna besvara frågor snabbt och presentera riktiga lösningar. Det var ju just därför Solvit inrättades.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Herr föredragande, mina damer och herrar! Jag stöder initiativet och instämmer helt i att Solvit-nätverket måste stärkas och dess aktiviteter breddas. Allt bör göras för att sprida information om denna europeiska strukturs verksamhet och möjligheter i nationella medier, via Internet eller tv-program. Men jag kan upplysa om att det förekommer dubbla måttstockar: lagstiftningen tillämpas inte enhetligt, och det finns till och med olika påföljder för samma aktiviteter.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Solvit tillkom för att lösa de problem som medborgare och företag ställs inför som resultat av att lagstiftningen som styr den inre marknaden tillämpas fel. Samtliga medlemsstater samt Norge, Island och Liechtenstein har inrättat nationella Solvitkontor. De samarbetar direkt för att kunna erbjuda snabba och pragmatiska lösningar på de problem som anmäls. De har tillgång till juridisk rådgivning, såväl inom kontoret som inom den behöriga förvaltningen. Om det förekommer olika juridiska tolkningar i ärenden som hanteras gemensamt, komplexa rättsliga frågor eller helt enkelt saknas möjligheter till korrekt juridisk rådgivning i det egna landet vänder sig Solvitkontoren ofta till kommissionen för råd. Medlemsstaterna bör se till att kontoren har bra tillgång till juridisk expertis inom den egna förvaltningen. Kommissionen bör påskynda tillhandahållandet av informella rättsliga bedömningar till kontoret på begäran. Jag välkomnar medlemsstaternas engagemang när det gäller övervakningen av EU:s lagar och deras tillämpning. Det räcker inte att de europeiska medlagstiftarna tillämpar lagar som skapar fler problem än de löser.

Betänkande: de Brún (A7-0082/2009)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Djurhälsokraven i Irland är mycket strikta. Därför röstade jag för detta viktiga betänkande, som kommer att skydda hälsostatusen för Irlands djur. Betänkandets förslag att utöka övergångsbestämmelserna om transport av djur till slutet av december 2011 är nödvändigt och kommer i rätt tid.

Reglerna skapar ett allmänt system för att identifiera husdjur (katter, hundar och jaktillrar) som transporteras mellan medlemsstaterna, och alla djur ska ha ett pass med sig som visar att de har vaccinerats mot rabies.

Dessa skyddsåtgärder är nödvändiga eftersom hälsonormerna i Irland är mycket strikta just nu och landet som ett resultat av det är rabiesfritt, fritt från vissa fästingar och från binnikemaskar som skulle kunna hota hälsan för såväl människor som djur.

Jan Březina (PPE), skriftlig. – (CS) Fru talman! Jag röstade för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets resolution om djurhälsovillkor som ska tillämpas vid transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte, även om jag inte instämmer i allt som sägs i texten. Det är särskilt oroande att betänkandet innehåller ett krav på förlängning av den övergångsperiod under vilken importen av hundar och katter till Irland, Malta, Finland, Sverige och Storbritannien ska vara föremål för striktare krav. Malta, Irland och Storbritannien kräver till exempel att hundar och katter ska bli föremål för ytterligare undersökningar med avseende på fästingar, som också måste intygas i deras djurpass. Detta är redan den andra förlängningen i rad av övergångsperioden, och det är mycket ovanligt i samband med de rutiner som gäller för EU:s lagar. Kommissionen bör snarast utvärdera möjligheterna att utöka de allmänna reglerna till medlemsstaterna som för närvarande omfattas av övergångsbestämmelserna och därför beställa ett rådgivande yttrande från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet. Jag tror att upprepade förlängningar av övergångsperioden strider mot de europeiska medborgarnas intressen. Den nuvarande skillnaden mellan skyddsåtgärderna i de tidigare nämnda medlemsstaterna, såsom olika tidsgränser för vaccineringar och serologiska undersökningar och olika tidsfrister för parasitundersökningar, gör det svårare och dyrare att resa med husdjur i EU.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) EU:s lagar reglerar de icke-kommersiella transporter av husdjur till unionen genom att fastställa ett så kallat allmänt system, enligt vilket hundar, katter och jaktillrar som förflyttas mellan medlemsstaterna i EU måste åtföljas av identifikationshandlingar och information om obligatorisk vaccinering mot rabies och om vilka sjukdomar de har haft. I förordning (EG) nr 998/2003 fastställs dessutom ett så kallat övergångssystem som låter medlemsstater tillämpa striktare krav för införsel och transport av dessa djur på det egna territoriet. Framför allt Storbritannien utnyttjar detta undantag i stor utsträckning. Kommissionen föreslår att undantagsbestämmelserna ska förlängas till den 31 december 2011, och föredraganden Bairbre de Brún stöder den åtgärden. Eftersom en kompromiss har uppnåtts i både rådet och miljöutskottet, en kompromiss som detta betänkande är en del av, har jag röstat för att det ska antas.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Förordning (EG) nr 998/2003, som kommissionen vill ändra, fastställer harmoniserade normer för icke-kommersiella transporter av husdjur inom Europeiska unionen, samt för deras införsel till EU. Men det innehåller också ett tillfälligt system som ger vissa medlemsstater rätt att införa striktare villkor när det gäller vissa sjukdomar som rabies, eckinokockos och fästinginfektioner.

Trots betydelsen av att medge fri rörlighet för husdjur inom Europeiska unionen upprepar jag min övertygelse om att det är av grundläggande betydelse att sådana husdjur uppfyller alla hälsokriterier så att de inte utgör en risk för människors eller djurs hälsa.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Detta betänkande innehåller regler om transport av husdjur inom Europa och hur sådana transporter ska ske för att förhindra spridningen av sjukdomar, framför allt rabies.

Den fria rörligheten är en av grundstenarna i EU:s fria marknad. Frågan är särskilt viktig för medborgare i ett Europa utan gränser, där vi har kunnat konstatera en ökad transport av husdjur mellan olika medlemsstater.

Vi håller alla med om att man måste kunna resa med sina husdjur, men vi håller också alla med om att detta måste ske i enlighet med allmänna folkhälsokriterier för att garantera ett bättre skydd för människors och djurs hälsa.

Jag stöder därför ett allmänt passsystem som kommer att harmonisera hygienåtgärderna och kontrollerna som underlättar den fria rörligheten för husdjur.

Betänkandet innehåller också övergångsbestämmelser till slutet av 2011, så att vissa länder ska kunna förbereda sig på att få den infrastruktur som krävs på plats.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Bairbre de Brúns betänkande. Den fria rörligheten är central för den inre marknaden. Därför är detta en viktig fråga för många medborgare i Europa. Frågor som gäller folkhälsan och djurhälsan är också mycket viktiga, och jag anser att föredraganden har gjort ett bra jobb och hittat en god balans.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) De djurhälsokriterier som måste tillämpas på gränsöverskridande transporter av husdjur som inte är avsedda att säljas syftar till att garantera ett ökat skydd för såväl människors som djurs hälsa och underlätta rörligheten för husdjur som åtföljs av sina respektive ägare. På så sätt kommer detta att underlätta icke-kommersiell rörlighet för husdjur om reglerna följs och ett intyg om vaccination mot rabies och en analys av immunsystemets reaktioner på den vaccinationen utförd av en behörig veterinär medförs under resor inom EU.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jag röstade för detta mycket viktiga betänkande. Genom att göra det stöder vi nämligen kommissionens förslag att förlänga övergångsbestämmelserna vad gäller rabies, vilket innebär att slutet av den perioden stämmer bättre med den period när Europeiska kommissionen förväntar sig att avsluta EU:s finansiering av vaccinationsprogrammen för att utrota sylvatisk rabies i vissa medlemsstater, vilket är det viktigaste rabiesproblemet i EU. Kommissionen har dessutom valt en omsorgsfull och försiktig strategi som ger prioritet åt förebyggande och ytterligare hälsoövervakanden i samband med den inre marknaden och den fria rörligheten för husdjur. Olika policyalternativ har jämförts och granskats av kommissionen, som har beaktat de olika yttrandena från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA). Det datum som föreslås för att avsluta övergångsreglerna kommer att medge att infrastrukturen konverteras och att den personal som finns kan omskolas och gradvis anpassas till den nya situationen.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar detta betänkande, som kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att fortsätta sina åtgärder till skydd mot rabiesspridningen, men som också kommer att leda till en fri, säker rörlighet för husdjur i hela Europa efter 2011. Förlängning av undantagen för vissa länder till 2011 kommer att ge dem en möjlighet att fortsätta sina tester och hälsokontroller för sjukdomar som rabies. Denna övergångsperiod är ett viktigt steg mot en kommande fri, säker transport av husdjur inom Europeiska unionen.

Jag vill gratulera alla de personer som arbetat med att säkra överenskommelsen om det nya kommittéförfarandet. Det är en bra kompromiss som kommer att medge ett effektivt svar om medlemsstaterna hyser berättigad oro över spridningen av andra sjukdomar. Den garanterar också att kommissionen kommer att tillfråga en mängd olika experter när den använder sig av delegerade befogenheter – kommissionens experter, medlemsstaternas experter, icke-statliga experter och parlamentets experter. Vi måste se till att det löftet infrias. Vi har fått skriftliga försäkringar om att detta betänkande inte kommer att innebära något prejudikat för den framtida användningen av delegerade befogenheter. Därmed tar man hänsyn till parlamentets oro över att skapa ett prejudikat för det nya kommittéförfarandet enligt Lissabonfördraget.

Betänkande: Coelho (A7-0015/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Strategin för EU 2020 är ett dokument som inger stort hopp. På senare tid har det pratats mycket om återhämtningen av EU:s ekonomi, men majoriteten av medlemsstaterna har ännu inte sett slutet på krisen. Offentligt begränsas diskussionen om krisen till budgetfrågor, även om den snabbt stigande arbetslösheten i vissa medlemsstater redan har nått en kritisk nivå. Det är egendomligt att höra hur höga EU-tjänstemän prisar vissa regeringar för deras fantastiska arbete, samtidigt som varje månad antalet arbetslösa i de länderna ökar katastrofalt snabbt, de sociala garantierna urholkas och antalet människor som lever under fattigdomsstrecket ökar. Det börjar bli mycket svårt för människorna i sådana länder att förstå om Europeiska unionen tillämpar en politik för fattigdomsreduktion eller faktiskt ökar fattigdomen i samhället. De regeringar som inte ens har lyckats stabilisera arbetslösheten förtjänar som jag ser det inget beröm. Europeiska kommissionen bör ta ett ökat ansvar och på ett ansvarsfullt sätt övervaka genomförandet av de nationella regeringarnas krishanteringsplaner, samtidigt som den gör en tydlig utvärdering av hur sådana reformer påverkar allmänheten.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Schengenavtalet är en överenskommelse mellan Europas länder om fri rörlighet för personer inom Schengenområdet. Alla som förfogar över ett dokument som bevisar att de är lagligen bosatta i en medlemsstat ska kunna röra sig fritt inom ett område där det inte finns några interna gränser.

Alla länder uppfyller emellertid ännu inte skyldigheten att ge medborgare i tredjeland som innehar denna typ av visering för längre vistelse ett uppehållstillstånd. Av den anledningen är det inte konsekvent att en student som har erhållit visum för att gå en kurs i Portugal inte till exempel ska kunna resa till Belgien för att samla information från ett specialbibliotek för att skriva sin avhandling.

Därför röstade jag för betänkandet. Det är viktigt att underlätta den fria rörligheten inom Schengenområdet för medborgare från tredjeland som vistas legalt i någon av medlemsstaterna med ett visum av typ D för

längre vistelse, utfärdad av medlemsstaten i fråga. Jag vill gratulera föredraganden Carlos Coelho, som än en gång lyckats säkra en överenskommelse efter första behandlingen. Tack vare det kan denna situation vara löst innan viseringskodexen träder i kraft nästa månad.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för de nya ändringsförslagen till denna förordning eftersom medborgare från tredjeland hittills har stött på problem med restriktioner för den fria rörligheten. De har inte kunnat resa gratis från en medlemsstat i EU till en annan och till och med haft problem med att återvända till sina hemländer. Genom denna förordning utsträcks principen om lika värde mellan uppehållstillstånd och kortfristiga viseringar som utfärdas av medlemsstaterna genom att man fullt ut tillämpar Schengenreglerna på viseringar för längre vistelser. Det bör framhållas att viseringar för längre vistelser bör ha samma effekt som ett uppehållstillstånd vad gäller den fria rörligheten inom Schengenområdet utan några inre gränser. Jag vill påpeka att det är mycket viktigt att inga säkerhetsgarantier i medlemsstaterna överträds när väl rörligheten för tredjelandsmedborgare inom Schengenområdet har förenklats. Genomförandet av denna förordning bör inte minska säkerheten, eftersom den medför en skyldighet för staterna att kontrollera en viss persons personuppgifter i SIS och vid behov tillfråga övriga medlemsstater i EU om personen i fråga innan man utfärdar en visering för längre vistelse. Hittills har detta enbart gjorts när man utfärdat uppehållstillstånd.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Det är glädjande att denna förordning antagits av en mycket stor majoritet – med 562 röster för, 29 emot och 51 nedlagda röster. Från och med nu kommer en tredjelandsmedborgare som innehar visering för längre vistelse som utfärdats av en medlemsstat att kunna resa till en annan medlemsstat under tre månader under vilken sexmånadersperiod som helst, på samma villkor som innehavare av uppehållstillstånd. Detta är något som många studenter och forskare, bland annat de som deltar i olika europeiska utbytesprogram (Erasmus Mundus) har väntat på. Det är ett steg framåt för att göra unionen till en attraktivare destination för studenter, akademiker och forskare från tredjeländer. Det kan dessutom betraktas som en påminnelse om Europaparlamentets begäran om att medlemsstaterna ska vidta åtgärder för att i framtiden införa en visering som är avsedd speciellt för studenter som deltar i utbytesprogram. Jag beklagar emellertid att Storbritannien, Irland och Danmark inte har antagit denna förordning och inte kommer att omfattas av den, trots att de länderna attraherar ett stort antal utländska studenter och forskare i Schengenområdet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Att skapa ett europeiskt område utan gränskontroller genom Schengenavtalet var ett viktigt steg mot en öppen inre marknad med fri rörlighet för människor och varor.

Av samma anledning har avtalet det viktiga målet att medge fri rörlighet för personer inom ett område där det inte finns några inre gränser. Följaktligen är det absurt att medborgare som kommer från länder utanför EU men som innehar viseringar för längre vistelser som utfärdats av någon av medlemsstaterna som undertecknat Schengenavtalet inte kan röra sig fritt inom samma område.

De exempel som redovisats av föredraganden visar med all önskvärd tydlighet hur absurt detta system är i praktiken. Därför instämmer jag i kommissionens förslag, med den formulering som föreslagits av parlamentet, att behandla viseringar för längre vistelser som uppehållstillstånd, för att därigenom kunna garantera fri rörlighet för deras innehavare.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) För det första välkomnar jag betänkandets fantastiska kvalitet. Enligt gällande gemenskapslagstiftning har inte medborgare i tredjeländer som innehar en visering för längre vistelse (en visering för en vistelse som är längre än tre månader) rätt att resa till en annan medlemsstat under sin vistelse. De har inte heller rätt att resa genom en annan medlemsstat när de återvänder till sina hemländer, eftersom det inte finns några regler om detta i Schengenkonventionen.

De nya regler som föreslås innebär att en visering för längre vistelse kommer att få samma effekt som ett uppehållstillstånd vad gäller fri rörlighet inom Schengenområdet, utan några inre gränser, eller att en person som innehar en visering för längre vistelse som utfärdats av en medlemsstat kommer att ha rätt att resa till en annan medlemsstat under tre månader inom en sexmånadersperiod, och på samma villkor som innehavaren av ett uppehållstillstånd.

För att detta system ska fungera måste det finnas kontroller motsvarande dem som för närvarande finns på plats inom andra områden, så att man garanterar bra kommunikationer mellan medlemsstaterna och att utfärdandet av visering för längre vistelser stämmer överens med varningarna i SIS-systemet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är bra att en utlänning som innehar visering för längre vistelse som utfärdats av en medlemsstat kan resa till en annan medlemsstat under minst tre månader inom

en sexmånadersperiod på samma villkor som den som innehar ett uppehållstillstånd. Eftersom detta är den huvudfråga som behandlas i förordningen som betänkandet avser röstade vi för.

Medborgare i tredjeländer som innehar visering för längre vistelser kan vara till exempel studenter som vill göra en studieresa till en annan medlemsstat, forskare, akademiker, släktingar till medborgare i tredjeland och EU-medborgare. Som vi alla vet har dessa personer för närvarande och i enlighet med gällande gemenskapsrätt inte rätt att resa till en annan medlemsstat under sin vistelse eller passera genom en annan medlemsstat när de återvänder till sitt ursprungsland, en situation som inte beaktas i Schengenavtalet.

De nya regler som nu har godkänts kommer att innebära att en person som innehar en visering för längre vistelse (en visering för en vistelse som är längre än tre månader eller ett visum av typ D) kommer att ha samma rätt som innehavaren av ett uppehållstillstånd vad gäller friheten att röra sig inom Schengenområdet.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi röstade mot Carlos Coelho betänkande. Det är oansvarigt att låta de personer som innehar en visering för längre vistelse, dvs. en vistelse som varar längre tid än sex månader, automatiskt komma i åtnjutande av den fria rörligheten i samtliga stater i Schengenområdet, som om de innehade uppehållstillstånd. Era exempel är vilseledande. Det spelar ingen roll om vi talar om studenter som vill besöka Europas huvudstäder (med undantag av London, Dublin och Köpenhamn, som ligger utanför Schengenområdet), forskare vilkas forskning kommer att vara under kortare tid än ett år, eller utlänningar utan uppehålls- och arbetstillstånd – allt detta har bara marginell betydelse och är endast ett svepskäl.

I själva verket handlar det om ytterligare ett förnekande av staternas suveräna rätt att bestämma vem som ska släppas in på deras territorium, på vilka villkor och under hur lång tid. Genom att standardisera rättigheter lyckas man göra viseringar för längre vistelser helt meningslösa. Målet är ett slags automatisk status som bosatt, en status som beviljas från det ögonblick en person önskar komma till Europa under mer än tre månader och för ett annat syfte än turism. Detta är oacceptabelt.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Carlos Coelho betänkande om den fria rörligheten för personer med viseringar för längre vistelser. Oavsett frågorna i samband med administrativa formaliteter tror jag nämligen att det är viktigt för till exempel unga utlänningar som kommer för att studera på vår kontinent att de inte är tvingade att bo i ett enda land. De ska vara fria att resa från ett land till ett annat, oavsett om det är för att studera eller upptäcka den europeiska kulturens mångfald och rikedom. Till skillnad från dem som pekar på säkerhetsriskerna och kampen mot den illegala invandringen måste vi försvara behovet av att utveckla ett kunskapsbaserat samhälle i Europa, och annorstädes.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag lade ned min röst om Carlos Coelho betänkande, eftersom det behandlar aspekter av Schengen som inte gäller Skottland.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) För det första vill jag tacka Carlos Coelho för den goda kvaliteten i hans arbete och för de expertkunskaper han tillför allt sitt arbete om viseringspolitiken. Att anta denna förordning är nödvändigt, och det är bråttom. Det är nödvändigt på grund av de extremt tveksamma rutiner som tillämpas av medlemsstaterna, som inte längre konverterar viseringar för längre vistelser till uppehållstillstånd. Därför sitter vi nu med absurda situationer där en tredjelandsmedborgare som är lagligen bosatt inom EU:s territorium tack vare ett D-visum inte kan resa mellan medlemsstaterna i Schengenområdet. Detta skapar onödiga hinder för rörligheten inom Schengenområdet, och det strider mot själva grundtanken med Schengenreglerna. Det är också bråttom att anta denna text eftersom gemenskapskodexen om viseringar som avskaffar D + C-viseringar inom kort träder i kraft. Förutom att bevara en hög säkerhetsnivå inom Schengenområdet tack vare skyldigheten att kontrollera SIS i samband med ansökningar av D-visering, ger betänkandet en rättvis och balanserad lösning på situationer som inte längre kan tillåtas uppkomma i framtiden.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den tidigare lagstiftningen, som inte medgav att medborgare från ett tredjeland med en visering för längre vistelse reste till en annan medlemsstat, uppfyllde inte kravet på rörlighet för majoriteten av de medborgarna. Vi talar om studenter, forskare, akademiker och andra som, som ett led i sitt yrke eller sin akademiska verksamhet, behövde resa mellan olika medlemsstater, och som inte skulle kunna göra det enligt den befintliga lagstiftningen.

På det viset korrigerar dessa ändringar en onormal situation, samtidigt som man bevarar alla säkerhetsregler om tredjelandsmedborgares rörlighet inom EU.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för denna förordning, för jag anser att det är en välkommen förbättring av en tidigare åtgärd som begränsade rätten för den som innehade en visering för längre vistelse i en medlemsstat. Eftersom samhället hela tiden förändras får inte heller den europeiska lagstiftningen stå stilla, för vi ställs inför nya problem och utmaningar. Samtidigt får vi nya instrument för att hantera frågor som har samband med till exempel den fria rörligheten.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Syftet med detta betänkande är att göra det betydligt enklare för tredjelandsmedborgare med visering för längre vistelse av typen D att röra sig fritt i hela gemenskapen. Samtidigt som det gör det bortser man helt från det faktum att det borde ligga inom varje enskild medlemsstats behörighet att besluta om vilka tredjelandsmedborgare som eventuellt ska tillåtas komma in i landet och vilka som ska vägras inresa. Därför röstade jag mot betänkandet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade, tillsammans med min grupp, för detta betänkande, eftersom det framhåller att förslagen som läggs fram i sammanhanget syftar till att göra det lättare för tredjelandsmedborgare som lagligen vistas i en viss medlemsstat att flytta inom Schengenområdet med en visering för längre vistelse av typen D, utfärdad av den medlemsstaten. Syftet med förslagen är att hitta en lösning på situationer där medlemsstaterna av olika skäl inte kan utfärda uppehållstillstånd i tid för tredjelandsmedborgare som är bosatta på deras territorier, genom att utsträcka den nuvarande principen om likvärdighet mellan ett uppehållstillstånd och en visering för kortare vistelser av typen C till en visering för längre vistelse av typen D.

En visering för längre vistelse kommer med andra ord att få samma effekt som ett uppehållstillstånd vad gäller möjligheten att förflytta sig inom Schengenområdet. Detta kommer att göra det möjligt för alla som innehar ett dokument som styrker att vederbörande är lagligen bosatt i en medlemsstat att röra sig fritt inom Schengenområdet för korta tidsperioder på högst tre månader under ett halvår.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den fria rörligheten för personer är en av EU:s grundläggande principer, och Schengenområdet skapades för att detta mål skulle kunna omsättas i praktisk handling. Gruppen Europeiska folkpartiet, som jag tillhör, har alltid försvarat principen om fri rörlighet för individer, enligt principen att regler och gemensamma förfaranden för visering, uppehållstillstånd och gränskontroll måste utgöra en del av Schengenkonceptet.

Mot den bakgrunden stöder jag de nya åtgärder som har antagits och som tar hänsyn till att den fria rörligheten för tredjelandsmedborgare, dvs. personer som är bosatta i en medlemsstat med en visering för längre vistelse av typen D som reser till en annan medlemsstat inom Schengenområdet, ibland försvåras eftersom konverteringen av deras viseringar till ett uppehållstillstånd fördröjs.

I enlighet med dokumentet kommer principen om likvärdighet mellan uppehållstillstånd och visering för kortare vistelse nu även att gälla för viseringar för längre vistelser. Av dessa skäl, och eftersom de antagna åtgärderna inte bara påverkar frågor som gäller beviljandet av visering, inklusive reglerna i samband med säkerhetsfrågor, utan dessutom utgör en naturlig och nödvändig utveckling av Schengenkonceptet, röstade jag för dokumentet.

Betänkande: in 't Veld (A7-0025/2010)

Liam Aylward och Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Europaparlamentets ledamöter från Fianna Fáil, Pat the Cope Gallagher och Liam Aylward, är starkt emot förslaget i detta betänkande att införa en gemensam konsoliderad bolagsskattebas (CCCTB på engelska).

Det europeiska centret för ekonomiska studier genomförde nyligen en studie av hur praktiskt det skulle vara att införa en gemensam konsoliderad bolagsskattebas i Europa. Det framgår klart av studiens slutsatser att ett sådant skattesystem inte skulle fungera, inte skulle vara praktiskt och inte heller skulle vara önskvärt från politisk synpunkt.

En gemensam konsoliderad bolagsskattebas i Europa skulle inte förbättra EU:s konkurrenskraft eller den inre marknadens funktion, och dessutom skulle CCCTB kunna störa små öppna ekonomier som den irländska. Frågan om beskattning ligger inom de enskilda medlemsstaternas behörighet, och den irländska regeringen har rätt att använda sin vetorätt i samband med skatteåtgärder, inklusive en CCCTB. Den rätten står inskriven i fördragen, även i Lissabonfördraget.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) En effektiv konkurrens i utbudet av varor och tjänster sänker priser, förbättrar kvaliteten och medger ett ökat urval för konsumenterna. Det gör det också möjligt för den

tekniska utvecklingen att göra framsteg. Forskning inom energisektorn är avgörande, tillsammans med investeringar i infrastruktur, framför allt om kopplingen mellan gas- och elnät för att främja konkurrensen. Försörjningstrygghet och äkta konkurrens inom energimarknaden kräver att energiinfrastrukturen är inbördes sammankopplad och fungerar smidigt. Eftersom stark konkurrens också är viktig inom telekommunikationssektorn bör den främjas genom förmånstariffer. För att uppnå detta är det viktigt att analysera den marknad det gäller. Jag vill till och med framhålla betydelsen av att övervaka konkurrensbeteendet på bränslemarknaderna inom Europeiska unionen. Jag vill också understryka att mekanismer som statligt stöd inte får användas för att skydda nationella industrier på bekostnad av den inre marknaden och Europas konsumenter, utan att sådana mekanismer bör användas för att återskapa en hållbar kunskapsbaserad ekonomi.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Betänkandet om konkurrenspolitiken visar hur vi ska se till att marknaden fungerar bättre, till förmån för EU:s konsumenter och företag. Särskild uppmärksamhet har ägnats åt karteller och konsumentfrågor. Det är viktigt att vi motverkar karteller för att se till att fördelarna med ett konkurrenskraftigt system når slutkonsumenten. Karteller är faktiskt ett av de allvarligaste brotten mot konkurrenslagstiftningen, eftersom aktörerna får möjlighet att höja priserna, begränsa produktionen och dela upp marknaden mellan sig. Kommissionen har till uppgift att införa sanktioner och därmed förhindra konkurrensbegränsande beteenden samt bötfälla kartellmedlemmar och avskräcka alla företag från att ge efter för eller fortsätta med ett konkurrensbegränsande beteende.

Under en ekonomisk kris finns det en risk för ökade nivåer av protektionism. Därför måste vi undvika offentligt ingripande som skulle ändra konkurrensvillkoren på den inre marknaden, men samtidigt måste vi inse att statligt stöd ibland är oerhört viktigt för att vi ska kunna hantera krisen. Jag röstade för betänkandet, eftersom konkurrensbegränsande villkor uppmuntrar till missbruk av dominerande ställning till nackdel för små och medelstora företag, och därför är det absolut nödvändigt att EU gör sitt yttersta för att ge bättre garantier och skydd för varor.

Derk Jan Eppink, för ECR-gruppen, skriftlig. – (EN) ECR-gruppen är en övertygad anhängare av en stark och effektiv konkurrenspolitik som ett verktyg för att både skydda konsumenten och främja en rättvis tillgång till marknaderna. Vi stöder gärna de åtgärder som kommissionen vidtagit de senaste åren för att nå dessa mål, i synnerhet kommissionens åtgärder mot orättvist statligt stöd.

Därför konstaterar vi med förfäran att betänkandet, som från början var mycket bra, har gjorts mindre effektivt genom de irrelevanta och ovälkomna tilläggen av de punkter som kom till under förhandlingarna om det finansiella tillsynssystemet. I dessa punkter efterfrågas en gemensam konsoliderad bolagsskattebas, och de utgör en attack mot företagets rätt att anställa kontraktsanställd personal.

Ledamöterna i vår grupp har tidigare röstat för betänkanden om kommissionens konkurrenspolitik, och vi hoppas att sådana betänkanden i framtiden kommer att komma från utskottet för ekonomi och valutafrågor i bättre skick. Vi lägger ner våra röster för att visa vår oro, och vi upprepar i den här förklaringen vårt stöd för kommissionens goda arbete inom området för konkurrens.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Större konkurrens innebär större valmöjligheter för EU-medborgarna och en mer konkurrenskraftig miljö för företagen. Därför bör EU:s konkurrenspolitik inte skilja sig från konsumentpolitiken. Det är alltså oerhört viktigt att utskottet verkar för att garantera en verkligt konkurrenskraftig miljö mitt i den inre marknaden om vi vill se till att dessa mål ska uppnås, även om detta kan äventyra den absoluta befogenhet som tilldelats utskottet.

Under de senaste månadernas kris har det beviljande av statligt stöd som har föranletts av den senaste tidens händelser varit av avgörande betydelse för ekonomins återhämtning. Dessutom har kampen mot karteller och företagens missbruk av dominerande ställning varit en grundförutsättning för att vi ska kunna se till att ett sunt konkurrens klimat överlever på den inre marknaden och gör det möjligt för olika ekonomiska aktörer att dra nytta av villkor som främjar deras verksamhet.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den ekonomiska krisen, vars effekter fortfarande är påtagliga, kräver särskilda åtgärder såsom statligt stöd. Vi måste dock se till att stödet inte stör konkurrensen på ett otillbörligt sätt eller ökar budgetunderskottet och statsskulden. Med tanke på detta bör stödet tillämpas med måtta och eftertanke.

Den snabbt ökande nivån på statsskulden kommer att bli en börda för kommande generationer och ett hinder för ekonomisk återhämtning och tillväxt. Allt för stora skulder och budgetunderskott äventyrar inte

bara eurons stabilitet, utan begränsar även betydligt de offentliga utgifterna inom prioriterade sektorer som utbildning, hälso- och sjukvård, innovation och miljö.

Mot den bakgrunden är det nödvändigt att gå vidare till en sträng bedömning av räddnings- och återhämtningspaketet och det statliga stödets ändamålsenlighet. Protektionism och fragmentering av den inre marknaden måste undvikas, eftersom det försvagar EU:s ställning inom den globala ekonomin.

En välfungerande inre marknad är nyckeln till en sund ekonomi, och med största säkerhet ekonomisk återhämtning. Slutligen måste den ekonomiska politiken få större legitimitet genom ett mer aktivt deltagande av parlamentet i medbeslutandeprocessen.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Konkurrenspolitiken och effektiva konkurrensregler har alltid varit avgörande för att alla ekonomiska aktörer ska kunna samexistera på ett sunt sätt inom euroområdet. Trots att EU har drabbats hårt av den senaste globala ekonomiska krisen har den starka valutan, den enade inre marknaden, de sunda offentliga finanserna och det välfungerade socialskyddssystemet i själva verket bidragit starkt till att hjälpa oss att klara av krisens effekter.

Det statliga stöd som flera medlemsstater delar ut utan att tänka på vad som är bäst för EU som helhet skulle kunna leda till en betydande snedvridning av konkurrensen. Därför är det oerhört viktigt att alla medlemsstaternas krisbekämpande åtgärder utvärderas, så att EU i framtiden har en möjlighet att agera på ett enat och harmoniserat sätt för att undvika protektionism och fragmentering av den inre marknaden. Sådana situationer kan inte annat än skada unionen, som behöver vara stark i den globala ekonomin.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Konkurrenspolitiken är ett av de viktigaste politiska områdena i gemenskapen, och var ett av de första områden där vi uppnådde en överenskommelse. Politikens legitimitet och behovet av att införa den är direkt knutna till ett av Europeiska gemenskapernas främsta mål, vilket var inrättandet av en gemensam marknad i medlemsstaterna. Konkurrenspolitiken är till för att garantera att de handelshinder inom EU som togs bort som ett steg i den gemensamma marknaden inte ersätts av andra åtgärder från företag eller regeringar, eftersom det skulle leda till en snedvridning av konkurrensen. Konkurrenspolitiken går först och främst ut på att skydda konsumenternas intressen, och är till för att konsumenterna garanterat ska ha enkel tillgång till de varor och tjänster som erbjuds på den inre marknaden till priser som är så likartade som möjligt i hela EU. Jag vill bara göra er uppmärksamma på den allvarliga kris som har drabbat EU, och säga att en välfungerande inre marknad är nyckeln till en sund ekonomi, och är nu i allra högsta grad central i det återuppbyggnadsarbete som väntar oss inom den närmaste framtiden.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det här betänkandet innehåller några vettiga förslag, såsom olika behandling inom konkurrensrätten av multinationella koncerner å ena sidan och små och medelstora företag å den andra. Jag anser dock inte att det är rätt att avreglera, eller låta bli att reglera, försäljningspriserna i telekombranschen. På det stora hela anser jag att grundtanken i betänkandet, som förutsätter att den fria marknaden är helt och hållet effektiv, är helt felaktig. Därför har jag röstat mot det här betänkandet.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Sophia in 't Velds betänkande där hon välkomnar kommissionens rapport från 2008 om konkurrenspolitiken. Jag instämmer verkligen i hennes positiva omdöme: den här förändringen i kommissionens strategi bör uppmärksammas.

I sin rapport förklarar faktiskt kommissionen att den sätter konsumentfrågorna i centrum för sin verksamhet på konkurrensområdet och att den anser att konkurrenspolitikens främsta mål är att öka konsumenternas välbefinnande. Detta välkomnar jag. Kan det vara så att kommissionen äntligen agerar helt i enlighet med artikel 12 i Lissabonfördraget, där det fastslås att konsumentskyddet måste tas i beaktande vid utarbetandet och genomförandet av andra politiska områden i EU?

Jag uppmuntrar även kommissionen att fortsätta engagera sig i den regelbundna dialog som den har beslutat att upprätta mellan sina tjänsteavdelningar, konsumenterna och de föreningar som företräder dem. I detta avseende är det bra att en enhet inrättades 2008 för att behandla konsumentfrågor i generaldirektoratet för konkurrens. Vi begär nu en fullständig rapport om denna enhets verksamhet så att vi kan få en bättre bild av vilken nytta den gör.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag och min grupp De gröna/Europeiska fria alliansen röstade för Sophia in 't Velds betänkande om den årliga rapporten om konkurrenspolitiken (2008) eftersom detta ger parlamentet en möjlighet att lägga fram sina prioriteringar och sin bedömning av hur kommissionen genomför sin konkurrenspolitik. Det gläder mig att betänkandet (som förväntat) antogs med stor majoritet

(De gröna var för, i linje med de stora politiska grupperna) i enlighet med omröstningen i utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) När EU drabbades av den ekonomiska krisen kunde vi agera snabbt och mildra effekterna av den tack vare den gemensamma valutan, den starka inre marknaden och det stabila socialskyddssystemet. Detta innebär inte att det nu inte finns några påtagliga efterverkningar, men det finns synliga tecken på förbättringar i situationen. Konsumenterna har tyvärr fortfarande problem med att utnyttja konkurrensens fördelar. Deras rättigheter måste skyddas, men de måste bli mer medvetna och ha bättre kunskaper. Valfungerande och konkurrenskraftiga EU-marknader innebär att konsumenten kan utnyttja konkurrenssystemet genom att välja produkter, tjänster och lägre priser. Just nu ser vi dock en otillräcklig konkurrens, i synnerhet inom läkemedelssektorn och telekomsektorn. Bristen på konkurrens är direkt skadlig för konsumenterna och för ekonomin. Vi behöver även bevaka konkurrensbeteendena på EU:s bränslemarknader. Brott mot lagen om konkurrensskydd bör bestraffas i proportion till överträdelsen, och kraftigare avskräckningsmedel bör användas vid upprepade lagöverträdelser. Krisen har dock framför allt visat svagheten i EU:s ekonomi och visat på de områden som behöver förbättras. Alla strategier i den ekonomiska politiken måste underställas den demokratiska kontrollen och genomföras med omsorg för allmänhetens bästa och respekt för EU-medborgarnas rättigheter.

Betänkande: Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för det här betänkandet. En effektivt fungerande inre marknad är avgörande för att vi ska kunna skapa en stabil och innovativ ekonomisk miljö. Den inre marknaden kan dock inte fungera effektivt utan stärkta gemenskapsregler som införlivas och tillämpas på ett korrekt sätt. Antalet överträdelseförfaranden är tyvärr fortfarande för högt i medlemsstaterna.

En sådan situation förvrider den inre marknaden och lämnar kunderna utan ett ordentligt skydd. År 2008 uppmanade Europaparlamentet kommissionen att ge mer ingående information om de direktiv som ännu inte hade genomförts i medlemsstaterna, och jag hoppas verkligen att kommissionen kommer att kunna redogöra för någon sådan information inom den närmaste framtiden.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) År 1997 offentliggjorde kommissionen arbetet med den första resultattavlan för den inre marknaden, som fokuserade på medlemsstaternas genomförande av reglerna för den inre marknaden eftersom betydande förseningar hindrade enskilda medborgare och företag från att utnyttja den inre marknaden på bästa sätt.

Genom att bedöma och offentliggöra utvecklingen när det gäller genomförandet har utvärderingspanelen bidragit till att minska antalet direktiv som inte har genomförts av medlemsstaterna. Jag röstade för det här betänkandet eftersom jag anser att medlemsstaterna absolut måste införliva lagstiftningen om den inre marknaden i den nationella lagstiftningen i tid, eftersom den inre marknaden kan fungera väl endast om EU:s regler om marknadens funktionssätt genomförs och tillämpas på ett korrekt sätt, och om efterlevandet kontrolleras.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Trots att medlemsstaterna har uppnått högsta standard när det gäller hur lång tid det tar för dem att införliva regler om den inre marknaden i den nationella lagstiftningen, anser jag att de uppgifter som framkommit genom den senaste resultattavlan för den inre marknaden är otillfredsställande. Inrättandet av en stabil och innovativ inre marknad som tillgodoser konsumenternas behov och där företag kan skapa så många nya arbetstillfällen som möjligt går inte hand i hand med systematiska förseningar i genomförandet av EU-lagstiftning och bristande tillämpning av direktiven.

Det är enskilda personer och företag som förlorar mest på att tillämpningen av politiken för den inre marknaden försenas, på grund av de kostnader som är ett resultat av mindre valmöjligheter, mindre konkurrens och mindre öppna marknader. Därför anser jag att det är viktigt att parlamentet driver på tillämpningen av regler för den inre marknaden. Det var medlemsstaterna som fastställde tidsfristerna för genomförandet av de här direktiven. Vi måste åtminstone kunna förvänta oss av dem att de uppfyller de mål som de själva har satt. Det här är ett grundläggande mål för en inre marknad i en tid av ekonomisk kris.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Nu när vi har förbättrat underskottet när det gäller införlivandet av direktiv, som ligger på 1 procent, är det fortfarande viktigt att fokusera på att förbättra det faktiska genomförandet av lagstiftning om den inre marknaden i nationella rättssystem. Kommissionen, parlamentet och medlemsstaterna måste göra större ansträngningar i detta avseende och samarbeta med varandra.

Kommissionen bör för egen del göra mer för att stödja medlemsstaterna under införlivandeperioden genom dialog och utbyte av information för att lösa problem innan tidsfristen för införlivande löpt ut. Kommissionen bör även anordna ett årligt forum om den inre marknaden och undersöka nya sätt att undanröja de kvarstående hindren för att den inre marknaden ska kunna fullbordas, bland annat en förenkling av lagstiftningen.

Vi ledamöter av Europaparlamentet måste i egenskap av EU-medborgarnas företrädare undersöka alla möjligheter att informera dem om EU-lagstiftningen genom att bidra till studier, seminarier, konvent och utfrågningar. De nationella parlamenten måste å andra sidan aktivt följa EU:s lagstiftningsprocess för att känna till de föreslagna åtgärderna i tid och förbättra samarbetet mellan nationella, regionala och lokala myndigheter. I detta avseende ger Lissabonfördraget de valda församlingarna en mer framstående roll som de måste förvalta väl. Av ovanstående skäl, som förklaras tydligt i betänkandet, röstade jag för.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Efter det senaste offentliggörandet (mars 2010) av resultat från resultattavlan för den inre marknaden har det visat sig att andelen direktiv om den inre marknaden som inte har införlivats i nationell lagstiftning är 0,7 procent, ett lägre resultat än det resultat på 1,0 procent som redovisades i juli 2009, precis som föredraganden påpekade.

Att EU-lagstiftningen genomförs i tid och på rätt sätt är avgörande för en större integration av den inre marknaden, med tanke på den direkta inverkan det har på rättssäkerheten och allmänhetens förtroende. Därför måste medlemsstaterna anta en ansvarsfull inställning när de tillämpar den här lagstiftningen, så att det i framtiden inte kommer att råda någon brist på genomförande, utan att det i stället ska finnas en bättre rättssäkerhet och en möjlighet för allmänheten att dra nytta av rättvisa villkor på den inre marknaden.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den inre marknaden kan inte fungera väl om EU-reglerna om dess funktionssätt inte införlivas och tillämpas ordentligt och om efterlevnaden inte kontrolleras. Därför är det ytterst viktigt att medlemsstaterna införlivar lagstiftningen om den inre marknaden i tid.

Det finns 22 direktiv vilkas tidsfrist för införlivande löpte ut för mer än två år sedan. Dessutom har 6 procent av alla direktiv inte införlivats av alla medlemsstater, vilket innebär att 100 direktiv om den inre marknaden inte blev så effektiva som de hade kunnat bli inom EU.

Medlemsstaterna och kommissionen måste agera bestämt i den här situationen. Jag stöder åsikten att kommissionen bör offentliggöra de direktiv som inte genomförts i varje medlemsstat på sin webbplats, så att den här situationen blir känd för allmänheten. Det verkar som om antalet överträdelseförfaranden fortfarande är alltför högt, och vissa medlemsstater har ett antal förfaranden som ligger långt över EU-genomsnittet på 47 förfaranden.

Medlemsstaterna uppmanas också att se till att de gränsöverskridande nätverk för elektroniska informationssystem som skapats av kommissionen fungerar.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I motsats till vad som hävdas i betänkandet är det tydligt i dag att avregleringen av marknaderna och privatiseringen av offentliga tjänster, som fortfarande pågår, inte har medfört några märkbara fördelar när det gäller priser, kvaliteten på tjänster eller minskade offentliga utgifter. Tvärtom rapporterar konsumentskyddsorganisationer och användare av offentliga tjänster att priserna har ökat, kvaliteten på tjänster blivit sämre och kostnaderna för tillhandahållande av tjänster ökat. Avregleringen har faktiskt bidragit till att arbetstillfällen har gått förlorade och privata monopol skapats, vilket har äventyrat rättigheterna för arbetstagare, användare av offentliga tjänster och konsumenterna. Detta har uppenbarligen redan hänt i telekombranschen, transportsektorn, elbranschen och bland postkontoren. Den här situationen har i sin tur bidragit till att förvärra den ekonomiska och sociala krisen.

Att framhärda med en sådan politik är därför att argumentera för en fortsatt försämring av den socioekonomiska situationen för miljontals människor. Det är att argumentera för att slösa bort offentliga tjänster, som är en offentlig resurs, och överföra dem till privata grupper. Det är att argumentera för osäkerhet, arbetslöshet och fattigdom. Det är att argumentera för ökade klyftor mellan de rikaste och de fattigaste. Det är att argumentera för ett mer orättvist samhälle. Därför har vi inte röstat för betänkandet.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi röstade mot Róza Von Thun Und Hohensteins betänkande. Parlamentet har hakat upp sig på antalet införlivade direktiv och den berömda resultattavlan för den inre marknaden. Ingen ifrågasätter någonsin den egentliga kvaliteten på den här lagstiftningen, eller ens det verkliga behovet av eller relevansen i de 90 000 sidor text som utgör det som ni kallar EU-rätten, eller de omkring 1 700 direktiven om den inre marknaden. Inte heller bryr de sig om att ta

reda på om de mål som fastställdes när dessa texter antogs har uppnåtts, om konsekvensbedömningen har visat sig vara korrekt och om subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen har respekterats.

Alla brister sägs vara medlemsstaternas ansvar, trots att de får allt mindre handlingsutrymme för att anpassa dessa dokument till nationella omständigheter, eftersom lagarna måste följas in i minsta detalj. Samtidigt finns i fördragen en skyldighet att producera resultat, och inte resurser. Lite självvrannsakan och självkritik skulle göra EU-institutionerna gott.

Malgorzata Handzlik (PPE), skriftlig. – (PL) Resultattavlan för den inre marknaden är ett mycket viktigt verktyg som ger information om hur medlemsstaterna ligger till i införlivandet av EU-lagstiftningen. Trots sina skyldigheter förhåller medlemsstaterna införlivandet och införlivar dessutom lagstiftningen på fel sätt. Resultattavlan visar att medlemsstaterna blir allt bättre på att genomföra lagstiftning, även om ett betydande antal fortfarande inte har uppnått det fastställda målet. Vi behöver en tydlig skyldighet för att medlemsstaterna ska förbättra dessa indikatorer. Den senaste tiden har vi talat mycket i parlamentet om behovet av att stärka den inre marknaden. Den inre marknaden kommer dock inte att fungera väl om den lagstiftning som utgör grunden för en väl fungerande inre marknad inte införlivas på rätt sätt och i tid.

Den inre marknaden måste också få stöd från våra medborgare. Därför stöder jag föredragandens förslag om att hålla ett årligt forum om den inre marknaden samt förslaget om ett "inremarknadstest" som handlar om att pröva lagstiftningen utifrån den inre marknadens fyra friheter: fri rörlighet för kapital, varor, tjänster och personer.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Resultattavlan för den inre marknaden ger oss en värdefull överblick över tillämpningen av EU-regler i områden som är ytterst viktiga för EU:s konsumenter och företag. Skottland finns tyvärr inte med ännu som ett självständigt land på resultattavlan. Jag anser att det är ytterst viktigt att det skotska parlamentet får full befogenhet i dessa områden som just nu styrs av London. När det händer är jag säker på att Skottland kommer att vara en av de medlemsstater som genomför åtgärder för konsumenternas och företagens bästa.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder fullt ut idén bakom resultattavlan för den inre marknaden som ett verktyg för att mäta den inre marknadens framgång. Det här är ett viktigt verktyg för att informera om hur medlemsstaterna behandlar EU-lagstiftningen. Det visar även att den betungande överreglering som ofta skamfilar EU:s rykte många gånger inte är EU-institutionernas fel, utan medlemsstaternas. Vi kan lära oss något av detta, och i framtiden behövs bättre insyn.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman! En effektivt fungerande inre marknad är beroende av nöjda konsumenter som har förtroende för marknaden. EU:s konsumenter är oerhört viktiga när vi ska gå från recession till tillväxt. De betänkanden som vi har antagit väcker viktiga frågor om hur vi ska förbättra konsumentskyddet och den inre marknadens funktion, frågor som jag stödde under utskottets överläggningar och i dagens röstning. Jag ska nämna tre av dem.

För det första är resultattavlan för den inre marknaden ett välkommet verktyg. Dess fem huvudsakliga indikatorer är verkligen avgörande när det gäller att utvärdera hur den inre marknaden fungerar i allmänhet och hur konsumenterna anser att den fungerar. Jag anser att vi bör stödja idén om att resultattavlan i framtiden bör inkludera information om det genomförande av lagstiftning om den inre marknaden som fortfarande är bristfälligt i medlemsstaterna. Vi måste göra oss av med föreställningen om att vi kan plocka russin ur kakan.

För det andra är jag förvånad över att gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet är så negativt inställda till det föreslagna inremarknadstestet. Det här beror troligtvis på att man dragit en felaktig slutsats, för testet kan också tjäna till att främja specifikt sociala och miljömässiga mål. Det är verkligen det som hela integrationsprocessen går ut på: ekonomin och en livskraftig inre marknad är till för att tjäna mer allmänna syften. Historien har visat oss hur klok Schumandeklarationen var.

För det tredje vill jag uttrycka mitt stöd för utvecklingen av de åtgärder som ska trygga rättssäkerheten för konsumenterna. I Finland har vi ett mycket välfungerande system för att lösa konsumenttvister utanför rättssalen, och vår konsumentombudsmannainstitution fungerar mycket väl. Kommissionen måste föra en intensiv dialog med medlemsstaternas myndigheter för att se till att god praxis sprids. Vi måste dock komma ihåg att om konsumentskyddet och den inre marknaden ska stärkas är medvetna och aktiva konsumenter viktigare än offentlig övervakning och rättsskydd.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) En sund inre marknad är avgörande om det ska finnas en sund konkurrens och den ekonomiska utveckling som kommer med det. Men om det ska bli verklighet måste EU:s direktiv antas av alla medlemsstater på samma sätt, utan undantag.

Resultattavlan för den inre marknaden och konsumentpanelen spelar en central roll när det gäller att förbättra den inre marknadens funktionssätt. Vi är visserligen på rätt spår, men vi är fortfarande långt från att uppnå alla de mål som fastställts för en mer effektiv inre marknad. Därför måste alla göra en insats, även de nationella parlamenten, som har en mycket viktig och avgörande roll.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jag bestämde mig slutligen för att rösta mot betänkandet, eftersom vi inte lyckades stryka artikel 10 från texten. Att vi behåller den artikeln är avgörande eftersom den kräver inrättandet av systematiska inremarknadstester för att i förväg kontrollera huruvida EU:s lagstiftningsförslag är förenliga med alla regler för den inre marknaden.

Betänkanden: Dehaene (A7-0022/2010), Böge (A7-0020/2010), (A7-0021/2010), (A7-0019/2010), Rosbach (A7-0009/2010), Hedh (A7-0024/2010), Buşoi (A7-0027/2010), de Brún (A7-0082/2009), Coelho (A7-0015/2010), in 't Veld (A7-0025/2010), Von Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D), *skriftlig*. – (PT) På grund av problem med omröstningsapparaten registrerades inte min röst.

Därför meddelar jag att jag röstade för alla punkter i omröstningen i detta sammanträde.

8. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.35 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

10. Frågetimme med kommissionens ordförande

Talmannen. – Nästa punkt är frågetimmen med kommissionens ordförande.

Joseph Daul, *för PPE-gruppen*. – (FR) Herr talman, herr kommissionsordförande! Min grupp och nästan alla som är närvarande här har arbetat oupphörligt i flera år för Lissabonfördragets skull, och det har nu trätt i kraft – det har varit i kraft i mer än tre månader nu – för att EU skulle ha en politik värd namnet på världsscenen.

Är vi på rätt spår i det här avseendet? Den frågan ställer jag er, herr Barroso. Hur kan vi se till att 500 miljoner EU-medborgares röster hörs klart och tydligt? De har undrat detta i flera år, och det är hög tid att EU befäster sina ideal och värderingar på högsta nivå.

Slutligen bör EU:s utrikestjänst som inrättats genom Lissabonfördraget bildas under de kommande veckorna och månaderna, och parlamentet måste delta aktivt i bildandet.

Europaparlamentet, som är den budgetansvariga myndigheten med samma rättigheter som rådet, kommer i vilket fall att ha medbeslutandebefogenheter både när det gäller ändringen av tjänsteföreskrifterna för de aktuella tjänstemännen och budgetförordningen.

Min grupp fäster särskilt stor vikt vid kravet på att EU:s utrikestjänst ska vara fullt ansvarig för politiken och budgeten. Jag skulle gärna höra era synpunkter om den här frågan.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr Daul! Som ni vet är inrättandet av EU:s utrikestjänst en mycket viktig innovation i Lissabonfördraget. Den här tjänsten kommer att spela en central roll när det gäller att stödja den höga representanten i hennes uppgift att se till att vår gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik är konsekvent. Målet är att stärka unionen genom att låta medlemsstaterna bli mer delaktiga och i allt större utsträckning samordna sina för närvarande separata bidrag till den gemensamma

utrikes- och säkerhetspolitiken. Därför är det inte fråga om att placera EU:s befogenheter i en mellanstatlig ram, utan tvärtom.

Som ni vet måste kommissionen gå med på rådets beslut om att inrätta tjänsten. Vi kommer att hålla ett särskilt möte för detta i kommissionen på torsdag. Jag för min del är för en stark tjänst, en verklig EU-tjänst som kommer att utgöra ett instrument för strategisk samordning och ett värdefullt samspel mellan medlemsstaterna och EU-institutionerna på det utrikespolitiska området.

För att fylla sitt syfte måste tjänsten hitta sin rätta plats i EU:s struktur under ledning av den höga representanten som, i egenskap av kommissionens vice ordförande, är fullt ansvarig inför parlamentet och ansvarar för samordningen av andra aspekter av EU:s utrikesverksamhet inom kommissionen.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso! Eurokrisen utlöstes av de felaktiga uppgifter som lämnats av Grekland. Jag vill fråga er om ni kan bekräfta att varken ni eller kommissionens tjänsteavdelningar kände till de verkliga siffrorna innan den grekiska regeringen lämnade de senaste uppgifterna om landets budgetunderskott.

För det andra undrar jag om ni kan bekräfta att Eurostats generaldirektör, Walter Rademacher, uttryckte allvarliga tvivel om de uppgifter som kom från Aten så tidigt som 2004 och 2005? Vad har ni gjort för att hjälpa Eurostat att samla in uppgifter?

För det tredje undrar jag om Eurostats revisorer informerade er om att de allvarligt betvivlade de uppgifter som kom från Aten?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr Schulz! Det var just för att vi tvivlade på Greklands siffror – kommissionsledamot Joaquín Almunia har behandlat det här ärendet mycket skickligt de senaste fem åren med stor opartiskhet och objektivitet – som vi inte enbart tog upp saken ett flertal gånger med de grekiska myndigheterna, utan till och med lade fram en förordning för rådet med ett förslag om att Eurostat skulle få revisionsbefogenheter. Tyvärr förkastades förslaget av medlemsstaterna. De ville inte ge Eurostat och Europeiska kommissionen större befogenheter att undersöka Greklands räkenskaper mer noggrant.

Det gläder mig mycket att kunna tala om för er att den nya kommissionens första beslut var att lägga fram den här förordningen igen, och jag kan upplysa er om att åtminstone några av de länder som tidigare röstade mot förordningen redan har sagt till mig att de kommer att rösta för mer insyn den här gången.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Jag förstår. Joaquín Almunia var den ansvarige kommissionsledamoten. Men jag frågade om ert eget ingripande, så kan ni bara säga en gång till vad ni själv gjorde?

Har jag förstått er rätt om jag säger att ni lägger skulden för krisen i Grekland på medlemsstaterna, eftersom de vägrade att gå med på era förslag? Kan ni tala om för oss vilka regeringschefer i vilka medlemsstater vi talar om?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) För det första, om ni frågar mig om skulden – jag använder inte det ordet – så ligger den först och främst hos de grekiska myndigheterna som inte respekterade stabilitets- och tillväxtpakten. Det är därför vi har ett enormt problem.

När det gäller kommissionen utförde Joaquín Almunia sin uppgift på ett ytterst kompetent sätt, med mitt och kommissionens fulla stöd. Frågan om Greklands räkenskaper togs även upp ett flertal gånger under mötena för euroområdet.

När det gäller de medlemsstater som röstade mot den här frågan kan jag inte säga på rak arm exakt vilka det var, men jag vet att t.ex. Tyskland röstade mot, och det var också Tyskland som sade till mig att de skulle rösta för den här gången.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr kommissionsordförande! I dag råder det bred samstämmighet om att det behövs en stark ekonomisk styrning inom EU. Det i sig är en enorm förändring jämfört med tidigare år.

I söndags sade Wolfgang Schäuble med anledning av detta att han var för en europeisk valutafond och att han även var för andra förslag och alternativ, t.ex. inrättandet av en europeisk skuldförvaltning, euroobligationer och till och med ett europeiskt kreditvärderingsinstitut.

Enligt en talesman för kommissionen går saker och ting snabbt framåt just nu. Jag har tre mycket specifika frågor. För det första undrar jag om det är sant att kommissionen just nu arbetar med ett förslag om att inrätta den här europeiska valutafonden? För det andra undrar jag om det är sant som Angela Merkel säger – vilket jag betvivlar – att detta kräver en ändring i fördraget? För det tredje undrar jag om ni håller med om att den här fonden inte kan vara något annat än ett första steg mot ett verkligt europeisk finansministerium, vilket vi behöver med tanke på den ekonomiska och monetära unionen?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Först och främst vill jag säga när det gäller förslaget om en europeisk valutafond att den här idén lades fram av den tyske finansministern utan några detaljer om hur en sådan institution skulle kunna se ut. Det verkar dock vara ett intressant bidrag till den rådande debatten om euroområdet. Den europeiska valutafonden är dock ett mer långsiktigt förslag som mycket väl kan komma att kräva en ändring i fördraget.

Vi arbetar med några initiativ för att stärka samordningen av den ekonomiska politiken och tillsynen i de olika länderna. Vi kan inte just nu säga exakt hur formatet för det här kommer att se ut.

Som ni sade stöder vi självklart allt som går mot ökad ekonomisk styrning, men vi måste bli på det klara med de exakta detaljerna och lägga fram förslaget vid rätt tidpunkt.

Samtidigt kan inte frågan om den europeiska valutafonden lösa den kritiska situationen i Grekland. Det är en fråga i sig som kräver mer analys och som måste behandlas mer långsiktigt.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Först och främst vill jag tacka kommissionsordföranden för hans svar. Jag håller med honom om att fonden inte kan lösa alla problem på en gång. Därför föreslår jag att de olika alternativen behandlas under kommissionens överläggningar.

Vi har europeiska valutafonden, som är ett långsiktigt projekt, vi har euroobligationerna, en annan idé som säkert kan bidra till att lösa Greklands problem, vi har förslaget från eurogruppens ordförande om ett kreditvärderingsinstitut, som är helt avgörande om vi inte för all framtid ska vara beroende av utländska kreditvärderingsinstitut. Sedan har vi förslaget om den europeiska skuldförvaltningen.

Min önskan är därför att vi slår samman alla dessa förslag för att komma fram till ett enhetligt förslag som kommer från kommissionen i stället för den ena eller den andra medlemsstaten.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Anledningen till varför vi inte vill förhastna oss är för att undvika det som händer just nu, att alla lägger fram olika förslag, och att det ibland finns två olika förslag inom en och samma regering. Vi vill förbereda oss, och som kommissionsledamot Olli Rehn redan har konstaterat offentligt håller vi på att utarbeta ett meddelande om en bättre samordning av den ekonomiska politiken och tillsynen i varje land i euroområdet, och eventuellt även i hela EU.

Det är vad vi håller på att ta fram, och vi kan inte lägga fram ett nytt förslag varje dag. Vi arbetar objektivt och ansvarsfullt med den här frågan, och på så sätt kan de bästa resultaten uppnås.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Med tanke på att det just nu inte finns någon verklig marknad i EU för genmodifierad stärkelsepotatis, och inte heller något behov av den – det finns tillgängliga alternativ – vill jag fråga varför ni har utövat så stora påtryckningar för att få den genetiskt modifierade potatisen Amflora godkänd i ett mycket kort och snabbt förfarande. Eftersom det inte finns något behov av potatisen vill jag att ni förklarar varför ni uppmuntrade den nya kommissionsledamoten för hälsa att helt enkelt bortse från Världshälsoorganisationens oro över fodertesterna och varför ni inte väntade till dess att Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet hade presenterat de nya riktlinjer som den tagit fram just för att bedöma de övergripande riskerna med genetiskt modifierade organismer för den biologiska mångfalden och biosfären. I förbigående vill jag även fråga varför ni ökade gränsvärdet för kontamination för foder och foderpotatis till 0,9 procent. Jag anser att det är en mycket riskfylld strategi som EU-medborgarna inte alls kommer att acceptera.

Talmannen. – Även jag vill tacka våra kolleger. Vi har sett er protest. Tack så mycket.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Kommissionen beslutade enhälligt att gå vidare med godkännandet av den här genmodifierade organismen i enlighet med bestämmelserna i EU-lagstiftningen. Vi har en institutionell ram som vi måste respektera, och vi måste ta ställning: ja eller nej.

Det har gått relativt lång tid sedan deras ansökan lämnades in, och det beror på att godkännandet granskades noggrant av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA), vår oberoende myndighet för

livsmedelssäkerhet. Vi ville att alla misstankar om en eventuell förekomst av gener med antibiotikaresistensmarkörer skulle undersökas noggrant.

Efter en omfattande och fullständig genomgång av dessa väntande ärenden var det tydligt att det inte fanns några nya vetenskapliga frågor som krävde ytterligare bedömningar. Denna slutsats grundades på yttrandet från den behöriga myndigheten, som är oberoende i förhållande till kommissionen.

Därför anser vi att alla vetenskapliga frågor har behandlats på ett fullständigt sätt.

Jag hade faktiskt förväntat mig gratulationer från er ...

(Protester)

... eftersom jag har meddelat att kommissionen tänker föreslå att medlemsstaterna får välja om de vill odla genetiskt modifierade organismer eller inte.

Jag anser att det är ett rimligt ställningstagande med tanke på att det finns stora skillnader mellan medlemsstaterna. Många är mycket positivt inställda, och andra är tydligt mot.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr Barroso! För det första har jag fortfarande inte fått något svar på frågan om behovet av genmodifierad potatis, som endast är till för att framställa industristärkelse. Det finns tillgängliga alternativ, så varför ta risken?

För det andra har vi gränsvärdet för kontamination. Varför har det plötsligt ändrats till 0,9 procent? Hittills har vi talat om detektionsgränsen i detta avseende, i synnerhet för foder och livsmedel, och när det gäller antibiotikaresistent potatis anser jag att det är en mycket riskabel strategi. Ni har inte sagt något om detta.

Jag vill också veta om ni inom den närmaste framtiden planerar att godkänna ytterligare produkter utan att ha tillgång till EFSA:s riktlinjer och rekommendationer, t.ex. för importerat ris och majs.

(Applåder)

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag ser entusiasmen i er grupp – och jag vill gratulera er för den manifestationen – ni har intagit en tydlig ställning mot alla genetiskt modifierade organismer. Det är uppenbart. Ni har rätt, jag har inte intagit någon ståndpunkt vare sig för eller mot. Det beror på det yttrande jag får från EFSA:s experter. Jag har inga förutfattade meningar vare sig för eller mot genetiskt modifierade organismer.

Kommissionen har en ståndpunkt som ska följas i de här frågorna. Jag kan inte se varför vi ska ha ideologiska diskussioner om varje genetiskt modifierad produkt och vad vi ska göra i varje enskilt fall. Kommissionen fattar beslut på grundval av den oberoende bedömning som ges till oss, inte på grund av att en genetiskt modifierad organism är nödvändig, utan på grund av att det inte finns några bevis för att den utgör en risk för folkhälsan eller miljön. Därför känner vi oss skyldiga att godkänna den, också i enlighet med våra skyldigheter inom WTO, så länge det inte finns några vetenskapliga omständigheter som hindrar oss från att göra det.

(Protester)

Samtidigt respekterar vi i hög grad subsidiaritetsprincipen i EU.

(Talmannen avbröt talaren.)

Ivo Strejček, för ECR-gruppen. – (CS) Herr kommissionsordförande! Jag vill försäkra er om att jag kommer att ta upp ett enklare ämne än genetiskt modifierade organismer. Enligt min mening är det lämpligt att vi i Europaparlamentet talar om den rådande ekonomiska krisen, och jag är säker på att EU-medborgarna och medlemsstaterna definitivt är mer intresserade av sysselsättning och arbete än av genetiskt modifierade potatisar.

Å ena sidan begär talare i den här kammaren ordet för att försvara en stor, central och stark regering, å andra sidan – och här talar jag som en europeisk konservativ – anser vi att starka regeringar inte skapar arbetstillfällen. Det är företag som skapar arbetstillfällen.

Jag vill ställa tre specifika frågor till er. För det första undrar jag hur stor självständighet kommissionen kommer att ge de enskilda medlemsstaterna för att lösa de ekonomiska problemen? För det andra undrar jag om ni kan lova att EU:s lagstiftning kommer att skäras ner betydligt, eftersom den saktar ner den

ekonomiska tillväxten avsevärt? För det tredje undrar jag om ni håller med oss om att mindre reglering, mindre centraliserad kontroll och mindre harmonisering just nu är den bästa strategin för att lösa de ekonomiska problemen i EU?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) För det första vill jag säga att vi helt och fullt respekterar mångfalden i våra medlemsstater. Därför är vi mycket tydliga med det i EU 2020-strategin, och därför behandlar vi frågan om mångfald mycket specifikt med instrument som den sociala och den ekonomiska sammanhållningspolitiken.

Faktum är att våra medlemsstater inte alls liknar varandra. Samtidigt behöver vi – som vi sade tidigare – starkare ekonomisk styrning, eftersom det inte är rimligt att vi misslyckas med samordningen i euroområdet och i EU som helhet. Om medlemsstaterna hanterar den här politiken på egen hand kommer de helt säkert inte att ha kraft att på lika villkor diskutera med Förenta staterna eller med Kina om t.ex. de stora globala utmaningar som vi nu står inför. Så vi måste ha en gemensam strategi, samtidigt som vi utformar särskilda åtgärder för olika medlemsstater.

När det gäller frågan om den administrativa bördan har detta varit en mycket viktig punkt i mitt program. Vi anser att vi bör fortsätta att pragmatiskt överväga var EU-lagstiftning behövs, och undvika lagstiftning där det helt enkelt inte behövs.

Lothar Bisky, *för GUE/NGL-gruppen*. – (DE) Herr Barroso! Förra veckan presenterade ni ert förslag till en ekonomisk strategi. Den innehåller viktiga mål. Rådet har nu infört ett svångremsprogram för Grekland, vilket enligt min mening gör det omöjligt att uppnå dessa mål, när en stat har 3 procent av EU:s BNP. Trots detta fortsätter ni med den misslyckade stabilitets- och tillväxtpakten. Samtidigt efterlyser flera medlemsstater en europeisk valutafond eller till och med ekonomisk styrning.

Jag undrar följande: Tänker ni se över ert förslag om EU 2020-strategin igen för att införliva tanken om valutafonden och ekonomisk styrning i syfte att ta ett steg bort från skatte- och lönedumpning och den rådande konkurrensideologin? Tänker ni tillsammans med medlemsstaterna vidta omedelbara åtgärder för att förhindra spekulationer mot euron från just de banker som har räddats med skattebetalarnas pengar?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) När det gäller situationen i Grekland anser vi att Grekland har vidtagit de nödvändiga åtgärderna för att minska regeringens underskott det här året. Dessa åtgärder är ett bevis på den grekiska regeringens beslutsamhet att ta itu med sina strukturella problem.

Samtidigt gör vi vad som behövs för att trygga den finansiella stabiliteten i hela euroområdet. Kommissionen har arbetat aktivt med euroområdets medlemsstater för att utarbeta en mekanism som Grekland skulle kunna använda vid behov. En sådan mekanism skulle vara förenlig med det gällande Lissabonfördraget, i synnerhet med den s.k. "no bail out"-klausulen. Den skulle innehålla stränga villkor.

Kommissionen är beredd att föreslå en europeisk ram för samordnat stöd som skulle kräva stöd från medlemsstaterna i euroområdet. Det är vad jag kan säga om Grekland och om vår insats för stabiliteten i euroområdet.

När det gäller förslagen i EU 2020-strategin ser vi inget behov av att ändra dem. Vi har lagt fram dessa förslag. Nu kommer de att diskuteras av rådet och parlamentet, och vi hoppas att det kommer att bli en mycket givande diskussion.

Lothar Bisky, *för GUE/NGL-gruppen*. – (DE) Jag är inte helt nöjd. Problemet är att skattebetalarnas pengar används för att spekulera mot den grekiska staten. En del av dessa skattepengar kommer från tyska banker och har också lånats ut av tyska banker. Trots att vi hela tiden får höra att åtgärder av något slag kommer att vidtas händer ingenting. Därför är jag mycket besviken över att så lite har gjorts för att helt enkelt förbjuda vissa saker i EU för att få ett slut på sådana spekulationer en gång för alla och göra det möjligt för oss att verkligen koncentrera oss på tillväxt och sysselsättning.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) När det gäller spekulationer måste vi vara tydliga med att de rådande problemen i Grekland inte orsakades av spekulationer. De beror främst på att landet levde över sina tillgångar och inte respekterade EU:s ram i form av stabilitets- och tillväxtpakten, i synnerhet när det gäller den stora skulden. Det kan dock ha hänt i efterhand att spekulatörer har agerat mot landets utlandsskuld.

Detta visar också hur viktigt det är med en grundläggande reform på derivatmarknaderna, och hur relevant den åtgärd som kommissionen redan vidtagit är. Den 20 oktober 2009 inledde kommissionen ett

åtgärdsprogram för effektiva och stabila derivatmarknader. De lagstiftningsförslag som kommissionsledamot Michel Barnier kommer att lägga fram före sommaren och de lagförslag om direktivet om marknadsmissbruk som han kommer att lägga fram före årsskiftet kommer att öka insynen på marknaden och begränsa riskerna.

Utöver denna systemrelaterade åtgärd behövs en ny tillfällig debatt om kreditswappar när det gäller utlandsskulder, och problemet med naken försäljning behöver behandlas särskilt inom ramen för detta. Det går inte att berättiga att man köper försäkringar och osedda interventioner på en risk på rent spekulativa grunder. På kort sikt måste vi uppnå den nödvändiga samordningen för att se till att medlemsstaterna agerar samordnat, i synnerhet när det gäller de nakna försäljningarna. Mot denna bakgrund kommer kommissionen att noggrant undersöka hur relevant det är att förbjuda rent spekulativa nakna försäljningar av kreditswappar för utlandsskuld.

Samtidigt kommer vi att driva på den internationella samordningen. Eftersom det är dålig insyn i marknaderna kommer vi att ta den här frågan till G20-mötet, och vi kommer också att behöva ta upp några av dessa frågor i våra bilaterala kontakter, t.ex. med Förenta staterna.

Niki Tzavela, för EFD-gruppen. – (EL) Herr talman! Vilken tur att ni hade förutspått min fråga. Först och främst vill jag som grekisk ledamot försäkra er om att Grekland kommer att klara det här. De svåra tider som råder just nu, och som vi är ansvariga för, är ett mycket bra test för Greklands motståndskraft och disciplin.

Det glädde mig att höra att ni bland annat tänker ta upp frågan om kreditswappar vid G20-mötet. Grekland har gjort egna misstag, men landet har även drabbats hårt av marknadsspekulation.

Tänker ni – och jag ber er att ta upp den här frågan vid G20-mötet – lägga fram initiativ för att anta tydliga regler för öppen, naken försäljning och kreditswappar?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Som jag sade tidigare är det grundläggande problemet i Greklands fall – och det är viktigt att säga detta – den för stora skulden. Det stämmer att det troligtvis också förekom spekulativa attacker, men det berodde på att man såg en möjlighet där.

Nu måste vi stödja Grekland, och Grekland har nu aviserat mycket betydande åtgärder. Vi stöder dessa åtgärder helt och hållet. Samtidigt måste vi se till den större frågan. Jag har redan sagt att vi noggrant kommer att undersöka relevansen i att förbjuda rent spekulativa nakna försäljningar av kreditswappar för utlandsskuld. Frågan om öppenhet mellan lagstiftare – i synnerhet i fråga om tillgång till information om dessa metoder – bör också tas upp vid G20-mötet och i andra forum samt i bilaterala sammanhang.

Förra fredagen anordnade kommissionsledamot Michel Barnier ett möte i Bryssel med de nationella lagstiftarna just i syfte att ta reda på vad vi vet om den verksamhet som vissa av dessa spekulatörer bedriver mot utlandsskulder. Vi måste gå vidare med en djupgående analys av marknaden för kreditswappar, så att vi bättre kan förstå hur dessa marknader fungerar och om tivelaktiga metoder används där. Kommissionen kommer även att använda sina befogenheter på konkurrensområdet om det behövs.

Niki Tzavela, för EFD-gruppen. – (EL) Herr kommissionsordförande! Finns det någon tidsplan för det här, för den mekanism som ska bekämpa spekulation? Kan ni säga om det finns någon form av tidsplan så att jag vet, när vi går ut och lånar på den internationella marknaden, om vi kommer att få stöd från den här mekanismen?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag har redan sagt det, men jag kan säga det igen.

Kommissionsledamot Michel Barnier kommer att lägga fram några lagstiftningsförslag om direktivet om derivat före sommaren, och han kommer även att lägga fram ett lagstiftningsförslag före årsskiftet om direktivet om marknadsmissbruk. Vi anser att dessa förslag kommer att öka insynen på marknaden och begränsa riskerna.

Vi tänker ta upp frågan om kreditswappar vid G20-mötet i juni.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Öppenhet och insyn är grundläggande värderingar i varje demokrati med självrespekt. Om medborgarna inte har några möjligheter att bevaka befattningshavarnas utgifter kan det leda till en atmosfär av girighet och självberikande. Vi såg ett exempel på detta i Storbritannien förra året. Enligt rapporter i den nederländska pressen deklarerade kommissionsordförande José Manuel Barroso ett belopp på 730 000 euro för 2009. Det är inte bara en löjligt hög summa, utan även ytterligare en anmärkningsvärd bedrift: att lyckas deklarerera 2 000 euro per dag. Hatten av för kommissionsordförande Barroso.

Skämt åsido, den demokratiska granskningen av dessa deklarationer är förstås bedrövlig. En intern revisor och några personer som godkänts på förhand kan godkänna deklarationerna. Jag insisterar på att kommissionen, och i synnerhet kommissionsordföranden, lägger ner denna tysta konspiration och offentliggör sina deklarationer öppet och tydligt på Internet så att alla EU-medborgare kan se. Jag skulle uppskatta ett svar från er i den här frågan.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag är något förvånad över den här typen av kommentar.

De så kallade representationsutgifterna är faktiskt utgifter som uppkommit i min tjänsteutövning i EU, i synnerhet mina och andra ledamöters resor.

Om ni jämför dessa belopp med vad som spenderas av regeringar eller regeringschefer kommer ni att se att dessa belopp är mycket små i jämförelse.

Kommissionens budget fastställs varje år av den budgetansvariga myndigheten. Ni är en del av den, och budgeten har varit densamma i fem år, och enbart anpassats efter inflationen.

När det gäller kommissionens utgifter anser vi att de är rimliga i förhållande till kommissionens arbete för allmänhetens bästa. Vi tillämpar givetvis fullständig insyn. Vi ger den budgetansvariga myndigheten och revisionsrätten all information de ber oss om.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Kommissionsordförande José Manuel Barroso påstår att parlamentet har tillgång till deklarationerna, men det är förstås struntprat. Allt sker bakom stängda dörrar här, och allt sopas under mattan. Om kommissionsordförande José Manuel Barroso vill stå till svars kan han bara offentliggöra kvittona, och om han inte vill göra det bör han vara ärlig och säga det. Herr kommissionsordförande! Om ni bara har följt alla regler förstår jag inte varför ni inte offentliggör kvittona på Internet, om det inte beror på att ni är rädd för hur allmänheten kommer att reagera. Offentliggör dem bara.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) I ett rättssystem respekterar vi rättsstatsprincipen, och att analysera människors avsikter är minst sagt orättvist. Ni kan inte tillskriva mig eller kommissionen några baktankar med vår respekt för rättsstatsprincipen. Jag vill återigen säga att jag anser att vi måste göra en skillnad mellan de skyldigheter kommissionen har – eller vilket offentligt organ som helst – i fråga om rättsstatsprincipen, och de osakliga attacker mot EU:s institutioner som vissa ägnar sig åt.

Europeiska kommissionen, Europaparlamentet och EU:s institutioner i allmänhet håller högsta möjliga standard när det gäller insyn. Så jag accepterar inte den här typen av låg kritik som är populistisk och osaklig.

Talmannen. – Vi har slutfört den första frågeomgången, som var fria frågor om en mängd olika ämnen. Nu kommer vi att koncentrera oss på genomförandet av det nya fördraget och de grundläggande rättigheterna.

Alf Svensson (PPE). – Herr talman! Jag hoppas att jag inte avviker från de frågor som ska ställas nu. Jag är helt övertygad om att herr Barroso och jag är överens om att respekten för mänskliga fri- och rättigheter är det viktigaste inom EU och i kontakterna mellan EU och övriga länder. Nu är det så att EU har biståndsrelationer med Eritrea, och för perioden 2009–2013 har sammanlagt 122 miljoner euro budgeterats för Eritrea.

Jag begär inte att kommissionens ordförande ska känna till vad dessa medel har använts till, men det skulle vara av värde om herr Barroso redogjorde för sin inställning till staten Eritrea. Väldigt ofta när man omtalar länder med totalitärt styre nämner man inte Eritrea, men man nämner en rad andra länder, och därför kunde det vara av värde att höra herr Barrosos syn på just staten Eritrea.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Tack för att ni medger att kommissionen försvarar de grundläggande rättigheterna. Självklart försvarar vi dem, inte bara i EU, utan även i våra yttre förbindelser.

Det innebär inte att vi enbart kan ha förbindelser med länder som respekterar de grundläggande rättigheterna. Tyvärr finns det många länder i världen som inte respekterar de grundläggande rättigheterna, och vi måste upprätthålla förbindelser med dessa länder.

I Eritreas fall uppstår oro när det gäller respekten för grundläggande rättigheter i landet och även den ytterst svåra situation landet befinner sig i. Vissa anser att landet kan betraktas som en misslyckad stat, en stat där det inte finns någon rättssäkerhet på grund av civila konflikter och ett utbrett våld. Det finns många områden i landet där inte ens myndigheterna kan utöva legitima demokratiska befogenheter.

Vi följer faktiskt situationen mycket noggrant i alla länder där det kan finnas några problem med de grundläggande rättigheterna.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Inom ramen för dagens debatt vill jag ta upp frågan om skannrar på EU:s flygplatser.

En av EU-politikens mest självklara uppgifter är att skydda EU-medborgarnas liv, hälsa och grundläggande friheter. Därför får det inte bli så att vi, i utbyte mot en falsk känsla av säkerhet, överger vår respekt för EU-medborgarnas värdighet och rätt till integritet och skydd av personuppgifter.

Jag har det intrycket att situationen med skannrar mycket liknar den situation vi hade under svininfluensaepidemin. Vi befann oss i ett pressat läge och investerade enorma belopp i vacciner, vilket vi nu vet var irrationellt och omotiverat. Enligt min mening är skannrar en ganska ineffektiv medicin som man försöker att para ihop med en lämplig sjukdom.

Herr Barroso! Jag vill att ni tydligt redogör för er ståndpunkt i den här frågan. Är ni för eller mot skannrarna?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag kommer att vara för dem om medlemsstaterna går med på det, för jag anser att det bör vara möjligt att harmonisera säkerhetsbestämmelserna på våra flygplatser.

Det som händer nu är att vissa av våra medlemsstater inför kroppsskannrar på sina flygplatser. Andra gör det inte. Som ni vet lade kommissionen fram ett förslag för en tid sedan som avslogs.

Detta skapar naturligtvis en viss oro, men vi ska försöka att i den mån det är möjligt ta fram en harmoniserad ståndpunkt när det gäller användningen av säkerhetsutrustning på EU:s flygplatser.

Om inte kommer vi att få en form av diskriminering i utvärderingen av säkerheten på våra flygplatser.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) I fördraget respekteras de lokala myndigheternas och regionernas rättigheter i hela EU, och det kommer att vara en viktig faktor när ni t.ex. inleder diskussionerna om sammanhållningspolitikens framtid. Jag undrar om ni kan försäkra oss om att ni, när ni inleder diskussionerna om t.ex. den femte sammanhållningsrapporten, kommer att hålla dessa diskussioner med de lokala myndigheter och regioner som omfattas av den framtida sammanhållningspolitiken, och självklart med Europaparlamentet.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Det här är inte en fråga om grundläggande rättigheter, men självklart kommer vi att diskutera de här frågorna med lokala och regionala myndigheter.

Ni vet hur viktig den sociala, ekonomiska och territoriella sammanhållningen är för oss. Detta fastställs nu även i Lissabonfördraget som ett av EU:s mål. I den nya 2020-strategi som jag presenterade för en tid sedan gjorde vi klart att sammanhållningen kommer att förbli en central del i våra förslag, och vi vill att sammanhållningen hela tiden ska tas i beaktande i den framtida politiken. Det är en del av vår dialog med de regionala och politiska myndigheterna.

Jag tog även upp behovet av att samråda med t.ex. regionkommittén i det dokument jag precis nämnde.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Jag vill ta upp ett fall som rör de grundläggande rättigheterna. Jag besökte nyligen grundskolan i Cairneyhill i närheten av Dunfermline i Skottland, och en pojke som heter Douglas kom fram till mig och ville ta upp fallet med en eritreansk flicka som heter Rima Andmariam. Detta återknyter till vad den förste talaren sade om Eritrea.

Rimas familj förföljdes och mördades i Eritrea eftersom de var kristna. Förföljelsen av kristna i Eritrea är ett ämne som jag vet att ni känner till. Rima lyckades fly till Italien och sedan till Glasgow i Skottland där Alison och Robert Swinfin tog emot henne och tog hand om henne som om hon vore deras egen dotter.

Rima är nu 17 år. Hon riskerar att förvisas tillbaka till Italien där hon först sökte uppehållstillstånd, och vi gör allt vi kan för att lyfta fram Rimas fall för alla som kan hjälpa henne. Hon måste få bli kvar hos Alison och Robert som har visat en sådan omsorg om henne.

Hennes fall har tagits upp av allmänheten, människorättsorganisationer och kyrkor i hela Skottland. Det nämndes till och med i *Thought for the Day* [Tankar för dagen] på radio Skottland i går. Vad kan kommissionen göra för att skydda Rimas grundläggande rättigheter?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag beklagar, men jag känner inte till det här enskilda fallet i Skottland.

Jag vill göra en sak tydlig. I de här politiska debatterna kan ni inte förvänta er att kommissionens ordförande, trots att han arbetar relativt hårt, ska känna till alla dessa fall som inträffar i EU och som är ytterst känsliga och allvarliga.

Jag kan självklart försäkra er om vår oro och uttrycka vår solidaritet med varje person som får sina mänskliga rättigheter kränkta, men när det gäller det här specifika fallet har jag inte tillräckligt med information. Men jag ger gärna ett skriftligt svar på den fråga ni precis ställde.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag talar för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, min politiska grupp. Den 5 mars undertecknade Italiens president Giorgio Napolitano ett uttolkande lagdekret, även kallat "vallist-dekretet".

Det här dekretet gör det faktiskt möjligt att ändra spelreglerna efter att valkampanjen har inletts. På Quirinalpalatsets webbplats påstår Giorgio Napolitano själv att till skillnad från det utkast till dekret som lades fram för honom vid ett spänt möte i torsdags kväll var den text som sedan utarbetades av inrikesministeriet och premiärministern fri från uppenbara brister av icke-konstitutionell karaktär.

I artikel 87.5 i Italiens grundlag fastslås att Italiens president ska kungöra lagar och utfärda dekret med verkan som lag samt förordningar. Republikens president får absolut inte delta i utarbetandet av förfaranden och lagdekret. Presidentens föregångare, Carlo Azeglio Ciampi, anser att det här är en abnorm snedvridning av vårt demokratiska system. Det är uppenbart att det som regeringen gör är förbjudet i grundlagen. Det här dekretet har ändrat spelreglerna för en valkampanj som redan har inletts och gör det möjligt för de som har brutit mot lagen att ställa upp i valet efter att ha släppts tillbaka in i valkampanjen.

Jag undrar varför parlamentet alltid är redo att ta ställning mot länder som bryter mot lagar, men inte vill kännas vid att det finns ett land bland de 27 medlemsstaterna som bryter mot lagen.

(Talmannen avbröt talaren.)

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Fru Alfano! Återigen ber jag er att inte begära av mig att jag ska diskutera inrikespolitiska frågor. Kommissionen har ett ansvar för de grundläggande rättigheterna när EU-lagstiftningen tillämpas, antingen av EU-institutionerna eller av medlemsstaterna.

Det verkar som om det i det fall ni har nämnt inte rör sig om någon tillämpning av EU-lagstiftningen. Utifrån vad jag har förstått av ert anförande är det ett typiskt problem som rör den inrikespolitiska debatten, som kanske i vissa avseenden berör lagen eller rättsstatsprincipen, men Europeiska kommissionen ska inte lägga sig i konflikter mellan olika politiska krafter eller personer i de enskilda medlemsstaterna.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, herr Barroso! Stadgan om de grundläggande rättigheterna är än så länge det enda internationella dokument som förbjuder diskriminering på grund av sexuell läggning. Det finns till och med en stor stolthet i andra delar av världen över att EU har uppnått detta, och många skulle vilja göra samma sak själva.

Inom EU har vi det problemet att tre stater, nämligen Storbritannien, Polen och Tjeckien, inte betraktar stadgan om de grundläggande rättigheterna som en del av deras europeiska rättssystem. Jag skulle mycket gärna vilja höra vad kommissionen gör – vad ni tänker göra – för att driva genom de grundläggande rättigheterna för homosexuella män och kvinnor, bisexuella och transpersoner i alla delar av EU, för att göra klart att homofobi och diskriminering på grund av sexuell läggning inte längre är acceptabelt. Detta gäller inte bara sysselsättningen, där vi förstås redan har ett direktiv, utan på alla områden, så att alla människor kan leva ut och välja sina sexuella relationer utan vara rädda.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Det var två frågor, och jag vet inte om jag kan besvara båda på en minut.

För det första vet ni att när det gäller diskriminering på grund av sexuell läggning föreslog den tidigare kommissionen ett direktiv mot all form av diskriminering, inbegripet på grund av sexuell läggning, på områden utanför sysselsättningsområdet. Vi är fast beslutna att se till att EU:s lagstiftning och medlemsstaternas genomförandeåtgärder fullt ut respekterar förbudet mot diskriminering på grund av sexuell läggning. Dessa principer om icke-diskriminering finns, som ni vet och som ni påpekade, i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

När det gäller Polen och Storbritannien klargör protokollet tillämpningen av stadgan i förhållande till de lagar och initiativ som Polen och Storbritannien antar, och möjligheten att återropa stadgan vid domstol inom medlemsstaterna.

I protokollet fastslås i synnerhet att stadgan inte ger EU-domstolen eller någon domstol eller tribunal i Polen eller Storbritannien befogenhet att besluta att dessa medlemsstaters lagar och förordningar eller initiativbestämmelser, praxis eller åtgärder är oförenliga med de grundläggande rättigheter, friheter och principer som befästs i stadgan.

Så vi måste vänta och se hur EU-domstolen kommer att tolka dessa två medlemsstaters protokoll.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Herr kommissionsordförande! Många länder världen över har vackert formulerade lagar om mänskliga rättigheter i sina förordningar. Relativt få ger ett verkligt skydd till sina medborgare. Håller ni med om att det som räknas inte är hur skyddet av rättigheterna är strukturerat, utan i stället hur skyddet genomförs i praktiken?

Storbritannien kommer att hålla allmänna val om tre månader. Om de konservativa vinner kommer vi att upphäva lagen om mänskliga rättigheter och ersätta den med vår egen lag om mänskliga rättigheter. Detta skulle innebära att Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna inte skulle vara direkt tillämplig i Storbritanniens inrikes lagstiftning.

(Inpass från salen: "Det kan ni inte göra!")

Kan ni förklara i vilken utsträckning EU:s planer på att underteckna Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna kommer att ta hänsyn till medlemsstaternas avvikande ståndpunkter?

Mitt parti kommer också att begära en ändring av fördraget för att garantera att stadgan om de grundläggande rättigheterna inte påverkar Storbritannien. Hur kommer ni att se till att EU inte blandar sig i Storbritanniens rätt att avstå från de strukturer vi inte vill delta i?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag har till viss del redan besvarat er fråga när jag besvarade den föregående frågan.

Storbritannien och andra länder har ett protokoll för stadgan om de grundläggande rättigheterna. Det har de rätt till. Vi förhandlade om saken, och vi har ett mellanstatligt fördrag som slår fast detta.

Samtidigt skulle jag förstås föredra att alla medlemsstater accepterade stadgan om de grundläggande rättigheterna eftersom jag anser att den är en grundläggande vägvisare för all EU-politik.

Vi är också redo nu att ansluta oss till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Detta kommer att komplettera EU:s system för skydd av de grundläggande rättigheterna.

Jag respekterar verkligen i allra högsta grad Storbritannien som ett demokratiskt land där rättsstatsprincipen råder. Det är faktiskt ett av de länder som genom seklerna bidragit mest till demokratin. Därför beklagar jag djupt att Storbritannien inte vill stå tillsammans med alla sina partner i fronten för att kämpa för de mänskliga rättigheterna, inte bara på nationell nivå, utan även som ett europeiskt projekt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman, herr kommissionsordförande! Kvinnors rättigheter och rätten till ett värdigt liv är grundläggande mänskliga rättigheter som måste stödjas av EU.

Det råder fortfarande en uppenbar brist på jämställdhet som till och med förvärras, och som bland annat inbegriper löneskillnader mellan kvinnor och män, fattigdom och otrygga anställningar – problem som främst drabbar kvinnor. Därför är det inte tillräckligt att offentliggöra en stadga om kvinnors rättigheter som i själva verket är vag och obestämd, och som inte har föregåtts av några diskussioner med kvinnorätsorganisationer eller med parlamentet.

Därför undrar jag om Europeiska kommissionen är beredd att prioritera sådana frågor om skyddet av kvinnors rättigheter genom konkreta åtgärder, i synnerhet genom att utveckla den nya jämställdhetsstrategi som parlamentet nu självt håller på att ta fram. Jag hoppas att ni kommer att ta det betänkandet i beaktande.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (PT) I fredags presenterade jag tillsammans med kommissionsledamot Viviane Reding en stadga om kvinnors rättigheter som stärker kommissionens åtagande

om jämställdhet mellan kvinnor och män, och som även stärker vår vilja att verka och göra framsteg inom det här området.

I september kommer den stadga som vi nu har annonserat att följas av en ny strategi för jämställdhet mellan kvinnor och män. Det kommer att ge kommissionen en allmän och relativt omfattande handlingsram när det gäller framsteg i jämställdheten mellan kvinnor och män på de områden som min kollega precis har nämnt, från sysselsättning till andra viktiga sätt att säkra och garantera sådan jämställdhet.

Stadgan har inte kommit fram ur intet. Stadgan är också ett resultat av firandet av 15-årsdagen för handlingsplanen från Peking, och den har blivit till efter många samråd som jag har hållit, i synnerhet med ledamöter från parlamentet som är engagerade i kvinnoäksfrågor. Faktum är att jag kommer att ha ytterligare ett sådant möte i morgon bitti. Varje år har jag haft åtminstone ett sådant möte med de ledamöter som har gjort detta till en av sina viktigaste prioriteringar.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr kommissionsordförande! Den fråga jag vill ställa i dag handlar om den ekonomiska situationen i Grekland. För första gången används artikel 121 i Lissabonfördraget för att driva igenom strukturella reformer i landet. Greklands befolkning befinner sig nu i en omöjlig situation när det blir väldigt tydligt att det är ni som styr i landet och inte deras valda regering.

Innebär det att ni, eftersom ni har skickat era tjänstemän för att reda ut den ekonomiska situationen i Grekland, nu inte enbart kan kalla er ordförande för kommissionen utan även Greklands guvernör? Om de åtgärder era tjänstemän vidtar i Grekland inte skulle fungera, har ni någon B-plan? Om så är fallet, går den ut på att Grekland ska lämna euroområdet? Slutligen undrar jag om ni tänker sända era tjänstemän till andra länder som går igenom ekonomiska svårigheter, exempelvis Portugal, Spanien och Italien?

Talmannen. – Herr Bufton! Ämnet här är genomförandet av det nya fördraget och respekten för de grundläggande rättigheterna, så var snäll och håll er till ämnet.

Herr kommissionsordförande, är ni beredd att svara?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag försöker att alltid vara beredd att svara på ledamöternas frågor.

Ärade ledamot! Er fråga utgår från ett antagande som inte är korrekt, nämligen att Grekland har problem därför att det är med i euroområdet. Det finns faktiskt länder utanför euroområdet som har likande problem – i vissa fall till och med ännu allvarigare – både i EU och utanför. Jag vill påminna er om t.ex. den allvarliga situationen på Island, som nu ber om att få ansluta sig till EU, eftersom Island hoppas på att också få ansluta sig till euron en dag.

Därför är det faktiskt ett verkligt misstag att anta att problemen i Grekland är ett resultat av att landet är medlem i euroområdet. Det är just för att Grekland inte respekterade reglerna i stabilitets- och tillväxtpakten som landet har det svårt nu. Landet kommer förstås att behöva betala vissa kostnader för den svåra anpassning det kommer att behöva göra.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr Barroso! Jag vill ställa en fråga om problemet med lagring av uppgifter, eftersom den tyska federala författningsdomstolen i början av den här månaden fastslog att det allmänna lagrandet av telekommunikationsuppgifter var ogiltigt. I vilken utsträckning obegränsad och okontrollerad lagring av uppgifter eller en sådan tillgång till uppgifter är förenliga med de grundläggande friheterna är fortfarande en kontroversiell fråga. Här i parlamentet sade vi klart och tydligt nej till Swift-avtalet. Enligt min mening behöver EU:s direktiv om lagring av uppgifter troligtvis också bedömas mot bakgrund av förteckningen över grundläggande rättigheter i Lissabonfördraget. Tänker ni, eller tänker kommissionen, utföra någon form av utvärdering i det här avseendet för att ta reda på hur förteckningen över grundläggande rättigheter kan kopplas till lagring av uppgifter?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Skyddet av personuppgifter är en grundläggande rättighet som uttryckligen fastslås i artikel 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Tack vare Lissabonfördraget kan vi nu inrätta en omfattande och enhetlig ram för skydd av personuppgifter. Det här är avgörande för att vi ska kunna skydda våra medborgares integritet och se till att vi får en gemensam strategi för all behandling av uppgifter inom EU, och parlamentet kommer självklart att vara fullt delaktigt i reformen av den befintliga ramen eftersom medbeslutandeförfarandet även gäller på de områden som tidigare omfattades av den tredje pelaren.

Vi måste också se till att EU-medborgarnas grundläggande rättigheter fortfarande skyddas när personuppgifter lämnar EU. Inom ramen för detta skulle ett avtal mellan EU och Förenta staterna om skydd av personuppgifter kunna vara betydelsefullt, och vi arbetar för att uppnå det.

Just nu håller vi samråd för att säkerställa insynen och samla in synpunkter från intressenter och medborgare.

Kommissionen planerar att lägga fram ett utkast till rekommendation om att godkänna förhandlingar med Förenta staterna.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Under det senaste årtiondet har det internationella samarbetet för bekämpandet av terrorismen försvårats på grund av hänsyn till de mänskliga rättigheterna, även när det gäller den amerikanska administrationens rutiner.

Vi hade hoppats att situationen skulle förbättras med Obama-administrationen. Tyvärr får underrättelser om att orättvisa militärkommissioner och förvar på obestämd tid utan rättegång kommer att fortsätta trots att Guantánamobasen är stängd.

Dessa avvikelser från internationella och nationella rättsliga normer gör att transatlantiska projekt för samutnyttjande av uppgifter blir ännu mer problematiska än de annars skulle vara.

Vilka framställningar gör kommissionen till den amerikanska administrationen för att upprätthålla rättvisa rättegångar, och på vilket sätt varnar kommissionen om att frånvaron av sådana rättegångar kommer att vara till men för samarbetet? Jag hoppas att det nu, till skillnad från tidigare, inte föreligger någon fara att EU eller dess medlemsstater medverkar till allvarliga brott mot de grundläggande rättigheterna i kampen mot terrorismen.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag är stolt över att EU, såvitt jag kommer ihåg, är först med att ta upp frågan med en amerikansk president – en före detta president – om behovet av att respektera de grundläggande rättigheterna och rättssäkerheten, även när det handlar om terrorismen, närmare bestämt frågan om Guantánamobasen. Det var jag själv och den dåvarande rådsordföranden Wolfgang Schüssel – Österrikes dåvarande förbundskansler – som tog upp frågan. Denna fråga har alltid varit föremål för en dialog med våra amerikanska partner. Ni kan vara säkra på att detta kommer att inta en framskjuten plats på dagordningen.

När det gäller dataskyddet anser vi att vi också bör samarbeta med Förenta staterna för att åstadkomma en ram. Jag nämnde detta i ett tidigare svar. Samtidigt måste vi ha en ram för att tillsammans bekämpa terrorismen. Problemet är därför att hitta rätt sätt att tillgodose två viktiga behov: behovet av frihet och respekt för dataskyddet, men också säkerhetsbehovet, eftersom det utan säkerhet inte finns någon möjlighet till frihet.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Herr talman! En av nyckelfrågorna i det nya Lissabonfördraget är EU:s allt större roll i världen.

Med denna nya förstärkta utrikespolitik måste vi från unionens sida bli mer aktiva för att främja och försvara de mänskliga och grundläggande rättigheterna i tredjeländerna.

Vad planerar ni och Catherine Ashton att göra för att stärka EU:s politik för främjandet av demokratin? För det andra, kommer ni att stödja mer omfattande finansiering av det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter i nästa budget?

De mänskliga rättigheterna verkar alltid inta andra och tredje plats i våra dialoger. Jag anser att vi måste ägna mer tid och pengar åt att främja demokratin och att skapa en verklig europeisk fond för demokratin. Jag vill höra er åsikt om dessa frågor.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Bestämmelserna i fördraget är inriktade på att främja de mänskliga rättigheterna i hela världen. EU har antagit riktlinjer för de mänskliga rättigheterna i frågor som sträcker sig från dödstraffet till förhindrandet av tortyr och till stöd för försvarare av de mänskliga rättigheterna.

I enlighet med dessa riktlinjer genomför EU en omfattande rad åtgärder som sträcker sig från offentliga förklaringar eller diplomatiska hänvändelser till observationer av rättegångar. Jag har själv tagit upp frågan om de mänskliga rättigheterna under toppmöten med stats- eller regeringschefer från tredjeländer. Nyligen, under förra veckans toppmöte med Marocko, tog vi upp frågan om de grundläggande rättigheterna.

EU har upprättat omkring 40 dialoger om mänskliga rättigheter med partnerländer runt omkring i världen som tjänstgör som engagerade forum för detaljerade diskussioner om denna fråga. I enlighet med Europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter anslår kommissionen varje år omkring 1 50 miljoner euro för att stödja icke-statliga organisationer som arbetar för mänskliga rättigheter över hela världen. Vi försöker foga in en klausul om mänskliga rättigheter i varje ramavtal som vi sluter med ett tredjeland.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) En av de grundläggande principerna är fri rörlighet. Med tanke på den fortgående konflikten mellan Libyen och Schweiz hindras hundratals EU-medborgare och arbetstagare att komma in i Libyen för att arbeta. Min fråga är: Vad gör Europeiska kommissionen för att hitta en omedelbar lösning på denna fråga? Anser Europeiska kommissionens ordförande att det är acceptabelt att ett enda land, dvs. Schweiz, fattar ett ensidigt beslut som berör alla medborgare i Schengenområdet, framför allt arbetstagare som behöver komma in i Libyen för att tjäna sitt uppehälle?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Vi är mycket oroade över detta ärende. Kommissionsledamot Cecilia Malmström har redan sagt att Libyens upphävande av visum för medborgare från Schengenområdet är en oproportionerlig åtgärd. Dessutom överensstämmer inte denna situation med den positiva tendensen i förbindelserna mellan Libyen och EU.

Intensiva diplomatiska ansträngningar görs nu för att hitta en lösning på krisen. En av de båda schweiziska medborgarna har redan lämnat Libyen. Detta är ett positivt steg.

EU:s utrikes- och justitieministrar diskuterade frågan den 22 februari, respektive den 25 februari, och stödde fortsatta diplomatiska ansträngningar.

Jag anser att det är viktigt att hålla dialogen öppen och att anstränga sig att förstå varje parts ståndpunkter för att så snart som möjligt hitta en lösning.

Olle Ludvigsson (S&D). – Herr talman! I och med ratificeringen av Lissabonfördraget stärktes respekten för de grundläggande mänskliga och fackliga rättigheterna. Men de senaste årens domslut från EG-domstolen visar att skyddet för grundläggande fackliga rättigheter måste stärkas ytterligare. I fallen Laval, Rüffert, Viking och Luxembourg har domstolen konsekvent gett de fackliga rättigheterna ett underordnat värde.

Genom dessa domar har man omöjliggjort likabehandling av löntagare oavsett nationalitet. Det är inte längre möjligt för fackföreningar att garantera samma lön och likvärdiga arbetsvillkor för utstationerad arbetskraft som för inhemsk arbetskraft. Därför välkomnar jag också det löfte som Barroso gav här i kammaren innan han skulle återväljas som kommissionens ordförande.

Min fråga till Barroso är nu: När kan vi förvänta oss att kommissionen lägger fram ett lagstiftningsförslag för att komma till rätta med de problem som uppstått efter EG-domstolens utslag? Kan kommissionens ordförande redan i dag ge oss denna information?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) När dessa domslut offentliggjordes uttryckte vi vår ståndpunkt mycket tydligt. Jag och kommissionsledamot Vladimír Špidla, som var ansvarig för sysselsättning och sociala frågor, klargjorde att man genom dessa domslut, såvitt vi förstod, inte kunde ifrågasätta grundläggande rättigheter som rätten att strejka, rätten till fackföreningar och särskilda egenskaper för vissa mekanismer som gäller arbetsförhållanden i våra länder.

Vi arbetar på några förslag att hantera denna fråga. Tyvärr kan jag inte ge er något konkret datum nu, eftersom jag inte var beredd på denna fråga. Jag kan emellertid säga er, som jag har sagt tidigare när denna kommission valdes – och den ansvarige kommissionsledamoten har också sagt detta – att detta är en fråga som vi kommer att ta itu med inom kort.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Herr Barroso! Jag vill ställa en fråga om grundläggande rättigheter och det nya fördraget, inklusive externa åtgärder. Enligt budgetkontrollutskottets undersökning var 43 procent av de finansiella transaktionerna felaktiga. Kommer det nya fördraget och de nya lösningarna, när det gäller vårt arbete att uppnå respekt för de grundläggande rättigheterna i världen, att bidra till en radikal minskning av antalet fel vid förberedelsen, genomförandet och rapportandet av budgeten? Jag bör understryka att 43 procent är den beräknade nivån av finansiella fel.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Som ni vet har vi under åren arbetat på att minska felen i EU:s räkenskaper. Många av dessa fel är, som ni vet, medlemsstaternas ansvar vid genomförandet av många EU-program.

Jag är uppmuntrad av att man i det senaste yttrandet av Europeiska revisionsrätten erkänner de framsteg som har gjorts hittills, men jag anser att vi inte får vara passiva inom detta område. Vi arbetar redan på att minska alla former av fel i genomförandet av EU:s budget.

David Casa (PPE). – (MT) I fördraget fastställs principer för skyddet av de grundläggande rättigheterna, och de länder som vill bli medlemmar i EU måste garantera efterlevnaden av EU:s krav, i likhet med Malta och alla andra länder som blev medlemmar vid samma tid. När det gäller Turkiet, anser inte ordföranden att det fortfarande återstår mycket som Turkiet måste göra inom området för de mänskliga rättigheterna? Vad gör kommissionen för övrigt för att se till att man, innan ekonomin är ordnad i Turkiet och innan man ställer ytterligare krav, i första hand uppmärksammar de grundläggande mänskliga rättigheterna? Jag anser att de måste prioriteras, men tyvärr existerar de inte i Turkiet.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Uppriktigt sagt skulle jag inte vilja säga att de "inte existerar". Turkiet har gjort framsteg när det gäller rättssäkerheten. Vi anser emellertid inte att dessa framsteg ännu överensstämmer med EU-normerna – när det gäller respekten för de grundläggande rättigheterna och rättssäkerheten. Detta är just en del av det arbete som vi har utvecklat med Turkiet under åren.

Eftersom Turkiet är ett kandidatland till EU granskar kommissionen varje år på ett mycket objektivet sätt de reformer som Turkiet har genomfört inom rättsäkerheten och allt som rör de grundläggande rättigheterna.

För att vara rättvis har det skett framsteg inom vissa områden. Det finns andra områden där vi kräver ytterligare ansträngningar från de turkiska myndigheterna.

Jag anser att det för Turkiets anslutning är den rätta vägen att göra framsteg när det gäller respekten för de grundläggande rättigheterna, och generellt rättssäkerheten och de demokratiska reformerna i Turkiet, att fortsätta denna dialog – och även dessa förhandlingar.

Talmannen. – Ordförande Barroso! Tack så mycket för en mycket intressant debatt. Detta har varit den fjärde frågestunden i plenum. Nästa frågestund kommer att äga rum om en månad under nästa sammanträdesperiod i Strasbourg.

Punkten är härmed avslutad.

ORDFÖRANDESKAP: KOCH-MEHRIN

Vice talman

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! För en stund sedan hölls ett skandalöst tal i parlamentet, skenbart riktat mot Republiken Italiens president. Jag anser att parlamentets sekretariat inte bör tillåta att människor tar upp nationella politiska frågor i parlamentet, framför allt när det handlar om institutionella och politiska frågor av stor betydelse.

Jag vill påminna er – och jag påminner alla kolleger – om att Republiken Italien inte är till salu och att republikens president, Giorgio Napolitano, är beskyddare av den italienska konstitutionen. För den italienska delegationen från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet uppmanar jag parlamentets sekretariat att vara mer vaksamt när det gäller de frågor som debatteras och de tal som hålls.

Jag beklagar att parlamentets talman, Jerzy Buzek, inte ingrep för att förhindra ett tal där man angrep republikens president, som för bara en vecka sedan besökte Europaparlamentet.

(Applåder)

Talmannen. – Både den kommentar ni hänvisade till och era uttalanden kommer att inkluderas i protokollet, och jag ska försöka ta hänsyn till era krav under den punkt på vår föredragningslista som jag nu är ordförande för. Jag hoppas att jag kommer att lyckas.

11. Den internationella klimatpolitiken efter Köpenhamn: Blåsa nytt liv i de internationella förhandlingarna genom omedelbara åtgärder

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om den internationella klimatpolitiken efter Köpenhamn: Blåsa nytt liv i de internationella förhandlingarna genom omedelbara åtgärder.

Connie Hedegaard, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Det här är första gången jag talar inför parlamentet. Det gläder mig att jag, mindre än fyra veckor efter mitt tillträde, i dag kan lägga fram ett meddelande om den internationella klimatpolitiken efter Köpenhamn – ett meddelande som kommissionen godkände under sitt sammanträde i dag.

Meddelandet har rubriken "Agera nu för kraftfullare globala åtgärder mot klimatförändringen", vilket är exakt vad vi siktar på att göra. Vid utarbetandet av meddelandet har vi naturligtvis tagit fullständig hänsyn till parlamentets resolution av den 10 februari om resultatet från FN:s klimatkonferens i Köpenhamn.

Köpenhamnskonferensen innebar ett mycket mindre framsteg än EU hade avsett, men den innebar trots allt ett framsteg. Etthundranio länder – både industriländer och utvecklingsländer som tillsammans ansvarar för mer än 80 procent av världens utsläpp av växthusgaser – har nu officiellt inbegripit sina utsläppsminskningssmål och åtgärder i överenskommelsen. Med andra ord har vi möjlighet att bygga vidare på denna beslutsamhet och bidra till att omsätta den i internationell handling. Vi måste ta denna chans att hjälpa till att bibehålla takten för att uppnå den robusta och rättsligt bindande globala klimatöverenskommelse för perioden efter 2012 som naturligtvis fortfarande är vårt mål.

Kommissionens utgångspunkt är att EU måste fortsätta att visa ledarskap. Vi anser att det mest övertygande sättet för EU att göra detta är genom att vidta konkreta och beslutsamma åtgärder inrikes för att bli den mest klimatvänliga regionen i världen. Vi måste göra detta som en del av den EU-strategi för 2020 som lades fram förra veckan. Låt mig säga detta högt och tydligt: Det ligger i EU:s eget intresse. Hur hänger det ihop? Därför att det – om vi gör det på ett intelligent sätt – kommer att öka vår konkurrenskraft, stärka vår energisäkerhet och stimulera grönare ekonomisk tillväxt och nyskapande, vilket innebär att vi skapar fler arbetstillfällen. Kommissionen kommer därför nu att inleda ett arbete för att staka ut en väg fram till 2050 för att EU ska övergå till att bli en ekonomi som utnyttjar mindre kol.

Detta kommer att innebära en minskning av våra utsläpp med 80–95 procent fram till 2050, vilket vi redan har kommit överens om, och EU har – som parlamentet är väl medvetet om – åtagit sig att minska sina utsläpp med minst 20 procent under nivån för 1990 fram till 2020 och att öka denna minskning till 30 procent, om förutsättningarna är de rätta. Jag delar helt den åsikt som har uttryckts av parlamentet att EU bör gå längre än målet på 20 procent. Vi måste se till att våra minskningar överensstämmer med det som enligt forskarna krävs för att uppnå Köpenhamnsöverenskommelsens mål att hålla den globala uppvärmningen under två grader. Som ni fastställde i er resolution har det genom krisen blivit lättare att uppnå målen.

Om vi i dag vill vara lika ambitiösa som vi var när vi antog klimat- och energipaketet 2007 och 2008 skulle vi bli tvungna att gå längre än 20 procent.

Därför gläder det mig också att meddela att kommissionen, före Europeiska rådets toppmöte i juni, kommer att göra en analys av vilka praktiska politiska åtgärder som skulle krävas för att genomföra en utsläppsminskning på 30 procent fram till 2020. Kommissionen kommer också att inrikta sig på att utveckla en analys av milstolparna på vägen fram till 2050, inklusive de nödvändiga scenarierna när det gäller ambitionsnivån för 2030. Detta innebär att vi kommer att behöva utarbeta lämpliga strategier för sektorer med stora utsläpp som är förenliga med EU-strategin för 2020. I överensstämmelse med den tidsfrist som man enades om i direktivet om ett system för handel med utsläppsrätter kommer kommissionen också att lägga fram sin analys av situationen för energiintensiva industrier i händelse av koldioxidläckage.

Samtidigt med detta arbete måste EU börja genomföra Köpenhamnsöverenskommelsen. Detta innebär att vi måste skapa en fast och öppen internationell redovisningsram för ländernas utsläpp och resultat. Det innebär också att vi snabbt måste mobilisera de 7,2 miljarder euro i snabbstartfinansiering för utvecklingsländer som EU har utlovat för perioden 2010–2012. Detta är särskilt viktigt för vår trovärdighet samt för att bidra till att säkerställa finansiering på lång sikt. Kommissionen är beredd att bidra till att garantera att EU-hjälpen är väl samordnad.

Slutligen föreslås i meddelandet en färdplan för nästa steg i FN-processen, som man ska enas om i Bonn i vår när förhandlingarna återupptas. Vid de tekniska sammanträdena i Bonn måste man inleda processen med att integrera de politiska riktlinjerna från Köpenhamnsöverenskommelsen i FN:s förhandlingstext och ta itu med de återstående bristerna. Jag anser att det viktigaste är att se vilka de specifika förväntade resultaten inför konferensen i Cancún kan vara. Framför allt bör man se till att industriländernas mål och utvecklingsländernas åtgärder enligt överenskommelsen, samt de politiska riktlinjerna för mätning, rapportering och verifiering (MRV), förs in i FN:s formella förhandlingsprocess. Men man bör också fatta beslut om frågor som utelämnats i överenskommelsen, exempelvis utvecklingen av den internationella

koldioxidmarknaden, minskningen av utsläppen från internationell luftfart och sjöfart genom Internationella civila luftfartsorganisationen (Icao) och Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) samt jordbruket. Under de formella förhandlingarna i Köpenhamn gjorde man faktiskt stora framsteg i fråga om handlingsramen för anpassning, teknikramen och skogsvård, som också skulle kunna tillhöra de specifika förväntade resultaten för Mexiko.

Ingen skulle bli lyckligare än jag om man i Cancún också levererade en rättsligt bindande global överenskommelse och om den rättsliga frågan också löstes där – och EU är naturligtvis redo. Vi måste emellertid inse att återstående skillnader mellan parterna kan försena en överenskommelse om detta till nästa år. Därför måste vi vara återhållsamma när det gäller förväntningar. Jag tror att ni alla vet att höga förväntningar inför Mexiko utan specifika förväntade resultat innebär en mycket hög risk att denna process till slut kan avstanna. Därför tycker jag också att det är viktigt för oss alla som anser att det är mycket viktigt att uppnå en internationell överenskommelse att fortsätta denna stegvisa strategi och att försöka göra allt vi kan för att se till att världen får en rättsligt bindande överenskommelse före 2012.

Slutligen några ord om miljöintegriteten. Miljöintegritet måste vara vårt motto under förhandlingarna och jag vet att parlamentet delar denna uppfattning. Därför måste Kyotoprotokollets brister åtgärdas. Med detta menar jag det begränsade antal länder det täcker – som bara motsvarar 30 procent av dagens utsläpp – och de allvarliga svagheter det innehåller, till exempel reglerna för redovisning av utsläpp från skogsbruket och hanteringen av överskott av utsläppsrätter från 2008 till 2012, som också belystes i er februariresolution.

Slutligen behöver EU stärka sin uppsökande verksamhet för att främja stödet till FN-processen och åter bygga upp tilltron till möjligheten att förhandla fram ett internationellt avtal. Vi måste både visa större förståelse för våra partners ståndpunkter i viktiga frågor och förklara vad EU kräver av ett internationellt avtal. Kommissionen kommer att stärka sin uppsökande verksamhet i nära kontakt med rådet och rådets ordförandeskap. Jag kommer att föra samtal i Washington och Mexiko denna månad och planerar att bland annat besöka Indien, Maldiverna, Kina och Japan i april.

Vi vill också uppmuntra er i Europaparlamentet att bidra genom att ta kontakt med era parlamentskolleger över hela världen. Jag har redan träffat några företrädare för era parlamentariska delegationer till viktiga tredjeländer och kommer snart att träffa andra för att diskutera hur vi ska kunna förena våra ansträngningar och tillsammans verka utåt och hur kommissionen kan bistå er i detta viktiga arbete.

Kommissionens meddelande innehåller en strategi för att hjälpa till att behålla drivkraften för de internationella ansträngningarna att hantera klimatförändringarna, som kommer till uttryck genom det växande stödet för Köpenhamnsöverenskommelsen. EU:s ledarskap i denna process kommer att vara absolut nödvändig för att nå framgång. Jag hoppas att vi kan räkna med parlamentets stöd.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Jag vill gratulera den nya kommissionsledamoten till hennes första tal. Det meddelande som ni har lagt fram för oss är också mycket intressant. Jag vill emellertid ta upp några brister.

Det hade varit lämpligt om ni själv hade analyserat FN-processen lite mer i detta första meddelande och om ni också hade kritiserat de områden där den har verkliga brister. Som vi vet utmärkte sig i synnerhet inte FN:s klimatpanel 2 direkt genom vetenskaplig noggrannhet.

För det andra bör det finnas mer vetenskapliga bevis som stöd för den tvågradiga målsättning som vi har fastställt och ni bör nu öka era ansträngningar så att vi kan intensifiera vår undersökning av huruvida detta fortfarande är möjligt eller om vi – som många redan säger – bör ta tydligt avstånd från detta.

För det tredje – och detta är troligen det viktigaste – bör vi nu framför allt hantera den förtroendekris som vi upplever över hela världen och framför allt här i Europa. Som ni vet finns det undersökningar som visar att bara 30 procent av EU-medborgarna anser att koldioxidutsläppen inverkar på klimatet. Alla projekt där man inte tar hänsyn till detta är dömda att misslyckas.

Marita Ulvskog (S&D). - Fru talman! Kommissionsledamot Connie Hedegaard sade flera bra saker, men också två mycket oroande saker: Hon talar hellre om 2050 än om 2010, vilket jag finner oroande, och hon talar mer om att vi måste sänka våra förväntningar än om att vi ska fortsätta att driva på för att ha så höga ambitioner och förväntningar som möjligt på de möten som redan är inplanerade.

Jag vill ställa följande fråga: Kommer kommissionen att arbeta för att ett ambitiöst och rättsligt bindande klimatavtal verkligen ska undertecknas i Cancun i december, eller kommer man att fortsätta att förespråka en process där Cancun bara betraktas som ett steg på vägen till ett avtal som ska undertecknas i Sydafrika,

eller kanske i något annat land långt fram i tiden: 2011, 2012, 2020 eller i värsta fall ännu längre fram i tiden?

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru talman! I kölvattnet på Köpenhamnskonferensen känner sig vissa av oss som spillrorna av en besegrad armé, skingrade och demoraliserade, och därför gläder det mig att ni här höjde nivån och inledde en revansch.

Men trots att ni låter optimistisk och positiv bygger mycket av detta i praktiken på fromma önskningar. Vi är mycket beroende av andra för att kunna göra framsteg.

Jag noterar att ni har talat om att återuppta tanken på att höja vår egen målsättning till en minskning på 30 procent. Stämmer det att ni har föreslagit en ny och mer subjektiv tillämpningsform i detta avseende? "Om förutsättningarna är de rätta" står det i dokumentet. Jag anser att detta är något nytt.

Varför finns det ingenting i dokumentet som utgör en analys av misslyckandet i Köpenhamn och där man föreslår vilka lärdomar vi kan dra? Varför finns det ingen hänvisning till problemet med förnekandet av klimatförändringarna, som innebär att den politiska viljan försvagas? Och slutligen, varför står det ingenting här om behovet av att engagera fler företag?

Det finns många företag i EU som vill samarbeta med oss på detta område, och samtidigt som jag och vi alla önskar er lycka till så behöver ni uppriktigt sagt alla vänner ni kan få.

Connie Hedegaard, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Först vill jag vända mig till Richard Seeber angående FN:s mellanstatliga panel för klimatförändringar (IPCC) och anledningen till att vi inte kritiserade den, eller vad vi nu borde ha gjort i detta dokument. Jag måste säga att jag, trots att jag anser att det är viktigt för IPCC att ta denna kritik på allvar och att försöka rätta till det som behöver ändras, hittills inte har sett något som får mig att ändra min djupa förståelse för och känsla av att vi faktiskt måste göra något åt klimatförändringarna. Det finns saker, detaljer, e-postläckor och dylikt. Jag har inte sett något som skulle få mig att ändra min fasta hållning och jag anser att detta gäller ett stort antal människor, och därför är det mycket medvetet. Jag anser att IPCC nu måste vara noga med att själv återupprätta förtroendet för panelens resultat, vilket det än blir

Jag håller i stor utsträckning med om den punkt som ni knappt hade tid att ta upp – förtroendefrågan – och den är också anledningen till att vi har en stor uppsökande verksamhet, något som är nödvändigt för EU.

Fru Ulvskog! Ni nämnde att jag talade mer om 2050 än om 2010. Det är en strategi på vägen mot 2012. Vi har redan vår politik för nuläget i EU, för 2010, så detta är en strategi för framtiden. Jag anser att en av de nya frågor som vi måste uppmärksamma är att vi börjar säga att vi måste staka ut färdvägen mellan 2020 och 2050, och därför kommer jag att säga något om vad vi bör åstadkomma fram till 2030.

År 2020 ligger bara 10 år framåt i tiden. Under kommissionens nuvarande mandatperiod måste vi också bestämma var vi vill befinna oss 2030. Detta var följaktligen mycket medvetet, och det är en av nyheterna i denna process.

Jag vill absolut inte sänka förväntningarna, men jag skulle akta mig för att höja förväntningarna så mycket att de som inte vill att de internationella förhandlingarna ska lyckas skulle kunna kväva processen efter klimatförhandlingarna i Mexiko, om vi inte uppnår något. Därför måste vi vara praktiska. Jag kommer inför alla att försvara att det fram till Köpenhamnskonferensen var rätt att hålla förväntningarna höga, att fortsätta att utöva påtryckningar på denna nivå och att föra detta högst upp på statschefernas agenda. Därigenom blev de ansvariga. Det fick tillväxtekonomierna och Förenta staterna att fastställa inrikes målsättningar. Det var viktigt. Men man kan bara göra något sådant en gång utan att lyckas helt och hållet. Jag fruktar att vi inte kan göra det två gånger.

Varför inte upprätta en specifik färdplan i Bonn och därigenom se till att takten hålls på denna nivå? Det är tanken.

Slutligen vänder jag mig till Chris Davies. Ja, ni har rätt. Vi är beroende av andra för att göra framsteg och därför måste vi också gå en medelväg och försöka analysera den information vi får. Vad händer i Peking? Vad händer i Delhi? Vad händer i Washington? Vad händer i den amerikanska kongressen? Försök inse att vi, genom att ta hänsyn till alla dessa faktorer, samtidigt kan försäkra oss om att vi fortfarande når vårt mål, nämligen en rättsligt bindande, verkligt internationell överenskommelse.

Ni nämnde 30 procent, om förutsättningarna är de rätta – ja, ni har rätt, detta är ett nytt sätt att se på saken. Det finns fotnoter även i strategin för 2020 där man hänvisar till den politik som har förts hittills, att man förutsätter att andra nationer ... och så vidare, men jag anser att detta kanske också skulle kunna gynna EU om förutsättningarna är de rätta och om vi gör detta på ett intelligent sätt. Vi måste ha med även detta i våra olika strategier och dokument.

Jag vet att detta är ett område där det inte finns något samförstånd i EU på detta stadium. Jag anser att det är viktigt att överväga detta. Antag till exempel att Kina inte kommer att acceptera en internationell överenskommelse, skulle vi då för alltid nöja oss med 20 procent? Hur skulle det gagna vår ekonomi, vårt nyskapande, vår tillväxt? Skulle vi inte riskera att förlora marknadsandelar till Kina och andra regioner som också går vidare på denna agenda, oavsett om och när vi får en internationell överenskommelse?

Detta är bara inledningen till en diskussion, låt oss säga att detta är förhandlingsobjekt i de internationella förhandlingarna, men vi får inte glömma att det också finns en nationell aspekt på detta. Varifrån ska vår tillväxt komma i framtiden? I det avseendet bör vi akta oss för att inte vara tillräckligt ambitiösa.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Mina damer och herrar, fru kommissionsledamot! Det är utmärkt att ni har läst parlamentets resolution och att ni hänvisar till den. Det är ett gott tecken, när ni nu inleder ert nya arbete.

Om EU ska behålla sin ledande roll när det gäller skyddet mot klimatförändringar bör vi höja vårt mål till minst -30 procent, ett mål som ni redan har försvarat. Jag vill tillägga att de förändringar av situationen som skett till följd av recessionen innebär att -20 procent i verkligheten inte innebär någon större skillnad jämfört med att "fortsätta som vanligt". Om vi vill vara ambitiösa måste vi skärpa vår målsättning och höja den till minst -30, och helst -40, procent.

För det andra, eftersom parlamentet under sin senaste debatt enhälligt ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Martin Callanan (ECR). – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes anförande och hälsa henne välkommen till parlamentet.

I sitt anförande talade hon om att höja målet till 30 procent, om förhållandena är de rätta.

Hur kan hon bevisa att detta, om vi gör det, kommer att bidra till att övertala Förenta staterna, Indien, Kina eller andra länder att underteckna en internationellt bindande överenskommelse?

Eftersom det inte finns någon internationellt bindande överenskommelse, håller inte kommissionsledamoten med om att det är stor risk att vi gör vår industri mindre konkurrenskraftig och att vi belastar våra konsumenter med ännu högre elräkningar utan att det egentligen gagnar miljön, eftersom dessa utsläppsminskningar naturligtvis motverkas genom ökningar i exempelvis Indien, Kina och Förenta staterna?

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru talman! EU måste åta sig att minska utsläppen med 40 procent fram till 2020 enligt de senaste tillgängliga vetenskapliga upplysningarna. Ett sådant åtagande kan inte göras genom att vara beroende av andras åtgärder.

Vilka åtgärder kommer kommissionen att genomföra för att se till att åtagandet att minska utsläppen i EU kommer att öka till 40 procent? När det gäller den nödvändiga finansiering som är tillgänglig för utvecklingsländerna för att göra det möjligt för dem att bekämpa klimatförändringarna och dess följder, vem exakt kommer att ge denna finansiering till utvecklingsländerna? Hur mycket kommer varje industriland att ge? Hur och när kommer denna finansiering att tillhandahållas?

Kommissionsledamoten talade också om en ambitiös, rättsligt bindande överenskommelse. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att uppnå en överenskommelse där man erkänner det gemensamma, men skilda, ansvar som industriländerna och utvecklingsländerna delar, baserat på historisk tillförsel av växthusgaser i atmosfären och på de resurser som är tillgängliga för att hantera utmaningarna med att minska utsläppen och följderna av klimatförändringarna?

Connie Hedegaard, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Om jag har förstått den senaste punkten korrekt handlar den om hur vi ska kunna genomföra det som vi kommer överens om. Det är naturligtvis en central fråga.

Den andra frågan gällde, såvitt jag förstod, hur mycket som bör ges till utvecklingsländerna. Kriterierna har ännu inte fastställts, men jag anser att det är mycket viktigt att vi inte ställer en mängd villkor för detta. Detta

var det löfte som gavs i Köpenhamn, att snabbstartsfinsieringen, direktfinsieringen, kommer att ges till de minst utvecklade länderna och till de mest sårbara, delvis för anpassning och delvis för begränsning.

Jag anser också att det bara är logiskt att vi försvarar att det måste ske genom befintliga kanaler. Vi har inte råd att spilla tid på att uppfinna nya styrsystem eller kanaler, eller vad det nu är, för att dessa pengar ska komma till användning, eftersom vi bör se till att de används så snart som möjligt.

Jag skulle vilja säga att EU redan är förberett på att man i Bonn ska leverera snabbstartsfinsieringen och jag skulle vilja säga att världen senast under konferensen i Mexiko måste vara redo att infria sina löften om snabbstartsfinsiering från Köpenhamnsöverenskommelsen och att fastställa de olika kriterierna och exakt hur vi ska gå till väga.

Till Satu Hassi vill jag säga att detta var anledningen till att hålla fast vid 30 procent, och det gäller i många avseenden också det som Martin Callanan sagt.

Det är inte lätt att säga exakt när vi ska gå över till 30 procent och exakt vad det skulle innebära att gå över till 30 procent. Därför säger vi i detta meddelande att vi före Europeiska rådets möte i juni kommer att tillhandahålla en analys av exakt hur vi på ett intelligent sätt skulle kunna gå över till 30 procent. Vad skulle det innebära?

Naturligtvis får ingen vara naiv. Vi bör naturligtvis skydda vår egen industri. Vi bör veta vad vi gör och vi får inte vara naiva. Jag är helt enkelt av den uppfattningen att det, om vi gör detta på ett intelligent och sammanhängande sätt, kommer att bli möjligt att välja de verktyg som samtidigt skulle kunna främja klimatförändringarna och utsläppsminskningarna, energieffektiviteten, energisäkerheten samt nyskapandet och skapandet av arbetstillfällen. Det är vad vi kommer att eftersträva. Jag säger inte att det kommer att bli lätt. Vi får inte tro att det blir en enkel match att gå över till 30 procent, trots att vi måste veta vilken potentialen blir, vilka följderna blir och det kommer att ingå i den analys som jag ska tillhandahålla före Europeiska rådets möte i juni. Senare i år kommer vi att få analysen av färdriktningen fram till 2050, inklusive detta perspektiv för 2030 som jag anser att vi måste börja tänka på, av den enkla anledningen att vi har förbundit oss att minska utsläppen med 80–95 procent fram till 2050. Om vi inte kommer i gång kommer det att bli mycket kärt under de två sista årtiondena, när vi närmar oss 2050.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Fru talman! Tvärtemot kommissionens åsikt är debatten om de människoförvållade klimatförändringarna långt ifrån över.

Bara under den senaste månaden har vi bevittnat skandalen vid universitetet i East Anglia. Sedan har vi varit med om nederlaget med glaciärerna i Himalaya och nu har vi fått frågor om vilken inverkan klimatförändringarna kommer att ha på de vilda djuren i Amazonas.

Forskning har visat att man i minst 20 avsnitt i IPCC:s rapport åberopar sig på citat från rapporter från Världsnaturfonden eller Greenpeace som inte har granskats av experter. Detta är inte vetenskap. Vi behöver vederhäftiga, vetenskapliga bevis som har granskats av experter, inte arbete som har utförts av påtryckningsgrupper som använder klimatförändringar för att främja sina egna intressen, eller politiker som använder klimatförändringarna för att försvara EU:s existens.

Jag vill fråga om det nu är dags att ta en paus, överblicka situationen och överväga konsekvenserna av att utan vidare fortsätta med en politik som kan skada ekonomierna, leda till förlust av arbetstillfällen eller eventuellt till energikaos.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Ni är säkert medveten om att e-postläckorna från universitetet i East Anglia innehåller avslöjanden om att historiska temperaturförändringar har manipulerats av anhängare av hypotesen om de människoförvållade klimatförändringarna genom att de på ett subjektivt sätt har valt ut referensåren. Detta knep har använts för att dölja de senaste temperaturfallen och för att undanhålla problemet med den medeltida värmeperioden. I e-postmeddelandena avslöjas också att forskare som är skeptiska till hypotesen har utestängts från expertgranskningsprocesser för att undvika att brister i forskningen ska avslöjas för allmänheten.

Kan en hypotes som är beroende av manipulering av uppgifter vara en lämplig grundval för att försvara enorma utgifter och nedläggning av fabriker som till exempel stålverket Corus i Middlesbrough? Europeiska unionen betalar enorma understöd till miljöorganisationer som går med på att råda EU att bedriva en politik som man redan har engagerat sig för. Är det lämpligt att EU använder offentliga medel för att understödja påtryckningsgrupper? Detta är slöseri med allmänna medel, det innebär att falskt stöd ges till EU:s politik och det äventyrar kampanjorganisationernas oberoende.

Karl-Heinz Florenz (PPE). – (DE) Jag hälsar er varmt välkommen till parlamentet. Förtroendeförlusten i Köpenhamn var enligt min åsikt ett av de största problemen. Detta skulle teoretiskt sett kunna fortsätta över hela världen, men också inom EU. Jag vill ställa följande fråga till er: Vad händer med de instrument som vi antog förra året? Systemet för handel med utsläppsrätter oroar mig, eftersom jag inte är helt säker på vad kommissionen gör för närvarande mot bakgrund av beslutet i Köpenhamn, till exempel när det gäller riktmärken, men också när det gäller koldioxidläckage.

Min andra fråga är: Den franska regeringen har lagt fram ett förslag om att införliva importörer från utvecklingsländer i EU:s system för handel med utsläppsrätter för att utvidga marknaden och göra det möjligt för dessa länder att delta i detta system. Har ni någon åsikt om detta?

Connie Hedegaard, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Först vill jag svara de båda herrar som tog upp frågan om FN:s klimatpanel.

För det första är jag inte här för att företräda FN:s klimatpanel. Jag är säker på att de är fullt kapabla att tala för sig själva.

När jag hör orden "är det inte dags att ta en paus?" måste jag bara säga att de internationella klimatförhandlingarna på många sätt har skjutits upp under en lång tid. Jag anser att vi fortfarande är i behov av konkreta framsteg i detta avseende. Jag kan helt enkelt inte förstå varför man, på grund av några läckor, vill ifrågasätta ett helt projekt. Det är inte min strategi. Jag är politiker. Jag kan inte bedöma forskarnas arbete, men jag kan använda mitt sunda förnuft och jag kan läsa deras huvudsakliga slutsatser och bedöma de fakta som har lagts fram. Sedan kan jag själv bedöma om jag vill riskera att inte göra något, med de mycket allvarliga följder som detta kan få – eller om jag i stället vill svara på utmaningen?

Vad jag helt enkelt inte kan förstå är att de som ifrågasätter denna klimatfråga inte kan inse att det alltid kommer att vara bra för en planet, vars befolkning närmar sig nio miljarder människor eller ännu fler vid mitten av detta århundrade, att bli mycket mer energieffektiv och mycket mer resurseffektiv.

Detta är därför det som bör vara vår gemensamma grund när det gäller verktygen, eftersom det hur som helst kommer att främja vår miljö, våra medborgare och våra ekonomier. Det kommer också att gagna våra företag om vi blir mer energieffektiva, i en framtid då energi blir allt dyrare. Det kommer, till sist, att löna sig i en värld där det kommer att bli en kamp om resurserna. Därför kan jag inte förstå varför vi inte kan gå in för samma agenda ur denna synvinkel.

Jag ska besvara Karl-Heinz' fråga: Vad gör vi med instrumenten för systemet för handel med utsläppsrätter? Som jag nämnde kommer det att göras en analys av koldioxidläckaget som ska offentliggöras före sommaren och när det gäller riktmärkena kommer vi att fortsätta arbetet med dem. Det återstår mycket att göra när det gäller handeln med utsläppsrätter. Jag anser också att vi trots allt bör samarbeta med andra parter i världen som planerar att åstadkomma någon form av handelssystem.

Jag anser fortfarande att detta kommer att vara det effektivaste sättet att försöka reglera frågan, men det är naturligtvis mycket viktigt att vi fortsätter med våra system och arbetar så effektivt och affärsvänligt som möjligt, så att de kan se att det faktiskt fungerar och att det i slutändan också främjar möjligheten till nyskapande.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Ett varmt välkommen till parlamentet, fru kommissionsledamot. Jag skrev ett brev till Europaparlamentets talman för att informera honom om att alla delegationer i denna kammare har klimatskydd på dagordningen vid samtal med samarbetsparter världen över. Vi måste hitta ett annat sätt att kunna koppla denna information och dessa resultat till våra resor runt om i världen, så att vi här i Bryssel och Strasbourg vet exakt var vi står.

Jag oroar mig för att klimatförhandlingarna ska gå samma öde till mötes som Dohaförhandlingarna, som ständigt skjuts upp år efter år. Min fråga är därför: Vad har ni för plan B för att kanske nå resultat i vissa delar av några sektorer? Jag har också en fråga som rör Kyotoprotokollet. Ett strategiskt misstag som vi begick i Bangkok var att ge intryck av att vi skulle överge det. Vad skulle hända om vi inte antar något förrän 2011 eller 2012? Hur ser Kyotoprotokollets framtid ut?

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Fru talman! Jag vill välkomna Connie Hedegaard till kammaren. Fru kommissionsledamot! Det gläder mig att få välkomna er till ert första åtagande och att få upprepa vad jag sade till er vid utfrågningen, samt gratulera er till den entusiasm som ni sprider i våra debatter, ni som omsätter klimatdiplomati i handling, naturligtvis med ett ständigt stöd från parlamentet.

Jag är övertygad om att Europa måste inta en mer offensiv position, att vi måste visa våra krafter snarare än våra avsikter. Min fråga, som kommer att vara lätt för er att besvara, liknar den från ordföranden i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, eftersom även jag är övertygad om att Europa härnäst måste se till att klimatfrågan alltid ingår i alla handelsavtal med tredjeländer. Detta måste ske genom en europeisk koldioxidskatt om det är det enda språk som de som vägrar att inse omfattningen av utmaningen förstår.

Jag har en annan fråga, som kanske är något mer ikonoklastisk från min sida, men som ändå är ett förslag som kräver ett svar från er. Skulle inte Europaparlamentet, kommissionen och institutionerna föregå med gott exempel genom att förklara sig själva koldioxidneutrala, med andra ord genom att kompensera sina CO₂-utsläpp så att de minst – även om detta bara är en aspekt – motsvarar miljökostnaderna för våra resor till Strasbourg?

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Först och främst tror jag att vi alla ser fram mycket emot denna konsekvensbedömning. Vi är mer eller mindre säkra på att 30 procent skulle vara bra för den europeiska ekonomin och även i jakten på grön teknik.

Jag har två frågor till kommissionsledamoten. Den ena handlar om snabbstartsmidlen. Hur ska ni samarbeta med Andris Piebalgs för att se till att midlen verkligen går till effektivitet, förnybara energikällor och, på ett decentraliserat sätt, till en decentraliserad energiproduktion, och kombinera detta med bristen på energi? Den andra frågan är: Hur får man med de stora europeiska städerna och progressiva regionerna i arbetet, också på internationell nivå? Jag blev verkligen besviken över att städer och regioner praktiskt taget inte existerade i förra veckans EU 2020-rapport. Hur kan vi ens våga föreställa oss att vi ska kunna ta Europa framåt om vi ignorerar medborgares regioner i Europa och den påverkan de skulle kunna ha internationellt?

Connie Hedegaard, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vänder mig först till Jo Leinen. Jag tycker att det är en mycket bra idé att avsätta tid för och prioritera klimataspekten vid delegationernas resor. Detta är viktigt och kan vara mycket användbart när det gäller att utbyta erfarenheter, så att vi, när ni får information i ett land och jag får information en månad senare, kan samlas ibland och utbyta våra erfarenheter för att verkligen kunna använda oss av den information som var och en av oss får.

Skälet till att vi utövade så stora påtryckningar inför Köpenhamn var att vi försökte göra allt vi kunde för att undvika risken att hamna i en situation som liknade Doharundan igen. Ni har också rätt i att den risken finns nu. Kommer detta dödläge att fortsätta i all evighet nu när vi inte lyckades i Köpenhamn? Det är anledningen till att jag vill se en specifik plan med exakta tider för när varje händelse ska vara genomförd, och ett exakt datum för när planen ska vara avslutad. Jag tycker att det är en mycket bra fråga.

Sista frågan handlade om Kyotoprotokollet och Kyotoprotokollets framtid. Vi vet alla att det finns problem i fråga om Kyotoprotokollet. Vi vet att det är många länder som inte vill vara en del av det och alla de utmaningar som det medför. I slutändan är det även en utmaning för Europeiska unionen. Vi kan inte stå ensamma i Kyotoprotokollet. Jag tycker att det är mycket viktigt att Europa blir bättre på att inte ta på sig skulden när vi inte är skyldiga.

Vi är inte problemet när det gäller Kyotoprotokollet. Vi nådde resultat först av alla. Vi har uppfyllt och efterlevt våra formella förpliktelser under första perioden mellan 2008 och 2012. Vi kommer att uppfylla det vi har förbundit oss att uppfylla, och vi är redo att driva Kyotoprotokollet vidare. I det här sammanhanget är inte EU problemet. Det är andra parter som är problemet, och de måste bestämma sig för om de vill ha ett alternativ, om det nu finns något, eller hur de ska hantera fortsättningen, dvs. den andra åtagandeperioden.

Därför är detta en öppen fråga som vi måste diskutera, men precis som Chris Davies redan har sagt är vi beroende av vad andra parter gör. Vi måste vara försiktiga. Varför ska vi vara de som dödar Kyotoprotokollet? Vi har uppfyllt våra löften i Kyotoprotokollet, så ibland måste vi i Europa vara bättre på att inte ta på oss skulden när det är andra som borde göra det.

När det gäller förslagen om institutionerna här kan jag säga att jag redan har tagit upp den frågan i mitt eget kansli. Jag tycker att det är helt naturligt, och jag vill verkligen samarbeta med parlamentet. Om det går att med parlamentet kommer jag att samarbeta med kommissionen. Jag tycker att det är logiskt även gentemot medborgarna.

Claude Turmes, när det gäller snabbstarten och hur jag ska samarbeta med kommissionsledamot Andris Piebalgs kanske ni har lagt märke till att detta meddelande har utarbetats i samarbete med Andris Piebalgs. Han har även skrivit under den, eftersom vi vet att det är väldigt viktigt att vi försöker samarbeta även när

det gäller hans ansvarsområden och hur detta kan användas på ett positivt sätt. Vi två kommissionsledamöter för redan denna typ av samtal.

Jag förstår er synpunkt om stora städer. Jag tycker att C40 och många andra initiativ är mycket bra, och ni har även rätt i att en stor del av utsläppen kommer att härröra från städer och livsstilen i städerna. Utmaningen här är att mycket av planeringen och andra typer av verktyg för att ta itu med frågorna ofta ligger hos medlemsstaterna, men jag håller med er och jag arbetade med några av de största städerna inför Köpenhamn. Vi måste komma ihåg denna aspekt och försöka se hur vi kan utveckla den vidare. Det säger sig självt att de stora städerna kommer att vara av avgörande betydelse när det gäller att hitta lösningar i fråga om till exempel transport och utfasning av fossila bränslen för transport.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Fru kommissionsledamot! Köpenhamnskonferensen visade att det är nödvändigt att inte bara förbereda sig inför nästa konferens mellan parterna i FN:s ramkonvention om klimatförändringar (COP) på det interna, globala och tekniska planet, utan även på den politiska nivån. Internt är det Europas uppgift att omsätta energi- och klimatpaketet och investera i ren teknik, forskning och energieffektivitet.

Det är nödvändigt att föregå med gott exempel, men som vi såg i Köpenhamn räcker det inte med bara det. Vi måste därför utveckla och främja den diplomatiska aspekten och använda oss av de möjligheter som Lissabonfördraget erbjuder för att ambitiöst och samstämmigt kunna bereda mark inför nästa COP, och bygga strategiska allianser med våra potentiella allierade på området, som t.ex. länderna i Afrika, Karibien och Stillahavsregionen.

Det är dessutom viktigt att införliva frågan om klimatförändring i alla toppmöten och andra möten på hög nivå. Jag vill fråga kommissionen och kommissionsledamoten vilka framsteg som har gjorts i dessa politiska förhandlingar.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Fru talman! Välkommen, Connie Hedegaard! Ni har sagt många bra saker, och det finns många bra saker i meddelandet. Jag kommer att inrikta mig på de saker jag inte håller med om.

Jag motsätter mig starkt en strategi som är byggd på att vi redan på detta tidiga stadium accepterar att vi inte kommer att nå ett avtal i Mexiko. Min fråga till er är därför om detta är något ni helt enkelt har bestämt, eller om det är ett mandat ni har fått – och i sådana fall av vem? Av statscheferna? Eller genom medbeslutandeförfarandet, eller något annat? Jag hoppas att strategin kan ses över. Vad tjänar det till att säga: "Tänk om vi bygger upp en enorm kraft och höga förväntningar, och så blir det i slutändan inget av det – hur ska vi då förklara två fiaskon?" Tro mig, det är inget ni behöver oroa er för. USA och Kina och andra länder kommer nog att se till att det inte finns några höga förväntningar inför Mexiko. EU:s roll ska inte vara att hålla nere förväntningarna, utan att höja dem. Om vi redan innan ett toppmöte har börjat säger: "Hör här, vi är villiga att acceptera att det inte blir något vidare bra avtal" och liknande så omöjliggör vi alla chanser att lyckas redan innan vi ens har börjat. Då blir utgångspunkten en annan och avtalet kommer bara att bli sämre på grund av det.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Fru kommissionsledamot! Jag har två specifika frågor till er.

För det första, i ert betänkande ser jag ingen analys av Europas förhandlingsposition på internationell nivå. Har vi verkligen tagit hänsyn till det faktum att Europas påverkan på klimatpolitiken har minskat? Har vi tagit hänsyn till det faktum att den politiska och ekonomiska makten i världen tydligt har förskjutits i riktning mot Asien? Är det möjligt att vi helt har överskattat vår möjlighet att påverka här?

För det andra är ert meddelande anmärkningsvärt. På de tolv sidor ni helt har fyllt nämns ingenting om FN:s klimatpanel. Är det ett subtilt försök att ta avstånd från detta organ? Jag vill påminna er om att denna panel har lagt grunden till alla politiska beslut som rör de direktiv som vi har utarbetat på detta område under de senaste åren. Är det inte dags att uppmana till breda vetenskapliga förfaranden som kan ge oss verkligen vetenskapliga påståenden, inte politiska?

Connie Hedegaard, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Svaret på den senare frågan om FN:s klimatpanel är definitivt ett tydligt "nej". Om jag skulle ta avstånd från allt som inte tas upp i betänkandet skulle jag ta avstånd från mycket. Det är ett sätt att försöka ta för givet att vi står inför en utmaning, att vi måste lösa den, och att EU måste ta ledningen när det gäller hur den ska lösas. Det är det som är tanken bakom dokumentet.

Jag håller inte med om att EU inte kan påverka de internationella förhandlingarna. Ni har helt rätt i att vi inte kan påverka så mycket som vi skulle vilja, och tro att vi bara kan diktera vad som händer. Vi är beroende av andra.

Men vi såg dock något helt nytt i Köpenhamn. Tidigare hade EU ofta bara ett fåtal samarbetsparter när man höll internationella förhandlingar och försökte få saker och ting gjorda. Den här gången, i Köpenhamn, lovade dock ledare som står för mer än 80 procent av de globala utsläppen att de från och med nu också skulle vara med på banan. Det förändrar hela dynamiken i grunden. Låt mig påminna er om att det sedan många år har varit en av Europas prioriteringar att få utvecklingsländerna med på tåget och att få dem medansvariga, vilket faktiskt uppnåddes i Köpenhamn.

Till Maria Da Graça Carvalho vill jag säga att jag håller med om att vi måste förbereda oss både tekniskt och politiskt, och att vi ska bli bättre på det. Inte minst så att vi, när vi kommer till förhandlingsbordet, inte bara säger vad vi vill och sedan, när resten av världen inte håller med oss, inte riktigt vet vad vi ska göra eftersom vi har använt all vår kraft till att försöka mötas på en fast och i detalj bestämd position. Vi måste vara mer flexibla i vårt sätt att förhandla om detta.

(DA) ... och slutligen vill jag säga till Dan Jørgensen att jag naturligtvis anser att vi bör nå en överenskommelse i Mexiko. Det som diskuteras är huruvida vi tror att vi kan få alla detaljer, inklusive avtalets utformning, på plats i Mexiko. Det är det jag är orolig för. Utifrån denna synvinkel anser jag att vi måste öka trycket på USA, Kina och andra länder just genom att säga att vi måste ha en mycket specifik plan för vad vi ska uppnå, och att dessa mycket specifika resultat måste uppnås i Cancún. Vi kan inte bara skjuta upp det.

Jag försöker göra det svårt för dem att inte nå några resultat i Mexiko. Jag tror att vi, om vi ska lyckas, måste se till att vi inte lägger alltför stort fokus på det juridiska, eftersom det mycket väl skulle kunna hindra att vi uppnår en överenskommelse om det faktiska innehållet. Det finns många faktorer att ta hänsyn till — "Vad tycker vi? Vad hör vi? Vad tror vi att vi kan få USA att gå med på bara tre veckor efter deras halvtidsval?", till exempel. Det finns många faktorer som spelar roll här, men jag tror att Dan Jørgensen känner mig tillräckligt väl för att inse att det inte är så att jag inte tycker att vi ska vara ambitiösa i Mexiko. Vi måste bara försöka komma fram till hur mycket vi maximalt kan få ut av Mexiko. Det är den centrala punkten i den strategi som jag har försökt presentera här idag.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Det är fler ledamöter som inte har kunnat tala än som har haft möjlighet till det. Tiden räckte inte till. Jag hoppas att ni har förståelse för det. Tack alla för denna disciplinerade debatt. Tack, fru kommissionsledamot. Jag hoppas att vi kommer att ses oftare här i plenum, och jag är säker på att det kommer att bli så.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) EU har alla möjligheter att leda vägen i arbetet med att reducera CO₂-utsläppen. Efter Köpenhamnstoppmötet var många kanske besvikna på grund av att vissa av deltagarna avstod från att förbinda sig till några bestämda mål för att förhindra klimatförändringarna. Indien och Kina meddelade nyligen FN om sina avsikter att uppfylla de mål som avtalades i Köpenhamnsöverenskommelsen, hur vag den än må ha varit. Detta är en viktig signal, och EU kan ta initiativet globalt och få tillbaka alla länder till förhandlingsbordet. Detta gäller framför allt de asiatiska staterna vars industriella kapacitet växer för varje månad. Klimatförändringarna är ett faktum, precis som det är ett faktum att föroreningar påskyndar dem. Detta rättfärdigar EU:s strävan att föregå med gott exempel i sitt arbete med att minska föroreningarna. Vårt mål att bli världens minst förorenade region kan ju inte vara annat än till vår fördel. Fördelarna av detta är fler än bara de direkta fördelarna med en renare miljö. Att omstrukturera Europa mot att bli en grön ekonomi med en grön industri kommer att skapa arbetstillfällen, öppna nya forskningsmöjligheter och, inte minst, minska förbrukningen i alla länder.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Samtidigt som ansvaret för att bevara jordens atmosfär måste delas av olika länder är det tydligt att den påverkan som vart och ett av dessa länder har haft på atmosfären genom historien och den påverkan de har i dag är två helt olika saker. Detta betyder att man för att vara rättvis måste skilja mellan de olika ländernas ansvar. Dessutom måste man, när man bestämmer varje lands ansvar i det globala arbetet med att minska utsläppen, för att vara rättvis även ta hänsyn till respektive lands befolkning. Kinas utsläpp per capita är i dag fyra gånger lägre än USA:s, och ungefär hälften av de genomsnittliga EU-utsläppen. Indiens utsläpp är ungefär en tiondel av de genomsnittliga EU-utsläppen, och tjugo gånger lägre än USA:s. I dagsläget saknar ungefär 500 miljoner människor (motsvarande ungefär EU:s

befolkning) i Indien tillgång till elektricitet. Därför är försöken att beskylla dessa länder för misslyckandet i Köpenhamn orimliga och orättvisa, inte minst den skrattretande beskyllningen från länderna i Bolivarian Alliance for the Peoples of Our America i en resolution i denna kammare. Denna inställning kan bara försvaras av ren politisk stridslöshet, vilket underminerar och omstörtar det som faktiskt hände i Köpenhamn.

Adam Gierek (S&D), skriftlig. – (PL) Europeiska kommissionens och dess ordförandes ihållande lobbyverksamhet när det gäller en "ambitiös" klimat- och energipolitik, som har pågått i årtal, är inget annat än ett försök att förstöra EU:s industri. Denna politik är resultatet av antingen ignorans, som förvärrats av den mellanstatliga panelen för klimatförändringar, eller ren dumhet, och möjligen även resultatet av överdriven cynism som har lett till ekonomiskt sabotage. Det är synd att ledamöterna på vänsterkanten inte har insett att det inte är något annat än en fälla för dem, eftersom det största antalet anhängare till handel med utsläppsrätter finns bland dem som redan har orsakat en kris. Den här gången är den "finansiella bubblan" dock betydligt större. Den skada som redan har orsakats av denna självmordspolitik är enorm, framför allt i mitt hemland Polen. Vi behöver inget krig. Det är enklare att förstöra ett land än att bygga upp det. Jag uppmanar kommissionen att komma till sans, eftersom det ni gör inte bara är antieuropeiskt, det är antihumanitärt. Det behövs en omedelbar översyn av klimat- och energipaketet. Sätt igång med det och sluta övertala andra att begå ekonomiskt självmord. En grön ekonomi – ja, men det betyder naturligtvis återvinning av material och energi, kraftvärme, termomodernisering, hållbar energi där ingen annan källa finns, återanvändning av avloppsvatten, kärnkraft, förbättrad energihushållning, och högre energieffektivitet med mera. Har CO₂-utsläppen därför även ett samband med en ekonomi som är "grön" som denna? Ja, det har de, men paradoxalt nog när utsläppen ökar ... så det är bra.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Fru talman! Jag är tacksam för att ledamot Connie Hedegaard indikerar att hon förstår klimatpolitikens grundläggande dilemma: att EU inte ensamt kan minska utsläppen, eftersom det både skulle leda till att våra egna resultat varit förgäves och till att skapa en risk för att miljön blir lidande. Om produktionen inte längre kan äga rum i Europa till följd av de stora kostnaderna för handeln med utsläppsrätter, och till exempel stål eller papper till följd av detta produceras på platser där utsläppen vid produktionen är större än i Europa, ökar utsläppen överallt. Unilaterala ambitioner är inga ambitioner, det är bara när vi samarbetar enligt samma regler som det kan bli lätt att dra åt svängremmen ordentligt. Grunden för detta måste vara en annan typ av klimatstrategi, nämligen en konstant minskning av vissa utsläpp. Det omfattar ett system för utfasning av fossila bränslen, ett system som är oberoende av konjunkturcyklerna och som, till skillnad från det nuvarande systemet för handel med utsläppsrätter, alltid belönar den part som gör minskningarna. Bland andra Kina, Japan och USA är intresserade av ett sådant program, och EU borde därför uppdatera sin egen strategi så att den anpassas till den rådande situationen. Jag vill även fråga om det tjänar något till att följa utsläppshandelssystemen efter 2012, eftersom det nu verkar som att det inte kommer att tas fram några system globalt som kan kopplas till vårt eget. Såvida inte utformningen och tilldelningen av utsläppsrätter är proportionell kommer det att vara omöjligt att undvika snedvriden konkurrens. När vi, för knappt 10 år sedan, började utarbeta direktivet om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser presenterades hela systemet för oss som ett sätt för oss att förbereda oss inför handeln med utsläppsrätter på ett globalt plan. Vi skaffade kunskap och erfarenhet. Erfarenheten har definitivt kostat oss en hel del, och fördelarna för miljön är på intet sätt uppenbara. Utsläppsminskningar skulle kunna göras på ett sätt som gör dem mindre utsatta för marknadsstörningar och spekulationer. Anser kommissionen att det finns goda skäl att fortsätta ensamma?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), skriftlig. – (PL) Fru talman, fru Hedegaard! Köpenhamnstoppmötet, dit vi åkte som ledare på området klimatförändringar, var ett nederlag och visade att det bara är vi i Europa som är intresserade av att begränsa CO₂-utsläppen. Connie Hedegaard har tillkännagivit att kampen mot den globala uppvärmningen trots detta fiasko kommer att stå i centrum för den europeiska politiken. När vi nu utarbetar en ny strategi inför toppmötet i Mexiko måste vi ta reda på vad som gick fel och undersöka våra uppfattningar och förväntningar, eftersom världen idag ännu inte är redo att godkänna så stora begränsningar. Jag har därför tre frågor till Connie Hedegaard. För det första: Hur ska vi förhandla, och vilka mål ska vi sätta upp för oss själva så att Mexikotoppmötet inte slutar som Köpenhamnstoppmötet? För det andra: Har Europeiska kommissionen bekräftat informationen om global uppvärmning och smältande isberg utifrån det faktum att vissa forskare har gett vilseledande och osann information? För det tredje: Håller ni med om min slutsats att EU:s ansträngningar och de kostnader vi skapar kommer att vara bortkastade om USA, Kina, Ryssland och Indien inte går med på betydande utsläppsminskningar?

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Den grundläggande utmaningen för EU efter Köpenhamnstoppmötet är att så snabbt som möjligt ta fram något som är avgörande – en gemensam plan för COP 16-mötet i Mexiko. Köpenhamn fick oss att inse att goda avsikter inte räcker till. Som ett resultat

av Köpenhamn kan vi komma till följande fyra slutsatser. För det första kommer EU inte att vara fullständigt effektivt om det bara sätter upp ramar som ska följas. Europa måste ge utvecklingsländer verkligt stöd som gynnar gemenskapens ambitiösa utsläppsmål. För det andra måste EU återuppta samtalen med USA, som en del av ett transatlantiskt ledarskap, och med andra ledande världsmakter. För det tredje måste EU anta ett mer rationellt sätt att omsätta strategin för reducering av CO₂-utsläppen, med målet att minska utsläppen och samtidigt undvika höga omställningskostnader. För det fjärde måste EU arbeta hårdare för att bygga upp en effektiv lågutsläppsekonomi. Connie Hedegaard, frågan är enkel: Stöds en sådan förändring av det rådande klimatet i Europa?

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar det viktiga utrymme som klimatförändringarna fått i kommissionens meddelande med titeln "Europa 2020 – En europeisk strategi för smart och hållbar tillväxt för alla".

Det finns två aspekter av detta som är värda att betona. För det första är det ett viktigt instrument att investera i grönare, koldioxidsnål teknik. Dessa investeringar skyddar miljön samtidigt som de skapar nya affärsmöjligheter och nya arbetstillfällen. EU kan spela en viktig roll i denna sektor på den globala marknaden. Den andra aspekten är hur viktigt flaggskeppsinitiativet "Ett resurseffektivt Europa" är. Kommissionens uppmaning till medlemsstaterna att använda strukturfonderna för investeringar i byggande av energieffektiva offentliga byggnader är verkligen en del av lösningen. Jag tror dock att vi måste ägna minst lika stor uppmärksamhet åt bostadssektorn, och då framför allt de flerfamiljsbostadshus som tidigare byggdes och som var stora energiförbrukare i vissa medlemsstater, framför allt i öst.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag tror att vi har lärt oss av misslyckandet i Köpenhamn. Som ett bevis på det måste vi se över vår strategi så att vi kan få till stånd ett juridiskt bindande avtal i Mexiko.

Omedelbara åtgärder krävs för att omsätta det uppnådda politiska avtalet till handling, och för att börja använda de 7,2 miljarder euro som är öronmärkta som "snabbstartsmedel" för utvecklingsländerna.

EU har tillkännagivit sitt önskemål att omfattas av avtalet, och har för er kännedom ingått ett unilateralt åtagande att minska EU:s globala utsläpp med 20 procent jämfört med 1990 års nivåer, och erbjudit sig att öka denna minskning till 30 procent om andra stora utsläppsländer också går med på att stå för en proportionell andel av det globala arbetet med att minska utsläppen.

Den 18 februari hade 40 stater tillkännagivit sina reduceringsplaner och 100 hade skrivit på avtalet, men det räcker inte.

Jag uppmanar den höga representanten och kommissionsledamoten med ansvar för klimatfrågor att å de snaraste lägga fram en strategi för klimatdiplomati, och EU och medlemsstaterna att inkludera klimatförändringspolitik i alla bilaterala och multilaterala strategiska partnerskap för att kunna nå detta avgörande mål.

Strategiska partnerskap för att bekämpa klimatförändringar måste omfatta icke-statliga organisationer och det civila samhället.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Trots besvikelsen i Köpenhamn gjordes vissa framsteg, bland annat den kortsiktiga finansieringen vi säkrade för utvecklingsländerna. Detta kommer inte bara att fungera som konkret hjälp i grunden, utan kommer även att hjälpa till att skapa förtroende mellan parter som skiljdes åt i Köpenhamn.

Under de kommande månaderna och åren måste vi visa utvecklingsvärlden att vi tar vårt åtagande att finansiera omställningen och begränsningarna på största allvar, och vi måste vara säkra på att medlen används på bästa möjliga sätt för att fylla sina syften.

Stora framsteg gjordes också i Köpenhamn när det gäller övervakning, rapportering och kontroll. Detta är direkt kopplat till att skapa förtroende, eftersom ett sådant system kommer att göra det möjligt för oss att se till att alla gör vad de ska, och att bedöma hur effektiv vår politik är och hur vi ska anpassa den i framtiden. EU måste fortsätta att verkställa sitt system för handel med utsläppsrätter och andra initiativ och visa hur vi alla kan dra fördel av att spara energi. Det bästa sättet att övertyga andra att följa efter är att visa upp en lyckad utsläppsminskningspolitik som kan omsättas till fördelar för gemene man.

12. Det andra europeiska toppmötet om romer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på dagordningen är de muntliga frågorna till rådet och kommissionen om det andra europeiska toppmötet om romer. (B7-0013/2010; B7-0014/2010; B7-0202/2010; B7-0203/2010).

Monika Flašíková Beňová, frågeställare. – (SK) Det finns en rad gemensamma nämnare mellan alla de parlamentsfrågor som har riktats till kommissionen och rådet inför det stundande europeiska toppmötet om romer.

För det första finns det ett utbrett missnöje med hur situationen ser ut för de flesta romer i EU. Denna fråga hänger också nära samman med ett missnöje med den låga utnyttjandegraden när det gäller struktur- och föranslutningsstöd för att integrera romerna i resten av samhället, liksom deras sociala rehabilitering. En annan viktig punkt är den roll som civilsamhället, inklusive romska organisationer, måste spela för att hitta lösningar.

Båda punkterna är viktiga men jag anser att det också är mycket viktigt hur man löser dessa problem. Låt oss vara ärliga – efter många år av vaga politiska deklARATIONER och inaktivitet känner många av oss nu ett akut behov av att äntligen övergå till konkreta åtgärder. Jag är en varm förkämpe för mänskliga rättigheter och alla mina anföranden här i Europaparlamentet under de senaste sex åren har skett mot bakgrund av detta. Under dessa sex år har jag även lyssnat till många diskussioner om diskriminering mot etniska romer och behovet av lösningar på etniska romers problem. Trots denna omfattande debatt har vi inte lyckats ta några avgörande steg mot en konkret lösning och detta beror framför allt på att vi inriktar oss för mycket på den tekniska termen "diskriminering" och inte tar itu med de verkliga orsakerna till romernas aktuella situation.

Om vi verkligen vill ta itu med romerproblemet måste vi först och främst fokusera på att internationella fördrag om nationell rätt och internationella konventioner ska följas. Jag tänker framför allt på konventionen om barnets rättigheter, vars bestämmelser många romska familjer bryter mot. Jag syftar på Slovakien, där det tillhandahålls gratis barnomsorg och gratis undervisning i primär- och sekundärskolor. Allt detta tillhandahålls och finansieras av staten. Men inte ens på dessa två områden respekteras barnens grundläggande rättigheter.

Om vi verkligen vill ha en objektiv diskussion om hur vi ska lösa romernas problem måste vi inrikta oss på skälen och orsakerna till diskrimineringen.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Hélène Flautre, frågeställare. – (FR) Herr talman! Byrån för grundläggande rättigheter rapporterar att romerna utsätts för alla former av diskriminering på alla områden, oavsett om det rör sig om tillträde till arbetsmarknaden eller tillgång till hälso- och sjukvård, utbildning eller bostäder. Romerna är därför den mest diskriminerade minoriteten i Europa.

År 2009 hade exempelvis i genomsnitt en av fyra romer utsatts för våldsbrott – särskilt överfall, hot och svåra trakasserier – vid åtminstone ett tillfälle under de föregående tolv månaderna, samtidigt som en av tre romer hade förhörts av polisen i genomsnitt fyra gånger under de föregående tolv månaderna. Deras marginaliserade situation förstärks av de inte är medvetna om vilka rättigheter de har.

Denna situation rör nästan 10 miljoner personer i EU, som nu har begåvats med stadgan om de grundläggande rättigheterna och snart kommer att underteckna Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Detta reser tvivel kring icke-diskrimineringspolitiken och om hur effektiva dessa rättigheter är, både på EU- och på medlemsstatsnivå. Det var först på grund av det rasistiska våldet i Italien i december 2007 som en storskalig EU-mobilisering på hög nivå äntligen resulterade i att det första europeiska toppmötet om romer anordnades i september 2008.

Uppmaningarna om en ramstrategi på EU-nivå för integrering av romer, inklusive ett direktiv om integrering av romer, har fortfarande inte lett till några konkreta resultat. De medlemsstater – till exempel Frankrike och vissa andra – som har behållit tillfälliga regler för bulgarers och rumäners tillträde till sina marknader straffar främst romer, och de måste avskaffa dessa regler så snart som möjligt som ett tecken på sin goda politiska vilja.

Medlemsstaterna måste slutligen upphöra att förhandla fram bilaterala återtagandeavtal med Kosovo, som Europarådets kommissionär för mänskliga rättigheter, Thomas Hammarberg, har visat leder till att romer skickas tillbaka till blyförgiftade läger i norra Mitrovica.

När det gäller Europeiska kommissionen skulle jag vilja påminna kommissionen om Europaparlamentets resolution av den 11 mars 2009 om romernas sociala situation och om att förbättra deras tillträde till arbetsmarknaden i EU. Eftersom det i år är Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning tycker jag att vi åtminstone borde kunna bestämma oss för att använda våra instrument och våra strukturfonder så bra som möjligt för att försöka lösa denna allvarliga situation.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Herr talman! Jag ska besvara frågorna från Monika Flašíková Beňová och Hélène Flautre i en fråga som direkt berör mänskliga rättigheter, som berör oss alla, och som även berör en stor befolkningsgrupp. Som ni känner till är ju romerna den största etniska minoriteten i EU, och man kan inte påstå att de har samma levnadsstandard som den genomsnittliga EU-medborgaren.

När det gäller de frågor som har riktats till mig rör den första frågan strukturfonderna på detta område. Jag framhåller att de slutsatser som det spanska ordförandeskapet har för avsikt att anta i rådet innehåller dessa tio grundläggande principer, som innefattar revideringen eller ändringen av strukturfondernas befintliga operativa program, liksom framtida bestämmelser för perioden 2014 och framåt.

Vi har betonat att strukturfonderna bör utnyttjas fullt ut för att främja integreringen av romerna. Framför allt har vi föreslagit att integrerade åtgärder ska vidtas både på landsbygden och i städerna, på grundval av den ändring som nyligen gjordes av artikel 7 i Europeiska regionala utvecklingsfonden. Målet är ett övergripande främjande av romska befolkningsgrupper som startar med förbättringar av deras livsvillkor och sociala situation.

Den andra frågan rör de åtgärder som ska vidtas av lokala myndigheter. Vi är medvetna om att för att romerna ska få tillgång till strukturfonderna måste romska organisationer och romerna själva ta aktiv del i alla skeden av processen, dvs. både i planeringen, förvaltningen, övervakningen och utvärderingen av europeiskt stöd.

I sina slutsatser kommer rådet även att föreslå att Europeiska kommissionen tillhandahåller tekniskt stöd och teknisk vägledning till medlemsstater och lokala myndigheter, och att den underlättar horisontell samordning mellan medlemsstater och vertikal samordning från EU-nivå ned till nationell, regional och lokal nivå.

I den tredje frågan tillfrågas rådet om ordförandeskapstrojkan har ett strategiskt förslag eller en strategisk dagordning på detta område. Jag kan bekräfta att romernas sociala och ekonomiska integration uttryckligen tas upp i det program som ordförandetrojkan har utarbetat. Denna avsikt fastställs i det program som antagits enhälligt av rådet (allmänna frågor) och ingår därför i strategin för de kommande 18 månaderna, som är den period som ordförandetrojkans program omfattar.

Vi inser att vi måste göra åtaganden som rör både kortsiktiga och långsiktiga åtgärder. För att komma till rätta med ojämlikheter måste vi på kort sikt prioritera de instrument som jag nämnde tidigare och anta en handlingsplan för att genast ta itu med frågor som att elever går i särskilda skolor som i vissa fall helt eller delvis är avsedda för romska barn – en situation som ger upphov till tydlig segregation – bostadsproblem, som nämndes tidigare, hälsofrågor och tillträde till arbetsmarknaden.

På lång sikt vill vi även se en horisontell strategi som integrerar frågan om romerna på alla EU:s politiska områden. Detta måste genomföras med hjälp av den öppna samordningsmetoden och på områden som grundläggande rättigheter, bekämpning av diskriminering, regional utveckling, utbildning, tillträde till den offentliga arbetsmarknaden och tillgång till samhällstjänster.

När det gäller frågan om icke-diskriminering är det avslutningsvis välkänt att det spanska ordförandeskapet, ja hela ordförandeskapstrojkan, har för avsikt att främja antagandet av ett direktiv som vi under en längre tid har arbetat med att anta eller slutföra på EU-nivå: ett integrerat direktiv om bekämpning av diskriminering och främjande av lika rättigheter. Detta är oerhört viktigt för just de grupper som är särskilt diskriminerade, och framföra allt den romska befolkningsgruppen.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Hannes Swoboda och hans kolleger för att de har lagt fram denna muntliga fråga om det europeiska toppmötet om romer. Den ger kommissionen tillfälle att uttrycka sitt engagemang för att garantera dels skyddet av grundläggande rättigheter,

dels fullständig social och ekonomisk integrering i våra samhällen. Vi har precis hört rådet vädja till medlemsstaterna att gå vidare och låta detta ingå som en självklar del i sin politik.

Som ni känner till genomförs denna debatt bara några veckor före det andra toppmötet om romer, som kommer att anordnas av det spanska ordförandeskapet i Córdoba den 8–9 april. Kommissionen välkomnar och stöder aktivt detta initiativ. Initiativet blir ett välkommet tillfälle att göra en utvärdering av den utveckling som har ägt rum på nationell nivå, EU-nivå och internationell nivå sedan 2008. Detta kommer sedan att hjälpa oss att få ett gemensamt framtidsperspektiv.

Det första toppmötet hölls för två år sedan. Hur långt har vi kommit? Man kan betrakta ett glas som halvfyllt eller halvtomt. Naturligtvis har det skett betydande förbättringar, men det finns också stora luckor. En fråga tar med rätta upp den centrala roll som EU:s instrument och politik spelar och hur viktigt det är att stärka samarbetet mellan alla centrala aktörer – medlemsstaterna, EU-institutionerna, internationella organisationer och civilsamhället.

Kommissionen har åtagit sig att genomföra ett direktiv som förbjuder diskriminering på grund av ras och etniskt ursprung, och diskrimineringen av romer omfattas till fullo av detta direktiv. Vi har nu lagstiftning på EU-nivå och rambeslutet om rasism och främlingsfientlighet, och detta kommer att vara ett viktigt redskap för att bekämpa den rasism som romerna utsätts för.

Senast i november i år ska alla medlemsstater, i enlighet med rambeslutet, ha infört straffrättsliga påföljder för rasistiska och främlingsfientliga brott. Som jag redan har meddelat åtar jag mig att noggrant övervaka genomförandet av detta rambeslut.

Kommissionen är fullt medveten om att detta inte är tillräckligt och att stark lagstiftning behöver kompletteras med information och kampanjer för att öka romernas medvetenheten om vilka rättigheter och skyldigheter de har. Därför tar kommissionen upp romerfrågorna inom ramen för informationskampanjen för mångfald mot diskriminering och i särskild utbildning för jurister.

Med all rätt betonades strukturstöd, landsbygdsutvecklingsstöd och föranslutningsstöd som viktiga bidrag till förändring eftersom de gör det möjligt för medlemsstaterna att genomföra ambitiösa program som specifikt inriktas på romerna. Det är uppenbart att dessa program måste vara väldigt jordnära, pragmatiska, evidensbaserade, och att de måste ta upp romernas livsvillkor i all dess komplexitet.

Det räcker inte med slagord för att lösa detta problem. Det behövs mycket konkret arbete. Därför uppmuntrar kommissionen medlemsstaterna att i högsta möjliga grad utnyttja dessa stöd för att stödja integreringen av romer. Vi har därför gjort en rad bilaterala besök på hög nivå till medlemsstater med stor romsk befolkning. Dessa bör leda till konkreta åtaganden med överenskomna mål. Det första evenemanget ägde rum i Ungern i oktober 2009 med fullständigt samarbete från den ungerska regeringens sida. Andra liknande evenemang kommer att anordnas framöver.

Ett annat konkret exempel på kommissionens åtagande att använda strukturfonderna för att hantera utestängningen av romer är det ändringsförslag som har lagts fram till artikel 7.2 i förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden. En kraftig majoritet här i parlamentet röstade för er kollega Lambert van Nistelrooij's betänkande i början av förra månaden, en åtgärd som öppnar vägen för en ny politik och nya möjligheter för stöd till bostäder åt marginaliserade samhällen där vi specifikt, men inte uteslutande, kan fokusera på romer.

Avslutningsvis finns det tack vare Europaparlamentet ett pilotprojekt för integrering av romer, med en budget på 5 miljoner euro över två år. Detta pilotprojekt omfattar forskoleverksamhet, egenföretagande med hjälp av mikrokrediter och medvetandegörande av allmänheten. FN:s utvecklingsprogram (UNDP) och Världsbanken kommer gemensamt att utvärdera pilotprojektet. Jag ser verkligen fram emot utvärderingen eftersom den kommer att ge oss information om vad vi har gjort bra och vilka brister som finns, så att vi kan arbeta vidare med dessa och gå vidare med mer riktade åtgärder längre fram.

Kommissionen och det tjeckiska ordförandeskapet lanserade Europeiska plattformen för integrering av romer som ett gemensamt initiativ i april 2009. Plattformen har som mål att föra samman relevanta aktörer på europeisk, nationell och internationell nivå, liksom civilsamhällets aktörer, och göra den befintliga politiken mycket mera konsekvent. Plattformen har lett till utarbetandet av gemensamma grundläggande principer för integreringen av romer, vilka bifogades de slutsatser om integrering av romer som rådet antog i juni förra året. I dessa slutsatser uppmanas kommissionen att ta hänsyn till de tio grundläggande principerna när den utarbetar och genomför sin politik. Ytterligare möten i plattformen förväntas äga rum under det spanska och det belgiska ordförandeskapet. Det är således ingen engångsföreteelse utan något som följs upp.

Jag välkomnar verkligen ordförandeskapstrojkans kraftfulla åtagande om att nå detta mål, för vi måste hjälpas åt för att göra framsteg. Kommissionen kommer att fortsätta bidra till trojkans åtgärder genom sin politik och sina instrument, naturligtvis i nära samarbete med medlemsstaterna och civilsamhället.

Inför toppmötet om romer vill jag upplysa parlamentet om att jag och min kollega, kommissionsledamot László Andor, kommer att lägga fram ett meddelande om social integrering av romer, där vi undersöker framtida utmaningar och drar upp riktlinjerna för hur EU kan bidra till att möta denna utmaning. Detta meddelande kommer sedan att ligga till grund för diskussionerna i Córdoba.

Livia Járóka, för PPE-gruppen. – (HU) Utöver ett mer effektivt genomförande av internationella och nationella anti-diskrimineringslagar, som kommissionsledamot Viviane Reding precis nämnde, måste vi i Córdoba fästa särskild vikt vid den ekonomiska aspekten av integreringen av romerna, eftersom deras integrering på arbetsmarknaden och på utbildningsområdet är av centralt ekonomiskt intresse för medlemsstaterna. De senaste åren har en rad internationella organisationer utarbetat framsynta planer, men de har inte genomförts på medlemsstatsnivå på grund av att de inte har varit tillräckligt bindande, att det inte har funnits möjlighet att utfärda sanktioner och att det inte har anslagits tillräckliga budgetmedel.

EU är kapabelt att garantera utveckling, lämpligt genomförande och utvärdering baserat på tydliga indikatorer i en icke-obligatorisk gemenskapsstrategi som går utöver icke-bindande lagstiftningsåtgärder. Som Europaparlamentets föredragande för EU:s strategi för romer anser jag att det är extra viktigt att man i strategin definierar de krisområden inom medlemsstaterna där det krävs omedelbara ingripanden. De sociala ojämlikheterna är ojämnt fördelade mellan geografiska regioner, med extrem fattigdom och social utslagning koncentrerat till vissa tätbefolkade mikroregioner där det bor både romer och icke-romer. Detta lägger allvarliga hinder i vägen för EU:s sociala utveckling. Dessa regioner bör undantas från en konkurrens som är orättvis för dem, och man bör börja utveckla dem genom att använda intensiva program som är anpassade till just deras behov.

I enlighet med subsidiaritetsprincipen bör lokala organisationer ansvara för tillsynen och övervakningen av strategin. Jag föreslår dessutom omfattande undersökningar av de lokala målgruppernas behov, liknande dem som har genomförts för jordbruksprojekt i Irland. För att kunna utvärdera programresultaten är det också nödvändigt att samla in statistikuppgifter fördelade efter etniska grupper och utvärdera dessa separat. Enligt PPE-gruppen är detta de viktigaste frågorna som bör avhandlas under toppmötet i Córdoba.

Claude Moraes, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Precis som föregående talare nämnde, och som kommissionsledamoten nämnde, är detta ett mycket komplext problem. Den muntliga fråga som vi lägger fram i dag är därför ett försök från vår grupp, och säkert alla grupper, att förnya och gjuta nytt liv i debatten om romerfrågan.

Romska befolkningsgrupper i Europa fortsätter att utsättas för en oacceptabel nivå av fördomar och i många fall våld. Som vi kan se från initiativet "Decenniet för integrering av romer" vill parlamentet verkligen se en helhetsstrategi.

Vi har emellertid talat om denna helhetsstrategi tidigare. Parlamentet har ett behov av att ompröva vad vi har gjort, allt ifrån frågan om mikrokrediter till bekämpningen av rasistiskt våld. För alla dessa komplexa frågor krävs en helhetsstrategi.

Det finns allt fler bevis för att situationen på fältet inte förbättras tillräckligt mycket. Organisationen Open Society Institute rapporterar att de fördomar och det våld som romer i Europa möter inte minskar. I undersökningen från byrån för grundläggande rättigheter angavs dessutom att romerna utsattes för mer diskriminering än någon annan grupp i undersökningen.

Vi är skyldiga parlamentet att se till att befintlig lagstiftning – direktivet om likabehandling, rådets ram för att bekämpa våld – faktiskt genomförs. Som redan har nämnts är det tack vare vår helhetsstrategi som vi betraktar detta som ett komplext problem, men ett problem som kräver handling, en integrerad strategi, en helhetsstrategi.

Se därför denna muntliga fråga som ett försök att gjuta nytt liv i debatten och ett försök till nya lösningar och att genomföra den redan befintliga lagstiftning som syftar till att hjälpa romska befolkningsgrupper.

Renate Weber, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Inför det andra toppmötet om romer skulle jag vilja dela med mig av några idéer med förhoppningen att de så snart som möjligt kommer att omsättas i handling.

För det första anser jag verkligen att vi behöver en bred och konsekvent strategi om integrering av romer och vi behöver också en handlingsplan med tydliga riktmärken och tillräckliga budgetmedel. Denna strategi bör inte bara omfatta EU:s medlemsstater utan även andra länder med romska befolkningsgrupper, som antingen ingår i utvidgningsprocessen eller i grannskapspolitiken, så att EU kan använda sina allra bästa redskap i politiken för romer.

För det andra är jag övertygad om att vi måste dra lärdom av jämställdhetspolitiken, framför allt inför livandet av ett jämställdhetsperspektiv i all politik. Att låta romerfrågan ingå som en självklar del i all politik bör bli den strategi som alla EU-institutioner arbetar efter.

När det kommer till sakkunniga om romer bör vi för det tredje överväga ett visst mått av positiv särbehandling. Framför allt bör vi anställa romer som experter i rådet, kommissionen och parlamentet. Därför har jag förberett skrivelser till Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy och kommissionens ordförande José Manuel Barroso där jag rekommenderar dem att föregå med gott exempel och anställa romer som rådgivare.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill upprepa uppmaningarna om en helhetsstrategi.

Som nämnts är det i år det europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning, som vi vet är svårt i dessa recessionstider. Därför har vi krävt att det ska knytas sociala villkor till räddningspaketen så att de mest utestängda personerna inte halkar ännu mer efter.

Vi har redan hört att klyftan ökar. Därför måste vi i vår EU 20-strategi också ta hänsyn till behovet av att minska klyftan mellan fattiga och rika.

Ändringarna av det regionala utvecklingsstödet är betydelsefulla. Vi håller med rådet om att lokala myndigheter är viktiga. Det är ofta på den nivån som diskrimineringen är mest påtaglig, när det gäller bostäder och romernas särskilda behov på detta område, när det gäller utbildning och när det gäller polisen, som har till uppgift att skydda och inte bara kriminalisera befolkningen, vilket verkar vara fallet i vissa medlemsstater.

Vi vill se samtjänster av hög kvalitet. Rådet kommer säkert ihåg sin rekommendation om aktiv integrering av dem som står längst från arbetsmarknaden, där samhällstjänster av hög kvalitet ses som avgörande.

Vi är intresserade av att få reda på om rådet och kommissionen är nöjda med stödets nuvarande utnyttjandegrad.

Jag välkomnar även den kontextuella ändring när det gäller att motverka rasism och främlingsfientlighet som kommissionen kraftfullt redogjorde för. Jag hoppas att alla medlemsstaters regeringar ställer sig bakom dessa ideal.

Peter van Dalen, för ECR-gruppen. – (NL) Herr talman! Det är både bra och nödvändigt att parlamentet bryr sig om romernas öde. Under de senaste århundradena har diskriminering kanske varit det minst onda de har drabbats av. Det är nödvändigt att använda EU-stöd och EU-direktiv för att främja integreringen av romer och få slut på deras missgynnade ställning. Dessutom anser jag att det är viktigt att utveckla en bra strategi för att se till att EU:s miljoner verkligen når de människor som är i behov av dem. Betoningen måste ligga på utbildning. Vi måste göra det möjligt för de romska barnen att bryta sig ur den negativa cykel som tyvärr är verklighet för dem.

Jag vill emellertid föra in ytterligare två aspekter i dagens diskussion. För det första är det inte bra att många romer har kvar en offermentalitet. De måste även själva agera för att få bort många av de övergrepp som sker i deras samhällen.

För det andra kan integreringen av romerna inte genomföras med hjälp av EU-stöd och EU-lagstiftning. I slutändan måste de medlemsstater där romerna bor, och ofta har bott i många generationer, ta på sig en ledande roll när det gäller integreringen av romerna i sina egna länder. Detta är en social i mycket högre grad än en politisk eller ekonomisk utmaning. EU-stöd kan och bör som mest ge en hjälpande hand.

Cornelia Ernst, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! I december 2009, när jag besökte Pristina och Mitrovica och såg hur människor bodde i Mahala, och framför allt i de blyförgiftade lägren, blev jag ganska chockad, framför allt av barnens belägenhet. I nästan varje konversation som jag hade berättade man att situationen är fruktansvärd, inte bara i Kosovo utan även i många andra europeiska länder, för en av de äldsta

befolkningsgrupperna i Europa, nämligen romerna. Jag träffade Bekim Sylja från dokumentationscentrumet för romer och ashkali i Pristina, som hälsade oss med orden "Vi har tröttnat på att prata".

Det krävs handling och vår främsta förväntning på toppmötet i Córdoba är därför att det kommer att bli mer än bara prat och att vi kommer att få se omedelbar handling. Omedelbar handling innebär att vi inte får vila på lagrarna och gömma oss bakom de EU-direktiv som genomför principen om lika behandling och lika behandling av personer oavsett ras eller etniskt ursprung, och inte heller ramdirektivet om sysselsättning, för det leder ingen vart. Omedelbar handling kräver att vi erkänner och inser att dessa direktiv inte räcker för att skydda romerna i EU från nedsättande och diskriminerande behandling och – det allra viktigaste – inte räcker för att de ska kunna integreras permanent. Vad vi behöver är därför en EU-strategi för romer som integreras på alla politiska områden och genomsyrar all politik.

De flesta regeringars projekt är bara sporadiska åtgärder. Vad vi behöver är politiska initiativ på medellång och lång sikt. Vi är i akut behov av åtgärder för de romska befolkningsgruppernas ekonomiska utveckling. EU får inte vänta till 2014 med att göra EU:s struktur- och regionalstöd mer flexibelt. Det måste ske nu, så att även romerna kan utnyttja stödet. Detta innefattar mikrokrediter, som måste utfärdas med så lite byråkrati som möjligt, exempelvis för att återuppbygga romska bosättningar. Det innefattar väldigt specifika åtgärder för att främja hälsa, utbildning, yrkesutbildning och utveckling av arbetsmarknaden. Jag vill förtydliga att inget barn bör misslyckas på grund av utbildningsmässiga eller språkliga hinder. GUE/NGL-gruppen vill inte ha skolor för romer, utan skolor för alla, där även romer kan få undervisning.

Jag skulle vilja tillägga att det inte bara handlar om pengar, utan även om att vidta avgörande åtgärder för att motverka rasism. Antiziganism får inte betraktas som, eller fortsätta att vara, en ringa förseelse. Det måste bestraffas som ett brott. EU bär en stor del av ansvaret för i vilken utsträckning vi förhoppningsvis snart kommer att skapa rättvisa för de fler än 10 miljoner romerna i Europa. Allt startar nämligen med rättvisa och bör fortsätta med jämlikhet. För detta behöver vi ett mycket tydligt politiskt "Ja" och en resolut, kraftfull europeisk ramstrategi, och – för att vara helt ärlig – ett passionerat engagemang från vår sida, som ledamöter av Europaparlamentet och som människor, för denna befolkningsgrupp – romerna och sinterna. Låt oss agera nu.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Det andra europeiska toppmötet om romer kommer säkert att innebära en stor möjlighet för deltagarna att dela med sig av sina erfarenheter av resultaten av de många åtgärder som har vidtagits för att uppmuntra romernas framgångsrika integrering i samhället.

Historikerna säger att romerna kom till Europa någon gång mellan 400- och 800-talet e.Kr., och många europeiska nationer har sedan dess försökt hitta ett sätt att leva tillsammans med romerna på bästa möjliga sätt. Trots att vi har försökt i tusen år måste det objektivt erkännas att vi inte har lyckats hitta ett sätt att på allvar integrera romerna i vårt samhälle. Jag vet inte om orsaken till de ihållande problemen ligger hos oss eller hos dem, men baserat på erfarenheterna från mitt hemland vet jag att det är meningslöst att hjälpa dem bara genom att ge.

Vår regering har samlat in stora summor pengar genom att beskatta alla arbetande personer och sedan gett pengarna till romerna för att göra det möjligt för dem att leva ett värdigt liv. Man har byggt moderna lägenheter och gett till romerna, samma lägenheter som andra personer har varit tvungna att köpa. Vår regering gav romerna tillträde till arbetsmarknaden och tillgång till läkarvård och utbildning på lika villkor som alla andra medborgare. Samma stöd och sociala förmåner ges till de arbetslösa romerna som till andra medborgare.

Så vad är då resultatet? Moderna bostäder har förstörts medan sanitetsutrustning och annan inredning monteras ned och stjäls. De människor som bor i dessa lägenheter kastar ut avlopp och sopor genom fönstret och direkt ut på gatan. De vill inte arbeta, även om den lokala regeringen erbjuder dem arbete. De jagar ut sjukvårdspersonal som har gett dem skydd mot infektionssjukdomar ur sina bosättningar. Barn är vanvårdade, hungriga och går ofta inte ens i skolan. Därför är jag övertygad om att om vi verkligen vill hjälpa romerna måste vi först av allt anstränga oss för att lära alla romska barn ett civiliserat, kulturellt och anständigt liv.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Eftersom jag kommer att tala ungerska, mitt modersmål, kommer jag i stället för att använda standardtermen romer använda ordet zigenare, som inte har någon nedsättande klang i mitt språk och som även används i författningen.

Denna punkt på föredragningslistan handlar om åtgärder för att undvika att zigenare utestängs och diskrimineras. Grundförutsättningen för en lösning är social integrering av zigenarna. Skolor fyller en viktig funktion på detta område. I många fall finns det skäl till positiv särbehandling för att få bort ojämlikheter. När minoritetsaktivister hör detta ropar de genast segregering, även om målet är snabb integrering.

I vissa regioner i Ungern har generationer zigenare vuxit upp i familjer som levt på bidrag i stället för att arbeta. Vi kan inte lösa problemet om vi inte skapar arbetstillfällen. Därför måste vi upphöra med vår nyliberala ekonomiska politik. Inte ens den allvarliga sociala situationen kan motivera lagbrott. I Ungern står zigenarna för en mycket hög procentandel av alla brott. Vi måste agera mot detta, inte bara för att gynna majoriteten i samhället, utan även för att gynna de ärliga zigenarna. Vi har aldrig angett genetiska eller etniska benämningar som ett skäl. Det handlar inte om rasism. Vi har bara angett särskilda sociokulturella omständigheter som bakgrund. Om vi rutinmässigt stigmatiserar personer som för fram sådana åsikter som rasister för vi inget annat än en strutspolitik och gömmer huvudet i sanden.

Vi måste tillsammans komma fram till en lösning. För att göra det är det absolut nödvändigt att zigenarna har ledare som erkänns av dem själva och av samhället i stort. Vi behöver en gemensam EU-strategi, men detta bör vara en strategi där vi tar upp alla aspekter av frågan och försöker hitta en lösning genom att med ärligt uppsåt undersöka dessa aspekter.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Livia Járóka till hennes försvar av romerna inom EU-institutionerna. Det bör påpekas att Livia Járóka och PPE-gruppen har utformat den första EU-strategin för integrering av den romska minoriteten och föreslagit specifika gemenskapsåtgärder som gynnar över nio miljoner medborgare som bor i EU. Romernas situation är annorlunda än situationen för andra nationella minoriteter i EU. Därför måste vi anta särskilda åtgärder för dem.

Det andra europeiska toppmötet om romernas integrering som ska hållas i Córdoba kommer att fungera som ett forum där man på ett resolut sätt men utan den paternalistiska attityd som fanns tidigare ska ta itu med problemen för denna folkgrupp. Särskilda finansiella och rättsliga instrument kommer att utarbetas för att gynna en minoritet som måste få spela en ledande roll när det gäller utformningen av sin egen framtid. Jag instämmer i att ingen har rätt att göra politiska vinster på deras bekostnad.

Bara om kommissionen, rådet och medlemsstaterna agerar på ett sektorsövergripande, samordnat sätt kan detta leda till positiva resultat för romerna. De olika kommissionsledamöter som är inblandade måste samordna sin strategi för att få slut på alla handlingar som utestänger eller diskriminerar romer. Rådet bör tillsammans med medlemsstaterna främja romernas fullständiga integrering.

Avslutningsvis är medlemsstaterna ansvariga för att främja åtgärder för att bekämpa den diskriminering som romerna så ofta utsätts för. Tillgång till hälso- och sjukvård, utbildning av hög kvalitet, fortbildning och omskolning är absolut nödvändiga mål för att romerna ska kunna få ett anständigt arbete och fullt ut delta i det civila samhället. Därför är det viktigt för lokala myndigheter att vara delaktiga, och jag känner mycket väl till vad jag talar om. Vi måste göra allt vi kan för dem, men inget kan göras utan dem, och i denna kammare har vi redan haft några utmärkta ledamöter som har varit romer.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag anser att det andra europeiska toppmötet i Córdoba är ett utmärkt tillfälle att titta på vad vi har uträttat de senaste åren när det gäller integreringen av Europas största och mest utsatta etniska minoritet, romerna. För det första vill jag betona att vi har tagit mycket viktiga steg för att göra detta till en EU-fråga. Detta är inte bara en central- och östeuropeisk fråga, utan en fråga som rör hela Europa. För att kunna hitta lösningar måste vi använda samma strategi framöver. Europaparlamentet har tagit viktiga steg genom att anta en resolution om nödvändigheten av en strategi för romer. Tyvärr har denna inte antagits än och vi hoppas verkligen att ytterligare betydelsefulla steg kommer att tas under ordförandeskapstrojkans och den nya kommissionens mandatperiod. Europaparlamentets rapport 2009 om romernas sociala situation och arbetsmarknadssituation var en viktig milstolpe, och vi har kommit halvvägs genom decenniet för integrering av romer, som också är ett viktigt program. För att vår strategi ska bli framgångsrik måste vi fastställa i vilken grad stödet från strukturfonderna och Sammanhållningsfonden har utnyttjats, och om och under vilka omständigheter de har bidragit till romernas sociala integrering. Vi behöver få tillgång till uppgifter, men vi är medvetna om att uppgifter om etniskt ursprung alltid är känsliga, och vi måste vara försiktiga när vi begär och hanterar dessa uppgifter. Samtidigt som många positiva steg har tagits konstaterar vi också att genomförandet av återtagandeavtal även har gett upphov till en rad problem. Kosovo har redan nämnts i detta sammanhang. Jag hoppas verkligen att toppmötet kommer att bidra till att lösa dessa frågor.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Vi känner verkligen av romerfrågan i min hemregion, västra Frankrike. I Nantes vräks över tusen romer från ett ställe efter ett annat på grund av att det saknas statligt reglerade platser där de kan bo. De få kommuner som har anläggningar som kan ta emot romer, exempelvis Rezé och Indre, i tätorten Nantes, balanserar på gränsen till vad de klarar av och saknar de offentliga myndigheternas stöd. De mest proaktiva och öppna borgmästarna står därför inför enorma

svårigheter. Åtgärderna får inte ske på lokal nivå. De måste ske globalt. Integreringen av romer måste införlivas i all EU-politik så att vi kan få slut på den diskriminering som dessa EU-medborgare utsatts för.

Jag skulle också vilja uppmärksamma kvinnornas särskilda situation. Romska kvinnors problem är särskilt påfallande, exempelvis när det gäller våld inom äktenskapet och oönskade graviditeter. I Frankrike kommer enligt Läkare i världen en av två romska kvinnor, eller 43 procent av denna grupp, att ha gjort abort innan de har fyllt 22 år. Genomsnittsåldern för första graviditeten är 17 år. Endast tio procent av de romska kvinnorna använder preventivmedel. EU måste därför inkludera ett genusperspektiv i alla studier och lagar som rör romerna. Utbildning måste prioriteras. Vi måste snabbt agera tillsammans med de romska befolkningsgrupperna för att göra dem medvetna om vilka grundläggande rättigheter de har och underlätta deras tillgång till samhällstjänster.

Jag hoppas att EU vid det andra europeiska toppmötet om integrering av romer kommer att visa att man är fast besluten att hantera romerfrågan på ett heltäckande sätt.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Romerfrågan håller på att bli alltmer komplex och kräver effektiva och omedelbara åtgärder. Romernas företrädare, institutionerna, olika organisationer och en del av civilsamhället kräver att de ska integreras i den socioekonomiska väven. Men den grundläggande punkten förs sällan fram, nämligen att integrering är en historisk och kulturell process som omfattar två sidor.

Utan verklig vilja från vissa romers sida att acceptera de regler och den kultur som gäller i de länder där de bor, och så länge de inte avstår från allt beteende som är oförenligt med ett harmoniskt samhälle, kommer de aldrig att integreras. I så fall kan vi fortsätta komma på projekt och anslå medel, men vi kommer aldrig att få se några lyckade resultat.

Denna utmaning bör inte hanteras med demagogi. Vi ber att frågan ska hanteras med lämplig pragmatism och att hänsyn ska tas till att den oroväckande ekonomiska situationen och sysselsättningssituationen kommer att bli en faktor som kommer att göra det mycket svårare att integrera romerna på arbetsmarknaden. Vi anser att hundratals år av historia lär oss att integrationsproblemen inte enbart kan skyllas på värdländerna och att ansvaret för den nuvarande bristen på integration åtminstone bör tillskrivas båda parter.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Jag vill också uttrycka mitt stöd, särskilt till Europaparlamentsledamoten Livia Járóka, som oförtrutet har arbetat med detta känsliga och viktiga ämne. Som mina kolleger nämnde är romernas situation i Europa något som inte bara berör ett begränsat antal länder. Det är en situation som berör hela EU, eftersom den romska befolkningsgruppen är den största etniska minoriteten i Europa. Mot bakgrund av detta är det nödvändigt att utvärdera vad EU för närvarande gör, så att vi kan se vad vi kan göra bättre. Det var glädjande att höra Europeiska kommissionens vice ordförande Viviane Reding ge oss en fullödlig förklaring på detta område. Och detta kommer lägligt, med tanke på det stundande toppmöte om romer som ska hållas i Córdoba nästa månad. Det som är säkert är att vi inte kan lämna situationen oförändrad eftersom den inte kommer att lösa sig av sig själv. Om vi inte vidtar de åtgärder som krävs kommer dessa personer fortfarande att vara marginaliserade och vara kvar i fattigdomsfällan. Därför måste vi anta en integrationspolitik som medför att den romska befolkningsgruppen verkligen får tillgång till de möjligheter som är öppna för andra, framför allt måste dessa personer få möjlighet att arbeta, att utnyttja sin kapacitet, att leva ett anständigt liv och att vara framgångsrika. Därigenom kommer de inte bara att stödja sig själva utan även ge ett bidrag till de samhällen där de bor. För att uppnå detta måste vi emellertid vidta de åtgärder som krävs för att avlägsna de kvarvarande hindren. Med tanke på nästa månads toppmöte hoppas jag att Europaparlamentets budskap här i kammaren om solidaritet med romerna går fram.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Herr talman! Tio miljoner romer i Europa motsvarar en medelstor EU-medlemsstat, om de vore en stat. Men det är de inte. Romerna har alltid satt sin europism framför alla gränser. De är som andra klassens medborgare just på grund av den diskriminering som de har utsatts för genom historien, inte bara på områden som utbildning, hälsovård och bostäder, utan även som migranter, som utgör kärnan i deras kultur.

Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter har sagt att romska migranter behandlas annorlunda än andra europeiska migranter i vissa EU-länder, vilket är en flagrant överträdelse av rätten till fri rörlighet.

S&D-gruppen strävar efter att bygga upp ett Europa där etniska och kulturella minoriteter erkänns, och där vi rör oss framåt mot ett inkluderande EU-medborgarskap och ett område med jämlikhet, frihet och samexistens i mångfald. Därför välkomnar vi direktivet om icke-diskriminering på alla områden – ett direktiv som inte alltid har fått stöd av alla politiska grupper här i kammaren.

Vi välkomnar också det spanska ordförandeskapets program på området. Detta behövs, för lanseringen av EU-initiativ som uppmärksammar och stöder romerna får inte försenas mer.

Det toppmöte i Córdoba som ska hållas under det spanska ordförandeskapet ger oss stora möjligheter att upprätta en helhetsplan för romerna och lägga år av tystnad och rasism bakom oss.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Det finns inte mycket att tillägga, annat än en vädjan. Som redan nämnts får vi inte glömma att toppmötet om romer var ett initiativ som kom från Europaparlamentet och att det lades fram under det slovakiska ordförandeskapet, för att föra samman EU-medlemsstaternas regeringar så att de kan arbeta tillsammans med romerfrågan.

Detta är ytterligare ett skäl till varför parlamentet måste vara aktivt i denna fråga. De gröna har emellertid en avvikande uppfattning och vi kommer inte att vara stolta om inte samtliga medlemsstater erkänner att vi kan bättre än så här i romerfrågan. Denna typ av frågor måste ingå i en gemensam uppmaning om en EU-strategi för integrering av romer. Vi behöver en sådan strategi. Vi behöver en strategi eftersom EU även förlorar trovärdighet internationellt. Många länder pekar ut oss just på grund av denna fråga. Det är även viktigt för att vi redan tidigare insåg att detta är något som kan kopplas till mänskliga rättigheter och social integrering.

Vi inser också att detta är en politisk fråga. Det är inom ramen för en politisk debatt som en nödvändig lösning måste sökas.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Med tanke på att romerna är en av de största, men samtidigt en av de mest utsatta, minoriteterna i Europa måste den romska befolkningsgruppen ännu oftare stå på EU:s dagordning. Arbetslöshet, fattigdom, övergrepp, diskriminering och sist men inte minst begränsad tillgång till utbildning är problem som den romska minoriteten ofta stöter på och som i slutändan leder till social utestängning. Jag anser att det behövs ett integrerat EU-program som är anpassat till deras kultur och värderingar, med tanke på att de rör sig fritt.

Barn utgör 46 procent av den romska befolkningen, på grund av en kombination av höga födelsetal och tyvärr en låg medellivslängd. Tillgång till utbildning skulle ge dem verkliga möjligheter. Även om tillgången och rätten till utbildning garanteras i olika EU-bestämmelser går de flesta barn i fattiga romska befolkningsgrupper inte alls i skolan eller hoppar av skolan. En specifik åtgärd vore att integrera dessa barn och ungdomar i det obligatoriska skolsystemet och på så sätt hindra att de hoppar av skolan. Under skolåret 2009–2010 avsatte den rumänska utbildningsministern 7 483 särskilda platser i landets sekundärskolor, men bara 2 460 elever ansökte om att få någon av dessa platser, och 2 246 antogs.

Det krävs emellertid insatser från båda sidor. Den romska minoriteten måste agera på ett ansvarsfullt sätt för att förbättra sin levnadsstandard. Bristen på utbildning hindrar romerna från att ta aktiv del i samhällslivet, det ekonomiska livet eller det politiska livet i det land där de bor. EU stöder romernas integrering i samhället genom olika stödprogram som Europeiska socialfonden, Europeiska regionala utvecklingsfonden, Progressprogrammet och programmet Aktiv ungdom.

Tack.

Emine Bozkurt (S&D). – (EN) Herr talman! Romerna är den största minoriteten i Europa och de utsätts för institutionaliserad diskriminering, antiziganism, en extraordinär grad av fattigdom och social utestängning, segregerade system när det gäller bostäder, utbildning och social välfärd. Kortsiktiga lösningar är inte svaret på romernas utbredda och djupt rotade problem. Vi måste utvärdera de åtgärder som fungerar, liksom de negativa effekterna av den befintliga politiken för romerna.

Ett exempel, men inte det enda, är att ta romska barn från sina familjer och placera dem i separata internatskolor. Dessa åtgärder löser inga problem. De leder snarare till ökad segregation, och påverkar de romska familjerna på ett djupt och negativt sätt. EU behöver en effektiv, långsiktig politik för romer. Detta toppmöte ger oss en ny möjlighet till positiv särbehandling, till skillnad från det första toppmötet, som inte innehöll några konkreta politiska åtaganden på EU-nivå. EU bör börja med att föregå med gott exempel och erbjuda fler tjänster till romer och inkludera romer och civilsamhället i strategin.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Herr talman! Toppmötet i Córdoba kommer att bli ett test för både EU-institutionerna och medlemsstaterna. Toppmötet bör resultera i tydliga åtaganden från EU:s sida om en fullfjädrad politisk och operationell strategi som i behandlingen av frågor som rör romerna går längre än uppenbara människorättsperspektiv, hur grundläggande dessa än är, och rör sig mot verklig ekonomisk och social integrering.

Vi behöver politiska riktlinjer för en integrerad strategi och en handlingsplan som täcker in alla områden av ekonomisk och social tillhörighet. Vi har gjort och uppnått mycket, men mycket arbete återstår fortfarande. Kommissionen, parlamentet, medlemsstaterna – men som statssekreterare Diego López Garrido nämnde även lokala och regionala myndigheter – måste arbeta hand i hand.

Från kommissionens sida förväntar vi oss en tydlig ansvarsfördelning och effektiv samordning mellan alla relevanta tjänsteavdelningar. Vi förväntar oss att det pilotprojekt på 5 miljoner euro som kommissionen för närvarande genomför ska bereda väg för effektiva och verkningsfulla lösningar på de områden som betyder mest: förskoleverksamhet och ekonomisk integrering, och leda till framsteg när det gäller att lära sig och utvärdera politiken.

Vi uppskattar kommissionens insatser, särskilt dem som generaldirektoratet för regionalpolitik har stått för, och vi uppmuntrar kommissionen att ytterligare stärka den lokala och regionala delaktigheten i praktiska åtgärder för att stärka den ekonomiska integreringen av det romska samhället.

Här i parlamentet har många kolleger från olika politiska grupper redan visat prov på sin delaktighet, men det är vår plikt att se till att ännu större politisk vikt läggs vid denna fråga.

Genom att integrera romerna skulle vi få en chans att verkligen se till att EU:s arbetsmarknad präglas av integrering. Det skulle ge oss en chans att gå vidare och ta itu med EU:s demografiska utmaning.

Låt mig avsluta med att säga att vi måste se toppmötet i Córdoba som vår sista chans att verkligen integrera romerna.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Som den som låg bakom det första medellångsiktiga europeiska regeringsprogrammet om romerfrågan och som föredragande för Europarådets rapport från 2002 om romer, håller jag med dem som säger att detta just nu är en av EU:s mest komplexa frågor. Jag avundas inte kommissionsledamot Viviane Reding, för detta är för närvarande den mest komplexa frågan i EU. Bevisligen är romerna inte bara en etnisk och nationell minoritet, utan även en på många områden missgynnad social minoritet. Ansvarsfördelningen mellan majoriteten och minoriteten är emellertid inte uppenbar. Det sociala ansvaret är asymmetriskt fördelat mellan majoriteten och minoriteten, eftersom majoriteten har mycket större ansvar. Men minoriteten, i detta fall romerna, har också ett ansvar. Den fjärde och särskilt viktiga punkt jag vill framhålla är att vi behöver integration som inte innebär assimilering.

Avslutningsvis är detta inte bara en budgetfråga och inte bara en fråga som beror på tillgång till resurser. Vad det handlar om är i stället frågan om det finns personer och mekanismer på plats, både i majoritetssamhället och bland romerna. Som tidigare statssekreterare för detta område måste jag säga att vi uppnådde resultat i de regioner där det fanns lokala ledare som var engagerade i frågan, och trovärdiga lokala minoritetsledare som kunde motivera minoriteten och som stöddes av frivilligorganisationer. Det är inte en fråga som handlar om finansiering. Vi behöver EU-nivån, men framgångarna måste ske på nationell och lokal nivå. Därför stöder jag EU:s strategi.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Romernas ekonomiska och sociala utveckling som minoritetsgrupp är en av de känsligaste och mest kontroversiella frågor som staterna i Central- och Östeuropa står inför. Vi vet inte exakt hur många romer som finns i EU. Vi vet emellertid att den romska minoriteten är den största och fattigaste gränsöverskridande etniska minoriteten.

EU måste ha en konsekvent långsiktig strategi eftersom nationell politik inte räcker till för att förändra romernas situation. Varje stat har ett ansvar för att förbättra romernas livsvillkor. Om denna process kommer att lyckas beror emellertid i hög grad på om vi hanterar frågan i dess helhet genom samordnade åtgärder.

Jag anser att bristande framtidsutsikter för den unga generationen är ett av våra största problem. Den romska befolkningen är ung och en stor andel av befolkningen är under 20 år. I det samhälle baserat på kunskap och innovation som EU vill utveckla kommer klyftan mellan unga romer och resten av befolkningen att växa om vi inte vidtar omedelbara åtgärder. Barn och ungdomar har inkluderats i vissa delar av de nuvarande politiska riktlinjerna och strategierna, även om det stora antalet barn och ungdomar i den romska befolkningen gör dem till förändringens generation. Processen med hållbar utveckling måste starta med en generation barn som har tillgång till utbildning, läkarvård och alla möjligheter som majoritetsbefolkningens barn har tillgång till.

Därför vill jag rikta er uppmärksamhet på att kommissionens förslag om EU 20-strategin inte innehåller några mål när det gäller att lösa den romska befolkningsgruppens problem. Om vi inte vidtar specifika åtgärder och om vi inte radikalt förändrar vår syn på frågan, kommer miljoner romska ungdomar även

framöver drabbas av utestängning och marginalisering livet igenom. Avsaknaden av hopp kommer att förvandla dessa samhällen till osäkra områden både för dess invånare och för resten av befolkningen. Vi måste ge romerna en rejäl chans att ändra sina framtidsutsikter. Solidaritet är den grundläggande värderingen i EU-projektet. Därför måste vi skifta från en politisk vilja att vidta åtgärder till att faktiskt omsätta dessa i praktiken.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Mina damer och herrar! Enligt en opinionsundersökning som nyligen genomfördes vill 76 procent av tjeckerna inte ha romer till grannar. Under de senaste 10 åren, eller ännu längre, har jag i egenskap av borgmästare i det dagliga politiska livet varit tvungen att hantera problemen med samexistens och grannrelationer mellan romer och icke-romer i min hemstad. Till följd av detta är jag övertygad om att ekonomiska lösningar inte är svaret, vilket det samlade resultatet av de EU-finansierade projekt som hittills har genomförts för att förbättra romernas socioekonomiska situation under alla omständigheter ändå visar.

Jag anser att lösningen endast står att finna i lokalbefolkningens sammanhållning i städer och byar, som måste acceptera romer som fullvärdiga medborgare på gott och ont. Detsamma gäller emellertid även omvänt. Romerna måste också ha en känsla av tillhörighet i det samhälle de bor och acceptera dess regler och normer. Romernas egna positiva exempel och förebilder är oerhört viktiga för relationerna med majoritetsbefolkningen och för ett effektivt arbete inom den romska befolkningsgruppen. Det är emellertid grundläggande att vi hela tiden och kompromisslöst bekämpar främlingsfientlighet och rasism i samhället i stort. Låt oss göra helt klart, genom alla möjliga resurser, konkreta åtgärder och ståndpunkter, att denna typ av åsikter är helt oacceptabla för oss. Vi bör göra gemensamma insatser i denna riktning framöver.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Till att börja med vill jag säga att jag hoppas att toppmötet om romer i Córdoba kommer att leda till att det antas en gemensam strategi för integrering av romer.

Livsvillkoren för denna befolkningsgrupp är fortfarande oacceptabla och diskrimineringen av dem ökar, trots att de belopp som under de senaste åren anslagits till projekt för att förbättra deras situation närmar sig en halv miljard euro.

Tyvärr har kommissionen fortfarande inte visat att den har den vilja som krävs för att samordna åtgärderna för att förbättra romernas livsvillkor och sociala integrering och för att bekämpa rasistiska handlingar mot dem. Jag anser att romerfrågan måste vara en särskild uppgift, tydligt definierad i arbetsuppgifterna för kommissionsledamoten med ansvar för sociala frågor. Dessutom skulle det verkligen underlätta om det bland de kommissionsexperten som arbetar med frågan även ingår experter av romskt ursprung.

Dessutom anser jag att vi behöver en social och kulturell strategi så att vi undviker att öka de redan befintliga ojämlikheterna, både när det gäller läs- och skrivkunnighet och arbetslöshet. Mot bakgrund av detta uppmanar jag kommissionen att främja program för romska migranternas tillträde till arbetsmarknaden och samarbete mellan de lokala myndigheterna och romska befolkningsgrupper, och att överväga närmare samarbete med frivilligorganisationer.

Milan Zver (PPE). – (SL) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr López Garrido! Först och främst vill jag gratulera Spanien till att man har lagt till detta toppmöte till sina prioriteringar. Samtidigt vill jag gratulera kommissionen till att den har beslutat att utarbeta en heltäckande rapport om romernas ställning i Europa. Det visar att vi är medvetna om hur aktuell denna fråga är. Frågan har emellertid endast aktualiserats de senaste åren, till följd av EU:s utvidgning.

Det är också glädjande att nästan alla, eller de flesta, politiska grupper har tagit frågan om en lösning av detta problem på allvar. Lissabonfördraget har gett oss ytterligare en rättslig grund som gör det möjligt för oss att mer i detalj utveckla en heltäckande och kraftfull strategi för att lösa romerfrågan inom ramen för vad som brukar kallas icke-bindande lagstiftning.

Det framstår tydligt att vi inte kan utveckla en gemensam politik för romer på EU-nivå, eftersom behörigheten på detta område ligger hos medlemsstaterna. Vi kan emellertid utveckla vissa indikatorer och en gemensam databas och vi kan utbyta god praxis. På detta område kan medlemsstaterna vara till stor hjälp för varandra.

Jag kommer från Slovenien, där vi exempelvis har inrättat något som vi kallar "klassrumsassistent för romer". Dessa assistenter har till uppgift att medla mellan skolan och föräldrarna, och har stor betydelse när det gäller att skola in romska barn i utbildningssystemet.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Vid det första europeiska toppmötet om romer erkände man faktiskt att de enskilda medlemsstaterna hade misslyckats med att garantera romernas rättigheter och integrering och toppmötet markerade ett första steg mot antagandet av en gemensam långsiktig strategi på EU-nivå.

Tyvärr råder det fortfarande en stor skillnad mellan planer och undersökningar och deras omsättning i praktiken, så att man på ett påtagligt sätt kan förbättra livet för den romska befolkningsgruppen, som fortfarande är den mest utsatta etniska gruppen i Europa, vid en tidpunkt då romerna är som fattigast och mest socialt utestängda. Deras framtidsutsikter ser verkligen inte ljusa ut om man betänker att de höga födelsetalen och den korta förväntade livslängden gör att nästan hälften av den romska befolkningen består av minderåriga barn.

Jag anser att första steget mot en konsekvent integreringsstrategi måste vara att garantera den unga romergenerationen icke-diskriminerande tillgång till utbildning. Detta är den enda åtgärd som kan spela en avgörande roll för att underlätta förändring, så att romerna kan integreras på arbetsmarknaden och bryta sig ur den onda cirkeln av social utestängning.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Romerna är en gränsöverskridande etnisk och kulturell befolkningsgrupp som uppgår till mer än 10 miljoner individer spridda över hela Europa. De sociala problem som romernas drabbas av kräver samordnade, långsiktiga åtgärder från EU:s och medlemsstaternas sida.

Viktiga initiativ har lanserats på detta område, men jag anser att vi måste gå ännu längre. Vi måste anta en riktig EU-strategi för romer som bygger på målinriktade åtgärder och en regelbunden bedömning av dess effekt.

Jag kommer från ett land med en stor romsk befolkningsgrupp och jag välkomnar att vi idag uppmärksammar att romerfrågan är en fråga som hela Europa måste hantera. Vi har en strategi i Rumänien, som går tillbaka till tiden före EU-anslutningen, som syftar till att förbättra romernas situation. De får gratis tillgång till särskilda platser vid offentliga universitet, vilket är till stor hjälp när det gäller att öka utbildningsnivån och den kulturella nivån bland medlemmarna av denna befolkningsgrupp. Nationella och lokala offentliga myndigheter anstränger sig för att främja romernas sociala integrering, för att integrera dem på arbetsmarknaden, för att bekämpa svår fattigdom och för att ge den tillgång till hälso- och sjukvårdstjänster. För att nå önskat resultat krävs emellertid kontinuerligt ekonomiskt stöd från EU.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) För zigenarbarn, för romska barn, är enda sättet att bryta sig ur sin situation att regelbundet gå i skolan. Tyvärr hör vi med jämna mellanrum, som ett uttryck för politisk korrekthet, olika ursäkter för föräldrar som inte uppmuntrar, eller som till och med förhindrar, sina barn att gå i skolan. När det gäller denna aspekt är framför allt flickor, zigenarflickor, föremål och offer för diskriminering, eftersom deras oansvariga föräldrar ofta tvingar dem att passa en massa bröder och systrar och sköta hushållsarbete i stället för att gå i skolan. Den enda strategi som är förenlig med internationella människorättsstandarder är att regeringen i sådana fall åtar sig att gripa in och försvara barnets rättigheter genom att utfärda böter eller sanktioner, eller vid behov dra in familjeförmåner eller andra former av stöd för att förmå föräldrarna att respektera barnets rättigheter.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Romerna är utan tvekan den fattigaste befolkningsgruppen i EU. Därför är jag för att alla medel används för att integrera romer i sociala och ekonomiska verksamheter. Framför allt ser jag utbildning av barn och ungdomar som en lösning på problemet.

Jag håller också med om att det är nödvändigt att få slut på den dolda och öppna diskrimineringen av romer. Jag är också för att helt öppet diskutera hur de romska föräldrarna hindrar sina barn från att utnyttja sina rättigheter. Alla har rätt till ett anständigt liv. Romska barn saknar i hög utsträckning denna rättighet. Låt oss vid nästa toppmöte även diskutera hur framför allt romerna själva aktivt måste försöka lösa sina problem. För det första när det gäller sina barns utbildning, men även när det gäller deras personliga delaktighet i processen för att förbättra sina egna livsvillkor. Eftersom jag inte vill bli kommissionsledamot i framtiden vill jag här i kammaren framför allt säga att vi vid nästa toppmöte även bör diskutera hur stödet till romerna missbrukas av romerna själva.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Herr talman! Dagens debatt om romerna och det stundande toppmötet i Córdoba visar tydligt än en gång att den sociala och ekonomiska integreringen

av romer är ett problem på EU-nivå och att det därför krävs en EU-strategi. Som redan har nämnts vid ett flertal tillfällen är det just detta vi hoppas uppnå vid toppmötet i Córdoba, eftersom vi hittills inte har sett tillräckligt stora framsteg på detta område.

Vi behöver en strategi som bygger på en handlingsplan som rådet avser att följa, med beaktande av ordförandeskapstrojkans övergripande program. Detta är nämligen ett långtgående program, en fungerande handlingsplan som utan tvekan bör ha strukturfonderna som ett av sina huvudinstrument – eftersom detta är EU:s kraftfullaste redskap för social sammanhållning – och något som bör genomföras med specifika åtgärder.

Jag anser att vissa av dessa åtgärder bör inriktas på de specifika problem som romerna har: den diskriminering de utsätts för på grund av att de är romer, som deras svårigheter att få tillgång till samhällstjänster och tillträde till arbetsmarknaden. Vi måste även ta upp frågan om romska kvinnor, som möter särskilda problem i form av fattigdom, tillgång till bostäder, diskriminering och våld. Dessutom måste vi ta upp unga romers problem, för deras brist på kvalifikationer gör det ännu svårare för dem att komma in på arbetsmarknaden nu när det råder ekonomisk kris. Till detta kommer frågan om de romska barnen. Det sägs att deras förväntade livslängd är 10 år kortare än medellivslängden för barn i EU.

Samtidigt måste vi emellertid vidta allmänna åtgärder som gynnar den romska befolkningen i stort. Romerna är en av de befolkningsgrupper som är mest utsatta för diskriminering, så varje form av icke-diskrimineringspolitik kommer att hjälpa dem. Detsamma gäller åtgärder mot könsbaserat våld. Därför är det så viktigt att direktivet om en europeisk skyddsorder för att motverka könsbaserat våld antas så snart som möjligt, eftersom denna åtgärd framför allt kommer att gynna romska kvinnor. Detsamma gäller direktivet om icke-diskriminering, som också framför allt kommer att gynna romerna.

Vi måste undvika en nedlåtande syn i dessa frågor och framför allt måste vi respektera romernas identitet och kulturella särdrag.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka parlamentet för de många påpekanden och förslag som har framförts. Både jag och kommissionsledamot László Andor kommer att ta hänsyn till dessa när vi lägger fram vårt meddelande vid toppmötet. I meddelande kommer det också mycket tydligt att framgå att kommissionen varken kan eller kommer att acceptera att romerna diskrimineras och utestängs från vårt samhälle på grund av sitt etniska ursprung.

Nu har vi instrument. Nu har vi politiska riktlinjer. Frågan är hur vi använder vi dem. Hur integrerar vi romerfrågan och romernas problem i dessa instrument och politiska riktlinjer? Jag anser inte att vi behöver ett direktiv eller en fond för romer. Vad vi behöver är att till fullo beakta romerfrågor när vi tillämpar EU-rätten och när vi genomför EU-stöd. Nyckeln till detta – och många av er har nämnt just detta – är partnerskap och samarbete mellan alla centrala aktörer. Kommissionen tillämpar denna strategi i den europeiska plattformen för integrering av romer och i sina interna rutiner.

Men jag vill även kraftigt understryka att även om utestängningen av romer till stor del handlar om grundläggande rättigheter har denna fråga till största delen att göra med sociala och ekonomiska problem. Jag skulle exempelvis vilja nämna Världsbankens undersökning om vad utestängningen av romer kostar rent ekonomiskt. Detta visar tydligt att det ligger i hela samhällets intresse att vi hittar lösningar. För att på bästa möjliga sätt tillämpa de instrument som vi förfogar över behöver vi naturligtvis en strategisk syn – vi måste integrera frågan i all politik, som vissa av er har påpekat. Denna syn bygger på samarbete, mobilisering av nödvändiga resurser, och på en strategi där vi drar lärdom av såväl framgångar som misslyckanden.

Vi måste undvika att skapa en strategi som endast existerar på papper. Vi behöver resultat, resultat som leder till integrering av romer i vanliga skolor. Många av er har tagit upp skolundervisningen. Jag ser fram emot att närmare studera hur vår åtgärd i fråga om förskoleverksamhet har fungerat. När det gäller den reguljära arbetsmarknaden planerar min kollega kommissionsledamot László Andor att fastställa vilka specifika mål som ska uppnås, och när det gäller samhället i stort är detta ett ansvar för all vår politik.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Herr talman! Vi har ett tekniskt problem. Jag har precis upptäckt att datorn har klonat mig. Mitt namn Tabajdi visades för mina kolleger när de satte i sina röstkort. Jag noterar att detta även verkar gälla Ana Gomes och andra. Därför måste det vara något problem med datorn. Även för min kollega Kinga Göncz visas namnet Tabajdi på kortet. Kan ni vara snäll att kontrollera detta eftersom jag inte vill ha så många kloner av mig själv i Europaparlamentet. Kan ni vara snäll och informera de tekniska avdelningarna. Tack. Zoli, har du samma problem?

Talmannen. – Tack. De tekniska avdelningarna kommer att undersöka detta.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag vill understryka att romerfrågan har blivit en del av EU:s politik för mänskliga rättigheter genom en fördelning av ansvaret för att förhindra diskriminering mot romer och för att hjälpa dem att integreras i samhället. Inför det andra europeiska toppmötet om romer i Córdoba måste vi diskutera de sociala problem som romerna har och hur vi ska lösa dessa problem. Det gläder mig att det spanska ordförandeskapet anordnar detta toppmöte, eftersom vi måste ta upp och öka medvetenheten om de frågor som rör romerna. Jag vill understryka att det är oacceptabelt att en grupp människor isoleras från resten av samhället och att människors grundläggande rättigheter och friheter öppet kränks i ett demokratiskt och fritt samhälle. Romer utsätts för rasistiska attacker, ojämlik tillgång till samhällstjänster och sociala förmåner och stor segregation när det gäller bostäder och utbildning. Dessutom är det viktigt att uppmärksamma att romerna inte bara utsätts för direkt diskriminering, utan även implicit, indirekt diskriminering, exempelvis genom att de har svårt att få anställning, samtidigt som de inte är integrerade i samhällslivet. Därför håller jag med om att vi måste uppmana kommissionen att uppmuntra medlemsstaternas regeringar och lokala och regionala myndigheter att på ett bättre sätt genomföra EU-projekt som rör romer. Jag uppmanar dessutom kommissionen att vidta konkreta åtgärder och initiativ för att bekämpa direkt och indirekt diskriminering mot romer i EU.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Statistik visar att romerna tyvärr är den mest hatade och mest diskriminerade etniska minoriteten i Europa. Vi har sett vilka svårigheter flera medlemsstater, inklusive mitt eget hemland, brottas med när det gäller den sociala integreringen av romerna. Detta visar tydligt att detta är en större fråga som hör hemma på EU-nivå och som vi måste hantera tillsammans. Bättre tillgång till utbildning är viktigt, så att vi undviker romernas tendens att välja andra enklare, men skadliga, sätt att tjäna pengar. Vi måste fullt ut tillämpa anti-diskrimineringslagstiftningen på romerna och ta ytterligare initiativ för att integrera dem i vårt samhälle. Hittills har vi saknat en konsekvent strategi. Jag hoppas att det andra europeiska toppmötet om romer leder till en EU-strategi för romer. Struktur- och föranslutningsstöd bör användas på ett mer effektivt sätt för att finansiera sådana initiativ. Strategin bör även fungera som ett samordningsverktyg och som en drivkraft för medlemsstaterna. Initiativen måste tas på lokal nivå och dra nytta av den sakkunskap som frivilligorganisationer och romerna själva besitter, eftersom dessa vet vilka de främsta svårigheterna är, så att strategin verkligen uppfyller romernas behov.

Vasîlica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (EN) Romerna fortsätter att vara en av de mest missgynnade minoriteterna i hela Europa och utsätts för utbredd diskriminering på alla områden.

Det senaste årtiondet har EU och medlemsstaterna riktat uppmärksamhet och lagt ned resurser på att förbättra romernas situation. I samarbete med rörelsen för romers rättigheter har vissa medlemsstater börjat genomföra en politik som syftar till att garantera lika tillgång till utbildning av hög kvalitet för romska barn. Fortsatta insatser på detta område bör prioriteras högt de kommande åren.

Vi måste ha en heltäckande politik om vi ska uppnå maximal systematisk effekt när det gäller att minska klyftan mellan romer och icke-romer på alla områden, oavsett om det gäller sysselsättning, bostäder eller hälso- och sjukvård. EU och medlemsstaterna bör fortsätta att utvärdera den hittills förda romerpolitiken och se om man kan utrota alla former av förmyndarmentalitet i romerfrågan, som gör att romerna behandlas som beroende, passiva mottagare av förmåner.

Dessutom bör man inrätta ett praktikantsystem för unga romer så att de kan stärka sina yrkesfärdigheter genom att delta i program inom kommissionens tjänsteavdelningar eller lämpliga regeringsorgan.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Vi har kommit halvvägs in i den tioårsperiod (2005–2015) som ägnas åt integreringen av romer. Den romska minoriteten diskuteras en del och olika program och plattformar har inrättats, men resultaten är begränsade. Problemen i samband med utbildning, sysselsättning, regional utveckling etc. består och i vissa medlemsstaterna blir de till och med värre. Det andra toppmötet om romer, som anordnas i Córdoba i år, har som mål att gjuta nytt liv i den europeiska aspekten och hitta nya sätt att agera på. Jag håller med om att de grundläggande principerna behöver omdefinieras, men jag anser att vi i stället bör utarbeta en tvärgående, horisontell strategi för att hantera denna minoritets problem på ett integrerat, men inte exklusivt, sätt. Det viktigaste är att föranslutningsstödet och stöd från strukturfonderna

används på rätt sätt och ger de resultat som såväl vi som politiska beslutsfattare som civilsamhället och framför allt den romska minoriteten vill uppnå.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Det första toppmötet om romer ledde åtminstone till ett positivt resultat: slutsatsen på gemenskapsnivå att romerna behöver utbildning som ett första steg mot social integrering. I det avseendet välkomnar jag också det andra mötet i den europeiska plattformen för integrering av romer, som helt ägnas åt frågan om romernas utbildning i Europa. Reformen på utbildningsområdet kräver inte bara delaktighet från de statliga institutionernas sida utan även från frivilligorganisationers sida. De sistnämnda behöver inte längre ha som huvudmål att identifiera diskriminerande handlingar utan att utbilda etniska grupper. Genom att minska analfabetism, se till att barn slutför sin skolgång och tillfredsställa behovet av yrkesutbildning och omskolning ökar möjligheterna både för att få tillträde till arbetsmarknaden och för social integrering. Det är tydligt att vi är i akut behov av positiv utveckling när det gäller denna minoritet, men detta är något som både myndigheterna och romerna måste ta ansvar för. Det andra toppmötet om romer måste ge Europeiska kommissionen tillräckligt med motiv för att lägga fram lagförslag med målet att få till stånd påtagliga resultat på detta område. Europeiska kommissionen måste också se över Socialfonden och föreslå ökade anslag till projekt som syftar till att förbättra den socioekonomiska situationen för EU:s största minoritet.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Toppmötet om romer i Córdoba är tänkt som en möjlighet till en öppen diskussion om de parallella samhällena i Europa och detta bör baseras på en effektiv integrering på alla nivåer. Detta är något som bör främjas på såväl nationell nivå som på EU-nivå. I samband med detta finns det emellertid en sak vi inte får glömma och det är att en effektiv integrering kräver att båda parter arbetar tillsammans. Romerna måste göra sin del för att integreras och arbeta från insidan för att undvika att det skapas parallella samhällen. I samband med detta är jag särskilt bekymrad över barns skolutbildning, framförallt flickors utbildning. Mitt i Europa får det inte vara så att barn knappt eller inte alls är integrerade i det befintliga skolsystemet och sedan till stor del hoppar av skolan. Detta leder till att deras framtida ställning på arbetsmarknaden allvarligt hotas och att de sedan i allt större utsträckning söker sin tillflykt till samhällets utkanter och därmed isolerar sig själva. De blir förutbestämda att få problem med social trygghet och leva under problematiska livsvillkor, och den onda cirkeln fullbordas. Därför är det viktigt att vädja till romerna i Europa att ändra sin arkaiska attityd till skolutbildning och kvinnors rättigheter, att aktivt bekämpa sin egen utestängning och att arbeta för att integrera sig själva i samhället och framför allt på arbetsmarknaden.

Csaba Sógor (PPE), skriftlig. – (HU) Även om medlemsstaterna redan har spenderat betydande EU-resurser och nationella resurser för att skapa arbetstillfällen för långtidsarbetslösa romer har man inte hittat någon konsekvent lösning på EU-nivå. Medlemsstaterna har försökt lösa problemet på olika sätt och i olika hög grad. Jag anser att det är viktigt att vi utarbetar en konsekvent och effektiv strategi för att lösa romerfrågan, eftersom denna fråga fortfarande är olöst och utgör ett gemensamt problem för EU som juridisk person och för medlemsstaterna. Den viktigaste frågan på det europeiska toppmötet om romer, som ska hållas i Córdoba den 8 april, bör vara att formulera de grundläggande principerna för strategin på EU-nivå, så att ytterligare "migration" av romerfrågan förhindras och alla medlemsstater kan hitta en lösning som bygger på den gemensamma EU-strategin. Jag är övertygad om att det grundläggande redskapet för att komma till rätta med detta problem är utbildning. Vi måste utveckla ett heltäckande programpaket som främjar och uppmuntrar unga intellektuella romer att återvända till sina lokalsamhällen och som uppmuntrar deras arbete inom ramen för och för sitt lokalsamhälle. Genom att inrätta ett nära partnerskap mellan olika organisationer som arbetar för att främja romernas rättigheter, ansvariga statliga institutioner, civilsamhället och samverkande EU-institutioner skulle man kunna ge ett viktigt stöd till en sådan utveckling. Metoder för att bevilja statligt subventionerade mikrokrediter eller ränteåterbetalningar bör ges en större roll. Romska befolkningsgruppers tillgång till de förutsättningar som krävs för att tjäna sitt levebröd bör vara ett viktigt mål inom ramen för jordbrukssubventioner. Situationen är allvarligare än man skulle kunna tro. Långtidsarbetslösheten har ökat mycket kraftigt bland romerna och alltfler romer marginaliseras.

13. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0017/2010). Den kommer att vara lite kortare i kväll än vad den borde vara, eftersom den föregående debattiden överskreds med 25 minuter på grund av tidigare förseningar. Jag beklagar detta. Vi kommer att sluta någon gång efter kl. 19.30. Jag kommer att vara mycket bestämd beträffande tiden. Talarna har 30 sekunder.

Följande frågor har ställts till kommissionen:

Del I

Fråga nr 28 från **Vilija Blinkevičiute** (H-0063/10)

Angående: Reglering av privata pensionsfonder

På senare år har värdet av tillgångarna i privata pensionsfonder minskat kraftigt. Behovet av en striktare reglering av sektorn för privata pensionsfonder har betonats av högnivågruppen för finansiell tillsyn med Jacques de Larosière som ordförande.

Finanskrisen har tydligt visat hur sårbara medlemsstaterna är för olika slags risker. Dessa risker berör direkt investerarna i dessa fonder och de europeiska finansmarknadernas stabilitet och integritet, samtidigt som de i stor utsträckning påverkar finansmarknadens deltagare. Under denna ekonomiskt instabila period har många europeiska medborgare förlorat förtroendet för regleringen av systemet för privata pensionsfonder.

Anser inte kommissionen att den borde lägga fram förslag om en omfattande lagstiftningsåtgärd i syfte att fastställa tillsynsnormer för att reglera de privata pensionsfonderna?

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Vilija Blinkevičiūtė har ställt en mycket viktig fråga om pensionsreformer, som är en nyckelfråga för de kommande åren med tanke på de utmaningar som vi tillsammans måste möta: Befolkningens åldrande, de offentliga finansernas hållbarhet och framförallt arbetstagarnas rörlighet. För övrigt är pensionsfonderna stora institutionella investerare.

Finanskrisen har avslöjat bristerna i utformningen av vissa pensionssystem och som en uppföljning av Jacques de Larosières rapport kommer vi att ta några initiativ. Ordförande José Manuel Barroso har tillkännagett några politiska riktlinjer i denna fråga för parlamentet.

Under 2010 kommer vi att lägga fram en grönbok om pensioner som förväntas uppmuntra till en noggrann diskussion om regleringen av privata pensionsfonder. Inom ramen för detta kan eventuellt en översyn av direktivet om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut göras. Kommissionen är fortfarande fast besluten att stärka den inre marknaden inom området för pensionsfonder. Denna översyn av direktivet skulle även omfatta solvensbestämmelser för pensionsfonder. Detta är också ett tillmötesgående av en begäran från parlamentet i samband med förhandlingarna om Solvens II-direktivet.

För att undvika tvetydigheter i denna mycket viktiga fråga som berör medborgarna vill jag, i subsidiaritetsprincipens namn, tillägga att kommissionen kommer att vara mycket försiktig för att respektera de val som gjorts i många av medlemsstaterna angående deras engagemang för fördelningspensionssystem.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Tack, herr kommissionsledamot, för ert svar. Vi hoppas verkligen att kommissionen kommer att lägga fram en grönbok om pensioner så snart som möjligt, eftersom det i de flesta av EU:s medlemsstater är en särskilt brådskande fråga. I en del medlemsstater, som mitt hemland Litauen, har redan små pensioner minskats ytterligare. Så ser verkligheten ut i den rådande ekonomiska och finansiella situationen. Jag vill emellertid också fråga kommissionsledamoten om ni kan tala om varför kommissionen i EU 2020-strategin har ägnat så lite uppmärksamhet åt pensionernas säkerhet och stabilitet och åt pensionsgarantier, när vi nu måste ta hänsyn till den rådande situationen på arbetsmarknaden, den rådande demografiska situationen och framförallt, en av de viktigaste frågorna, till vilka slags pensioner människor kommer att få om 10 år.

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru Blinkevičiūtė! Det är uppenbart att alla frågor inte kan tas upp i dokumentet om EU 2020-strategin, som är ett dokument för grön tillväxt, för intelligent, rättvis och hållbar tillväxt. Därför har vi andra instrument, andra möjligheter och andra ramverk med vilka vi kan fullgöra vår skyldighet att behandla grundläggande frågor som pensioner och EU-medborgarnas beroende.

Som jag har nämnt är pensionsfonder stora institutionella investerare. De olika pensionssystemen som drivs på grundval av lagstadgad finansiering, antingen tjänstepensioner eller frivilliga pensioner, spelar i dag en allt viktigare roll i de övergripande pensionssystemen i många medlemsstater.

Jag upprepar att vi i subsidiaritetsprincipens namn kommer att arbeta genom att visa respekt för många länders åtagande och engagemang – och en del känner jag till tämligen bra – beträffande fördelningspensionssystemen. På grundval av detta kommer vi att arbeta på denna grönbok, som kommer att vara klar senast under de närmaste veckorna eller månaderna. Jag skulle uppskatta en så bred debatt som möjligt med er och med andra intresserade ledamöter.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Mitt hemland Österrike understöder privata pensioner med högst 210 euro per år, trots att pensionsspekulationer har visat sig vara en av de utlösande faktorerna till den finansiella kraschen i Förenta staterna.

Jag anser att kommissionen bör fråga sig själv om inte pensioner är statens egentliga uppgift, och om vi inte bör hålla tivelaktiga finansspekulanter kort i detta sammanhang. En annan fråga är om inte kommissionen anser att det är kortsiktigt, eller till och med försumligt, att ge statligt stöd för privata pensioner utan kvalitetsnormer, om det finns en risk att pensionstagarna efter dessa enorma förluster kommer att behöva ännu mer stöd från staten.

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen.* – (FR) För en kort tid sedan hade José Manuel Barroso tillfälle att i denna kammare besvara flera av de största frågorna om finansiell rörlighet.

Ni talade om spekulation, herr Obermayr. Som EU-kommissionär med ansvar för den inre marknaden och tjänster, och med ansvar för reglering och tillsyn kan jag säga att ingen produkt, marknad eller område kommer att undantas eller befrias från en skarpsinnig tillsyn och effektiv reglering.

Därför kommer alla på dessa marknader, med sina olika produkter, beröras av det arbete som vi kommer att utföra. Detta arbete har redan påbörjats i form av ett tillsynspaket som redan diskuteras. Genom en översyn av flera direktiv, i synnerhet direktivet om tjänstepensionsinstitut, kommer att vi att fastställa strikta investeringsregler.

Jag intygar att vi inte kommer att utesluta några av dessa produkter eller marknader från kraven på kontrollerad insyn och en skarpsinnig, effektiv reglering.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag anser att det krävs ett långsiktigt strategiskt tänkande när det gäller en reform av pensionssystemen, både inom den privata och inom den offentliga sektorn. Här syftar jag på det faktum att födelsetalen sköt i höjden på 1970-talet. Dessa människor kommer att gå i pension om 30 år, samtidigt som nativiteten för tillfället är mycket låg. De som föds i dag kommer att bidra med arbetskraft om 30 år, och de kommer inte kunna sörja för de resurser som behövs för pensionsfonderna vid den tidpunkten. Därför vill jag nu fråga er vilka åtgärder ni vidtar för att genomföra en verklig reform av pensionssystemen på lång sikt, på ett hållbart sätt och till förmån för EU:s medborgare?

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen.* – (FR) Fru Țicău! I den första delen av mitt anförande nyss, som på grund av bestämmelserna var ganska kort, nämnde jag en av de stora utmaningarna, förutom rörligheten, nämligen demografien. Dessutom anser jag, även om frågan om familjepolitik och demografisk politik inte ligger inom EU:s huvudsakliga ansvarsområden, att vi alla skulle gynnas av en debatt och av att göra jämförelser i denna fråga som mer eller mindre angår alla europeiska länder. Vår kontinent är troligtvis, i jämförelse med de övriga, en av de få kontinenter i världen som kommer att se sin befolkning minska om födelsetalen inte återhämtar sig.

Det är mot denna mycket allvarliga bakgrund, och utöver själva frågan om pensioneringen i sig, som vi måste arbeta med pensionsfrågan och med frågan om att ta ansvar för bidrag. Därför anser jag att denna grönbok är ett bra instrument som kommer vid rätt tillfälle. Ni behöver inte vänta alltför länge. Vi arbetar med frågan och vi kommer att avsluta arbetet med att ställa alla dessa frågor och ta verklig hänsyn till vad som faller inom ramen för nationella ansvarsområden för pensionssystem och vad som är möjligt att göra på europeisk nivå, särskilt angående alla dessa privata pensionsfonder och deras spridning på den europeiska marknaden.

Allt detta kommer under alla omständigheter – inget kommer att uteslutas – att införlivas i de frågor som vi ska överväga, tillsammans med förslag på förfaringssätt eller riktlinjer till den grönbok jag nämnde, som kommer att offentliggöras inom några få månader.

Talmannen. – Fråga nr 29 från **Seán Kelly** (H-0068/10)

Angående: Försäkringar mot översvämningsskador i EU

Översvämningarna på Irland nyligen orsakade skador för cirka 500 miljoner euro på både privat och offentlig infrastruktur. Irlandska staten har ansökt om bidrag från EU:s solidaritetsfond för att täcka en del av kostnaderna för skadorna på den offentliga infrastrukturen.

Däremot är det ofta svårt för privata hushåll och företag att få kompensation eftersom kostnaderna för privata översvämningförsäkringar är mycket höga. En del av orsakerna till att översvämningarna blev så

stora var att utvecklingsplanerna inte var samordnade, i vissa fall inte ens på flodslätterna. Dessutom vägrar vissa försäkringsbolag att försäkra enskilda hushåll och företag.

Skulle kommissionen därför kunna beskriva de planer den eventuellt har för att lagstifta om att harmonisera villkoren för översvämningsförsäkringar i EU, med tanke på att marknaden har misslyckat med att ge tillräckligt skydd i vissa medlemsstater? Kan kommissionen – om ingen sådan lagstiftning planeras – lämna information om eventuella program som den har utvecklat för att utbyta bästa praxis mellan medlemsstaterna inom detta område?

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Seán Kelly ställer en fråga om en mycket tragisk händelse som drabbade Madeira och Atlankusten och som, särskilt i mitt land, orsakade flera tiotals döda. På tal om detta vill jag ännu en gång uttrycka vår solidaritet med offren och min kollega, kommissionsledamot Johannes Hahn, har besökt båda de platser som jag just nämnt.

Också i denna fråga måste vi möta den globala utmaning som klimatförändringen leder till. Vi kommer att bevittna allt fler naturkatastrofer och vi kommer dessutom fortsätta att bevittna katastrofer som inte orsakats av naturen och som kan medföra allvarliga konsekvenser för mänskligt liv, naturen och ekonomin. Jag tänker till exempel på industriolyckor, bränder och katastrofer till sjöss.

Det här är en fråga som jag har ägnat mig åt under lång tid. Det var här i kammaren 1999, då jag som nyligen utnämnd kommissionsledamot med ansvar för regionalpolitik, fick besvara de grekiska ledamöter som var oroliga över följdverkningarna av de jordbävningar som just ägt rum i deras land.

Då föreslog jag att man för det första skulle skapa en solidaritetsfond och för det andra en europeisk räddningstjänststyrka. Vi fick vänta till 2002, och på de stora översvämnningar som drabbade Tyskland, Österrike och Slovakien, innan kommissionen under en tremånadersperiod och med hjälp av parlamentet och rådet kunde skapa solidaritetsfonden. Denna fond kommer nu att användas för att ingripa i Madeira och vid Atlankusten, på samma sätt som den har använts vid flera stora katastrofer sedan 2002.

Min kollega Kristalina Georgieva arbetar tillsammans med Catherine Ashton på införandet av den europeiska räddningstjänststyrkan, och jag hoppas att vi inte behöver invänta en ny olycka innan vi samlar vårt gensvar och våra hjälpsatsningar under samma europeiska flagga vid katastrofer som den i Haiti eller tsunamin.

Den fråga som ställdes avser försäkringar, eftersom inte allt står i samband med icke försäkringsbar offentlig egendom som kan täckas av solidaritetsfonden. Jag anser att det är möjligt att gå längre beträffande de risker som kan täckas av försäkringar.

I vitboken från 2009 om anpassning till klimatförändring föreslås offentligt stödda försäkringssystem i de fall där det inte går att teckna en försäkring. I uppföljningen till denna vitbok vill jag undersöka den roll som försäkringsprodukter kan spela för att komplettera dessa åtgärder. Jag tänker börja med ett jämförelseprojekt och jag har bätt mina medarbetare att undersöka vad som föreligger i de olika medlemsstaterna. I situationer där det skulle kunna ha en gränsöverskridande verkan vore det också lämpligt att främja försäkringssystem som är Europaomfattande i stället för nationella.

Jag är mycket medveten om det komplexa i denna fråga. Jag kommer att utföra detta arbete tillsammans med alla intressenter, försäkringsbolag, medlemsstater och med sakkunniga för att utbyta bästa praxis och fastställa prioriteringarna på rätt nivå. Jag är övertygad om att vi kan förbättra skyddet för EU:s medborgare inför det ökande antalet naturkatastrofer. Därför vill jag påbörja denna ytterst praktiska uppgift med att undersöka och jämföra de 27 medlemsstaternas olika befintliga försäkringssystem för naturkatastrofer.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Vi var alla naturligtvis mycket oroliga över Madeira och Frankrike. I mitt eget land var det tack och lov ingen som miste livet, men försäkringsproblemet blev genast uppenbart. Ett flertal hushåll kan i dag inte få försäkringar och i staden Clonmel, som drabbades av översvämnningar för ett antal år sedan, har försäkringarna ökat sexfaldigt. Det här är naturligtvis en stor fråga och jag vill berömma kommissionsledamoten för att han åtar sig detta.

Jag vill också fråga honom om de länder och regeringar som inte införlivar översvämningsdirektivet. Kan han överväga sanktioner av något slag även mot dem?

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Detta översvämningsdirektiv är från 2007. Det kom även ett meddelande från kommissionen 2009 om förebyggande av naturkatastrofer eller katastrofer i allmänhet orsakade av människan.

Seán Kelly talar om relativt nya föreskrifter, men samma sak gäller för dessa som för alla andra så snart de träder i kraft: Kommissionen måste och kommer att kontrollera hur medlemsstaterna tillämpar eller inte tillämpar dessa föreskrifter. På tal om översvämningar är, vilket tydligt har visat sig i Frankrike och i ert eget land, följderna av en markskötsel där man inte har vidtagit förebyggande åtgärder och byggt i översvänningsområden uppenbara. Kommissionen kommer att agera på detta område, precis som på övriga, genom att titta på vad medlemsstaterna gör och inte gör och genom att vidta lämpliga åtgärder och agera vid överträdelser, för att säkerställa att dessa direktiv tillämpas.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Apropå det Seán Kelly tog upp, det vill säga genomförandet av översvänningsdirektivet: Som ni vet måste det införlivas i nationell lagstiftning detta år, 2010, i alla 27 medlemsstater. Jag vill uppmana kommissionen att hålla ett öga på nationella myndigheter med hänsyn till direktivets genomförande. År 1995 var jag Irlands minister med ansvar för översvämningar. Vi lade då fram en rapport om att inga fler hus skulle byggas på flodslätter. Trots detta är många av de hus för vilka man söker ersättning i olika delar av Irland byggda efter den rapporten.

Därför måste vi vara mycket strikta beträffande genomförandet av översvänningsdirektivet och vidta sanktionsåtgärder mot Irlands regering, lokala myndigheter och mot alla som bryter mot översvänningsdirektivets villkor.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr Barnier! Jag vill ställa en annan fråga till er. Vi talar om försäkringar, men jag anser att det krävs två andra slags åtgärder när det gäller katastrofer. Angående detta vill jag fråga er om inte ett snabbt reaktionscenter i Europa borde upprättas snabbare? Vi har inte ett enda center som skulle kunna ingripa vid katastrofsituationer. För det andra, borde vi inte öka satsningarna på att inrätta den civila kapaciteten? Vi har till exempel inga transportflygplan. Bortsett från försäkringar behöver vi med andra ord ett center, och vi behöver större möjligheter till att erbjuda hjälp.

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Två olika frågor har ställts. För det första, beträffande översvämningar, kom jag hit i egenskap av kommissionär med ansvar för den inre marknaden och tjänster för att besvara en särskild fråga, nämligen: Hur kan försäkringar användas på bästa sätt, i synnerhet för att ersätta människor som har fått skador på personlig egendom? Jag kommer att arbeta med den specifika frågan om de olika privata försäkringssystemen, som alla är mer eller mindre sofistikerade. I vissa länder finns det knappt några försäkringar för den här typen av katastrofer medan andra länder, som Frankrike, har ett system som ersätter 100 procent i händelse av en naturkatastrof.

Översvämningar är en fråga som inte ligger inom mitt ansvarsområde. Jag kommer att be Janez Potočnik, min kollega med ansvar för miljö, att ge er ett skriftligt svar med information om huruvida detta översvänningsdirektiv tillämpas eller ej. Ni har emellertid rätt i att nyckelfrågan ligger i nationella och även regionala eller lokala befogenheter inom området för byggnation eller lämplighet för byggnation. Man kan inte be Bryssel om allt, även om den generella regeln är tydlig: Det finns områden där byggnation eller ytterligare byggnation inte bör förekomma. I mitt land antogs till och med en lag om att flytta bostäder och fabriksanläggningar belägna i områden som regelbundet drabbas av översvämningar. Jag var med om att anta en lag 1995 genom vilken människor får ersättning för att kunna åka iväg innan en ny katastrof inträffar.

Det är dessa idéer som jag vill sammanställa innan jag återkommer till er med några förslag beträffande frågan om försäkringar.

Till sist vill jag säga något i frågan om civilskydd, även om det ligger inom andra kollegers ansvarsområde. Som ni vet arbetade jag med den frågan 2006, med stöd från parlamentet och på begäran av ordförande José Manuel Barroso. Detta arbete föranledde mig att lägga fram ett förslag om att upprätta en europeisk civilskyddsstyrka som tillhandahålls inom medlemsstaterna på frivillig basis. Vi skulle kunna upprätta ett närmare samarbete, med början nedifrån och upp, för att vänja oss vid att förbereda våra ingripanden. När det inträffar en tsunami eller en tragedi i Haiti är det aldrig välvilja som saknas, utan samordning. Människoliv skulle kunna räddas, tid och pengar skulle sparas och samtidigt skulle det finnas en större synlighet om de europeiska volontärerna kunde förbereda sina ingripanden i olika slags katastrofer.

Naturligtvis kan inte dessa ingripanden vara desamma för en industriolycka, för en katastrof som *Erika*, för översvämningar i Tyskland eller Frankrike, för bränder i Grekland, för en tsunami, för pandemier eller en terroristattack som den 11 september, något som fortfarande tyvärr kan inträffa i Europa.

Syftet med den idé som mina kolleger arbetar med – vi kommer att återkomma till er med några konkreta förslag – är att förbereda en gemensam strategi. Jag är i alla händelser mycket fäst vid denna idé, som jag med stöd från parlamentet har lagt ned mycket arbete på.

Talmannen. – Fråga nr 30 från **Silvia-Adriana Ticau** (H-0109/10)

Angående: EU-åtgärder för att bekämpa fattigdom

Enligt Eurostat var omkring 85 miljoner EU-medborgare – 20 procent av barnen och 19 procent av EU-medborgarna i åldergruppen över 65 år – 2008 hotade av fattigdom. På EU-nivå hade 8 procent av den yrkesverksamma befolkningen och 44 procent av de arbetslösa en inkomst under fattigdomsgränsen. Att ha ett arbete var ingen garanti för en skälig levnadsnivå. Sociala skyddsåtgärder i medlemsstaterna har minskat riskerna för fattigdom med 32 procent. Den ekonomiska krisen har fått arbetslösheten att stiga till omkring 10 procent, vilket ökat de sociala klyftorna ytterligare.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att skapa och bevara arbetstillfällen inom EU så att alla EU-medborgare kan garanteras en skälig levnadsnivå genom ett fullgott och rättvist socialt trygghetssystem?

László Andor, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag delar i allra högsta grad den oro som uttrycks i denna fråga angående européernas välfärd och välbefinnande, frågorna om sysselsättning, socialt skydd och kampen mot fattigdom.

Som ni vet är 2010 det europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning, med syfte att öka medvetenheten om sociala problem. Förhoppningsvis kommer detta att vara ett bra år både för diskussioner om fattigdom och för att vi ska engagera oss i kampen mot den, och förnya detta politiska åtagande på EU-nivå och bland medlemsstaterna.

För att skapa förutsättningar för detta förnyade åtagande har kommissionen innefattat ett tydligt överordnat mål om fattigdomsminskning i den nya EU 2020-strategin, som speglar vår delaktighet och erfarenheterna från de senaste årtiondena. Den aktuella målsättningen är att minska fattigdomen med en fjärdedel till 2020.

Att bekämpa fattigdomen kräver välstånd, högkvalitativa arbetstillfällen för de som är arbetsföra och kan försörja sig själva, och solidaritet mot de som lider nöd. Alla dessa aspekter finns med i EU 2020-strategin. För att uppnå det överordnade målet för fattigdomsminskning kommer det att backas upp av ett särskilt huvudinitiativ kallat Europeisk plattform mot fattigdom. Det finns konkreta instrument för att behålla och skapa arbetstillfällen på EU-nivå genom Europeiska socialfonden, Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och även det nya mikrokreditinitiativet.

De åtgärder som enskilda medlemsstater vidtar är särskilt viktiga. Fortfarande måste mer göras för att säkerställa att högkvalitativa arbetstillfällen finns tillgängliga för alla, till att börja med, men fattigdomsminskningen måste gå långt utöver sysselsättningsfrågan. I meddelandet om EU 2020 medges att ett effektivt och välplanerat socialt skydd är oundgängligt för att förebygga och bekämpa fattigdom och utestängning.

Medlemsstaterna är ansvariga för att finansiera och organisera socialt skydd, med stöd från kommissionen i denna uppgift. Som central partner i den öppna samordningsmetoden på det sociala området hjälper kommissionen till med att definiera och främja tydliga politiska prioriteringar, att tillhandahålla en övervakningsram och främja ömsesidigt lärande. Ett bra exempel hittills omfattar ramen för strategin för aktiv inkludering, bedömning av frågor som rör barnfattigdom och övervakningen av krisens sociala verkningar.

Vi kommer att ha ett mycket nära samarbete med de två ordförandeskapen i år, det spanska ordförandeskapet och det belgiska ordförandeskapet. Båda har viktiga initiativ, som den första etappen av toppmötet om romer, vilken diskuterades för ett par minuter sedan här i parlamentet och som har ett mycket stort inflytande på fattigdomsminskning, medan vi tillsammans med det belgiska ordförandeskapet förbereder ett initiativ om att minska barnfattigdomen.

Men det är inte bara regeringarna vi måste samarbeta med, utan även de icke-statliga organisationerna. Utan de icke-statliga organisationerna kan vi inte göra helt framgångsrika program. Vi stöder dessa organisationer i deras arbete med fattigdom och socialt skydd i allmänhet genom utvecklingsfonden.

Det här är huvudfrågorna och de täcker olika områden där kommissionen agerar för att minska fattigdomen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Tack för ert svar. Jag hade emellertid också kort velat diskutera den avindustrialisering som pågår i många medlemsstater och som är en av orsakerna till den ekonomiska och sociala kris vi nu går igenom.

En ambitiös och förnuftig europeisk industripolitik kommer inte bara stärka EU:s konkurrenskraft utan framförallt skapa nya arbetstillfällen. Vilka åtgärder för europeisk industripolitik kommer således att omfattas av kommissionens nuvarande arbetsprogram, för att öka EU:s konkurrenskraft, men framförallt för att skapa nya arbetstillfällen och därmed göra det möjligt att garantera EU:s medborgare ett dragligt liv?

Tack.

László Andor, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Att skapa fler och bättre arbetstillfällen innefattas också i EU 2020-strategin. Jag skulle vilja uppmärksamma er på ytterligare två huvudinitiativ. Jag har redan nämnt ett med inriktning på fattigdom, men i fråga om fler och bättre arbetstillfällen i Europa har vi huvudinitiativet "Ny kompetens för nya arbetstillfällen", och under pelaren för hållbarhet i Europa 2020 finns ett huvudinitiativ om industripolitik.

Jag anser att detta är en avgörande punkt inom ramen för denna fråga, eftersom det måste erkännas att EU:s instrument inte bara ska inriktas på effekterna av de företag som lämna Europa, som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Detta spelar en mycket viktig roll i förebyggandet av fattigdom och av inkomstförluster och i förlusten av färdigheter när företagen flyttar sina verksamheter utanför Europa. Nu ska det för första gången på mycket länge komma ett huvudinitiativ om industripolitik för en hållbar ekonomi.

Jag tror att vi genom dessa initiativ kommer att ta itu med många av frågorna rörande industriell utveckling och med lokaliseringsfrågan. Jag håller fullständigt med om det underförstådda i frågan, att utan en omfattande ekonomisk politik och sysselsättningspolitik kan vi inte bekämpa fattigdomen på ett framgångsrikt sätt.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Under en ekonomisk kris är risken för socialförsäkringsbedrägerier särskilt stor. Känner kommissionen till att det i Centraleuropa finns ett storskaligt bedrägeri bland stater med stora sociala skillnader? Till exempel har kompensationsersättningar för minimipensioner sökts i bedrägligt syfte av EU-medborgare från nio medlemsstater, och dessa kompensationsersättningar överstiger klart de faktiska pensionerna.

Min fråga lyder: Har kommissionen för avsikt att förse medlemsstaterna med instrument så att de kan förhindra ett sådant storskaligt socialförsäkringsbedrägeri?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! I Grekland lever mer än 20 procent av befolkningen under fattigdomsgränsen. Av dessa är 34 procent arbetslösa och 14 procent är arbetande fattiga.

Det fattigdomsproblem som min kollega tog upp i sin fråga i samband med Europa och den statistik jag har gett er för Grekland beror enligt min åsikt på misslyckandet med den nyliberala ekonomiska modell som hävdas genom Lissabonfördraget och som förfäktas i texten till 2020-strategin.

Jag vill fråga er: Är det möjligt att bekämpa den ökande andelen av människor som lever i fattigdom med en fragmenterad politik med inslag av välgörenhet, eller behöver vi en annan ekonomisk politik som kretsar kring heltidsarbete vilket innebär att man måste se över EU 2020-strategin?

László Andor, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Om ni inte misst tycker inleder jag med den andra frågan. Det är verkligen mycket viktigt att ha en stabilare makroekonomisk miljö.

I mitt tidigare svar hänvisade jag till vikten av en omfattande ekonomisk politik för att skapa en stabilare miljö, och det som omnämndes som de senaste decenniernas "nyliberala tendens" behövs verkligen ses över. Europa 2020 innehåller en mängd initiativ och jag vill särskilt nämna kapitlet om budgetförordningen. Det här är en avsevärd ändring jämfört med det tidigare systemet, som har sitt ursprung i avsikten att stabilisera den makroekonomiska miljön, vilket skulle avlasta de skattesystem som är avsedda att stödja systemen för socialt skydd och sysselsättningspolitiken.

Angående effektiviteten och missbruket av systemen för socialt skydd utgör krisen verkligen ett test. Vad kommissionen kan göra är att använda sig av den öppna samordningsmetoden och den förmåga till analys och rapportering som finns till dess förfogande, för att hjälpa medlemsstaterna att koncentrera sig bättre på åtgärder för socialt skydd.

Som nämndes i frågan kommer utmaningen i kristider, men också under den kommande perioden när åtskilliga medlemsstater kommer att behöva sanera de offentliga finanserna, verkligen att vara en prövning och det är inte så lätt för oss att hitta ytterligare resurser för att bekämpa fattigdomen. Därför behöver vi dela

erfarenheter om hur vi ska använda våra medel på ett effektivare sätt och hur vi bättre kan inrikta oss på de mest utsatta grupperna.

Talmannen. – Fråga nr 31 från **Georgios Papanikolaou** (H-0089/10)

Angående: Utvärdering av kulturprogrammet 2007-2013

Som en del av arbetet för att främja och uppmärksamma europeisk kultur antog EU 2007 det kulturprogram som ska pågå fram till 2013. Programmet har en budget på cirka 400 miljoner euro.

Målet för programmet är bland annat att höja medvetandet om de kulturella aspekter som är viktiga för Europa och främja rörligheten över gränserna bland människor som arbetar inom kultursektorn.

Vad gör kommissionen för bedömning av de framsteg som hittills gjorts för att uppnå dessa två mål?

Visar medlemsstaterna intresse och engagemang i fråga om kulturprogrammet, eller anser kommissionen att den bör inleda nya dynamiska initiativ för att uppnå målen senast 2013?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Som Georgios Papanikolaou sade är målet för kulturprogrammet att berika EU-medborgarnas kulturupplevelser genom att främja vårt gemensamma kulturarv. Kommissionen främjar kulturellt samarbete mellan författare, människor som arbetar inom kultursektorn och mellan institutionerna i de länder som deltar i programmet med målsättningen att uppmuntra till utvecklingen av den europeiska nationaliteten.

Kulturprogrammet syftar i synnerhet till att främja den gränsöverskridande rörligheten bland människor som arbetar inom kultursektorn, och att uppmuntra till gränsöverskridande rörlighet av konstnärligt och kulturellt arbete samt att stödja en dialog mellan kulturer. Inom ramen för kulturprogrammet 2009 inkom 749 ansökningar, och 256 planer valdes ut för finansiering av det huvudsakliga målet, av vilka 127 avsåg rörlighet för personer som arbetar inom kultursektorn.

Enligt rättslig grund krävs en regelbunden extern och oberoende utvärdering av programmet. I juli 2009 bad kommissionen en oberoende part att utvärdera de tre första årens tillämpning av kulturprogrammet 2007-2009, och i synnerhet överensstämmelsen med målen, de första resultaten och programmets första effekter.

Uppdragstagaren genomförde bedömningen på grundval av uppgifter om planernas resultat, nya individuella bedömningar och undersökningar samt intervjuer med planernas förmånstagare och berörda personer som arbetar inom kultursektorn. Hans slutrapport kommer att presenteras under andra halvan av detta år. På grundval av detta kommer kommissionen att utarbeta en rapport om programmets tillämpning och överlämna den till parlamentet senast den 31 december 2010.

Observera att programmet inte i första hand inriktas på de nationella myndigheterna, utan på människor som arbetar inom kultursektorn. Kulturarbetarnas deltagande i planerna är relativt jämt fördelat över medlemsstaterna. De nationella myndigheterna deltar i expertgrupper på europeisk nivå för att utarbeta programmets utvecklingspolitik.

Till följd av två omgångars pilotstudier om rörligheten för konstnärer som inletts av parlamentet för 2008 och 2009, och med tanke på de samtal som förts inom ramen för den öppna samordningsmetoden, utvärderar kommissionen för närvarande de framsteg som hittills gjorts och undersöker sätt att förbättra det nuvarande programmet.

Innan året är slut ska kommissionen inleda ett offentligt samrådsförfarande för att bana väg för det nya kulturprogrammet för 2014 och framåt.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru kommissionsledamot! Tack för ert svar. Jag tror det är första gången ni är här under detta arbete. Jag önskar er all framgång i ert arbete och *bon courage*.

Det är verkligen nödvändigt att öka medvetenheten bland EU-medborgarna om de kulturella inslag som är viktiga för Europa, och som utgör referensvärden för vår europeiska kultur och våra gemensamma värderingar. Jag anser att detta också har blivit oerhört viktig för Grekland under de senaste åren, särskilt – för att driva debatten vidare en aning – under bördan av att kulturella minnesmärken används för icke-kulturella syften, i avsikt att göra narr av mitt land. Jag syftar på en artikel i den tyska tidskriften *Focus* med en manipulerad bild av Venus från Milo, och på artiklar på Internet som beskriver Akropolis som en ruin.

Jag är rädd för att detta agerande inte längre utgör ett undantag. Därför vill jag nu fråga kommissionsledamoten om hon har fördömt detta agerande och om kommissionen inom ramen för detta program som vi debatterar, men inte enbart inom detta ramverk, planerar att anta en mer beslutsam och en mer - om uttrycket tillåts - aggressiv politik för att främja kultur...

(Talmannen avbröt talaren.)

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Om ni inte misstycker vill jag helst inte kommentera artiklar i olika publikationer just nu, därför att jag anser att det inte kommer att föra oss vidare.

Jag vill däremot säga att kulturella minnesmärken som Akropolis och andra minnesmärken i Grekland och i övriga medlemsstater är en källa till inspiration och tvärkulturell rikedom, och just i dag antog kommissionen ett nytt system för märkning av EU:s största kulturminnesmärken, inklusive Akropolis.

Jag anser att detta tydligt visar hur EU betraktar dessa minnesmärken.

Talmannen. – Fråga nr 32 från **Liam Aylward** (H-0090/10)

Angående: Stöd och ekonomiska bidrag till idrottsorganisationer på gräsrotsnivå i EU

Idrottsorganisationer på gräsrotsnivå ger ett enormt bidrag till samhälle och kultur i Europa och dessutom till unionsmedborgarnas hälsa. I dagens ekonomiska klimat upplever dock många idrottsorganisationer på gräsrotsnivå ekonomiska svårigheter. Vad kan kommissionen göra för att stärka idrottsorganisationer på gräsrotsnivå och främja deras utveckling i medlemsstaterna?

Kommissionen har nyligen avslutat sitt offentliga samråd om finansiering av idrott på gräsrotsnivå. Kan kommissionen ge ytterligare upplysningar om syftena med detta samråd samt om när ytterligare information om samrådet kommer att finnas tillgänglig?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Kommissionen erkänner till fullo den viktiga roll som idrotten spelar i det europeiska samhället.

Vitboken från 2007 om idrott var främst inriktad på idrottens samhällseliga aspekter. Den innehåller förslag på ett antal åtgärder som har genomförts eller är på gång att genomföras, däribland stöd för hälsofrämjande fysisk aktivitet och den fostrande roll idrotten har genom social integration och genom frivilligt arbete inom idrotten.

Även EU:s nya särskilda behörighet för idrott som fastslås i artikel 165 betonar områdets specifika karaktär, dess sociala och pedagogiska funktion och dess strukturer som bygger på frivilliga insatser.

Därigenom anges ramarna för framtida EU-åtgärder och ges vägledning för främjande av idrott inom hela EU och för utveckling av den europeiska dimensionen inom idrotten.

Kommissionen har för avsikt att lägga fram förslag till initiativ för genomförandet av Lissabonfördraget på idrottens område senare i år. Man kommer att ta hänsyn till behovet av att stärka området för idrott på gräsrotsnivå.

Parlamentsledamoten påpekar också med rätta att idrottsorganisationer på gräsrotsnivå står inför svårigheter i dagens ekonomiska klimat. Den pågående EU-studien om hinder på den inre marknaden för finansiering av idrott, som meddelades i vitboken och som inriktas på finansiering av idrott på gräsrotsnivå, behandlar sådana svårigheter. Studiens målsättning är att framställa de viktigaste källorna till finansiering, fastställa finansieringsmodeller i olika medlemsstater och för olika idrottsområden, och att analysera EU:s regelverk och den nationella politik som har inflytande över finansieringen av idrotten.

Slutligen bör studien ange huvuddragen för effektivare affärsmodeller som också kan möta framtida utmaningar, som den ekonomiska krisens påverkan på den offentliga sektorns finanser eller på sponsring, och fastställa sätt att stärka utvecklingen av idrott på gräsrotsnivå i hela EU.

Det offentliga samråd om finansiering av idrott på gräsrotsnivå som parlamentsledamoten hänvisar till hölls inom ramen för denna studie. De första resultaten av detta samråd presenterades för intressenterna vid en konferens om hållbara finansieringsmodeller för idrott på gräsrotsnivå på den inre marknaden, som anordnades av studiens uppdragstagare den 16 februari i Bryssel.

Resultatet av denna konferens kommer att publiceras inom kort på webbplatsen för generaldirektoratet för inre marknaden och tjänster.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Jag tackar kommissionsledamoten för svaret. Jag välkomnar det engagemang i utvecklingen av idrott på gräsrotsnivå som hennes svar ger uttryck för.

Jag ser positivt på att ratificeringen av Lissabonfördraget har fått till följd att EU:s behörighet på idrottsområdet nu innefattar ett budgetanslag. Kan kommissionen för det första ge en fingervisning om hur man tänker sig utformningen av EU:s program för idrott och för det andra tala om när vi kan vänta oss det första meddelandet från kommissionen i frågan?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi avser mycket riktigt att i sommar främja kommunikationen om idrott. Vi kommer därför att lägga fram meddelandet före sommaruppehållet. Detta bör fungera dels som en ram för ett utökat samarbete, dels som en ny dagordning för idrott på EU-nivå och som ett förslag till beslut om ett tvåårigt EU-program för idrott för 2012 och 2013.

Samtidigt har vi givetvis, som ni väl känner till, de pågående idrottsprogrammen 2009, 2010 och 2011, där tyngdpunkten ligger på idrott på gräsrotsnivå och på idrottens sociala sida. Åtgärder för 2009 har redan godkänts och ska genomföras i år. Vi ska just godkänna handlingsplanen för 2010, och den kommer också att vara klar om ett par månader.

Som bekant har budgeten för 2010 tyvärr skurits ned från 6 miljoner euro till 3 miljoner euro. Enligt budgeten för 2011 har vi nya åtgärder och nytt provunderlag inför utformningen av 2012 och 2013 års program.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman, fru Vassiliou! Mitt varmaste tack för uttalandet om införandet av en ny dagordning för idrott, men jag vill också lägga fram en idé i anslutning till detta, som utskottet för kultur och utbildning också diskuterar. Den har samband med de nya nyckelkompetenser till vilka idrottsliga färdigheter, kulturkunskap och EU-kunskap kan fogas i dag. Avser ni, fru Vassiliou, att delta i diskussionen om de nya och mycket viktiga nyckelfärdigheterna för ungdomar i EU och därmed medverka till att frågorna om idrott, EU-kunskap och kulturkunskap, som är så viktiga för att bygga upp en europeisk identitet, också kommer att betonas och lyftas fram?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) När jag talar om idrottens samhällsfunktion är frågor om utbildning och praktik givetvis mycket viktiga, och jag anser att utbildning har ännu större betydelse för vår gemensamma europeiska identitet. Detta kommer säkerligen att beaktas när vi utarbetar det mer definitiva programmet för idrott.

Talmannen. – Fråga nr 33 från **Jim Higgins (H-0072/10)**

Angående: Dödsfall i trafiken

Kan kommissionen vänligen ange hur den avser bekämpa de tre huvudsakliga orsakerna till dödsfall i trafiken, nämligen fortkörning, rattfylleri och/eller körning i drogpåverkat tillstånd och olämplig väginfrastruktur?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Inom ramen för det tredje europeiska åtgärds paketet för trafiksäkerhet, som gäller fram till 2010, vidtogs en rad åtgärder för att bekämpa fortkörning, rattfylleri och/eller körning i drogpåverkat tillstånd och för att förbättra väginfrastrukturen. Parlamentet har varit delaktigt i flera av åtgärderna genom medbeslutandeförfarandet. Givetvis behövs dock ytterligare insatser.

Kommissionen arbetar just nu med den europeiska strategin för trafiksäkerhet för nästa årtionde. Man kommer att betona vikten av effektivt genomförande och av sanktioner mot riskbeteenden, framför allt rattfylleri och fortkörning. Medlemsstaternas medborgare kan inte förstå varför andra EU-medborgare undgår straffpåföljd när de bryter mot lagen. Diskussionerna om det förslag till direktiv om genomdrivande av lagar över nationsgränserna som fullt ut stöddes av parlamentet men blockerades av rådet bör därför skyndsamt återupptas. Kommissionen är fast besluten att gå vidare med förslaget.

Vid sidan av tillsyn och sanktioner är utbildning och medvetenhet områden som kommissionen kommer att ägna stor uppmärksamhet åt. Särskilda åtgärder bör komma i fråga när det gäller alkohol och fortkörning, exempelvis alkoholås i vissa fordon eller strängare krav på nya förare. Körning i drogpåverkat tillstånd är ett växande problem. Kommissionen förväntar sig att det pågående Druid-projektet ska innehålla förslag till konkreta åtgärder. När det gäller infrastruktur har parlamentet och rådet antagit lagstiftning om säker ledning och om säkerhetsföreskrifter för vägar och tunnlar i det transeuropeiska nätet.

Kommissionen kommer givetvis att noggrant övervaka att medlemsstaterna faktiskt genomför åtgärderna. En säker väginfrastruktur är emellertid inte endast begränsad till de större vägarna i det transeuropeiska nätet – 56 procent av dödsolyckorna på vägarna inträffar nämligen på landsväg. Kommissionen kommer därför

att undersöka om den nuvarande lagstiftningen om säker ledning kan utvidgas till att innefatta de mindre vägarna i medlemsstaterna. Kommissionen kommer slutligen även att kontrollera att de som bedriver infrastrukturprojekt och mottar EU-finansiering eller lån från EU beaktar trafiksäkerhetskraven.

Jag måste också få understryka att EU:s institutioner, medlemsstaterna, lokala och regionala organ, föreningar och givetvis medborgarna har ett gemensamt ansvar för säkerheten på vägarna. För att få största möjliga genomslag måste lösningarna vara inriktade på konkreta problem i det aktuella området. Den kommande europeiska strategin för trafiksäkerhet kommer att innehålla förslag till en rad åtgärder utifrån denna princip. Det främsta målet är att införa ett gemensamt europeiskt trafiksäkerhetsområde som ska ingå i ett gemensamt europeiskt transportområde, där samma trafiksäkerhetsnivå kommer alla EU-medborgare i hela Europa till del.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Herr talman! Jag vill också tacka kommissionsledamoten. Enligt kommissionsledamoten har ett stort arbete uppenbarligen lagts ned i fråga om fortkörningens och rattfylleriets betydelse som orsak till trafikolyckor. Vi undersöker emellertid tydligen inte effekterna av droger i dessa sammanhang. Bilkörning under inverkan av alkohol eller droger är den främsta orsaken till nästan 25 procent av trafikolyckorna inom EU varje år. Dessa olyckor kräver årligen 10 000 människors liv.

Vi måste emellertid göra mer när det gäller droger, eftersom de helt klart är en viktig orsak till trafikolyckor och till att människor dör på vägarna. Jag föreslår kommissionsledamoten att vi måste göra mycket mer.

Jag välkomnar forskning, men vi måste göra mycket mer för att den ska få genomslag.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Naturligtvis delar jag er oro. Problemet med droger är ju som bekant att även om vi har en relativt väl utvecklad teknik för att upptäcka förare som kör alkoholpåverkade är det åtskilligt svårare att upptäcka drogpåverkan. Vi måste verkligen bedriva forskning för att få fram nödvändig teknik, eftersom det enda vi har i dag är direkta iakttagelser av polis, som därefter föranleder medicinsk provtagning, och först då kan det konstateras att det finns ett problem. Vi behöver givetvis mer.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Tack för förslagen till lösning av problemet. Jag vill fråga om ni håller med om de studier som visar att mobilsamtal under körning kan leda till att reaktionstiden nedsätts lika mycket som vid alkohol- eller drogpåverkan. Min andra fråga gäller tunga fordon. De medför ökade risker, särskilt under dygnets mörka timmar, och som bekant åstadkommer tunga fordon även skador på vägarna, vilket också bidrar till antalet olyckor. Anser ni att vi bör införa fler och effektivare åtgärder för att föra över varutransporterna från väg till järnväg?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr kommissionsledamot! Det ämne vi diskuterar och som min kollega i parlamentet berörde i sin fråga är mycket allvarligt. Det vi kallar "trafikolyckor" är enligt min uppfattning kollisioner som har en rad orsaker och är det verkliga skälet till en rad dödsolyckor i Europa.

Jag vill därför ställa två specifika frågor till er:

Eftersom de flesta olyckor inträffar i städerna och flertalet offer är fotgängare och cyklister undrar jag för det första vilka initiativ som bör tas för att uppnå en "nollvision", det vill säga inga trafikoffre i städerna, skärpt uppmärksamhet vid skolor, på cykelbanor och så vidare?

Min andra fråga gäller vad ni tänker göra för att rättvisa ska skipas för offren och de anhöriga inom ramen för visionen, så att vi kan utnyttja visionen för att förhindra olyckor?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Det så kallade paradigmskifte som innebär att varutransporter helst ska ske via järnväg är också något som kommissionen helt klart förespråkar, men detta har varit ett önskemål i decennier. Vi måste nu hitta och undanröja de flaskhalsar som hindrar oss från att fullt ut utnyttja järnvägarna. Det finns mycket att göra, och jag anser att vi under den här kommissionens mandatperiod kan driva detta en liten bit framåt.

Jag ska säga att användning av mobiltelefon under körning är förbjuden i åtminstone vissa länder – däribland mitt eget.

När det gäller åtgärder för att förhindra att människor skadas och dödas i trafikolyckor hade kommissionen enligt den nu gällande handlingsplanen det högt ställda målet att minska antalet dödsfall med 50 procent. Det nåddes inte, men vi fick en betydande minskning av antalet dödade.

Detta var givetvis resultatet av gemensamma insatser av EU-institutionerna, men framför allt av medlemsstaterna. I exempelvis mitt eget land har minskningen av antalet dödsfall under innevarande årtionde varit än mer anmärkningsvärd – nästan två tredjedelar. Vi har fler resurser och även om vi aldrig får ned antalet olyckor till noll kan vi göra mycket för att minska antalet döda och skadade. Frågan är naturligtvis mycket komplicerad och innefattar alkoholavstående, bättre vägar, bättre förhållanden, utbildning, praktik – allt detta sammantaget.

Talmannen. – Eftersom följande frågor rör samma ämne kommer de att tas upp tillsammans: Fråga nr 34 från **Ivo Belet** (H-0077/10)

Angående: Tågolyckan i Buizingen och elektroniskt säkerhetssystem

Den svåra tågolyckan i Buizingen i Belgien den 15 februari har satts i samband med att det inte fanns något elektroniskt säkerhetssystem så att tågen automatiskt hade bromsats om de kört mot en stoppsignal.

Förutom de nationella systemen för automatisk trafikövervakning på järnväg (ATP) som använts i vissa europeiska medlemsstater redan sedan ett flertal år tillbaka arbetas det i Europa för fullt med att införa Europeiska systemet för trafikledning på järnvägsområdet (European Rail Traffic Management System, ERTMS).

I vilken mån och sedan hur lång tid tillbaka har de olika medlemsstaterna utrustat sina järnvägslinjer och tåg med system för automatisk trafikövervakning?

Hur ligger det till med införandet av ERTMS i de olika medlemsstaterna (både i fråga om tågen och järnvägslinjerna)?

Om en medlemsstat ännu inte har något nationellt system för trafikövervakning på järnvägar, är det då förnuftigt att den investerar i ett sådant system, med tanke på att ERTMS håller på att införas och denna övergång kommer att ställa krav på stora investeringar?

Vad görs det för att undvika risken för att järnvägsinfrastrukturen visserligen är utrustad med ERTMS medan tågen inte är det, eller tvärtom?

Är detta ett problem som är aktuellt i dag, till exempel för trafiken med IC-tåg på sträckan mellan Liège och Aachen?

Vad måste vi eventuellt lära oss av det inträffade med tanke på liberaliseringen av järnvägstrafiken i Europa?

Fråga nr 35 från **Frieda Brepoels** (H-0091/10)

Angående: Orsakerna till den förfärliga tågolyckan måndagen den 15 februari i Buizingen

Kan kommissionen ge besked om huruvida liberaliseringen påverkat säkerheten?

I juni 2008 påtalade kommissionen för Belgien att landets järnvägsföretag NMBS/SNCB hade en invecklad tredelad uppbyggnad.

Har det sedan dess gjorts någonting i anledning av kommissionens kritik?

Sedan hur lång tid tillbaka finns den europeiska standarden ERTMS att tillgå? Har det uppstått några dröjsmål med det ursprungliga datumet för ibruktagandet? I så fall: vilka är orsakerna till detta och vilka åtgärder har kommissionen vidtagit i avhjälpande syfte?

Har diskussionen om den europeiska standarden hindrat järnvägarna att införa ett eget system för att garantera de inhemska kommunikationernas säkerhet? Sedan hur lång tid tillbaka finns specifikationerna för sådana nationella system att tillgå? I hur många av länderna inom EU-27 finns det redan ett nationellt system och sedan hur lång tid tillbaka? Vilka länder utfaller bäst vid en jämförelse?

Hur förhåller sig Belgien i fråga om säkerheten på järnvägarna till de övriga medlemsstaterna inom EU-27?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Tågolyckan i Buizingen måndagen den 15 februari var en fruktansvärd tragedi, och efterdyningarna av den allvarliga olyckan ger anledning att ställa ett flertal tekniska och politiska frågor om järnvägssäkerhet.

Orsakerna till olyckan är ännu inte helt klarlagda, och den tekniska undersökningen har inletts i enlighet med bestämmelserna i EU:s säkerhetsdirektiv. Det belgiska utredningsorganet ansvarar för att detta genomförs.

Två utredare från Europeiska järnvägsbyrån anslöt sig endast några timmar efter olyckan till den belgiska grupp som har hand om utredningen.

Jag vill understryka att det är olämpligt att dra några slutsatser så länge som olycksorsakerna inte är klarlagda.

Som alltför ofta i samband med tågolyckor har synpunkter på ett samband mellan EU:s regler och bestämmelser och olyckorna framförts. Jag vill först och främst vara mycket tydlig när det gäller liberaliseringen av marknaden. Parallellt med konkurrensutsättningen av sektorn för godstransporter på järnväg och införandet av krav på åtskillnad mellan infrastrukturförvaltarnas och järnvägsbolagens verksamhet infördes ett mycket strikt regelverk för järnvägssäkerhet och interoperabilitet. Vi har noggrant övervakat konkurrensutsättningen av järnvägssektorn för att försäkra oss om att den inte får negativa konsekvenser för järnvägssäkerheten, och det finns klara indikationer på att några sådana konsekvenser inte finns.

Jag ser heller inte något samband mellan olyckan och det motiverade yttrande som vi sände till Belgien 2008 och som gällde bristen på oberoende mellan infrastrukturförvaltarna och järnvägsbolagen.

Alla påståenden om ett samband mellan graden av järnvägssäkerhet och liberaliseringen av järnvägsmarknaden är enligt min åsikt endast ett svepskäl för att styra bort debatten från olyckans verkliga orsaker.

Frågan om den samtidiga förekomsten av nationella kontrollsystem och EU:s kontrollsystem kan hänföras till detta. Drygt 20 olika nationella system används i Europa i dag för att möjliggöra en säker rörlighet för tåg. Oförenligheten mellan de olika nationella systemen är ett betydande problem för internationella tåg, eftersom detta antingen kräver att lokomotiven byts ut vid alla gränser eller att de utrustas med flera ombordsystem.

Ett gemensamt system för användning på EU-nivå har därför tagits fram och utvecklats och installeras för närvarande på de större internationella linjerna och tågen i Europa. Systemet går under namnet Europeiska systemet för trafikledning på järnvägsområdet (ERTMS).

När det gäller tidsaspekten skapades de flesta nationella system i början av 1980-talet, men ibruktagandet är långt och kostnadskrävande. I de flesta länder som infört dessa system har endast en del av de nationella näten och lokomotiven hittills utrustats med dessa, och denna ännu inte fullt genomförda installation av utrustningen har tagit cirka 20 år.

Specifikationerna för ERTMS har funnits tillgängliga sedan 2000. En rad pilotprojekt genomfördes 2000–2005. Sedan 2005 har ett flertal ERTMS-utrustade linjer tagits i bruk.

För närvarande har tio medlemsstater linjer med ERTMS-utrustning, och i nästan alla medlemsstater pågår olika projekt. I exempelvis Belgien är linjen mellan Aachen och Liège utrustad med ERTMS, och IC-tågen på linjen har denna utrustning.

ERTMS kommer därför troligen att fungera parallellt med de nationella systemen under 20 års tid. Vissa medlemsstater kommer att få tillgång till det europeiska systemet tidigare än andra. Vi ser exempelvis att de italienska och spanska höghastighetstågen i princip redan är fullt utrustade och att även de konventionella näten i Luxemburg i det närmaste är fullt utrustade, medan det i 15 medlemsstater endast finns testlinjer eller pilotprojekt.

Det bör även noteras att systemen för automatisk trafikövervakning på järnväg (ATP) endast utgör en del av säkerheten inom järnvägsnäten. Adekvat utbildning, ordentligt underhåll och bättre skyddsanordningar vid plankorsningar är andra viktiga säkerhetsinslag.

Om vi ser på säkerheten i stort visar alla uppgifter att säkerhetsstandarden på de europeiska järnvägarna generellt sett är mycket hög.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! De belgiska myndigheterna, det vill säga Belgiens regering, bör förvisso dra lärdom av denna tragedi. En särskild undersökningsgrupp i det belgiska parlamentet kommer följaktligen att tillsättas inom kort för att arbeta med detta.

Jag har ytterligare en fråga till kommissionsledamot Kallas. Hur ser ni på den sociala aspekten, närmare bestämt tågpersonalens, och i första hand lokförarnas arbetsbelastning? Bör vi se över även detta, och behövs det möjligen EU-regler, framför allt mot bakgrund av att konkurrensen inom persontransportsektorn till och med väntas öka under de närmaste åren?

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Jag vill varmt tacka kommissionsledamoten för de svar han gett på en rad mycket specifika frågor. En av mina frågor förblev obesvarad, nämligen den som gällde det motiverade yttrande som kommissionen sände till Belgien 2008. Man noterade återigen 2009 att det finns en brist på oberoende mellan den belgiska järnvägsinfrastrukturförvaltaren (Infrabel) och landets statliga järnvägsföretag (SNCB) och holdingbolaget. Jag undrar hur länge till kommissionen tänker låta SNCB ha hand om de nödvändiga omstruktureringarna?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Först och främst angående operatörer och sociala frågor. Vi kan undersöka det här grundligt och analysera situationen, för om vi har mer konkurrens och intensivare trafik så bör vi naturligtvis på allvar ta itu med de sociala aspekterna också. Vi har redan flera olika förordningar som berör exempelvis piloter. Ni torde känna till direktivet om körtider i samband med vägtransporter, och körtiderna bör kontrolleras på liknande sätt för alla förare, inklusive tågförare.

Så jag tycker att vi bör undersöka denna fråga på allvar. Det finns förstås även nationell lagstiftning, och de här frågorna rör huvudsakligen den nationella lagstiftningen, men det är en fråga som vi absolut bör undersöka.

Jag sade att kommissionen under 2008 hade riktat ett motiverat yttrande till Belgien om bristen på skyddsåtgärder för att garantera att infrastrukturförvaltaren är oberoende i förhållande till järnvägsföretagen när det gäller att utöva grundläggande funktioner, tilldela järnvägsspår och ta ut avgifter. De belgiska myndigheterna har svarat på detta och kommissionens tjänstemän undersöker svaret i syfte att föreslå en uppföljning.

För att återgå till järnvägsolyckan var det här en tragisk händelse som borde ha undvikits. Men det kommer att fortsätta ske olyckor i världen. Det här är en mycket komplicerad fråga. Jag antar att utredningen kommer att ge oss konkreta svar på vad som orsakade olyckan, och i många fall är det en tragisk kombination av flera faktorer, däribland den mänskliga faktorn. Från och med 1800-talet har det varit uppenbart att rött ljus betyder stanna. Så det betyder inte att vi kan finna ett enkelt svar på varför olyckan skedde.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr Kallas! Jag tycker att vi bör dra några slutsatser av denna tragedi. Genom en detaljerad procedur kommer vi förstås att få en förklaring på om det var den mänskliga faktorn som orsakade den eller om det kanske berodde på utrustning eller bristen på system. Hur länge dröjer det enligt er åsikt innan ERTMS sätts i bruk, och, i och med liberaliseringen av järnvägstransporter av både passagerare och gods, anser inte ni att systemet med en mycket tydlig kvalitetskontroll av service och utrustning bör separeras från nationella system?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Planen är att använda ERTMS-systemet för de största europeiska järnvägsnätverken före 2015, så det finns ett datum när vi tror att detta ska genomföras. Men det betyder inte att alla linjer, särskilt inte regionala linjer, kommer att utrustas med sådan avancerad utrustning, så det måste alltid finnas andra system också. Planen för genomförandet finns, men det är en dyr operation och en stor investering.

Ett europeiskt system för att mäta kvalitet är en bra idé. När jag talar om att utveckla transporter som helhet enhetligt inom EU, enligt ett eventuellt europeiskt inre transportområde, så innebär det naturligtvis att vi även måste harmonisera kvalitetskraven och behålla kvaliteten på tjänster på en mycket hög nivå.

Talmannen. – Fråga 36 från **Jacek Włosowicz** (H-0103/10)

Angående: Sommar- och vintertid

Skulle kommissionen kunna svara på om det pågår undersökningar som ger stöd åt det berättigade i att två gånger om året byta mellan sommar- och vintertid, något som är mycket störande för invånarna i EU i deras vardagsliv?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Vi har ju haft ett direktiv sedan januari 2001 då rådet och parlamentet antog det nuvarande direktivet om sommartid i Europeiska unionen. Genom direktivet harmoniseras kalendern för att tillämpa sommartid inom EU. Det här är det nionde direktivet om denna fråga sedan 1980 när det första direktivet om sommartid antogs.

Enligt ovannämnda direktiv lade kommissionen 2007 fram en rapport om följderna av det nuvarande systemet med sommartid. I rapporten drog man, mot bakgrund av den information som kommissionen förfogade över, slutsatsen att systemet med sommartid inte medför några negativa följder och att det bidrar till energibesparing. Det nuvarande systemet utgör inget bekymmer i medlemsstaterna i EU. Ingen medlemsstat har någonsin, inte heller sedan rapporten offentliggjordes, begärt en ändring av det nuvarande systemet.

Den ärade ledamoten skulle inte kunna hitta en mer lämplig person för att besvara den här frågan. Inte för att jag är ansvarig för transport, utan för att jag satt i den estniska regering som genomförde exakt det ni frågar om. Först, 1999, avskaffade vi från år 2000 omställningen av klockan. Vi ändrade systemet och behöll en och samma tid. År 2002 återgick vi till att införa sommartid. Så jag har en mycket personlig erfarenhet av detta.

Två otrevliga saker hände, och därför blev den åtgärd som vidtogs år 2000 ytterst impopulär. Det ena var att dagsljuset försvinner på kvällen. Morgnarna blir ljusa, men man utnyttjar inte solljuset på morgonen. På kvällen blir det mörkt för tidigt, och om man kommer hem från jobbet och vill träna eller gå ut med barnen så är det redan kväll. Folk tyckte inte alls om det.

För det andra blev det förstås total förvirring i fråga om tidscheman och tidtabeller – som ni kan föreställa er – när det gällde resor till andra länder. Så vi återinförde det nuvarande systemet med sommartid och ställer nu om klockan två gånger om året. Folk är nöjda och frågan har inte tagits upp igen.

Jacek Włosowicz (ECR). – (PL) Herr talman, herr Kallas! En sak som jag undrar över är att vissa länder i Europa, till exempel Storbritannien, använder sig av en annan tid i förhållande till Kontinentaleuropa, och bristen på ändring orsakar inga problem där. Skulle det inte trots allt vara fördelaktigt att standardisera tiden över hela Europa till en enda tidszon, inte minst för transportsektorn?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag har som sagt personlig erfarenhet och jag ser ingen anledning att börja ändra systemet igen eller att göra ändringar i systemet. Det kan komplicera saken ytterligare.

Talmannen. – Fråga nr 37 från **Gay Mitchell** (H-0071/10)

Angående: Balansen mellan frihet och säkerhet

I många länder runtom i Europeiska unionen har den globala terrorismen skapat en panik som i skrämmande grad kommit att undergräva de medborgerliga friheterna. En grundläggande princip i samhällsfördraget är att en regering klart och ovedersägligt måste kunna motivera varje inskränkning av de medborgerliga rättigheterna med att den är nödvändig av omsorg om nationens allmänna säkerhet. Nu verkar det som om bevisbördan kommit att överflyttas från de myndigheter som genomför säkerhetsåtgärden till de invånare som omfattas av den.

Instämmer kommissionen med denna bedömning? Vad tänker kommissionen göra för att återställa balansen mellan frihet och säkerhet?

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Att skydda och främja de grundläggande rättigheterna borde inte stå i motsättning till de åtgärder som införts mot det fortsatta hotet om terrorism: de borde gå hand i hand. Terrorismbekämpningen måste utföras med full respekt för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna eftersom de finns bevarade på EU-nivå i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Det är inte fråga om att kompromissa eller balansera ett krav mot det andra. Det är fråga om att leverera båda, men naturligtvis utan att kompromissa om grundläggande rättigheter.

Att följa de grundläggande rättigheterna utgör inget hinder mot att anta effektiva säkerhetsåtgärder, vilket erkändes i och med Stockholmsprogrammet, där man uppmanar EU-institutionerna att se till att man med alla de verktyg som används för att bekämpa terrorism till fullo respekterar de grundläggande rättigheterna. Jag anser därför att det är en fråga om balans och inte om att väga det ena mot det andra.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Ge terroristerna och de kriminella vad de tål, vad mig anbelangar. Jag har inga som helst problem med det. Det som bekymrar mig är att vi som parlamentariker, vare sig i Europaparlamentet eller i medlemsstaterna, inte tillräckligt betonar att vi förväntar oss att detta sker på ett sätt så att allmänheten skyddas, snarare än att privatlivet undergrävs, att uppgifter skyddas, att medborgarnas privatliv skyddas samt att de medborgare som är oskyldiga och laglydiga inte utsätts för intrång av staten. Det är absolut nödvändigt att detta ingår.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag håller fullständigt med den ärade ledamoten. Från min utfrågning och även från mitt tidigare arbete som telekomkommissionär känner ni till att skydd av uppgifter står mycket högt på dagordningen.

Jag har lovat att ändra direktivet om skydd av uppgifter från 1995 för att anpassa det till den moderna tekniken, men jag har också uttryckt mig väldigt klart: det är inte för att vi måste skydda samhället som vi kan lämna ut uppgifter. Man kan inte riskera en individs privata uppgifter genom andra åtgärder.

Jag har sett hur parlamentet diskuterade och röstade om Swift-frågan om överföring av bankuppgifter. Kommissionen kommer att beakta parlamentets åsikter när vi utvecklar ett nytt mandat i syfte att få ett nytt Swift-avtal med våra amerikanska partner: ett där man balanserar rätten till privatliv och behovet att bekämpa terrorism.

Talmannen. – Fråga nr 38 från **Marian Harkin** (H-0087/10)

Angående: Grönboken om volontärarbete

Skulle kommissionen kunna tänka sig att i samband med de föreslagna initiativen om firande av Europeiska året för volontärarbete sammanställa en omfattande grönbok om volontärarbete för att underlätta volontärarbetet, ge erkänsla och mervärde åt det och runtom i EU öka medvetenheten om vilket värde volontärarbetet har?

Vid sidan om arbetet med att sammanställa en sådan grönbok, skulle kommissionen också anse det viktigt att få till stånd samverkansvinster mellan andra internationella organisationer, såsom ILO och FN, i anslutning till det projekt som John Hopkins University och ILO arbetar med för att ta fram statistik om volontärarbete (JHU/ILO Volunteer Measurement Project) samt FN:s handbok om frivilligarbete (UN Non Profit Handbook)?

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag är verkligen ledsen men jag har inte denna fråga. Jag har många frågor här, men inte denna.

(Talmannen föreslog att frågan skulle besvaras skriftligen.)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jag är nöjd om jag får ett skriftligt svar från kommissionen.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Ursäkta mig. Någoting måste ha blivit fel i organiseringen.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jag hoppas att kommissionsledamoten noga undersöker det som jag har föreslagit med hänsyn till att 2011 skulle kunna bli Europeiska året för volontärarbete, och kanske också undersöker möjligheten med en grönbok i samband med detta efter samråd med volontärgrupper etc. Jag hoppas även att ni inser vikten av att använda antingen ILO-manualen eller FN:s handbok för att utvärdera volontärarbetet i medlemsstaterna.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag kan försäkra den ärade ledamoten att när det gäller volontärarbete – en mycket viktig fråga som kommissionen arbetar med – kommer ni att få de rätta svaren på era frågor.

Talmannen. – Fråga nr 39 från **Bernd Posselt** (H-0088/10)

Angående: Traditionellt bosatta minoriteter

Vilka möjligheter anser kommissionen att Lissabonfördraget och EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna erbjuder till utveckling av en strategi för skydd och främjande av traditionellt bosatta befolkningsgrupper och minoriteter och vilka konkreta åtgärder planerar kommissionen?

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Ni känner till att en av de värderingar som Europeiska unionen grundar sig på är respekten för de rättigheter som personer som tillhör minoriteter har, och i och med ikraftträdandet av Lissabonfördraget står detta tydligt i artikel 2 i fördraget. I artikel 21 i stadgan om de grundläggande rättigheterna förbjuds uttryckligen all diskriminering på grund av språk eller tillhörighet till en nationell minoritet. Kommissionen kommer, inom ramen för sitt mandat, att se till att de grundläggande rättigheterna respekteras i EU-rätten, och även när medlemsstater genomför EU-rätten.

Det finns också flera delar av EU-lagstiftningen och EU-program som kan bidra till att förbättra situationen för personer som tillhör minoriteter, och kommissionen avser att kombinera dessa verktyg för att hantera svårigheter, däribland diskriminering som sannolikt kommer att påverka personer som tillhör minoriteter.

Ni känner också till att det finns befintlig EU-lagstiftning mot diskriminering, vilken kommer att användas för att garantera likabehandling för personer som tillhör en minoritet. Kommissionen har antagit ett förslag till ett nytt direktiv som diskuteras för närvarande, där man skulle utvidga skyddet mot diskriminering på

grund av religion eller tro, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning till att omfatta andra områden än sysselsättning och yrke.

Rådets rambeslut om att bekämpa vissa former och uttryck av rasism och främlingshat med hjälp av straffrätten syftar också till att garantera att hatpropaganda på grund av ras, hudfärg, religion, härkomst eller nationella och etniska grupper samt hatbrott bestraffas i alla medlemsstater. Kommissionen kontrollerar nu genomförandet av rambeslutet så noggrant som möjligt och man har för detta ändamål inrättat en grupp med nationella experter.

Sedan finns även Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter, som spelar en nyckelroll när det gäller att hjälpa kommissionen att fullgöra sitt uppdrag, Europarådets stadga om regionala språk och minoritetsspråk samt ramkonventionen om skydd för nationella minoriteter.

Jag vill säga till den ärade ledamoten att jag hoppas att fler medlemsstater kommer att ta efter dem som redan har undertecknat och ratificerat de här viktiga konventionerna och följa deras exempel.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru kommissionsledamot! Den sista punkten handlar om precis det som oroar mig. Jag vill fråga ännu en gång: finns det några verktyg för positiv diskriminering till förmån för traditionellt bosatta nationella minoriteter? Vi borde utveckla strategier för dessa människor på samma sätt som vi gör för andra.

För det andra, är byrån för grundläggande rättigheter i Wien även ansvarig för detta och hur ordnar de sina kontakter med det civila samhället? Det är förstås under utarbetande just nu, men är traditionella minoriteter också inkluderade i detta? Det finns ingenting så orättvist som att behandla icke likvärdiga grupper likvärdigt.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag håller med den ärade ledamoten. Det finns ingenting så orättvist som att behandla icke likvärdiga grupper på samma sätt.

Vi måste verkligen tänka på att använda de knappa tillgångar vi har på ett mycket aktivt och intelligent sätt.

Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter har naturligtvis vissa mål att uppfylla, men om parlamentet eller kommissionen ber byrån att utföra en viss uppgift så kommer byrån säkerligen att göra det.

Jag vill därför be ledamoten att ge mig de frågor som han vill att Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter ska ta itu med, så ska jag se vad som kan göras på ett positivt sätt.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Jag har full förståelse för tidskraven. Jag vill bara betona behovet av ett särskilt år som tillägnas våld mot kvinnor, för det är fortfarande så att det finns tabun kring denna fråga.

Alltför många kvinnor utsätts för våld, som ofta är fysiskt förstås, men det kan även vara verbalt och psykologiskt. Dessutom sker det ofta inom familjen och dessa kvinnor skäms för att erkänna det. Ett år som tillägnas detta problem skulle helt säkert bidra till att det här fenomenet, som fortfarande är tabu, minskar och därmed till att bekämpa våld mot kvinnor på ett mer effektivt sätt.

Talmannen. – Frågor som inte har besvarats på grund av tidsbrist kommer att besvaras skriftligen (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.50 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

14. Genomförande av det första järnvägspaketets direktiv (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Brian Simpson, för utskottet för transport och turism, om genomförande av det första järnvägspaketet (direktiv 2001/12/EG, 2001/13/EG och 2001/14/EG) (O-0030/2010 – B7-0204/2010)

Brian Simpson, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag tänker inte lägga fingrarna emellan här i kväll när det gäller just denna muntliga fråga om genomförandet av det första järnvägspaketet. Herr kommissionsledamot!

Ni är säkert medveten om att de tre direktiv som ingår i det första järnvägspaketet antogs 2001, med mars 2006 som tidsgräns för införlivande i nationell lagstiftning. Det är min plikt som ordförande för transportutskottet att ta upp detta ämne med er nu genom denna muntliga fråga.

Här sitter vi nu nio år senare, i färd med att debattera att 21 medlemsstater fortfarande inte hade genomfört dessa direktiv i oktober 2009. Dessa har nu mottagit motiverade yttranden på grund av detta underlåtande. Det är ofattbart att ett antal stater nu när vi närmar oss översynen av det första järnvägspaketet – däribland så kallade inflytelserika stater, och stater som gärna upplyser oss om sina EU-vänliga förtjänster – har underlåtit att genomföra denna betydelsefulla del av EU-lagstiftningen. Dessa medlemsstater borde skämmas, och de borde minnas och fullgöra de skyldigheter de åtog sig gentemot parlamentet 2001.

Det är en av de mest förbryllande företeelserna inom politiken att vi lyckats genomföra en inre marknad inom hela EU på flera områden, men inte inom järnvägssektorn. Detta misslyckande beror inte på parlamentet. Det beror på medlemsstaterna, ofta med stöd från delar av järnvägssektorn, och ärligt talat börjar parlamentets tålamod att tryta.

Denna muntliga fråga har kommit till genom frustration – frustration över att lagstiftningen avsiktligt trotsas och över att kommissionen hittills inte har ställt medlemsstaterna till svars. Vi kräver nu att få veta vilka delar av varje direktiv som inte har genomförts i varje felande medlemsstat. Vi behöver veta varför vissa medlemsstater inte har genomfört dessa direktiv på ett korrekt sätt. Vi vill veta vilka medlemsstater som fortfarande spjärnar emot principen om rättvis konkurrens inom järnvägssektorn och avsiktligt skyddar sina egna nationella företag.

Vi är bekymrade över bristen på befogenheter och självständighet för tillsynsorgan och infrastrukturförvaltare i vissa av dessa medlemsstater. Vi anser att bristen på insyn och bristen på harmonisering av infrastrukturavgifter leder till protektionistiskt handlande och bromsar genomförandet av den inre marknaden inom järnvägssektorn, samt kväver den gränsöverskridande verksamheten. Om man dessutom tar med diverse nationella åtgärder i beräkningen, såsom skatter på rullande järnvägsmateriel, så måste man ifrågasätta om vissa medlemsstater någonsin avsåg att genomföra dessa direktiv.

Det är mycket vi måste få veta i dag. Vi måste få veta hur kommissionen, genom omarbetningen, kommer att underlätta ett fullständigt genomförande av hela järnvägspaketet. Vi måste få veta vad kommissionen gör för att upprätthålla EU-lagstiftningen på detta område. Vi måste få veta varför det har tagit så lång tid att vidta åtgärder mot de felande medlemsstaterna.

Vi i transportutskottet understryker ofta behovet av en effektiv driftskompatibilitet inom järnvägssektorn. Utan en sådan, och utan att öppna upp nationell infrastruktur, är den europeiska godstrafiken på järnväg dömd att misslyckas. Den gränsöverskridande europeiska trafiken med passagerartåg kommer att hämmas. Den inre marknaden kommer aldrig att kunna genomföras, och ERTMS kommer aldrig att förverkligas.

Tiden är inne att anlägga ett verkligt europeiskt perspektiv på vårt järnvägsnät, och det första steget i denna utveckling är det första järnvägspaketet. Om inte detta första steg tas, kan vi inte heller gå vidare med andra steg. Vi behöver direkta åtgärder och vi behöver dem nu. Låt oss nu peka ut de felande medlemsstaterna, och låt oss vidta åtgärder mot dem nu.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Brian Simpson och utskottet för transport och turism för att de inlett denna diskussion och för att de främjar konkurrenskraft och öppenhet inom järnvägssektorn. Jag har alltid haft starkt stöd i parlamentet och jag hoppas att detta kommer att fortsätta.

Den rapport om övervakning av järnvägsmarknaden som kommissionen offentliggjorde i slutet av 2009 visar att den successiva nedgång som präglat järnvägarna sedan 1970-talet har stoppats inom alla marknadssegment sedan marknaden öppnades upp och det första järnvägspaketet antogs. Det finns alltså även en del positiva tecken.

Emellertid har den ekonomiska krisen haft en allvarlig inverkan på järnvägstrafiken. Godstransportörer har förlorat upp till 30 procent av sin affärsverksamhet. Denna kris har lyft fram och förvärrat järnvägarnas befintliga strukturella problem.

Dessa problem har å ena sidan samband med järnvägssektorns ekonomiska villkor och den varaktiga ekonomiska svagheten hos vissa aktörer. Ett antal medlemsstater garanterar fortfarande inte en tillräcklig budget för infrastrukturförvaltningen. Detta leder inte bara till underinvestering, vilket urholkar järnvägsnätets kvalitet och prestanda, utan det ökar dessutom graden av skuldsättning.

Å andra sidan finns det fortfarande ekonomiska och tekniska hinder för tillträde till marknaden. Mycket ofta drabbas nytillkomna aktörer av diskriminering, i synnerhet i de fall där etablerade järnvägsoperatörer också har indirekt kontroll över tillhandahållande och användning av järnvägsinfrastruktur.

Bland de nyligen upprättade tillsynsorganen har inte alla de befogenheter och den självständighet som krävs för att kunna garantera rättvisa och öppna marknadsvillkor. Kommissionen antog ett tvåstegsförfarande för att lösa dessa problem: överträdelseförfaranden för att komma till rätta med inkorrekt genomförande av bestämmelserna, och förändringar av de bestämmelser som inte var klara eller exakta nog.

För den första metoden – överträdelseförfaranden – krävdes en detaljerad analys av den rättsliga situationen i alla de 25 medlemsstater som har järnvägssystem. Detta resulterade i de motiverade yttranden som översändes 2009. De huvudsakliga problemen är för det första otillräckligt genomförande av de bestämmelser i direktivet som handlar om avgifter för bantillträde, och för det andra att infrastrukturförvaltarna saknar självständighet gentemot järnvägsoperatörerna och att man inte garanterat tillsynsorganen tillräcklig självständighet eller tillräckliga resurser och befogenheter.

Den andra metoden bestod i att dra nytta av den planerade omarbetningen av de befintliga järnvägspaketen för att föreslå förbättringar av de befintliga bestämmelserna om tillträde till järnvägsmarknaden.

Parallellt med detta kommer vi att fortsätta med vår helhetsstrategi för att uppnå en genuin inre marknad för järnvägstransporter. Vi kommer att fortsätta att främja teknisk harmonisering av järnvägarna i samverkan med Europeiska järnvägsbyrån.

Mathieu Grosch, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om den belgiske konstnären Magritte hade målat direktiven i det första järnvägspaketet, skulle han ha skrivit under dem: "Detta är inte direktiv". Faktum är att hela denna debatt, som vi för sedan en tid tillbaka, förefaller mig nästan surrealistisk. År 2003 beslutade vi att införlivandet skulle slutföras senast 2006 och nu, 2010, frågar vi oss varför 21 länder inte gör vad de själva har skrivit under på att göra.

Liberaliseringen var avsedd att släppa in nya aktörer på marknaden. Det var teorin. I praktiken ser saker och ting ganska annorlunda ut även i detta avseende. I dag befinner vi oss i en position där vi – vare sig vi är för eller mot liberalisering på detta område – måste utvärdera denna liberalisering, och vi står inför problemet att den i stor utsträckning inte har införlivats. Som vi har sett i flera länder har företagen själva fattat beslut som inte alltid varit så trevliga om personal och teknik i liberaliseringens namn, trots att denna liberalisering inte hade införlivats.

Mot denna bakgrund måste vi dra slutsatsen att det fortfarande är järnvägarnas historiskt sett gynnade parter som på så sätt håller i nycklarna till öppnandet av marknaden – bantillträde, teknisk driftskompatibilitet, utbildning och certifiering, för att bara nämna några exempel. Med dessa nycklar kan de öppna dörren till en öppen marknad, men de kan också stänga den. Detta har varit fallet i de flesta länder, och det är fortfarande fallet i dag.

De förslag som ni har framfört här och som vi har behandlat som hastigast innebär därför ett första steg. För att kunna göra en korrekt bedömning av liberaliseringen är det enligt min åsikt viktigt att vi snabbt driver igenom genomförandet eller upprätthåller det, med hjälp av de medel som finns till kommissionens förfogande, eller medel som den fortfarande behöver bevilja sig själv.

Saïd El Khadraoui, för S&D-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att påpeka att järnvägstransporternas marknadsandel i godstrafiken först minskade, från ungefär 13 procent 1995 till 10,5 procent 2002, och sedan stabiliserades. För passagerartrafiken, där liberaliseringen inte heller har fungerat eller inte har genomförts, har vi däremot faktiskt sett en ökning under de senaste åren.

Min främsta poäng med detta är att öppnande av marknaden bara är ett instrument, och att en lyckad inre europeisk järnvägsmarknad faktiskt kräver en kombination av åtgärder. Bland dessa ingår förstås åtgärder som har att göra med marknadskrafter, men även grundläggande sociala bestämmelser, personalfrågor, mer avancerad driftskompatibilitet – ett område där mycket enligt min åsikt återstår att göra – samt tillräckliga instrument för finansiering av infrastrukturprojekt. Bara om vi tar itu med detta på ett konsekvent, samordnat sätt kan vi nå vårt mål.

Jag har ytterligare en fråga till kommissionsledamoten. Vi har hört att en översyn av det första järnvägspaketet faktiskt är på väg. Min fråga är: när kan vi vänta oss denna översyn, och vilket är enligt kommissionsledamoten det huvudsakliga mål som ska uppnås på detta sätt?

Gesine Meissner, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Under utfrågningen i utskottet för transport och turism var jag mycket glad över att få höra er säga att det största vi har lyckats uppnå i Europa är mobilitet och fri rörlighet för folket. Angående fri rörlighet och den inre marknaden nämnde ni också att det inte bara är nödvändigt att personer kan ta sig från A till B, utan att det samma gäller för varor. År 1992 antog vi i praktiken den inre marknaden i Europaparlamentet, och med det första järnvägspaketet 2001 skapade vi också förutsättningarna för den fria inre marknaden inom järnvägssektorn. Det har redan påpekats att det nu är 2010 och att vi fortfarande inte har uppnått detta. Det är faktiskt skamligt att 21 stater fortfarande lägger hinder i vägen. Detta är protektionism – vilket också redan har nämnts – och det är ytterst beklagligt att det är så.

Givetvis behöver vi nu tänka över varför det ligger till så här. Kommissionsledamoten nämnde de olika järnvägssystemen, men det kan inte vara den enda anledningen. Faktum är att det fortfarande finns många länder som tror att de kan komma undan detta och återgå till gamla tider genom att säga att allt som har att göra med åtskillnaden av infrastruktur och tjänster inte borde tas så allvarligt. Detta är helt fel väg att gå.

Jag är också ivrig att få se när ni kommer att kunna genomföra översynen av direktivet. Jag vill också särskilt uppmana er – liksom tidigare talare redan gjort – att vara strikt mot medlemsstaterna. Vi kommer naturligtvis från olika medlemsstater, men när det gäller transportsektorn är vi alla överens om att det är mycket viktigt att till sist skapa ordning. Ni är ny som kommissionsledamot, så ni ska inte anklagas för vad som har gjorts – eller vad som inte har gjorts – i det förflutna. Därmed har ni nu en unik möjlighet att göra relativt snabba framsteg inom järnvägssektorn och verkligen föra den inre marknaden framåt, och alla EU-medborgare med den. Jag räknar med detta och jag ser redan fram mot att få se vad ni kommer att göra inom den närmaste framtiden.

Isabelle Durant, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Inspirationen till det första järnvägspaketet kom för nästan 15 år sedan. Vid den tiden var det prioriterade målet, som jag naturligtvis stöder, att järnvägstransporternas marknadsandel skulle ökas. Liberalisering, som var ett av sätten att uppnå detta, har gett blandade och inte alltid särskilt entydiga resultat. Det har redan sagts att järnvägstransporternas andel av godstransportmarknaden håller på att stagnera, medan vägtransporternas marknadsandel ökar.

Samtidigt har antalet resenärer ökat avsevärt, även utan någon liberaliseringsprocess, och järnvägsnätet för höghastighetståg, som har byggts upp genom samarbete snarare än konkurrens, är en riktig framgång.

Ni nämnde dessutom nya aktörer. Det finns alldeles för få av dessa nya aktörer, och många av dem har uppgått i stora företag. Med andra ord: jag är inte säker på att monopol för stora företag var det avsedda syftet.

När det gäller tillämpningen kan vi se på antalet överträdelseförfaranden att det objektivt sett finns ett välkänt problem, nämligen bristen på självständighet för tillsynsorganen och överklagandeorganen. Detta problem förekommer även i fall där det finns funktionell eller institutionell åtskillnad, och denna åtskillnad kan också medföra andra problem och kostnader i samband med inre samordning.

Herr kommissionsledamot! Medan jag väntar på era svar kan jag bara uppmana er att agera på ett försiktigt och genomtänkt sätt som innebär att inte driva igenom saker och ting för snabbt, ett sätt som präglas av den helhetssyn ni nämnde, som omfattar fullständig och objektiv utvärdering av de tidigare paketen och framför allt en fullständig utvärdering innan nästa steg tas. Denna utvärdering måste därför vara grundlig och omfatta frågor om arbetsvillkor, säkerhet, skyldigheter avseende allmännyttiga tjänster och bristen på internalisering av externa kostnader, och detta måste ske innan man går vidare med liberaliseringsprocessen.

Jag skulle därför vara intresserad av att höra vilka era prioriteringar är på detta område. Det måste erkännas, liksom andra har sagt, att vissa framsteg har gjorts – nämligen förbättrad insyn i bokföringen, framsteg med driftskompatibilitet, harmonisering av utbildning och tillstånd, samt förbättrade signalsystem och säkerhet. Mycket återstår emellertid att göra, och jag kommer att insistera på en noggrant genomtänkt, grundlig och tabufri utvärdering så att vi inte går vidare för fort till nästa steg.

Oldřich Vlasák, för ECR-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! När den europeiska rättsliga ramen för järnvägar godkändes hoppades vi alla att det skulle leda till större insyn i finansieringen av denna sektor av ekonomin och att nya möjligheter skulle skapas för nya aktörer. Det verkade som att den europeiska järnvägstransportsektorn stod på tröskeln till en ny era. Men den liberalisering av marknaden som man hoppades på blev aldrig verklighet. Som vi alla vet har det i 21 medlemsstater, däribland Tjeckien, inte skett något ordentligt genomförande av det första järnvägspaketet, och flera frågor förblir olösta, särskilt om öppnandet av järnvägsmarknader för ekonomisk konkurrens.

Situationen i Tjeckien är ett bevis på att det finns ett verkligt problem. Trots att staten nu har tagit de första stegen, vilket innebär att andra järnvägsföretag ges tillträde till marknaden, saknas i själva verket den politiska viljan att tillåta verklig konkurrens på järnvägarna. Detta bekräftades av flera socialistiska regionala ledares agerande när de i slutet av förra året slöt tioåriga avtal med det tjeckiska järnvägsföretaget České dráhy, med möjlighet till ytterligare fem års förlängning för tillhandahållande av regionala järnvägstjänster, och allt detta utan någon form av offentlig anbudsinfordran. Lokala ledare, som vann fyraåriga mandat i valet, har därför faktiskt stängt järnvägsmarknaden för 15 år framöver. Monopolinnehavaren, České dráhy, kommer nu inte att tvingas att förbättra sina tjänster på något sätt över huvud taget, och detta kommer att få katastrofala följder för järnvägarna.

I detta sammanhang kan man därför fråga sig om den nuvarande debatten om skatt på anställningsförmåner, som har inletts av fackföreningarna i Tjeckien, och hotet om strejker i samband med detta, i själva verket bara tjänar till att avleda uppmärksamheten från de verkliga problemen. Följden av dessa problem är att järnvägstransporten alltmer förpassas till periferin i fråga om socialt och ekonomiskt intresse, medan vägtransporten, som kritiseras så hårt av De gröna, däremot växer i popularitet lokalt. Jag vill därför uppmana Europeiska kommissionen att öka sina insatser för att främja en genuin liberalisering av järnvägssektorn och att noggrant övervaka om det marknadsfientliga agerandet från olika aktörers sida är förenligt med EU-lagstiftningen.

Jaromír Kohlíček, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Jag vill börja med att säga att jag inte alls instämmer med Oldřich Vlasák, vars regering också har varit delaktig i vad han själv kritiserar. Nu till den aktuella frågan. Eftersom målet med detta järnvägspaket var att öppna marknaden för järnvägstransporter genom åtskillnad mellan infrastruktur, passagerartransport och godstransport, är det möjligt att relativt enkelt ta reda på om medlemsstaterna, efter övergångsperioder av varierande längd, har uppfyllt de formella kraven i direktivet. Vad som inte är lika enkelt att ta reda på, och som inte står i fokus i direktivet, är de varierande säkerhetsbestämmelserna i de enskilda staterna, den minimala enhetligheten i arbetsförhållanden för personalen som arbetar ombord på tågen och för personalen som ansvarar för driften av infrastrukturen, och de många skillnaderna i tekniska bestämmelser. ERTMS antas vara en trollformel som tekniskt sett ska ena såväl infrastruktur som rullande materiel. Jag ser därför fram mot ett tydligt svar angående EU:s järnvägsnätets kompatibilitet med ERTMS-standarden. Jag har ännu inte hört något sådant svar.

Kanske har denna fråga ett samband med den logiskt sett besläktade frågan om hur öppnandet av marknaderna för järnvägstransporter för närvarande utnyttjas av utländska och nationella enheter i de olika länderna. Jag är förstas inte intresserad av enheter med sammanlänkat ägarskap som tillhandahåller regionala transporttjänster på formellt självständig basis i länder som exempelvis Tyskland, utan av självständiga operatörer på marknaden.

Jag vill avsluta genom att betona att vare sig det första eller de följande järnvägspaketen kommer att utgöra en lösning på arbetstagarnas sociala förhållanden. Detta kan snart komma att bli ett stort problem vid öppnandet av järnvägsmarknaden. Det är inte godtagbart att anta lägsta möjliga standard som en lösning.

Mike Nattrass, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Storbritanniens regering har genomfört EU:s järnvägspaket, vilket har varit till nackdel för landet. Det beror främst på att den regeringskonstellation som just nu har makten gärna vill ha direktiv och har lämnat över kontrollen till EU.

Att göra åtskillnad mellan tågoperatörer och järnvägsnät leder till stora problem, och det kan vi tacka EU för. Inte att undra på att 21 länder är kloka nog att inte fastna i EU:s järnvägsnät, som leder till förödelse på alla stationer på vägen till Bryssel.

Jag är inte socialist men om man vill ha ett integrerat transportsystem är statligt ägande det bästa alternativet, inte en uppdelning i flera olika privata händer. Följderna av att sex olika företag är aktiva på järnvägsnätet mellan Birmingham och Berlin blir katastrofala.

När Eurorail delas upp för att olika företag ska kunna sköta överskottskapaciteten kommer vi inte längre att ha någon vagnpark.

Brian Simpson, ansvarig för denna debatt, är ledamot av Labour-partiet. Labour var en gång socialistiskt och han valdes av personer som fortfarande tror att Labour är socialistiskt. Nu gömmer han sig här i EU, långt från sina trogna supportrar. Vad kräver han? Han kräver privatisering. Han kräver dessutom en modell inom EU som inte fungerar och som står i strid med hans egna väljares önskemål.

Det enda vi kan vara helt säkra på är att det är stor risk att detta EU-direktiv godkänns och att det får EU:s järnvägsnät att helt spåra ur.

Georges Bach (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag välkomnar granskningen av det första järnvägspaketets införlivande och den planerade omarbetningen. Jag anser att den skulle ha gjorts för länge sedan. Dock tycker jag det är synd att kommissionen inte får någon, eller otillräcklig, information från medlemsländerna. Det gör det mycket svårt att göra en effektiv och ärlig utvärdering. Det räcker emellertid inte att bara göra en utvärdering. Vi måste också uppmana medlemsländerna att verkligen genomföra de åtgärder som krävs.

Vid alla utvärderingar är det oerhört viktigt att man även tar hänsyn till säkerheten. Har vi dragit några lärdomar av de negativa erfarenheter som vi nyligen gjort och kommer dessa att beaktas? Jag undrar det. I denna fråga är kommissionen alldeles för förtegen gentemot allmänheten, som är mycket oroad. Detsamma gäller kvaliteten. Jag ber kommissionen att överväga hur man kan fastslå allmänt bindande kvalitetskriterier. Det har talats mycket om bristande kvalitet men det är gå inte att mäta den på ett tillförlitligt sätt. Avsaknaden av investeringar, som kommissionsledamoten redan nämnt, är också beklaglig. Trots medfinansiering från Sammanhållningsfonden investerar man i många länder fortfarande betydligt mer i vägarna än i järnvägssystemet. Jag vill också i detta sammanhang nämna ERTMS (EU:s trafikstyrningssystem för tåg), ett system som ovillkorligen måste införas för järnvägsnätverket inom EU, och också för vagnparken, för att förbättra säkerheten.

Jag vill varna för ytterligare steg i riktning mot den planerade liberaliseringen av den nationella passagerartrafiken. De initiativ som redan tagits visar att det fortfarande finns många hinder som måste övervinnas. Det hade varit bra om kommissionen först genomförde en fullständig teknisk harmonisering och såg till att de direktiv som är antagna genomförs fullt ut.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Tågtransporterna måste prioriteras i EU:s transportpolitik fram till 2020. Vi måste stödja mål som att öppna upp för konkurrens, förbättra de nationella nätverkens driftskompatibilitet och säkerhet och utveckla tågtrafikens infrastruktur.

Konkurrensen får dock inte öka på bekostnad av tågtrafikens säkerhet eller kvalitet. Jag anser att man i översynen av det första järnvägspaketet måste identifiera vilka problem de medlemsländer som har fått motiverade yttringar från kommissionen har, och även visa på en metod för att lösa dessa.

Jag vill uppmärksamma er på att tusentals människor inom järnvägssektorn har friställts pga. krisen, vilket kan få negativa följder för den europeiska järnvägstrafiken. ERTMS infördes i slutet av förra året längs cirka 2 700 km av EU:s järnvägslinjer och det kommer att införas på ytterligare 24 000 km fram till år 2020. Detta kräver enorma investeringar och vi förväntar oss nya lösningar och finansiella instrument som klarar av att anskaffa det nödvändiga kapitalet och dessutom investeringar i nödvändig modernisering av vagnparken.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) I mitt land har vi ett talesätt som lyder: Om en person säger att du är full behöver du inte bry dig om det, men om fem personer säger att du är full så är det bäst att du går och lägger dig och sover.

Om det bara hade varit en eller två medlemsstater som inte hade genomfört detta första paket skulle vi kunna införa sanktioner idag och fördöma dem här i kammaren, men om ett tjugotal medlemsländer inte har genomfört paketet, då kanske det har vissa brister, för att uttrycka det milt. Här finns kanske orsaken eller problemet. För en stund sedan fick jag höra kraftig kritik från min parlamentskollega från Storbritannien, ett land där man faktiskt har genomfört paketet, och då kan man börja fundera på om det är så lämpligt att använda det.

Sen har vi naturligtvis den andra sidan av myntet när det gäller olyckor, vilket vi också diskuterade här för två timmar sedan under kommissionens frågestund. Jag tänker på säkerhetsfrågan. Utifrån denna synpunkt har säkerheten faktiskt ökat. Kommissionens vice ordförande, Siim Kallas, fäste uppmärksamheten på ett stort problem när han sade att ett flertal medlemsstater inte investerar i järnvägarna och att möjligheten till investeringar i infrastruktur inte förverkligas. Mitt hemland, Polen, är ett exempel på detta. Under de senaste två åren har finansieringen av järnvägen i stort sett brutit samman, med allt vad det innebär.

Slutligen anser jag att alltför enkla förklaringar och recept på lösningar per definition är suspekta.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Vissa här klagar över svårigheterna och de långsamma framstegen med att genomföra direktiven i det första järnvägspaketet. Jag för min del tycker att det är bra. I

mitt land, i min region, kämpar vi tillsammans med järnvägens fackföreningar och resenärernas intresseorganisationer för att se till att dessa horribla direktiv inte tillämpas utan kastas i soptunnan.

En av svårigheterna vid de regionala valen i Frankrike är precis det faktum att de regionala råden blockerar införlivandet av förordningen om allmän trafikplikt om att öppna för konkurrens inom den regionala järnvägstransporten. Vi vill inte ha en tudelad järnväg där privata företag leder marknaden för snabba och bekväma affärståg med reserverade platser och med priser som bara de rika har råd med, medan allmänheten får osäkra, obekväma, gammeldags andraklasståg reserverade för de fattiga.

För varje dag som går blir detta allt tydligare: Separationen av infrastrukturen från transportverksamheten, vilket fastslås i direktiven för att systemet ska öppnas för hård konkurrens, är tekniskt och organisatoriskt nonsens och dyrt för både skattebetalare och resenärer. Det är lönsamt för de stora företagen samtidigt som det leder till störningar i kollektivtrafiken och gör att järnvägsnäten och säkerheten blir allt sämre. Direktiven leder också till att jobb försvinner och innebär stöld av offentlig egendom till förmån för privata intressen.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Genom att anta tre direktiv som reglerar järnvägstrafiken har kommissionen tagit över det gemensamma ansvaret för organisationen av järnvägstransporterna inom EU.

Utan tvekan kan det medföra vissa problem och prisökningar när nya regler för järnvägen ska införlivas i olika nationella lagar. Dock ligger det definitivt i allas intresse att ha välorganiserade transporter och en väl fungerande järnvägsstruktur som ett viktigt alternativ till i synnerhet vägtransporter, som tveklöst utgör en mycket stor belastning på vår miljö. Det är därför helt rätt att tala öppet om problemen som har hämmat en snabbare utveckling av järnvägstransporterna. Det gäller inte bara lagstiftning utan det kan också vara bra att ha vissa insikter om framtiden.

Europas järnvägar slutar i tre väderstreck i kusthamnar medan den östra sträckningen når ända till Stilla Havet. Goda förbindelser mellan europeiska järnvägar vid EU:s östra gräns skulle innebära nya möjligheter för europeiska transportföretag att transportera varor. Om höghastighetsjärnvägar kunde byggas från Paris till Wien och Bratislava inom en snar framtid, samtidigt som en bredspårig linje gick från Čierna och Tisou vid gränsen till Ukraina till Bratislava och Wien, då skulle tre olika järnvägssystem – klassisk, höghastighets- och bredspårig järnväg – mötas i ett område mellan Bratislava och Wien. Tillsammans med två flygplatser – Wien och Bratislava, två hamnar vid Donau – återigen Wien och Bratislava, och två motorvägsförbindelser, skulle det skapas en ny och viktig knutpunkt för logistik och transport mitt i centrala Europa.

Det är ingen tvekan om att vi, samtidigt som vi behåller och specificerar reglerna, fortfarande har betydande resurser för att effektivt öka dynamiken inom järnvägstrafiken. Vi behöver bara se över investeringsmöjligheterna och kanske utforma reglerna mera i detalj, samt investera i nya projekt som stödjer järnvägstrafiken så att den blir lönsammare och ger bättre service till EU:s medborgare.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under denna sammanträdesperiod har vi talat en hel del om transportplanering och det kommer vi att göra även under nästa sammanträdesperiod. Jag menar att det är nedslående att börja med granskningen av det första paketet med tanke på vad som har hänt hitintills. Vi måste därför försöka bli djärvare för att kunna ändra på saker och ting. Jag anser att allting beror på och kretsar kring tre huvudpunkter.

Den första punkten är liberaliseringen av järnvägstransporterna för att skapa konkurrens och stimulera konkurrenskraften, självklart med klara och tydliga regler för alla, som redan nämnts. Den andra punkten är driftskompatibilitet mellan medlemsstaterna och mellan de olika lokala varianterna av järnvägstransporter. Den tredje punkten är förstås säkerheten. Säkerhetscertifiering måste vara förutsättningen för att få verksamhetstillstånd. När det gäller säkerheten och med tanke på den gemensamma marknaden räcker det dock inte att straffa länderna för deras ineffektivitet när det gäller tillsynsorganen. Europeiska järnvägsbyrån måste få utökad makt så att den får större befogenheter vid inspektioner och kontroller.

Jag anser att vi måste genomföra dessa åtgärder under den kommande perioden när vi arbetar mot en hållbar framtid inom transportområdet, granskningen av det transeuropeiska transportnätet (TEN-T) och frakttransporter, som vi redan håller på med i vårt utskott, och inte minst denna granskning, som vi måste ta kontroll över och genomföra för att kunna slå in på en ny väg.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Herr talman! Mitt land var ett av de 20 som fick en varning i oktober 2009 och jag kan försäkra att vi har gjort mycket i denna fråga sedan dess.

Det är inte utan anledning som Spanien toppar listan över EU-länder vars passagerartransporter via tåg har ökat mest under 2007–2008. Godstransporter är dock en helt annan fråga.

Jag har ändå en fråga till kommissionsledamoten: När ett avsides beläget land är skilt från EU genom en bergskedja som är över 500 kilometer lång – Pyrenéerna – och när järnvägen endast kan korsa denna vid bergskedjans början och slut och endast om axlarna ändras på vartenda tåg som korsar gränsen på grund av de olika spårvidder som tvingats på oss av en lång rad enväldshärskare, då undrar jag vad som skulle kunna motivera andra operatörer att korsa gränsen till Frankrike när det finns så många hinder? Trots att Deutsche Bahn har köpt Transfesa innebär detta fortfarande svårigheter för bolaget.

Därför behöver vi också "morötter" i form av infrastruktur på EU-nivå tillsammans med de pekpinnar och sanktioner som mina kolleger efterlyser. Transeuropeiska järnvägsnät behövs omgående.

Därför måste vi så fort som möjligt bestämt uppmana till ambitiösa gränsöverskridande järnvägsprojekt som t.ex. den centrala övergången över Pyrenéerna, med en tunnel för godstransporter. Det kommer att tvinga mer protektionistiska och ovilliga medlemsländer att gå med i det nord-sydliga och öst-västliga järnvägsnät som EU behöver för sin strategi för 2020.

Brian Simpson, frågeställare. – (EN) Herr talman! Mitt namn nämndes av en av oppositionens ledamöter. Mike Nattrass gjorde några mycket personliga uttalanden om mig innan han smög ut ur kammaren utan att lyssna till debatten. Men detta är ju förstås en man som inte kan skilja mellan bak och fram på ett lokomotiv och vars kunskaper begränsar sig till leksakståg.

Jag är medveten om att UKIP (UK Independence Party) inte har en aning om hur man uppför sig eller om förfarandena i parlamentet. Det märktes tydligt i Bryssel nyligen. Eftersom jag är demokrat och följer demokratiska principer och förfaranden ställde jag den muntliga frågan i egenskap av ordförande för utskottet för transport och turism, vilket det är min självklara plikt att göra. Jag ställde frågan som sådan och jag anser därför inte att jag ska behöva höra några glåpord från skojarerna på andra sidan kammaren.

Som en bisak kan jag nämna att järnvägstrafiken har ökat med 20 procent i Storbritannien under de senaste åren, under Labours regering, till och med på sträckan från London till Birmingham!

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja berätta om en personlig upplevelse. Jag bor vid en viktig järnväg, nämligen sträckan via Brennerpasset till Verona. Den italienska statliga järnvägen har vanskött gods- och persontransporterna här under många år. Den österrikiska järnvägen trafikerar nu sträckan fem gånger om dagen. På de italienska järnvägsstationerna finns det emellertid inga tidtabeller och inte heller någon biljettförsäljning. Just nu överväger man en ombyggnad av denna sträcka till en kostnad av 20 miljarder euro. EU har också investerat stora belopp här. Vi ser alltså hur absurda förhållandena ibland kan vara på detta område. Det är inte alltid de stora sakerna som gör frågan komplicerad, utan ibland är det småsaker.

Jag uppmanar därför kommissionsledamoten att agera bestämt för att införa sanktioner och för att aktivt se till att kommissionens direktiv följs.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Nu står det klart vad som har varit det egentliga syftet med det så kallade järnvägspaketet, som inrättades med det uttalade och berömvärda målet att skapa förbindelsepunkter som kunde trygga driftskompatibiliteten. Den verkliga avsikten, som vi kraftigt kritiserade då, var att öppna upp järnvägstrafik, särskilt handelstrafik, för konkurrens och privata intressen. Detta skulle vara ett första steg mot total liberalisering av området på gemenskapsnivå.

Som i andra fall av liberalisering börjar processen med att man drar största möjliga fördel av att något inte fungerar bra vid en viss tidpunkt, man negligerar de verkliga orsakerna till situationen, i synnerhet alla år av ständiga nedskärningar och försummelse av den offentliga sektorn, för att man ska kunna rättfärdiga liberaliseringsåtgärder och främja den nyss nämnda konkurrensen. Man reflekterar inte över hur och varför detta skulle förbättra förhållandena. Erfarenheterna, som vi redan har hört om här idag, visar på det helt motsatta. Liberalisering är orsaken till, snarare än lösningen på, de största problemen på området, varav de mest uppenbara rör kvaliteten hos och tillgängligheten till tjänsterna samt de anställdas rättigheter.

Offentliga investeringar i järnvägssektorn är utan tvekan strategiskt viktiga av energi- och miljöskäl, men de får inte ske för att gynna vinstintressena hos privata aktörer som försöker ta kontroll över denna viktiga offentliga sektor i alla länder genom liberaliseringen på den inre marknaden.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag vill återigen ta upp den situation som utbildad och kvalificerad personal vid järnvägsbolagen står inför under en kris.

I Rumänien kommer över 6 000 personer inom järnvägssektorn att friställas under den här perioden. Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer verkligen till användning för att stödja de drabbade, men detta är endast tillfälliga lösningar. Jag hoppas därför att vi lyckas fastställa en strategi som gynnar en hållbar utveckling av järnvägstrafiken så att vi kan erbjuda säkra tjänster av hög kvalitet och arbetstillfällen för utbildad personal inom järnvägssektorn.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka parlamentets ledamöter för kommentarerna. Vi kommer att få rikligt med tillfällen att diskutera omarbetningen av det första järnvägspaketet. Jag vill bara svara på några kommentarer.

För det första är det så att informationen om de 21 medlemsländerna och de verkliga skälen till det motiverande yttrandet är offentlig, och alla som vill kan få tillgång till den.

Det första järnvägspaketet innehåller mycket goda föresatser: att avlägsna hinder och förbättra förhållandena så att transporterna fungerar bättre. Vi kommer att sträva mot detta mål även vid omarbetningen av paketet. Problemet är inte att paketet var dåligt utan att genomförandet var otillräckligt. Det finns fortfarande hinder och motståndet mot att ta bort dem är fortfarande mycket starkt. Vi måste förändra det gamla systemet med statsägda monopol som har stora privilegier och saknar driftskompatibilitet. Vi måste förändra systemet och förbättra driftskompatibiliteten. Det är avsikten med att utveckla järnvägsreformen.

Problemet är att detta inte har genomförts. Naturligtvis måste vi vid varje förändring kontrollera kvaliteten. Därför innehåller järnvägspaketet också idéer t.ex. om hur man kan stärka tillsynsmyndigheternas roll. Problemet är att tillsynsmyndigheterna fortfarande är mycket involverade i de statsägda företagens intressen. Då kan man inte förvänta sig kvalitetskontroll på hög nivå.

Dessa problem måste och kommer att tas upp i omarbetningen av järnvägspaketet, och kanske även i andra strategiska dokument. Tillräcklig finansiering är fortfarande ett mycket stort problem och vi måste hitta nya innovativa sätt att finansiera flaskhalsarna. Många ledamöter har nämnt behovet av investeringar. Vi måste kombinera alla tillgängliga verktyg och också hitta nya för att få fram resurser för investeringar till järnvägen, inklusive moderna trafikledningssystem, bokningssystem för biljettförsäljning på samma sätt som för flygtransporter, och även för att bättre knyta samman östra och västra EU, vilket är ett annat stort problem.

Den detaljerade listan på alla delar i förberedelseprocessen för omarbetningen av järnvägspaketet är väldigt lång. Jag återkommer gärna med konkreta förslag när vi har de konkreta lagstiftningsdokumenten.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), *skriftlig*. – (HU). Jag välkomnar att kommissionen med det första järnvägspaketet inledde en process som kan betraktas som ett första steg mot att harmonisera järnvägstrafiken inom EU. Införlivandet av de tre direktiven i paketet orsakade emellertid stora problem för 21 medlemsländer och skapade svårigheter som kan hindra ett korrekt införlivande av kommande paket. Jag vill uppmärksamma kommissionen på motsägelsen mellan å ena sidan de höga ekonomi- och effektivitetskrav som har fastställts för järnvägssystemen i EU och å andra sidan järnvägens positiva effekt på den regionala utvecklingen genom att den ökar rörligheten för landsbygdsbefolkningen och för funktionshindrade personer, och dessutom den positiva effekten på miljön. Jag föreslår att kommissionen löser denna motsägelse genom att hitta en lämplig balans och kompromiss och då även tänker på att klarlägga principen om kostnadsfördelning mellan medlemsstaterna och EU. Det är också viktigt att få till stånd en harmonisering av transporterna inom EU. En hälsosam konkurrens där alla aktörer inom branschen deltar bör utvecklas, där den verkliga konkurrensen står mellan individuella och offentliga transporter snarare än mellan olika typer av offentliga transportmedel.

Artur Zasada (PPE), *skriftlig*. – (PL) Ett problem när det gäller att få järnvägsmarknaden att fungera korrekt i de nya medlemsstaterna och därmed en faktor som förhindrar liberaliseringen av marknaden är dålig finansiering, dvs. brist på tillräckliga medel för att upprätthålla järnvägens infrastruktur. Det leder till höga anslutningsavgifter och begränsar därmed konkurrensen i denna transportsektor på grund av de höga transportkostnaderna. Ytterligare ett problem är underfinansieringen av offentliga tjänster, vilket leder till skuldsättning för de företag som verkar på persontrafikområdet. Detta begränsar i sin tur möjligheten till investeringar i t.ex. en ny vagnpark. När det gäller korrekt reglering av den europeiska järnvägsmarknaden är det också viktigt att stärka de nationella tillsynsmyndigheterna. Med stärka menar jag att öka deras oberoende och effektivitet, höja personalkvaliteten m.m. Det skulle också vara berättigat att inrätta en

europaisk tillsynsmyndighet som har till uppgift att övervaka de nationella tillsynsmyndigheternas funktion och rapportera direkt till kommissionen vid upptäckt av oegentligheter.

15. Handelsavtal om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt i debatten är en muntlig fråga till kommissionen från Carl Schlyter, för Verts/ALE-gruppen, Daniel Caspary, för PPE-gruppen, Kader Arif, för S&D-gruppen, Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen, Helmut Scholz för GUE/NGL-gruppen och Syed Kamall, för ECR-gruppen, om öppenhet och om läget i Acta-förhandlingarna (handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning) (O-0026/2010 - B7-0020/2010)

Carl Schlyter, frågeställare. – Herr talman! Varje institution har sin roll att försvara. Parlamentet är folkets röst i EU och ska försvara medborgarnas intressen. Kommissionen kallar sig fördragets väktare, men i detta fall är det principen om insyn, mänskliga rättigheter och parlamentets rättigheter som ni måste värna. Om vi inte får tillgång till handlingarna lever ingen av EU:s institutioner upp till sin roll och medborgarnas förväntningar.

En del av kommissionsledamöterna betonade i sina utfrågningar att parlamentet ska ha tillgång till handlingar på samma villkor som ministerrådet, och parlamentet förväntar sig att kommissionen infriar sina löften. Många medborgare är oroliga för att de berövas sina fri- och rättigheter genom ständiga floder av integritetskränkande lagstiftning, såsom den om datalagring, Ipred 1, Ipred 2, Swift osv. EU kan inte fortsätta att förhandla om Acta om inte invånarna får en möjlighet att vara med i processen.

Huvudfrågan i dag är öppenhet, men givetvis är även innehållet känsligt. Det krävs att EU tydligt markerar att villkoren för vårt deltagande i processen om Acta är öppenhet samt försvar av mänskliga rättigheter och friheter. Först när vi har slagit fast vad det fria och öppna samhället består av för okränkbara rättigheter kan man inom ramen för dessa rättigheter bedriva brottsbekämpning och diskutera hur olika avtal ska se ut.

Det är en fullkomligt absurd och oacceptabel situation där vi bakom stängda dörrar måste fråga kommissionen om innehållet i de avtal som vi förväntas fatta beslut om. Medborgarna vill ha garantier för att deras elektroniska utrustning inte genomsöks vid gränsen, att de har rätt att vara uppkopplade och att straffrättsliga sanktioner inte införs över deras huvuden. Vi förväntar oss att ni i dag lovar oss fullt deltagande i Acta, annars får jag avsluta mitt anförande med en klassisk replik: *See you in court.*

Daniel Caspary, frågeställare. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Förfalskning, smuggling och brott mot immaterialrätten är utan tvekan ett enormt problem, framför allt för EU som helhet, men också för många medlemsländer. Det är ett stort problem för företagare, anställda och konsumenter att fler och fler förfalskade produkter också kommer ut på EU:s inre marknad. Vi uppskattar nu att förfalskade varor till ett värde av cirka 250 miljarder euro väller in på vår marknad. I bästa fall kan en kvinna helt enkelt bli gravid om en medicin som t.ex. p-piller är förfalskad och inte fungerar, vilket nyligen sägs ha skett vid ett tillfälle. Men i värsta fall kan det om medicinen inte fungerar gälla liv eller död, och det kan ju inte sägas vara i vårt intresse.

Vi måste genast göra något åt brotten mot immaterialrätten, mot smuggling och förfalskning. Det är oacceptabelt att vi 2008 konfiskerade 178 miljoner förfalskade artiklar vid våra gränser. 20 miljoner var farliga och av dessa kom över 50 procent från Kina. Därför måste vi agera på det här området. Problemet är tydligt: Lissabonfördraget trädde i kraft den 1 december. Förhandlingar som gäller Acta har pågått i tre år och därför har vi i Europaparlamentet hittills inte alls varit så involverade som vi måste vara i fortsättningen.

Jag hoppas därför att vi inom de närmaste veckorna och månaderna verkligen får till stånd mer öppenhet på detta område. Vi måste få fakta där det tydligt framgår vad som för tillfället pågår i förhandlingarna och vilken ståndpunkt kommissionen intar. Förhandlingarna måste fortsätta. Vi måste lyckas sluta ett lämpligt avtal. Kritiken från olika grupper känner vi väl till här i kammaren. I de anställdas, arbetsgivarnas, branschens och konsumenternas intresse hoppas jag att vi når ett meningsfullt avslut, men att vi under förhandlingens gång beaktar gemenskapens befintliga regelverk och inte går utanför detta.

Bernd Lange, suppleant för frågeställaren. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag har tre frågor. Den första är: Varför saknar vi fortfarande öppenhet när Lissabonfördraget har varit i kraft sedan den 1 december och vi har ett interinstitutionellt avtal med kommissionen sedan den 10 februari? Jag förstår inte varför rådet fortfarande sitter med vid bordet som observatör vid förhandlingarna, varför parlamentet inte är involverat och dokumenten inte är offentliga. Hur kommer det sig?

Den andra frågan som bekymrar mig är denna: Vem förhandlar egentligen om Acta-avtalet? Förhandlingen handlar inte om något slags uppföljningsavtal till handelsrelaterade aspekter av immaterialrätten (Trips) inom ramen för Världshandelsorganisationen. Den sköts enbart av enskilda länder och, enligt vad vi har fått höra från USA, också av mäktiga ekonomiska intressenter. Jag undrar om inte normer fastställs som slutligen kommer att gälla för alla, även de som inte företräds vid förhandlingarna.

Den tredje frågan som oroar mig är denna: Vilket är det verkliga sakinnehållet i förhandlingarna? I er utfrågning besvarade ni min fråga och ni försäkrade mig om att gemenskapens regelverk var tryggt. Men när jag läser i enskilda dokument som har läckt ut så tvivlar jag tyvärr på detta. Jag vet att förhandlingar pågår, att åtgärder som att t.ex. blockera Internet kan vara möjliga, att leverantörer kan användas, så att säga, för att hjälpa ekonomiska intressenter att övervaka Internet, att inskränkningar inom forskning och vetenskap ibland kan införas och att en del personer t.o.m. försöker införa generella övervakningssystem. Jag frågar mig därför: Var i allt detta finns gemenskapens befintliga regelverk?

Vi har också frågan om ersättning. Att ersättning för förlorad vinst ingår i förhandlingarna passar inte in i vår politik.

Självklart är min tredje fråga vilket som är det verkliga sambandet mellan online och offline? När jag läser att online och offline båda ska representera den digitala världen, innebär det då att det ska finnas begränsningar och sökningar på bärbara datorer, iPods och MP3-spelare vid gränserna? Jag skulle gärna vilja ha svar på dessa tre frågor.

Niccolò Rinaldi, frågeställare. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den fråga som vi diskuterar i kväll handlar om en stor försyndelse, nämligen det hemlighetsmakeri som hittills karakteriserat förhandlingarna. Detta har förvärrats ytterligare av en viss obalans, om det stämmer att amerikanska företag till skillnad från Europas allmänhet och institutioner har haft tillgång till en rad informationskällor på basis av en konfidentialitetsöverenskommelse. Bristen på öppenhet i förhandlingar är ett problem som vi tampas med även i andra sammanhang – vi diskuterade det i anslutning till avtalet med Korea – och som måste lösas nu i och med Lissabonfördragets ikraftträdande.

Det verkar som att denna försyndelse är kopplad till en annan oegentlighet: man använder kampen mot varumärkesförfälskning i andra strider som om det vore ett slagord som gjorde alla medel tillåtna. Det är dessutom en oerhört viktig kamp för en handelsmakt som EU. Jag kommer från Venedig, en stad som kommissionsledamoten är väl bekant med, där bestämmelserna för varumärkesförfälskade produkter – jag tänker på till exempel Muranoglas – förut var mycket stränga och kunde leda så långt som till dödsstraff. Detta är alltså något som vi måste ta på allvar i en alltmer global ekonomi som vår.

Avtalet medför emellertid allvarliga hot, som skrämmar allmänheten, vilket kommissionen måste vara medveten om. Det borde i första hand vara ett ärende för utskottet för internationell handel, men så är inte fallet. Detta utskott utför istället i allt större utsträckning det arbete som egentligen åligger utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Vi är oroliga över informations- och uttrycksfriheten på Internet, integritet och de rättsliga konsekvenser som avtalet kan innebära för Internetleverantörer. Detta är ett mycket känsligt område och jag vill be kommissionen att vara mycket försiktig.

När det gäller just handel, vill jag be kommissionsledamoten bekräfta att handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfälskning (Acta) inte kommer att användas till att hindra försäljningen av de läkemedel som säljs till mer konkurrenskraftiga priser. Det är ofarliga generiska läkemedel som inte gör intrång på upphovsrätten och vars enda minus är att de tillverkas i tillväxtländer som Indien och Brasilien och kanske konkurrerar med västvärldens läkemedelsindustri.

Helmut Scholz, frågeställare. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar, kommissionsledamot De Gucht! Om man sammanträder med representanter från tio regeringar i hemlighet för att avtala om en global övervakningsförordning med känsliga kapitel som "lagens efterlevnad" och "straffåtgärder i samband med gränskontroller och för Internettrafik", kan man knappast bli förvånad om det uppstår rykten och frågor som medborgarna med rätta vill få besvarade.

Jag instämmer helt i mina kollegers kritik. Ni måste dock vara medvetna om oron bakom frågorna från utskottet för internationell handel, som har stöd från de olika grupperna, nämligen att ett avtal som inledningsvis var tänkt att skydda ingenjörsverk och patent har kommit att handla om medborgerliga rättigheter, demokratisk kommunikation, möjligheten till decentraliserad innovation och kulturell utveckling

samt skydd av personuppgifter. Förhandlingarna styrs dock även av artiklarna 7 och 8 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, vilket vi kommer att påminna er om regelbundet.

Ett sådant avtal kommer att påverka hela världen. Ni utesluter dock tillväxtekonomier och utvecklingsländer, och även medborgarorganisationer, fackföreningar och nationella parlament, från förhandlingarna – ni utesluter helt enkelt den allmänhet som ni egentligen ska tjäna och vara ansvariga inför. Ni förhandlar utan Europaparlamentets mandat. Ni fortsätter att sticka till oss tvåsidesreferat av hela förhandlingsrundor. Ni vägrar att följa den nya lagen och visa oss de förhandlingsdokument som medlemsstaterna får ta del av. Om ni hävdar att den oro som min grupp känner saknar grund, bevisa det. Lägg genast förhandlingsdokumenten på bordet. Om ni hoppas att parlamentet en dag ska godkänna resultatet av era förhandlingar borde ni dra lärdom av det demokratiska beslut som fattades om Swift-avtalet. Det enda jag kan säga till er är: välkomna till demokratin. Parlamentet kommer inte längre tillåta hemliga diskussioner och beslut.

Syed Kamall, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag tror att kommissionsledamoten märker hur starka känslor detta väcker i parlamentet, i alla grupper, där vi oavsett våra skilda åsikter om olika aspekter av Acta och handel med varumärkesförfälskade varor och även den immateriella äganderätten är överens om behovet av mer öppenhet. Jag hoppas att det har framkommit tydligt.

Vi blir alla oroliga för att ledamöter av kommissionen, när de deltar i förhandlingar som brister i öppenhet – vi känner inte till era riktlinjer eller ståndpunkter i dessa samtal – skapar ett vakuum som sedan fylls av rykten, vilket är vad som händer. Vi har sett hur det läckt handlingar som påstås vara officiella. Det är omöjligt för oss att veta huruvida de verkligen är officiella handlingar eller inte, men det visar hur det går när ni brister i öppenhet och inte delar med er av informationen.

Jag tror att några av oss verkligen förstår att vissa saker behöver hållas konfidentiella. Under pågående förhandlingar vill vi givetvis inte avslöja våra ståndpunkter.

Men det vi efterlyser är en rimlig nivå av öppenhet. Varför kan vi inte få tillgång till dessa handlingar? Varför kan vi inte få tillgång till texterna? Och om ni känner att ni på grund av aspekter som rör öppenheten och förhandlingarna inte kan ge oss det, kan ni väl åtminstone ge oss en sammanfattning av era ståndpunkter och berätta om våra grundläggande riktlinjer i förhandlingarna.

Ska vi till exempel stödja förslag som, enligt vad man kan läsa på olika bloggar, verkar vara aktuella om att MP3-spelare och bärbara datorer ska kunna beslagtas vid gränskontroller? Kommer det att få rättsliga påföljder? Stöder EU det? Sådant behöver vi få veta och jag tycker att de starka känslor som detta väckt i parlamentet kommer till uttryck i det faktum att vi, trots vissa meningsskiljaktigheter, har kunnat kompromissa och enas om en gemensam text.

Nu är det upp till kommissionsledamoten att visa öppenhet och visa att han lever upp till det demokratiska ansvar som vi alla efterlyser.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag förstår parlamentsledamöternas oro runt Acta-förhandlingarna.

Låt mig först av allt påminna om att vi förhandlar om avtalet för att förbättra skyddet av innovationer från Europa inom alla områden där den immateriella äganderätten kan överträdas. För att förbli en konkurrenskraftig ekonomi måste vi förlita oss till innovation, kreativitet och marknadsexklusivitet. Det är en av våra främsta konkurrensfördelar på världsmarknaden. Så vi behöver verktyg för att se till att den konkurrensfördelen skyddas på rätt sätt på våra viktigaste exportmarknader.

I flera år har vi försökt ta upp frågan i multilaterala organisationer som WTO och Världszorganisationen för den intellektuella äganderätten. De försöken har systematiskt stoppats av andra länder. Trots att vi egentligen vill se en global lösning är vi alltså tvungna att ingå i en koalition av de villiga.

Det slutliga avtalet kommer endast att vara bindande för de som skriver under det, även om vi givetvis skulle bli glada om fler länder, i synnerhet tillväxtekonomier, kunde ansluta senare.

Som jag sade under utfrågningen är de internationella förhandlingarna konfidentiella. Det är ingenting ovanligt. Målet för förhandlingarna är att komma fram till ett resultat som alla är överens om, vilket kräver ett visst mått av konfidentialitet för att alla parter ska känna sig bekväma att göra eftergifter och prova olika alternativ innan man bestämmer sig för ett avtal.

Å andra sidan håller jag med om att parlamentet behöver informeras om hur förhandlingarna fortlöper. Vi gör vårt yttersta både för att informera parlamentet och för att förmå våra förhandlingspartner att gå med på ökad öppenhet. När det gäller information till parlamentet har vi gett er både riktlinjerna för förhandlingarna, fullständiga rapporter om förhandlingsrundorna och alla de relevanta handlingar från generaldirektoratet för handel som medlemsstaterna fått ta del av via handelspolitiska kommittén. Det har vi gjort i enlighet med ramavtalet. De senaste tre åren har Acta även diskuterats vid flera tillfällen i utskottet för internationell handel.

Jag vill tillägga att kommissionen i juni 2008 och april 2009 anordnade Acta-konferenser som var öppna för allmänhet, industri, frivilligorganisationer och medier. Den 22 mars kommer ännu en offentlig konferens att anordnas i Bryssel.

Jag förstår att det kanske inte är tillräckligt för att ni ska få en tydlig uppfattning om vår ståndpunkt i förhandlingarna. Jag har gett mina medarbetare i uppdrag att rapportera till intresserade parlamentsledamöter om samtliga aspekter av förhandlingarna. De kommer att finnas tillgängliga för diskussion före och efter varje förhandlingsrunda.

Jag inser även att det bästa sättet för er att hålla er informerade om förhandlingarna skulle vara att läsa förslaget till förhandlingstext. Det skulle ge er en tydlig bild av exakt var i förhandlingarna vi befinner oss. Som ni förmodligen vet finns ett avtal mellan Actas parter att förhandlingstexten endast kan offentliggöras med samtliga parters godkännande. Kommissionen vill att förhandlingsdokumenten ska offentliggöras så snart som möjligt. Några av Actas förhandlingsparter motsätter sig dock ett tidigt offentliggörande. Jag är inte alls överens med dem, men jag kan inte själv bryta konfidentialitetsåtagandet. Min trovärdighet som förhandlare står på spel.

Jag kommer trots allt att se till att kommissionen under nästa förhandlingsrunda i april sätter ordentlig press på förhandlingsparterna att gå med på att offentliggöra texten, och jag kommer att ta upp parlamentets oro bilateralt med Actas parter, som Förenta staterna, som jag ska träffa innan dess. Det ligger i allas intresse att alla förstår precis vad det är man förhandlar om och ännu viktigare, vad man inte förhandlar om.

Angående er oro i fråga om innehållet vill jag påminna om de styrande principerna för kommissionens deltagande i förhandlingen om detta avtal.

Målet är att ta itu med allvarliga överträdelser av den immateriella äganderätten som får stora kommersiella följder. Det kommer inte att medföra några inskränkningar av de medborgerliga rättigheterna eller konsumenttrakasserier.

Acta berör endast efterlevandet av den immateriella äganderätten. Avtalet kommer inte att innehålla bestämmelser som påverkar lagar för immateriellt ägande som införande av nya rättigheter, skyddets tillämpningsområde och tidsbegränsning. Avtalet bör dock innehålla vissa bestämmelser för säkerställande av skyddet för upphovsmännens rättigheter i domstolar, vid gränser eller på Internet. En europeisk modedesigner som råkar ut för att de egna kreationerna varumärkesförfalskas utanför EU kan till exempel se till att dennes rättigheter är säkrade utomlands.

Dessutom måste och kommer Acta att vara förenligt med gemenskapens regelverk, och även med den nuvarande harmoniseringen av säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter, direktivet om elektronisk handel, regelverket för telekommunikationer och sist men inte minst EU-lagstiftningen för uppgiftsskydd och piratverksamhet. Det kommer inte att göras några hemliga ändringar eller harmoniseringar av EU-lagstiftningen.

Acta-avtalet kommer alltså inte att beröra EU-medborgarna, eftersom det inte kommer att medföra några nya förpliktelser för EU eller något behov av ny lagstiftning. Det kommer däremot ge våra upphovsmän ett bättre skydd på utländska marknader.

Jag är medveten om den oro som några av er har uttryckt angående införandet av en obligatorisk "three strikes"-regel eller en ökande straffskala för att motverka överträdelser av upphovsrätten och piratverksamhet. Här vill jag vara särskilt tydlig för att det inte ska kunna uppstå några oklarheter. Denna typ av straffsystem är inte obligatorisk i EU. Olika EU-länder har olika tillvägagångssätt och vi vill behålla den flexibiliteten samtidigt som vi respekterar de grundläggande rättigheterna och medborgerliga friheterna. EU stöder inte, och kommer inte att acceptera, att Acta-avtalet skulle medföra ett tvång att stänga av människor från Internet på grund av olagliga nedladdningar.

Vi kommer även att se till att Acta inte försämrar tillgången till generiska läkemedel. Jag vet att det har förekommit kontroverser runt konsekvenserna av EU:s tullagstiftning för handel med generiska läkemedel. Som jag redan sagt under utfrågningen kommer det problemet tas upp vid den kommande granskningen av vår tullagstiftning.

Ni ställde även en fråga om konsekvensbedömning av Acta. Eftersom kommissionen inte kommer att avvika från gemenskapens regelverk har vi utgått från de studier som utfördes i samband med direktivet om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter från 2004 och förslaget till direktiv om rättsligt säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter från 2005 (som inte antogs).

Vi har även konsulterat slutsatserna i OECD:s rapport från 2008 om de ekonomiska konsekvenserna av varumärkesförfalskning och pirattillverkning. I studien uppskattas den internationella handeln med varumärkesförfalskade varor motsvara 250 miljarder dollar, vilket är mer än den enskilda BNP för 150 länder. Studien innehåller även en omfattande analys av piratkopiering av digitalt innehåll.

Med andra ord har jag uppfattat er oro och kommer att göra mitt yttersta inom dessa områden. Ert förtroende och stöd kommer att hjälpa mig att gå vidare med denna viktiga uppgift.

Tokia Saïfi, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Sedan Lissabonfördraget trädde i kraft har vi fått befogenheter som vi vill att man respekterar. Därför har vi lyssnat på er och ber er inleda ett öppet samrådsförfarande för handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta), för att Europaparlamentet och de medborgare som vi representerar regelbundet ska få utförlig information om förhandlingarna, samtidigt som man respekterar de konfidentialitetsklausuler som finns för avtalet, som ni precis berättat. Nu vill vi få tillgång till text och förhandlingsreferat så att vi kan delta i lagstiftningsprocessen.

Jag och min grupp vill dessutom uppmana er att fortsätta förhandlingarna för att få till stånd ett multilateralt fördrag, som förbättrar normerna för tillämpning av och respekt för den immateriella äganderätten, som tillväxtekonomier som Kina så småningom kan skriva under. Varumärkesförfalskning är en illegal verksamhet och en form av illojal konkurrens som utgör en fara för både kropp, samhälle och ekonomi och även intellekt.

När upphovsmän och företag som har ägnat flera år åt forskning och utveckling fräntas frukten av sitt arbete avskräcks andra från att satsa på nyskapande och kreativ verksamhet. Ändå vet vi att det är kärnan i EU:s konkurrenskraft.

Den digitala miljön har utvecklats på ett sätt som gör att vi inte kan förneka att varumärkesförfalskning har blivit svårgripbart. Jag är fortfarande övertygad om att det är möjligt att göra Internetanvändare, i synnerhet de som bryter mot upphovsrätten, ansvariga utan att det berör grundläggande rättigheter och medborgerliga rättigheter. Låt oss samarbeta för att hitta en balans mellan rättigheter och skyldigheter.

David Martin, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för inlägget. I slutet av anförandet sade ni att ni har uppfattat vår oro och kommer att vidta åtgärder. Delvis, skulle jag vilja tillägga. Jag är inte säker på att ni verkligen hörsammat vår oro runt Acta-förhandlingarna. Det stämmer att vi delar åsikten att innehavaren av den immateriella äganderätten ska få en rimlig avkastning, men varumärkesförfalskade varor kan utgöra ett hot mot människors hälsa.

Så precis som ni är vi inte emot internationellt samarbete för att bekämpa piratverksamhet och ta itu med varumärkesförfalskningen och andra brott mot den immateriella äganderätten. Men samarbetet måste utgå från gemenskapens nuvarande regelverk. Om ni kan ge oss absoluta garantier för att så sker godtar jag det, men ni sade att ni inte skulle göra det i hemlighet – och det verkade ge er möjligheten att göra det i öppenhet – men om ni verkligen menar att allt kommer att ske i enlighet med gemenskapens regelverk är jag nöjd och godtar det löftet.

Ni sade även att ni inte skulle straffbelägga nedladdningar för enskilt bruk, men sedan nämnde ni gemenskapens yttre gränser och vad som skulle kunna hända med människor som lämnar EU i stället för reser in, så än en gång, vi vill inte att Acta medför att man straffar något enskilt bruk. Vi kanske inte tycker om det, men ingen ska straffas för enskilt bruk av upphovsrättsskyddat material.

Givetvis måste alla åtgärder som sker genom Acta vara proportionerliga i förhållande till syftet. Det kan inte bara gagna upphovsmän. Problemet är, som andra ledamöter har sagt, att vi på grund av allt hemlighetsmakeri inte har någon tydlig bild av situationen.

Jag välkomnar det tydliga åtagandet att offentliggöra förslaget till förhandlingstext och att ni kommer att sätta press på de andra parterna. Men jag tror att ni behöver säga till övriga parter att det inte kommer att

stärka er i förhandlingarna. Det kommer snarare att försvaga er om ni inte kan offentliggöra texten, eftersom ni inte kommer att få – vilket har varit mycket tydligt ikväll – parlamentets stöd om vi inte får se den text som ni arbetar med.

Jag vill avsluta i lite mer positiva ordalag med att säga att jag välkomnar det ni sade om generiska läkemedel och att jag ser fram emot granskningen av tullagstiftningen.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! När jag förberedde mig för denna debatt om upphovsrätt, immateriell äganderätt och vår strategi för att skydda medborgarnas kreativa och intellektuella arbete kom jag att tänka på incidenten för ett par år sedan när en lastbil med de nya Harry Potterböckerna stals bara några dagar innan de skulle släppas för försäljning. I dag skulle tjuven inte behöva stjäla någon lastbil. Istället skulle han bara ladda ned boken olagligt till sin bärbara dator eller MP3-spelare och ta den över gränsen.

Jag välkomnar kommissionens åtagande att öka öppenheten, men i det informationsmeddelande som vi fått från er tjänsteavdelning är påståendet att förhandlarna ombetts skriva under ett avtal om tystnadsplikt felaktigt. Ni sade nyss att ni har skrivit under, eller att den föregående kommissionen skrev under, ett sådant avtal och att ni är bunden till det. Jag skulle vilja veta vilken av de två uppgifterna som stämmer. Om det inte finns någon sådan klausul om tystnadsplikt måste alla relevanta handlingar omedelbart göras tillgängliga för allmänheten.

Om det däremot finns en sådan klausul måste kommissionsledamoten berätta vad han tänker göra för att allmänheten ska få fullständig öppenhet och information, för det räcker inte att parlamentsledamöterna får tillgång till information som skulle vara konfidentiell. EU-medborgarna har rätt att ta del av beslut som i stor utsträckning påverkar deras rättigheter och friheter. Det bör hur som helst inte längre förekomma några avtal om tystnadsplikt. I framtiden bör EU insistera på att europeiska normer för öppenhet ska gälla.

Förhandlingarna saknar demokratisk legitimitet. Det har inte förts någon debatt för att fastställa EU:s mål och riktlinjer. Mandatet har inte godkänts av parlamentet. Ni kanske hävdar att det inte finns några lagstadgade krav på det, men det är irrelevant, för om 27 individer – nationella ministrar – anser att de kan ge sig själva mandat att förhandla i hemlighet om EU-medborgarnas grundläggande rättigheter och friheter så är min enda slutsats att deras uppfattning av demokrati skiljer sig markant från min.

Parlamentet menar allvar. Ingen "three strikes"-regel och inga obefogade visiteringar eller beslagtaganden av bärbara datorer eller mobiltelefoner. Parlamentet behöver vattentäta garantier att det inte kommer att införas några sådana klausuler i hemlighet i ett internationellt avtal.

Till slut vill jag önska er en trevlig resa till Nya Zeeland nästa månad, och snälla se till att det inte finns olagligt nedladdat material på er iPod!

Christian Engström, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först vill jag gratulera kommissionen till att äntligen ha lyckats med det som EU:s ledare har pratat om i årtionden. Kommissionen har lyckats att få vanliga människor att bli intresserade av EU-frågor.

Människor som använder Internet bryr sig verkligen om Acta. Trots detta måste jag kritisera kommissionen för den metod man använt. Anledningen till att så många medborgare följer Acta-förhandlingarna är att de är arga. De är arga över förslag som begränsar deras frihet och kränker deras integritet bara för att några stora företag vill ha det så.

De är arga eftersom de ser hur deras grundläggande medborgerliga friheter ställs mot industrins intressen och förlorar. De är arga över den totala bristen på öppenhet. Så får det inte gå till i en demokrati.

Imorgon ska vi rösta om en resolution där kommissionen uppmanas att följa fördraget och lägga alla Acta-papper på bordet. Jag hoppas att resolutionen antas med klar majoritet. Personlig integritet, informationsfrihet och rätten till en rättvis rättegång är hörnstenar i ett fritt och öppet samhälle.

I morgon kommer vi att visa att vi i parlamentet är beredda att stå upp för dessa rättigheter i informationsåldern. Vi kommer begära den information som vi har rätt till som utvalda representanter, och vi kommer påminna kommissionen om att parlamentet inte är någon dörmatta.

Edvard Kožušník, för ECR-gruppen. – (CS) Herr talman! Jag ville ursprungligen tacka kommissionsledamot Karel De Gucht för att han har brutit med sin företrädares förhållningssätt, som innebar att kringgå Europaparlamentet som den enda direktvalda EU-institutionen och undlåta att ge information om

förhandlingarna om detta avtal. Men jag skäms eftersom jag alltid fått lära mig att visa respekt för viktiga personer och därför blev helt paff när Karel De Gucht demonstrativt putsade sina glasögon medan min kollega Syed Kamall stod här. Men nu ska jag komma till saken.

Personligen välkomnar jag att avtalet kommer till stånd, eftersom immateriell egendom förtjänar bättre skydd än den har i dagsläget. Trots det är jag bekymrad över att Ryssland och Kina inte finns bland avtalets undertecknare, eftersom brott mot upphovsrätten är vanligast förekommande i dessa länder. Jag är även bekymrad över avtalets verkan. Eftersom avtalets innehåll alltid är höljt i dimma, vilket många ledamöter har påpekat, vill jag uppmana kommissionen, som förhandlar om avtalet på medlemsstaternas vägnar, att se till att det inte kommer att fungera som ett instrument för att exportera den franska digitala giljotinen till andra stater eller för att importera mjukvarupatent till EU.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Herr kommissionsledamot! Jag är både förvånad och djupt upprörd över att kommissionen försvarar att man i vissa delar kan ha konfidentiella förhandlingar när det handlar om lagstiftning om medborgarnas friheter och grundläggande rättigheter, personlig integritet osv. Man kan aldrig försvara att man undanhåller medborgarna information om sådana förhandlingar.

Jag kräver att man omedelbart avbryter förhandlingarna, och vi kan återuppta förhandlingarna när Actas parter är överens om att det ska ske i öppenhet och på ett demokratiskt sätt. Jag vill ha alla papper på bordet genast, och det ska vara till alla medborgare. Det hör till de mest grundläggande principerna i en demokrati att man har öppenhet och tillhandahåller information, speciellt när det handlar om grundläggande friheter och medborgerliga rättigheter. Vi begär alltså alla papper på bordet genast och till alla medborgare, för detta är naturligtvis vad som krävs i en demokrati.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Herr talman! När ärenden kokas ihop i hemlighet börjar väckarklockor ringa i min grupp. Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) är ett sådant ärende. I Nederländerna var det många som undrade varför det nederländska Frihetspartiet (PVV) skulle röstas in i Europaparlamentet, och här har vi svaret. Det var för att vi skulle kunna göra motstånd mot EU-köket, där man bara väntar på att få koka ihop alla möjliga osmakliga påhitt bakom stängda dörrar utan att allmänheten har något att säga till om.

Denna gång vet vi inte ens vad man kommer att komma ut med från EU-köket och parlamentet förväntas ha en åsikt om något som fortfarande gömmer sig därinne. Kan det bli mer absurt? Det visar vilket förakt man har för parlamentet och allmänheten. Den information som hittills har kommit i dagen om Acta är mycket nedslående. Konsumenten blir lidande i och med möjligheten att stänga av medborgare från Internet. Det är mycket allvarligt.

Europa har alltid varit den kontinent där människors frihet att samla kunskap kommit i första hand. Den friheten kan nu hotas, vilket inte får ske. Dessutom är det ett brott mot subsidiaritetsprincipen. Medlemsstaterna har ingenting att säga till om i detta ärende. Min grupp står för fullständig öppenhet och motsätter sig bestämt att man straffar medborgare. Acta odlar en kultur av övervakning och angiveri: staten ser dig. Acta kringgår alla befintliga internationella organ som Världshandelsorganisationen (WTO).

Vad sysslar kommissionen med i det hemliga köket? Varför är det nästan uteslutande amerikanska företag som är inblandade i konsultationerna; vad gör de där? Är de där för att skydda sina kommersiella intressen? Vad händer med EU-medborgarnas intressen? Kan det vara så att de inte är lika viktiga? Här blir det tydligt varför vårt parti är så viktigt. Vi kämpar för medborgarnas sak så fort som vi stöter på politiskt hemlighetsmakeri.

Jag vill bara föra till protokollet att PVV motsätter sig varumärkesförfalskning av läkemedel och produkter. Men det är inte det diskussionen handlar om. Den handlar om att parlamentsledamöterna inte kan ha någon tydlig åsikt i ärendet av den enkla anledningen att det hemlighållits så att vi inte känner till innehållet. Vi kan inte tänka oss en värre överträdelse av parlamentets mandat. Vi tycker att man borde stänga detta stinkande, hemliga kök och hänga en stor skylt på dörren där det står "Stängt på grund av regelbrott".

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi vet att globaliseringen, och i synnerhet Kinas inträde i WTO, har medfört enorma problem. Europa drunknar i varumärkesförfalskade varor som är hälsovådliga och medför betydande ekonomiska förluster för företagen. Medborgare och företag ser inte med blida ögon på det faktum att medlemsstaternas kontrollmekanismer är så pass otillräckliga, och nu kräver de effektivare åtgärder på EU-nivå, däribland kraftiga böter för varumärkesförfalskning. Detta avtal borde innebära stora förbättringar av det internationella samarbetet för att spåra varumärkesförfalskning, men jag tycker inte att vårt mål ska vara att åtala högstadiel elever som laddar ned spel från Internet. Innehållet

i det avtal som man har förhandlat om i över två år är hemligt, så vi får bara information som slipprat igenom om kontroversiella artiklar som kan påverka EU-medborgarnas rättigheter, integritet och personuppgifter. Det har vi inte gett kommissionen något mandat för.

Jag är rädd att ratificeringen av detta mycket nödvändiga avtal avslås i parlamentet på ett liknande sätt som Swift-avtalet om inte kommissionen regelbundet informerar parlamentet om avtalets struktur och begränsningar. Jag vill inte att vi än en gång sitter där med en färdig rättsakt som vi måste anta eller avslå utan att kunna diskutera innehållet i detalj eller skingra medborgarnas oro.

Jag anser också att det är ett strategiskt misstag att Kina, där varumärkesförfälskningen är mest utbredd, inte bjudits in till avtalsförhandlingarna. Jag vill be kommissionsledamoten att förklara sin strategi och berätta om han har diskuterat ett undertecknande av avtalet vid ett senare tillfälle med Kina. Tror han verkligen att det kommer att hända?

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! EU:s ambition att förbli världens största ekonomi måste kopplas mer till återupplivande av konkurrenskraften, kvaliteten på tillverkningsystem och förmågan att ta sig in på nya marknader.

Kampen mot varumärkesförfälskning och överträdelser inom handel har en central roll i sammanhanget. Skydd av varumärken, patent och immateriella rättigheter är inte bara icke-finansiella instrument som ökar systemets konkurrenskraft. Det är även ett konkret exempel på hur man tillämpar principerna för en demokratisk rättskultur, som grundar sig på respekt för reglerna, på den industriella ekonomin. De senaste årens finansspekulation har inneburit överträdelser av dessa regler.

Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfälskning (Acta) är ett viktigt instrument för att bekämpa varumärkesförfälskning. Verksamheten ger otroliga intäkter motsvarande 500 miljarder dollar per år, har kopplingar till organiserad brottslighet och påverkar – hotar – grundläggande mänskliga rättigheter som hälsa, när det gäller varumärkesförfälskning av läkemedel. Om vi ska göra en bedömning av behovet av Acta måste vi ha ett internationellt perspektiv.

Å andra sidan måste vi kräva att detta fördrag även respekterar vissa grundläggande principer för samlevnad som bygger på respekt för regler. Vi kan inte förneka vår oro för fördragets rättsliga grund, förhandlingsmandatet och öppenheten. Om man representerar 500 miljoner medborgare, vilket parlamentet gör, måste man få offentlig information, inte konfidentiell. Kommissionens förhandlare måste rapportera till parlamentet om hur arbetet fortlöper, och ge tillgång till handlingar och information så att man kan formulera en åsikt.

Det komplicerade men givande samarbetet mellan parlamentet och kommissionen kan hjälpa EU att förverkliga dess potential på bästa sätt. Resolutionen skulle vara ett steg i rätt riktning och är värd att få våra röster.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Herr talman, kommissionsledamot De Gucht! Ni har ett betungande arv och om det vi diskuterar inte vore så allvarligt skulle jag nästan skratta åt de spekulationer som Acta ger upphov till. Två saker gör att jag absolut inte kan skratta åt detta. För det första äventyrar varumärkesförfälskning och brott mot upphovsrätten och varumärkeslagstiftningen både ekonomi och människors hälsa.

Bara under 2007 uppskattas varumärkesförfälskning och brott mot upphovsrätten och varumärkeslagstiftningen ha inneburit en global ekonomisk förlust motsvarande 185 miljarder euro. Det är betydligt mer än EU:s budget. Det äventyrar vår affärsverksamhet, ökar kriminaliteten och innebär förlorade arbetstillfällen. Det är inte vad vi strävar mot.

Dessutom kan varumärkesförfälskade läkemedel ha livshotande konsekvenser för människor som använder läkemedel utan att veta att de är förfälskade. Det är en oacceptabel risk.

Det är självklart att det verkligen ligger i vårt intresse att agera. För det andra är det alldeles självklart att Europeiska kommissionens förhandlingsmandat endast borde gälla inom ramen för gemenskapens regelverk, så att Acta i framtiden inte blir "ännu ett galet fördrag".

I och med Lissabonfördragets ikraftträdande ska parlamentet kontinuerligt få utförlig och relevant information om avtalsförhandlingarna. Vi kommer faktiskt bli ombedda att ge vårt godkännande. Parlamentet förväntar sig med andra ord fullkomlig öppenhet och ett offentliggörande av förhandlingsdokumenten och andra

relevanta handlingar. Om kommissionen vill undvika ytterligare ryktesspridning och antaganden om Acta, ser jag inget annat alternativ än att förse den intresserade allmänheten med utförlig information.

Jag har tre viktiga frågor. Ni har redan tagit upp detta, men kan kommissionen garantera att man inte kommer att införa "three strikes"-regeln? Det skulle stå i strid med det nya ramdirektivet om elektronisk kommunikation.

Kan kommissionen garantera att det inte införs ett skadeståndsansvar för tredje man som gör att Internetleverantörer kan straffas för det innehåll de sprider? Det skulle strida mot direktivet om elektronisk handel.

Kan kommissionen försäkra att det inom ramen för Acta inte kommer att införas rättsliga åtgärder som ligger utanför EU:s befogenheter? Jag är väl medveten om att det är medlemsstaternas ansvar. Men jag förmodar att ni som fördragens väktare kommer att göra det man förväntar sig av er.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, kommissionsledamot De Gucht! För över ett år sedan bad parlamentet uttryckligen kommissionen att förhandlingarna om Acta i framtiden skulle ske i öppenhet och att allmänheten och parlamenten skulle inbjudas att delta i förhandlingarna. Vi bad er även att behålla fokus på åtgärder mot varumärkesförfalskning, som avtalets titel indikerar. Vad har ni gjort sedan dess? Ingenting, absolut ingenting. Tvärtom, tillsammans med er så kallade koalition av villiga, i synnerhet de rika industrinationerna, förhandlar ni om ett avtal med hjälp av en högst odemokratisk, till och med olaglig, hemlig diplomati, och i många hänseenden sträcker sig avtalet långt utanför nuvarande bestämmelser för tillämpning av immateriell äganderätt i EU. Fast det kan vi inte vara helt säkra på eftersom ni inte gett oss någon information.

Den verkliga skandalen har dock inte inträffat än. Sedan den 1 december förra året kan ni inte längre strunta i oss och föra er egen hemliga politik med rådet, eftersom medborgarna – som representeras av sitt parlament – med rätta äntligen har satt stopp för det beteendet genom Lissabonfördraget. Vad gör ni egentligen åt detta? Kommissionen är fördragens väktare. Ni bär ansvaret för att det tydligt formulerade EU-fördraget efterlevs. Om ni inte kan garantera att fördraget efterlevs kommer ni än en gång få ett "nej" från parlamentet. Om ni inte anser att ni kan garantera efterlevnad av fördragen i förhandlingarna tycker jag att ni ska avbryta förhandlingarna tills ni kan det. Därför säger gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen: agera nu, *Act on Acta*!

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi är alla emot varumärkesförfalskning och piratverksamhet. Kommissionsledamoten har precis berättat en saga för oss för att rättfärdiga att han diskuterar ett internationellt avtal bakom ryggen på folket och deras företrädare.

Jag vill påminna er om artikel 218 i Lissabonfördraget, som lyder: "Europaparlamentet ska omedelbart och fullständigt informeras i alla skeden av förfarandet", inom ramen för förhandling eller slutande av internationella avtal. Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) är ett sådant fall, så håll ert ord och följ ert eget fördrag! Vi blir tvungna att oro oss för de grundläggande friheterna. I framtiden kommer fastställandet av brottet piratverksamhet och straffet troligtvis tillfalla Internetleverantörer istället för någon rättslig myndighet.

I framtiden kommer troligtvis tullväsendet i de länder som har skrivit under avtalet ges tillåtelse att söka igenom telefoner, bärbara datorer och portabla musikspelare under förevändning att man bekämpar piratverksamhet, i linje med Swift-avtalet, som var tänkt som ett verktyg för att bekämpa terrorism. Jag vill be kommissionsledamoten att dra sig till minnes att parlamentet gick emot kommissionen när det gällde Swift-avtalet och kommer att göra likadant med Acta om det blir nödvändigt.

Man vill kombinera kampen mot varumärkesförfalskning och piratverksamhet, kränkningar av integriteten, överträdelser av immateriella rättigheter och till och med, i fråga om läkemedel, överträdelser av rätten till hälsa. Jag uppmanar kommissionsledamoten att genast lägga avtalet på bordet.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) är grundläggande för att skapa fullständig harmonisering av åtgärderna för att skydda europeisk handel från varumärkesförfalskning och piratverksamhet. Acta-förhandlingarna rör känsliga frågor runt EU-lagstiftningen, som tillämpningen av den immateriella äganderätten och överföring av och skydd av uppgifter, och det är därför vi än en gång begär ökad öppenhet.

I den uträkning som konfidentialitetskravet tillåter det måste kommissionen göra ett verkligt åtagande. Parlamentet måste få tillgång till förhandlingstexterna så att man kan bevaka avtalet och har möjlighet att komma med förslag till Actadeltagarna. Kommissionsledamotens ord är hoppningivande, men vi vill att man agerar också.

Parlamentet har alltid kämpat för att skydda EU:s konsumenter och tillverkare mot varumärkesförfälskning och åtgärder som överträder integriteten på Internet. Därför är det av central betydelse att kommissionen fortsätter att ha en aktiv roll i de pågående förhandlingarna, och lockar fler deltagare. De är bara tolv för närvarande. Vi hoppas att fler länder – även utvecklings- och tillväxtländer – lockas att delta i förhandlingarna och skriva under det slutgiltiga avtalet, så att man får ett bredare perspektiv.

Länder måste hålla sig till och respektera sina gemensamma åtaganden så att man kan bekämpa varumärkesförfälskning och piratverksamhet på ett effektivare sätt. Detta ekonomiska gissel förstör för många tillverkningssektorer som följer reglerna. Det måste finnas tydliga bestämmelser för konsumenter som utsätts för allvarliga hälsorisker. Utan tydliga bestämmelser, även för Internetanvändning, kommer Internet inte längre utgöra en möjlighet utan istället slå tillbaka på oss. Vi måste alla engagera oss för att förhindra det, för det handlar inte bara om den enskilda individens integritet. Det handlar även om säkerheten i våra länder.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! EU-medborgarna varken förtjänar eller vill ha ett avtal som görs upp i hemlighet. EU förhandlar för närvarande om ett mycket viktigt handelsavtal, Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfälskning (Acta), och än en gång görs det i hemlighet. De nationella parlamenten och Europaparlamentet har inte haft en chans att göra en demokratisk kontroll av förhandlingarnas innehåll eller räckvidd eftersom förhandlingsparterna har gått med på en konfidentialitetsklausul.

Parlamentet och EU-medborgarna hamnar på åskådarbänken igen, vilket än en gång underminerar allmänhetens förtroende för EU. Istället för kampen mot terrorismen är det denna gång handelsintressen som står i fokus. Missförstå mig inte, givetvis måste EU:s ekonomi stimuleras, och immateriella rättigheter är en viktig del av den. Men den osäkerhet som skapas för närvarande av de konfidentiella förhandlingsdokumenten har gett upphov till många rykten.

Jag undrar hur kommunikationen ser ut mellan kommissionsledamoten med ansvar för handel och kommissionsledamoten med ansvar för grundläggande rättigheter. Kommer kommissionsledamot Karel De Gucht att informera sina kolleger om avtalets innehåll? Planerar kommissionsledamot Viviane Reding att be sin kollega De Gucht att öka öppenheten? Europaparlamentet kräver den öppenheten, och det måste ske nu, innan vår institution måste godkänna detta handelsavtal.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Under utfrågningen av de nya kommissionsledamöterna var öppenhet ett av de vanligast förekommande orden. Idag sade ni att allt redan sker i öppenhet. Jag måste säga att jag ärligt talat inte kan gå med på den definitionen av öppenhet. Detsamma gäller för många av mina kolleger här i parlamentet. Öppenhet är mer än att bara ge minimal information och säga "Ja, tyvärr, vi kan inte göra mer eftersom vi har lovat någon att resten ska vara konfidentiellt".

Det är nya tider nu. Det går inte längre att använda internationella fördrag för att ingå obskyra avtal med handelspartner som sedan påverkar EU-lagstiftningen. Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft är det omöjligt. Det innebär att obskyra avtal, hemlighållande och brist på öppenhet inte får komma innanför Europaparlamentets dörrar. Vi behöver trovärdighet när det gäller skydd av innovationer som ni lägger fram som huvudargument. Men ni kommer inte att skapa någon trovärdighet om ni hela tiden förhandlar i hemlighet och sedan försöker trösta folk genom att säga att det inte kommer att bli så farligt. Det är inte rätt väg att gå.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt oss vara tydliga: Europaparlamentet accepterar inte hur man genomför förhandlingarna om Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfälskning.

Parlamentets ökade inflytande i lagstiftningen innebär att Lissabonfördraget garanterar oss rätten till fullständig information samtidigt som rådet mottar den. De handlingar som hittills har "läckt ut" har visat oss att vad gäller formen har den aspekten inte respekterats alls.

Och hur ser det ut med innehållet? Internetleverantörerna har erbjudits följande lömska överenskommelse: om de bestämmer sig för att samarbeta genom att övervaka innehållet på sina nätverk får de behålla sin nuvarande ansvarsfrihet för innehållet. Annars kan upphovsmannen vidta rättsliga åtgärder och de kan få systematiska straff.

Jag anser att en sådan helomvändning skulle var mycket farlig, eftersom den skulle ifrågasätta gemenskapens regelverk, inte bara principen om enbart vidarebefordran – som man på franska kallar *simple transport* – i direktivet om elektronisk handel, men även när det gäller respekt för medborgarnas grundläggande rättigheter, vilket togs upp nyligen i vår debatt om telekompaketet.

Jag vill avsluta med att påminna er om att parlamentet redan har visat hur stor vikt vi lägger vid dessa principer genom att rösta ned Swift-avtalet. Jag hyser inga tvivel om att vi kan göra om det. Därför vill jag verkligen betona hur viktig den resolution som vi diskuterar i kväll är. Jag välkomnar det arbete som utförts av vår samordnare Kader Arif och alla förhandlare från utskottet för internationell handel, som har sett till att parlamentet kommer att ge en tydlig signal i morgon som är av stort symboliskt värde, eftersom den kommer att vara enhällig.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Varumärkesförfalskade varor skadar EU:s företags konkurrenskraft, och hotar även människors hälsa. Lösningen är att stärka den immateriella äganderätten på global nivå.

Vi behöver få så många handelspartners som möjligt att ingå det multilaterala avtal som vi diskuterar. Det avtal som man förhandlar om måste följa gemenskapens regelverk och medföra respekt för grundläggande friheter, skydd av personuppgifter och garanti av ett fritt informationsflöde, och det får inte innebära en onödig börda för den lagliga handeln.

Parlamentet bör för övrigt ha tillgång till utförlig information under alla stadier av förhandlingarna, samtidigt som man respekterar en rimlig grad av konfidentialitet.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! En sak har blivit tydlig i den annars skumma process som kommissionen styr, och det är att man har för avsikt att vidga tillämpningsområdet och kostnaderna för den immateriella äganderätten, vilket innebär att de stora företagen tjänar ännu mer.

När det målet så kräver, åsidosätter man grundläggande regler för demokratiska och insynsvänliga förfaranden samtidigt som man undanhåller information och på så sätt förhindrar en demokratisk kontroll. När målet så kräver, begränsar man den globala tillgången till livsnödvändiga varor som ofarliga läkemedel, även generiska sådana, och gör intrång på rätten till integritet och rätten till respekt för brevhemligheten samt skydd av personlig information.

Marknaden styr och man försvarar ekonomiska intressen för att nå målen i den egna sektorn, vilket inte är förenligt med att försvara och se till det gemensamma bästa. Nu ser vi vad den sortens politik resulterar i.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag måste säga att när jag lyssnar till de anföranden som följt mitt eget slår det mig att många av er inte lyssnade ordentligt till det jag sade, eftersom jag var mycket tydlig med att vi kommer att respektera gemenskapens regelverk, att jag ska försöka se till att övriga avtalsparter ger klartecken för att offentliggöra den text som man förhandlar om, att avtalet endast gäller kommersiella överträdelse av den immateriella äganderätten, och ja, listan skulle kunna göras lång. Så jag tänker inte besvara dessa frågor en gång till eftersom jag redan har besvarat dem i mitt första anförande.

David Martin frågade vad som händer när någon lämnar EU och ett land som har ingått Acta-avtalet. Det är en intressant fråga eftersom det givetvis beror på vart personen ska. Om han ska till ett land som inte har ingått Acta-avtalet beror det på det landets tull- och polisväsen, men det ligger inte i våra händer. Inom vårt område kommer vi att se till att det inte inträffar, men vi kan naturligtvis bara tala för oss själva.

Jag håller inte med Sophia in 't Veld i hennes resonemang om parlamentets godkännande och kontroll, men jag vill vara tydlig när det gäller mina åsikter om Lissabonfördraget. Rådet ger kommissionen mandat, och kommissionen förhandlar, och rådet har fattat ett beslut om ett mandat i enlighet med sin egen arbetsordning. Huruvida ministrarna i ministerrådet först behöver ett godkännande från sitt nationella parlament beror på den nationella lagstiftningen, inte på EU-lagstiftningen, så det ser olika ut i olika länder. Jag vet till exempel att de i ert land behöver parlamentets godkännande i många liknande situationer – men det finns länder där det inte är så. Jag tycker inte att vi ska döma rådets beslutsfattande. Så länge rådet respekterar fördraget och deras egen arbetsordning tycker jag att det är deras ensak och inte vår.

Ni varnade för att de skulle vilja söka igenom min iPod. Jag har ingen iPod, så det är inget problem. Eller sedan igår har jag faktiskt en, men jag har inte använt den än och jag ska inte åka till Nya Zeeland. Det är lite för långt bort. Tjänstemän som inte har lika mycket att göra som jag har kanske tid att åka dit.

(NL) Jag överlåter köksdiskussionen åt Laurence Stassen ...

(EN) Hur det ska bli med Kina är en intressant fråga. Som ni vet, Zuzana Roithová, deltar inte Kina i de pågående förhandlingarna. Kina är ett stort problem då det, som ni mycket riktigt uppgav, är det land där varumärkesförfälskningen är mest utbredd.

Vi har flera pågående förhandlingar och samtal med Kina, däribland högnivådialogen om ekonomi. Vid upprepade tillfällen har vi lyft fram den immateriella äganderätten, som är ett av de största problemen, inte bara inom Internethandel utan även inom många andra verksamheter. När Acta-avtalet har slutits kommer alla länder att kunna skriva under det, och jag hoppas att Kina kommer att dra slutsatsen att det skulle vara fördelaktigt med ett bättre skydd av den immateriella äganderätten, även för deras egen industri, och det kommer att ske förr eller senare. Titta på de länder där det redan har skett: nu är de mycket mer intresserade av den immateriella äganderätten.

Jag kan inte riktigt hålla med om den tolkning som Patrick Le Hyaric och Catherine Trautmann gör av artikel 218. I artikel 218 står att parlamentet ska informeras om alla skeden i förfarandet. Det har ni blivit, med råge. Det vi gjort i informationsväg är verkligen betydligt mer än vad som står i artikel 218, men det är inget problem för mig. I mitt första anförande var jag tydlig med att vi kommer att insistera på att övriga parter ska ge sitt medgivande till att vi offentliggör det nuvarande förslaget till text, men det stämmer inte att vi skulle följa artikel 218.

Till Sophia in 't Veld vill jag förresten säga att vi sände er bilaga 16 till den redogörelse som samtliga Actadeltagare godkände om att handlingarna ska vara konfidentiella. Den sände generaldirektör David O'Sullivan till er den 21 januari 2009. Det var i det föregående parlamentet, men personen är ändå densamma. David O'Sullivan är densamme och Sophia in 't Veld är densamma, så ni fick det. Det är med andra ord inte rimligt att fråga mig vad det handlar om.

Avslutningsvis vill jag påpeka att det jag har sagt här och under utfrågningen bör tas på allvar. Jag kommer att göra mitt yttersta för att få parternas tillstånd att ge er fullständig information om avtalet. Så länge jag inte har det kan jag inte visa er förslaget till avtal, eftersom det skulle vara att bryta konfidentialitetsavtalet, och att bryta det skulle ge konsekvenser utanför Acta-förhandlingarna och påverka många andra förhandlingar som vi har med berörda länder. Det skulle bryta konfidentialiteten som sådan, vilket försvårar alla förhandlingar, kanske till och med omöjliggör dem, men jag ska göra mitt bästa för att ni ska få texterna.

Talmannen. – Jag har mottagit fem resolutionsförslag⁽¹⁾ som lagts fram i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 10 mars 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Medan parlamentet har begärt tillgång till texterna i flera månader, har man förhandlat om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfälskning (Acta) i största hemlighet, bakom ryggen på medborgarna och deras representanter, vilket är oacceptabelt. Kommissionen vet varken ut eller in. Kommissionen säger att man redan sänt handlingarna till oss, samtidigt som man säger att man ska be rådet att offentliggöra allt. Vem försöker man lura?

Utöver frågan om öppenhet vill vi påminna kommissionen och rådet om att de kommer att behöva parlamentets godkännande när förhandlingarna är klara. Utifrån den information som har läckt ut till oss verkar det som att vi har att göra med en trojansk häst. Med en legitim kamp mot varumärkesförfälskning som förevändning vill medlemsstaterna, med den franska regeringen i spetsen, rösta igenom en text som kan underminera tillgång till läkemedel, yttrandefriheten, Internets neutralitet och mellanhändernas rättsliga ansvar.

⁽¹⁾ Se protokoll

Faktum är att parlamentet kommer att motsätta sig all underminering av gemenskapens regelverk. Om kommissionen och rådet inte byter strategi kommer vi att skydda medborgarnas individuella friheter genom att avslå Acta, precis som vi avslåg Swift-avtalet.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar frågan som kommissionen fick om öppenhet och nuläget i förhandlingarna om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta). Jag anser att man genast måste åtgärda den problematiska situation vi befinner oss i. Det är oacceptabelt att kommissionen utestänger parlamentet från Acta-förhandlingarna, med tanke på att vi måste godkänna bestämmelserna i det. Som redan nämnts måste kommissionen genast offentliggöra alla förhandlingar som har ägt rum om Acta samt planerna för det kommande aprilsammanträdet. Åtgärder som att tvinga Internetleverantörer att övervaka trafiken och införa restriktioner för sina nätverk kan ha motsatt effekt, om man tänker på rätten till integritet och de extra kostnader som kommer att drabba användarna. En sådan fråga måste diskuteras öppet och allmänhetens åsikt måste höras. Man måste ta hänsyn till och respektera EU-medborgarnas och industrins inställning när det gäller dessa åtgärder, om man ska kunna undvika oriktigt och odemokratiskt beteende.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning, Acta-avtalet, som kommissionen för närvarande förhandlar om, överskrider den proportionalitetsprincip som är förankrad i EU-lagen. Enligt denna princip får inte någon åtgärd som EU vidtar gå längre än vad som är nödvändigt för att nå fördragets mål. Kapitlet om Internet ger anledning till särskild oro. Det sägs att avtalet innehåller bestämmelser som skulle kunna begränsa yttrandefriheten på Internet å ena sidan och verksamhet av kommersiell natur å den andra. Detta är säkert ett resultat av vad som påstås vara ett förslag om att göra Internetleverantörer ansvariga både för innehållet i den information som sänds och för straffrättsliga sanktioner för att ladda ned filer för privat bruk. Jag säger att detta är vad som påstås, för informationen om innehållet i avtalet kommer inte från officiella källor utan enbart från skvaller och läckor, eftersom kommissionen inte håller parlamentet informerat om hur förhandlingarna fortskrider. Emellertid förutser Lissabonfördraget just ett sådant förfarande. Dessutom är ett godkännande av parlamentet, uttryckt av en majoritet av rösterna, nödvändigt för alla avtal som ska slutas av rådet. Det nya fördraget medför också en befogenhet att låta vidta åtgärder för immateriella rättigheter och denna befogenhet tillkommer i lika hög grad parlamentet som rådet. Därför instämmer jag med de andra ledamotskolleger som kräver större insyn i de pågående förhandlingarna och jag anser att ett interinstitutionellt samarbete om Acta-avtalet bör visa att alla institutioner behandlar det nya fördraget, som nu är i kraft, seriöst. För närvarande är så inte fallet.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning har ett mandat som är centralt för skydd av immateriella rättigheter. Efter krisen behövs ett incitament för intellektuella och konstnärer till att använda sin kreativitet och utan rädsla publicera nytt material på nätet. Denna rättighet måste balanseras mot en personlig rätt till tillgång till information och dessutom bör sanktioner bara riktas mot de större kommersiella exploitörerna av upphovsrättsskyddat material. Det är emellertid en fråga att ta upp vid ett annat tillfälle. Just nu är jag mest bekymrad över den ringa mängd information om förhandlingarna som når parlamentet. Enligt Lissabonfördraget kräver detta avtal ett godkännande av parlamentet och jag skulle förmoda att avtalet kommer att få ett kyligt mottagande från mina kolleger, så som det utvecklas. Förhandlingarna kring Acta måste vara mer öppna och kommissionen och rådet måste visa att de är beredda att gå med på detta genom att garantera att parlamentet har fri tillgång till handlingar i frågan.

Stavros Lambrinidis (S&D), skriftlig. – (EL) Jag hoppas att den skriftliga förklaring om Acta som jag inlämnade för två veckor sedan tillsammans med mina kolleger Françoise Castex, Alexander Alvaro och Zuzana Roithová och dagens debatt kommer att tjäna som en försenad väckarklocka för rådet och kommissionen. Parlamentet kommer inte att tyst ge sig till tåls medan grundläggande rättigheter för miljontals medborgare förhandlas bort bakom slutna dörrar. Vi motsätter oss all "lagstiftningstvätt" på internationell nivå av vad som skulle vara mycket svårt att få igenom de flesta nationella lagstiftande församlingar – för att inte tala om parlamentet. Här refererar jag förstås till de ökända "three strikes"-reglerna. Vårt parlament är fast övertygat om att immateriella rättigheter måste skyddas, men inte genom att ge privata företag omfattande rättigheter att godtyckligt övervaka alla medborgares verksamhet på Internet – något som vi vägrar att låta till och med vår polis göra när den bekämpar terrorism – och självklart inte genom det oproportionerliga straffet att avstänga hela hushåll från Internet. Tillgång till Internet är i sig en grundläggande rättighet. Den måste behandlas och skyddas som sådan.

Michael Theurer (ALDE), skriftlig. – (DE) Kommissionens förhandlingar om åtgärder mot varumärkesförfalskning, (Acta) har gett upphov till en del frågor. Även om avtalet handlar om befogade

problem, nämligen att bekämpa förfälskning och smuggling av varor och varumärken, måste det vara ännu fastare grundat på våra europeiska principer. Det får inte leda till harmonisering av upphovsrätten, patenträtten och varumärkesrätten i EU – tvärtom måste subsidiaritetsprincipen förbli vår viktigaste princip. Handelsavtal får inte missbrukas för att begränsa individens grundläggande fri- och rättigheter. Innan parlamentet kan ge det godkännande som krävs för att avtalet ska ratificeras återstår betydande förbättringar att göra och inte bara när det gäller innehåll. Parlamentet måste involveras i större utsträckning i förhandlingarna och vi måste få tillgång till fullständiga förhandlingsdokument.

16. Förordning om tillämpning av Allmänna preferenssystemet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om den muntliga frågan till kommissionen från Daniel Caspary, för PPE-gruppen, Kader Arif, för S&D-gruppen, Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen, Yannick Jadot, för Verts/ALE-gruppen, Joe Higgins, för GUE/NGL-gruppen, och Robert Sturdy, för ECR-gruppen, angående: Förordningen om tillämpning av en ordning med allmänna tullförmåner (O-0022/2010 - B7-0018/2010)

Daniel Caspary, frågeställare. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Med det allmänna preferenssystemet (GSP) ger EU för närvarande 176 utvecklingsländer marknadstillgång genom nedsättning av importtullar. Detta är förmåner som EU erbjuder utan att förvänta sig något i gengäld från våra partner. Det finns också GSP+ för vissa länder som står inför särskilda utmaningar och för dem som uppfyller särskilda villkor.

Vilken är vår utgångspunkt? Vi kommer att behöva en ny förordning från den 1 januari 2012 och framöver eftersom den gamla har löpt ut. Vi behöver tid för ett lämpligt förfarande som ger oss möjlighet till två behandlingar. På min grupps vägnar väntar jag mig därför att kommissionen lägger fram ett nytt förslag så snabbt som möjligt. Som jag sade behöver vi tillräckligt med tid för två behandlingar och det vore oacceptabelt om vi som Europaparlament skulle behöva fatta tveksamma beslut under tidspress. Vi behöver också en utvärdering av det befintliga systemet. Jag hoppas att vi mycket snart får fakta, siffror och uppgifter som avslöjar hur framgångsrikt det befintliga systemet har varit i praktiken. Har det befintliga systemet verkligen underlättat handeln för de stater som har nytta av det? Har exportsiffrorna också gått upp? Är det rätt länder som vinner på detta system? Jag vill kasta fram följande fråga till alla här: står allt rätt till med det befintliga systemet? Om till exempel länder som Qatar, vars inkomst per capita är högre än 25 av EU:s medlemsstaters, omfattas av GSP-systemet, är jag säker på att vi måste se mycket kritiskt på detta när vi ser över hela systemet.

Det finns en sak jag skulle vilja be mina ledamotskolleger från alla grupperna om med avseende på omröstningen i morgon: vi bör hålla resolutionen mycket allmän, som vi var överens om i det ursprungliga förslaget. Jag skulle vara mycket tacksam mot mina ledamotskolleger om vi i resolutionen inte nämnde de särskilda fall som vi har diskuterat.

David Martin, suppleant för frågeställaren. – (EN) Herr talman! I likhet med Daniel Caspary välkomnar jag de tre preferenssystem som vi har enligt GSP – "Allt utom vapen", GSP och GSP+.

Det är rätt att de 49 fattigaste länderna i världen bör ha fritt tillträde till våra marknader för allt utom sina vapen. Det är rätt, som Daniel Caspary har sagt, att de 176 utvecklingsländerna bör ha förmånstillträde till vår marknad. Det är också rätt att 16 länder bör ha ännu bättre tillträde till vår marknad genom GSP+, som ersättning för att införa och genomföra 27 specificerade internationella konventioner om mänskliga rättigheter, arbetsrättsliga normer, hållbar utveckling och god förvaltningssed.

Det är emellertid också rätt att vi förväntar att dessa 16 förmånsländer tillämpar och uppfyller sina åtaganden i enlighet med dessa konventioner.

Om vi låter länderna slippa från att uppfylla sina åtaganden eller respektera lagarna i enlighet med dessa konventioner förlorar vi det incitament som GSP+ förmodas ge. Dessutom straffar vi i själva verket de andra GSP-länderna genom att urholka deras preferenser och ge preferenser till 16 länder som inte respekterar deras rättigheter.

Därför välkomnar jag att Sri Lanka har undersökts av kommissionen, som också har föreslagit åtgärder mot Sri Lanka. Därför är jag också starkt övertygad om att kommissionen bör inleda en undersökning om huruvida Colombia respekterar de 27 konventionerna. Det innebär inte att vi skulle vilja vidta åtgärder mot Colombia. Det betyder helt enkelt att vi skulle vilja undersöka det, som vi gjorde med El Salvador, men sedan beslutade att det inte behövdes några åtgärder.

Jag har tre frågor till kommissionsledamoten.

Accepterar kommissionen att parlamentet i framtiden bör ha rätt att kräva undersökningar i enlighet med GSP+?

För det andra, kommer kommissionen under tiden att lägga fram den begärda rapporten om hur långt ratificeringen och genomförandet av konventionerna har kommit hos de nuvarande förmånstagarna av GSP+?

Till sist, när planerar kommissionen att överföra den reviderade förordningen om nästa fas av GSP till parlamentet? Vi hade blivit lovade den senast i juni och vi skulle vilja se den överlämnad senast i juni.

Niccolò Rinaldi, frågeställare. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Strax efter att det nuvarande Europaparlamentet hade röstats in ställdes vi inför frågan om att upphäva det allmänna preferenssystemet (GSP+), särskilt beträffande att tillämpa eller inte tillämpa denna mekanism på Sri Lanka och Colombia.

I det första fallet upptäckte vi en rad misstag, några allvarliga, som begåtts av Sri Lanka, ett land som befinner sig i den förmildrande omständigheten att just ha avslutat ett mycket långt inbördeskrig mot en fruktansvärd terroristorganisation. Enligt min åsikt agerade kommissionen nog så förhastat i detta fall och det gav snabbt upphov till förslaget att upphäva GSP+. Sri Lanka hade emellertid inga "beskyddare", om vi kan kalla dem så, i rådet och därför fattade man beslutet. Vad beträffar parlamentet hade det ingen uppgift att fylla: ingen bad om vår åsikt.

I det andra fallet rör det sig om ett land som måste utkämpa ett förfärligt inhemskt gerillakrig och där det har förekommit allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna, däribland de ofta förekommande mordena på fackföreningsmedlemmar. Hittills har kommissionen inte uttryckt någon åsikt om huruvida det vore lämpligt att inleda en undersökning och i själva verket har kommissionen fortsatt på vägen mot ett frihandelsavtal, vilket jag personligen samtycker till. Vi vet att det finns regeringar i rådet som agerar mycket aktivt för att skydda colombianska myndigheters intressen och än en gång har parlamentets roll inte haft någon som helst betydelse: ingen har bett om parlamentets åsikt, trots att parlamentet måste lyssna till de andras åsikter nästan varje dag.

I båda fallen har vi underlåtit att göra konsekvensanalyser av de effekter på sysselsättningen och ekonomin som en eventuell upphävning skulle få. Bland alla inkonsekvenser finns det emellertid en gemensam faktor: parlamentets marginella roll. Ändå är dessa beslut i högsta grad politiska, inte tekniska, och jag anser att detta är oacceptabelt. Därför behöver vi en ny förordning, vilket innebär att utnyttja förfalldatumet i slutet av 2011, och jag anser att dessa två konkreta exempel visar på detta. Under tiden skulle det emellertid också vara nyttigt att diskutera vad som har hänt de senaste månaderna i just dessa länder.

Till exempel skulle det vara intressant att veta vilken nivå kommissionen anser att kränkningarna av de mänskliga rättigheterna måste överstiga innan kommissionen inleder en undersökning i Colombia eller i något annat land, och vilka konkreta åtgärder som Sri Lankas regering bör vidta, t.ex. ett upphävande av undantagstillståndet, för att sätta stopp för upphävandet.

Vi ber kommissionsledamoten om följande: ett nytt förslag, om möjligt senast i juni, tydliga urvalskriterier för förmånsländerna, med tanke på att GSP är ett utvecklingsinstrument och att vi har några länder på förteckningen som uppriktigt sagt verkligen inte är utvecklingsländer, undertecknande och genomförande av de 27 konventionerna från Internationella arbetsorganisationen i förmånsländerna, insyn i reglerna för deras uppträdande, ett system för att bedöma effekten av GSP och ett meddelande till parlamentet. Som David Martin också nämnde måste parlamentet utöva sin fulla funktion i händelse av ett upphävande eftersom detta, vill jag upprepa, är ett i högsta grad politiskt beslut.

Nicole Kiil-Nielsen, suppleant för frågeställaren. – (FR) Herr talman! Vår debatt i dag motiveras av tre aspekter rörande det allmänna tullpreferenssystemet.

För det första löper den nuvarande förordningen ut den 31 december 2011. För att låta parlamentet utöva den makt det har i enlighet med Lissabonfördraget måste kommissionen ge oss ett nytt förslag till förordning senast i juni 2010.

För det andra är det sätt som det allmänna preferenssystemet+ (GSP+) fungerar på allt annat än perfekt. Vem beslutar om förteckningen över förmånsländer och på grundval av vilka kriterier? Häpnadsväckande! Vem kontrollerar i själva verket genomförandet av de 27 internationella konventioner om samhälls- och miljöfrågor som krävs för att bli en förmånstagare av GSP+? Vi vet inte.

Vilka resultat har GSP+ visat? Har det resulterat i hållbar utveckling, diversifiering av produktion och skapande av tillfredsställande sysselsättning, eller snarare i ett ökat antal korttidsanställningar, en ökning i antalet övergivna lantbruk och en koncentration av stora anläggningar som inriktas på export? Vi har ingen aning.

Därför behövs en grundlig reformering av förordningen för att garantera demokratisk kontroll och för att säkerställa att de åtgärder som vidtas verkligen leder till önskat resultat.

Men den verkliga orsaken till debatten i kväll är det beklagliga fallet Colombia. Hittills har kommissionen vägrat att inleda en undersökning om de mycket allvarliga kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i det landet. En sådan undersökning är emellertid fastställd i förordningen.

Det är, med tanke på de värden som EU förespråkar, ofattbart att EU skulle överge villkoren enligt GSP och under de allra senaste dagarna snabbt sluta ett frihandelsavtal med Colombia för att ge vinster i mejeri-, fordons-, läkemedels-, telekom- och banksektorn för våra egna multinationella företag. Detta är ett ödesdigert slag för Colombias fackföreningar, småbönder och konsumenter och för dess nationella industriproduktion.

Joe Higgins, frågeställare. – (EN) Herr talman! Det system varigenom EU ger handelsförmåner åt vissa länder har varit i bruk sedan 1971. Det ska vara en mekanism för att lösa handelsbalansunderskottet mellan kapitalistiska industriländer och världens fattigare länder och bidra till hållbar utveckling.

Jag vill fråga kommissionsledamoten om han håller med om att preferenssystemet i det avseendet verkligen har varit ett sorgligt misslyckande och att EU:s handelsavtal i huvudsak har gagnat EU-baserade internationella bolag som använder sina överlägsna resurser till att krossa små lokala producenter i många fattigare länder och orsakar allvarlig rubbning i handelsbalansen, förlust av lokal sysselsättning och miljöförstörelse? Är inte det den verkliga innebörden i kommissionens strategidokument om Ett konkurrenskraftigt Europa i världen, som offentliggjordes för bara tre år sedan?

Och vilket hopp finns det för arbetarna i Afrika, Asien och Latinamerika när er kommission bara för några veckor sedan feget knäböjde för en kriminell spekulation från roffande handlare i hedgefonder som sökte enorma snabba vinster genom upprörande spekulation mot euron och Grekland i synnerhet? Och ni lämnade ut Greklands arbetarklass och de fattiga i Grekland på nåd och onåd åt dessa parasiter – uppriktigt talat, brottslingar. Vilket hopp finns det för de fattiga och arbetarna utanför Europas gränser med tanke på den situationen?

Nu är frågan hur kommissionen bedömer huruvida de stater som gynnas av de förmånliga handelsavtalen med EU skyddar arbetstagarnas rättigheter och de mänskliga rättigheterna. Var snäll och meddela oss detta.

Och hur kan ni fortsätta relationerna med Colombias regering när organisationer som alldeles tydligt organiseras av regeringen, särskilt armén, fortsätter att göra sig skyldiga till de mest avskyvärda brott, vilket uppenbarades alldeles nyligen vid den hemska upptäckten av massgraven med oskyldiga mordoffer i La Macarena.

Och till sist, hur ser kommissionen i dagens läge på att fortsätta GSP+ med Sri Lanka, med hänsyn till att president Mahinda Rajapaksas regeringspolitik efter valet fortsätter att strida mot de mänskliga rättigheterna och arbetstagarnas rättigheter i landet?

Syed Kamall, suppleant för frågeställaren. – (EN) Herr talman! Jag tror att vi alla förstår att ett av målen för GSP-systemet var att införliva de fattigare länderna i det globala handelsnätet. Att ge förmåner betraktades som ett positivt sätt att ta itu med några element i handelsunderskottsbalansen mellan de rikare och de fattigare länderna.

I egenskap av en som har många vänner och släktingar i många av dessa fattigare länder tror jag att vi inte behöver se längre än till regeringarna i många av dessa länder: dåliga förvaltningsresultat, statsmonopol och korrupta regeringar som hindrar entreprenörerna i dessa länder från att skapa välbstånd. Det faktum att de har svårt att importera det material som de behöver för att öka valutan och skapa välbstånd, och det faktum att många medborgare i länderna nekas tillgång till varor och tjänster som vi tar för givna här i EU och i många rikare länder.

Låt oss också erkänna att bästa sättet att hjälpa folk ur fattigdom är att hjälpa entreprenörerna. Entreprenörerna skapar sysselsättning, välbstånd och tar de fattiga ur fattigdomen.

Under förhandlingarna nyligen om de ekonomiska partnerskapsavtalen (EPA) var många ledamöter över hela det politiska fältet bekymrade över kommissionens universalpolitik beträffande dessa.

I ett fall där jag var inblandad sade kommissionens tjänsteman, när han utfrågades i utskottet, att EPA inte bara rör sig om handel; de handlar också om regional integration och om export av EU-modellen. Men när vi frågade om några av de AVS-länder som hade särskilda problem skulle kunna få GSP+ som ett alternativ, fick vi till svar att detta inte var möjligt, eftersom de bryter mot vissa av konventionerna och därför inte är berättigade till GSP+.

I fortsättningen bör vi säkerligen tänka på att vara mer flexibla i vår tillämpning av GSP+, kanske som ett alternativ till EPA. Vi kan behandla detta på ett antal olika sätt. Vi kan antingen införa sanktioner mot länder som inte uppfyller normerna eller inleda en fortgående dialog för att se till att förbättra förhållandena i dessa länder och förstå att Rom inte byggdes på en dag och det gjordes inte heller Europas överläggset höga standard. Det är tid att anställa och hjälpa entreprenörer att utveckla länder snarare än att överpolitiserat frågan.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Det nuvarande GSP-systemet löper ut den 31 december 2011. Kommissionen arbetar redan på en väsentlig uppdatering och översyn av det nuvarande systemet. Senare denna månad kommer jag att påbörja ett omfattande samråd om eventuella förbättringar och förändringar följt av en ny grundlig konsekvensanalys. Kommissionsförslaget om en efterföljande förordning kan därför väntas föreligga under det första kvartalet 2011. Detta förslag kommer naturligtvis att bli föremål för ordinarie lagstiftningsförfarande som mycket väl kan sträcka sig utöver slutdatumet för det nuvarande systemet, den 31 december 2011.

Ni håller säkert med om att vi måste undvika en situation där GSP-förmånstagare går miste om alla sina förmåner den 1 januari 2012. Samtidigt som vi påbörjar detta viktiga förberedande arbete på ett nytt GSP-system kommer vi därför att lägga fram ett förslag om att utsträcka den nuvarande förordningen och garantera kontinuitet tills det nya systemet är på plats. Detta bör ge er tid att på allvar arbeta med det efterföljande systemet samtidigt som man ser till att GSP-förmånstagarna inte lämnas utanför. Ni bör få detta dokument i april.

Jag har antecknat er fråga om alla problem beträffande hur kommissionen kontrollerar att förmånsländerna uppfyller de nuvarande kriterierna för GSP-förmåner. Det grundläggande kravet för GSP+ är en ratificering och ett effektivt genomförande av de 27 internationella konventionerna om mänskliga rättigheter, grundläggande arbetsnormer, hållbar utveckling och god förvaltningssed. Det är kommissionens uppgift att noggrant kontrollera att alla förmånsländer uppfyller dessa kriterier.

Kommissionen är förpliktad och besluten att hantera GSP på ett rättvist, objektivet sätt. I det avseendet baserar vi vår kontroll och bedömning av ett effektivt genomförande av GSP+-bestämmelserna så mycket som möjligt både på resultat och rapporter från internationella organisationer som FN, ILO och andra berörda organisationer och på de kontrollmekanismer som föreskrivs i själva konventionerna.

Detta sörjer för en entydig och opartisk översynsprocess. Kontrollen stöds också av kommissionens bilaterala dialog med GSP+-länderna om tillämpningsföreskrifter. Om sådana rapporter innehåller uppgifter om att GSP-kriterierna inte respekteras till fullo, ger GSP-förordningen kommissionen möjlighet att inleda en undersökning för att klargöra den verkliga situationen och föreslå lämpliga åtgärder.

Detta undersökningsverktyg är ett betydelsefullt instrument som bör användas när situationen kräver det, men att inleda en undersökning är inte en åtgärd som man kan ta lätt på eftersom den kan påverka vårt vidare förhållande med partnerskapsländerna. Tänk till exempel på det aktuella fallet med Sri Lanka.

Eftersom målet för GSP+-systemet är att stimulera länder till att följa internationella normer för god förvaltningssed bör GSP+-länder först få möjlighet att visa att de uppfyller GSP+-målen och att de är beredda att samarbeta med internationella kontrollorgan och åtgärda de brister som man upptäckt.

Detta tillvägagångssätt innebär ett erkännande av de åtgärder som redan vidtagits av dessa länder och ligger i linje med den allmänna stimulansbaserade strategi som ligger till grund för GSP+.

Jag väntar otåligt på att få inleda en debatt med er om framtiden för GSP-systemet och särskilt för GSP+. Medan vi förbereder översynen av det nuvarande systemet, som också kommer att beröra GSP+-kriterierna och kontrollen av hur de uppfylls, kommer de frågor som tagits upp av parlamentet att noggrant granskas.

Eftersom denna översyn inte kommer att följa den ordinarie lagstiftningsprocessen kommer parlamentet att ha samma förutsättningar som rådet att avgöra den slutliga formen för det nya GSP-systemet.

Laima Liucija Andrikiienė, *för PPE-gruppen*. – (EN) Herr talman! För att spinna vidare på vad vår kollega Daniel Caspary, som jag helhjärtat stöder, har sagt skulle jag vilja framhålla några punkter. Först och främst

omdanar ikraftträdandet av Lissabonfördraget på många sätt parlamentets roll i utformningen av EU:s handelspolitik. GSP är ett av de områden där parlamentet kommer att få mer att säga till om och större inflytande.

Jag skulle också enträget vilja be kommissionsledamoten att se med välvilja på parlamentets ökade roll på det område som ni har uppsikt över. Jag uppmanar er därför att samråda med parlamentet när det gäller beslutet eller översynen av förteckningen över GSP- och GSP+-förmånstagarna.

För det tredje bör parlamentet också involveras i processen med att kontrollera om GSP-förmånstagarna stöder – inte bara ratificerar utan också effektivt genomför – de 27 ILO- och FN-konventionerna. Kommissionen bör åtminstone samråda med parlamentet om denna fråga och det är förstås vår plikt i parlamentet att förvissa oss om att vi utvecklar mekanismer inom våra behöriga organ, våra utskott, för att bidra till en sådan kontroll. Som avslutning skulle jag vilja återupprepa den uppmaning som uttrycks i det resolutionsförslag som vi ska rösta om i morgon. Kommissionen bör göra utkast till den nya förordningen så fort som möjligt.

Sist men inte minst håller jag inte med om vad några kolleger yttrat om Colombia. Colombia är ett land som många andra i regionen och vi kan inte bortse från en positiv utveckling, insatser inom området för de mänskliga rättigheterna och för situationen för försvarare av de mänskliga rättigheterna i detta land. Det finns inget behov av att hänga ut just detta land, eftersom vår resolution handlar om den nya förordningen och behovet av en ny förordning.

Vital Moreira, för S&D-gruppen. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är skönt att höra kommissionsledamot Karel de Gucht garantera att kommissionen kort sagt kommer att ge parlamentet lagstiftningsinitiativ för att revidera det allmänna preferenssystemet, så att lagstiftningsprocessen kan ges tillräckligt med tid för att förhindra att det nuvarande allmänna preferenssystemet upphör, vilket enligt avtal ska ske i slutet av nästa år.

Detta system måste få en översyn. För det första är det ett instrument för utvecklingsstöd som ger länder positiv särbehandling för tillgång till den gemensamma marknaden, utan reciprocitet. För det andra är detta system också ett instrument för att förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna och för god förvaltningssed i just dessa länder, under förutsättning att beviljandet är föremål för vissa villkor som måste uppfyllas av förmånsländerna.

Av dessa båda skäl måste EU förnya bruket av detta instrument som tar handel till hjälp för utveckling och mänskliga rättigheter. Men man måste vid förnyelsen använda en utvärdering av resultaten från den föregående perioden.

Å andra sidan bör följande krav, som baseras på den praxis som tillämpats hittills, uppmärksammas i den nya förordningen. För det första att låta åtgärden med det allmänna preferenssystemet vara temporär så att den kan dras tillbaka när den inte längre är nödvändig. För det andra att fördjupa och förfina metoderna för att skilja mellan och välja ut förmånsländerna, baserat på varje lands utvecklingsnivå och dess externa konkurrenskraft. För det tredje och sista att förbättra mekanismerna för att kontrollera att de villkor som hör till det allmänna preferenssystemet uppfylls, särskilt beträffande uppmärksammande av de mänskliga rättigheterna.

Slutligen var det välgörande att man har tagit hänsyn till parlamentets åsikt från början av lagstiftningsprocessen.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Behandlingen som härrör från det allmänna preferenssystemet, som ett undantag till WTO:s princip om den mest gynnade nationen, måste uppsättas som ett mål. Den måste med andra ord accepteras av utvecklingsländerna, eftersom det är de som har det största behovet. Den nya förteckningen över förmånsländer måste återspegla utvecklingsländernas verkliga ekonomiska status och konkurrenskraft.

Dessutom är bristen på differentiering mellan utvecklingsländerna till nackdel för de minst utvecklade länderna. Det är logiskt att den föreslagna översynen föregås av en utvärdering av den effekt som systemet hade på förmånsländerna under den tidigare tillämpningsperioden.

Handelspolitik, särskilt på kommersiella villkor, kan utan tvivel bidra till en mer effektiv global styrning genom att utöva en mild kraft. Den kan genom att ge stimulans bidra till att främja den sociala dimensionen av globaliseringen i en bred bemärkelse: anständigt arbete, hållbar utveckling och demokratisk ansvarighet.

Parlamentet bör ha möjlighet till att medverka kreativt inom ramen för det nya reviderade systemet och att effektivt kontrollera att förmånsländerna tillämpar avtalen.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi vet alla att GSP är ett bra system och att GSP+ är ett mycket bra system. Vi måste också försäkra oss om att de förlängs och därför behöver vi ert förslag så att vi kan föra en ordentlig debatt i parlamentet. Därför ber vi er att öka farten.

Vi kanske också kan införa några förbättringar i fråga om GSP+. I det avseendet är det fem punkter som jag skulle vilja ta upp beträffande områden där vi kanske kan göra ytterligare förbättringar. För det första: Vem bestämmer hur de 27 normerna faktiskt genomförs, inte bara erkänns i praktiken, utan formellt genomförs? Är det en uppgift enbart för ILO eller behöver vi kanske en bedömningskommitté som ger särskilt stöd under genomförandet?

För det andra: Hur engagerar vi det civila samhället? Jag skulle vilja se en samordning med det civila samhället i det aktuella landet vid bedömningen av hur GSP+ tillämpats, precis som vi nu har kommit överens om i avtalet med Sydkorea.

För det tredje: Vem tar i själva verket initiativ till en undersökning om några problem upptäcks? Parlamentet behöver involveras här, för jag har en känsla av att det i rådet är andra intressen än att faktiskt få till stånd en undersökning som spelar in. Parlamentet bör också ta initiativ till en undersökning i detta sammanhang.

Vi behöver självklart också både tydliga strukturer för de kommande åtgärder som vi ska vidta och tydligare strukturer för att återkalla dem, men kanske kan vi tala närmare om detta en annan gång.

Thomas Mann (PPE). – (DE) Herr talman! GSP ger huvudsakligen handelsförmåner till utvecklingsländer och tillväxtekonomier. Detta moderna slags utvecklingsstöd från tullåttnader till tullfrihet på industrinationernas marknader har åstadkommit en hel del. Specialåtgärden GSP+ är avsedd att sörja för att sociala och miljömässiga normer tillämpas. Den är också skälet till att fler FN- och ILO-konventioner undertecknas.

Men jag vill fråga kommissionsledamoten hur kommissionen kontrollerar att dessa kriterier tillämpas? Drar man konsekvent tillbaka förmånerna vid export av varor som har producerats genom tvångs- eller slavarbete, när ohederliga handelsrutiner upptäcks och när ingen kontroll av ursprungsprodukterna garanteras? Borde dessutom inte också den förbättring av de mänskliga rättigheterna som man avser att åstadkomma genom GSP+ i sista hand inbegripa större stater? Jag tänker på Kina till exempel. Varken resolutioner eller demonstrationer eller de bilaterala överläggningarna mellan EU och Kina har fört med sig någon förbättring i situationen för de mänskliga rättigheterna. Som en följd av det kommer hundratusentals människor att bege sig ut på gatorna i morgon, den internationella minnesdagen för Tibet, och tibetanska flaggor kommer att hissas i tiotusen städer och samhällen i EU. Vi vill uttrycka solidaritet med de människor som kämpar för sin kulturella, sin språkliga och sin religiösa självständighet.

Delar ni åsikten att man bör ta bort normerna för de mänskliga rättigheterna, de sociala normerna och de miljömässiga normerna från de särskilda åtgärderna och införa dem på listan över GSP-kriterierna? Samarbetet med våra handelspartner får inte begränsas till rent ekonomiska problem.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Detta är ett viktigt tillfälle att på nytt bekräfta framför allt hur viktigt det allmänna preferenssystemet är. Både det grundläggande GSP-systemet och GSP+, som båda är kopplade till "Allt utom vapen"-initiativet, bidrar till att minska fattigdomen, helt i enlighet med den primära skyldigheten att garantera respekt för de mänskliga rättigheterna. Det var kränkningen av dessa grundläggande principer för samexistens som nyligen fick EU att dra tillbaka Sri Lankas tullförmåner efter en noggrann utredning av kommissionen.

Den nya institutionella ramen måste emellertid till fullo inbegripa parlamentet i den lagstiftningsprocess som syftar till att ändra gällande lagstiftning. Vi hoppas därför att den kommer att omfatta en fullständig översyn av förordningen i enlighet med de ordinarie förfarandena eftersom den har flera brister, också beträffande själva ämnet för undersökningarna. Nästa åtgärd blir den gemensamma resolutionen.

Förordningens effektivitet beror på hur trovärdig den är, hur objektiva de kriterier är som den är grundad på och hur strikt den tillämpas. I ett Europa där den stora majoriteten av medborgarna inte samtycker till att exportera demokrati under gevärshot är handel och handelsrelaterat stöd väsentliga medel för att sprida principer om samexistens grundade på respekt för grundläggande mänskliga rättigheter. Det är vår plikt att inte hemfalla åt likgiltighet – vilket vore fel – men också att undvika att göra förhastade omdömen om vissa parter, omdömen som låter som oåterkalleliga domar, som i fallet med Colombia.

Därför känner jag att jag inte kan stödja vad som nästan är partiska, omedgörliga åsikter om ett eller annat land, men jag stöder verkligen starkt behovet av en ökad kontroll av alla de problematiska situationerna, i en anda av gällande lagstiftning och i enlighet med principerna för de regler på vilka vi vill grunda den översyn av lagstiftningen som vi begär.

Christofer Fjellner (PPE). - Herr talman! Det allmänna preferenssystemet som debatteras i dag är ett väldigt bra och viktigt verktyg, eftersom det gör det något lättare för några av världens kanske fattigaste länder att exportera till och handla med Europa. Många av Europas länder har byggt sitt välstånd på det sättet, och därför är det viktigt att vi försöker att utöka det till fler länder.

I en debatt som den här och i det kommande arbetet med att se över det allmänna preferenssystemet måste vi fundera över och fokusera på den grundläggande uppgiften och det grundläggande målet med det allmänna preferenssystemet, eftersom detta är att bekämpa fattigdom. Handel är det absolut effektivaste sättet att bekämpa fattigdom och skapa ekonomisk tillväxt och det är viktigt att vi kommer ihåg det.

Självklart är det allmänna preferenssystemet också ett bra sätt att sätta press på länder, för att få dem att följa internationella avtal och konventioner och åtaganden om mänskliga rättigheter osv. Men vi får inte glömma att det syftar till utveckling. Självklart ska EU kunna stryka eller neka länder som inte lever upp till sina åtaganden att få dessa förmåner, men det är viktigt att tänka på den svåra balansgången. Det är ju inte så att ett land som nekas friare handel och nya exportmöjligheter får det lättare att leva upp till de åtaganden och de krav som vi ställer på dem.

Det finns ett samband: Korruption, dåliga arbetsvillkor och dålig respekt för mänskliga rättigheter bidrar till fattigdom, men fattigdom gör det också svårare att bekämpa korruption, problem med mänskliga rättigheter och dåliga arbetsvillkor. Jag skulle vilja höra hur kommissionsledamoten ser på detta moment 22, det vill säga risken för att ett tillbakadragande av handelspreferenser försvårar länders möjlighet att ta sig ur t.ex. dåliga arbetsvillkor.

Sedan skulle jag också vilja notera att vi nu ställer krav på att ett antal länder ska ratificera 27 ILO- och FN-konventioner och fullt ut genomföra dessa. Jag skulle vilja se en rejäl analys om huruvida alla EU-länder fullt ut har genomfört och ratificerat alla dessa FN- och ILO-konventioner. Jag håller det åtminstone för osannolikt att allt är fullt ut genomfört och det är viktigt att komma ihåg det nu när vi ställer krav på andra.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). - (RO) Jag har en enkel fråga för kommissionsledamoten. I enlighet med förordning (EG) nr 732/2008 har stater som önskar erhålla förmånliga villkor som en del av GSP+-systemet möjlighet att lämna in ansökningar senast i slutet av april i år. Med hänsyn till att sista inlämningsdag närmar sig skulle jag vilja fråga kommissionsledamoten om han har dessa uppgifter tillgängliga, vilka stater som hittills har ansökt och om vi bör ge förmånliga villkor till några nya stater när vi håller på att förbereda en ändring av kriterierna. Jag vill ge mitt stöd åt mina ledamotskolleger som har framhållit att man bör samråda med parlamentet om tillämpningen av det allmänna preferenssystemet.

Tack.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Flera frågor har ställts om Sri Lanka och om Colombia och om varför vi i det ena fallet beslutade att göra en undersökning och fatta beslut och i det andra inte gjorde det.

I Sri Lankas fall riktades kommissionens uppmärksamhet både på allmänt tillgängliga rapporter och uttalanden från FN och på andra relevanta källor, däribland icke-statliga organisationer, som tydde på att Sri Lanka inte effektivt genomförde flera konventioner om mänskliga rättigheter, särskilt internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, konventionen mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning och konventionen om barnets rättigheter.

Men i motsats till Colombia var Sri Lankas allmänna inställning att förneka förekomsten av några problem och att inte samarbeta med kommissionen i något skede av utredningen.

I Colombias fall visar kontrollresultaten från FN och ILO att det finns frågetecken om i hur hög grad genomförandet av vissa FN- och ILO-konventioner varit effektivt, men det står också klart att Colombia har tagit upp samarbetet med ILO- och FN-organisationer och har gjort väsentliga förändringar i sitt rättssystem och att regeringen vidtar åtgärder för att ändra sin lagstiftning och förbättra genomförandet lokalt. Det råder en fortgående dialog i samarbete med FN och ILO.

När det gäller den fråga som Vital Moreira ställde skulle jag vilja säga att vi i översynen av GSP-förordningen arbetar för att hitta en balans mellan de olika krav som har ställts här. Man har bett oss att göra det så fort som möjligt och det kommer vi att göra. Vi blev tillfrågade om att göra en konsekvensanalys och kommer att få GSP-uppgifterna för 2009 redan i juli i år, och sedan följer givetvis ett samråd med parlamentet.

Jag skulle också vilja påminna om det åtagande jag gjorde gentemot utskottet för internationell handel vid min utfrågning och senare om att tillhandahålla en tidtabell för våra lagstiftningsförslag, som ska överlämnas till detta utskott inom de närmaste månaderna. Som ni säkert vet är vårt möte planerat till i morgon. Vi ska försöka att tillsammans komma fram till något som ger parlamentet maximal möjlighet att diskutera de olika handlingarna helt öppet, också den nya GSP-förordningen och systemet med uppskjuten betalning, som vi bör införa redan i april.

Talmannen. – Jag har mottagit två resolutionsförslag⁽²⁾ som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag den 10 mars 2010.

17. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

18. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.40.)

⁽²⁾ Se protokollet